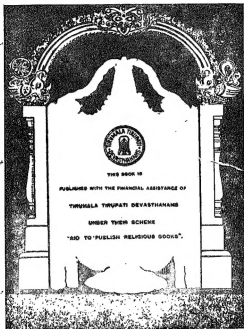

பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள்

பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார்

வேண்டுகோள்!

ஏனம்ஆய் நிலம்கீண்ட என்ஆப்பனே! கண்ணா
என்றும் என்னை ஆளுடை
வான நாயகனே! மணிமா
ணிக்கச் சுடரே!
தேன மாம்பொழில் தண்சிரீ வரமங்கலத்
தவர்கை தொழஉறை
வான மாமலை வே!அடி
வேன்தொழ வந்தருளே!

—நம்மாழ்வார்

பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்

(தொண்டம் பதிப்பு : ஆசிரியரின் மனை விழா வெளியீடு-1990)

ஆசிரியரின் மனைவிழா வெளியீடு-1977

“அறங்களைக் கொள்” “மீசடகோபன் யோள்ளடி”

பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார்
எம்.ஏ., பி.எஸ்சி., எம்.பி., வித்தவான். பிஎச்.டி.,

முன்னாள் : தமிழ்ப்பேராசிரியர்-துறைத்தலைவர்
திருவேங்கடவன் பக்கத்தைக் கழகம், திருப்பதி.

இந்தாள் : தகுதிநிலைப் பேராசிரியர் (கண்ணியப் பொறுப்பு)

தமிழ் இலக்கியத் துறை

சென்னைப் பக்கத்தைக் கழகம்.

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

184, பிரகாசம் சாலை

சென்னை-600 108

First Edition-March 1977

Second Edition-December, 1990

ON THE SHELF

Date.....

(C) Dr. S. Ramakrishnan, M.D.,

(Author's Second Son)

AD-13 (Plot. No. 3354

Anna Nagar, Madras-600 040.

Ph: 6 21 15 83

SRI VENKATESWARA
CENTRAL LIBRARY &
RESEARCH CENTRE.

Acc. No.

55602

விலை : ரூ. 28-00

TIRUPATI.

PAANDI NAATTUT—TIRUPPATIKAL

Venkatam Publications

AD -13 (Plot 3354)

ANNA NAGAR, MADRAS-600 040

Ph : 6 21 15 83

அச்சிட்டோர் : பூகோமதி அச்சகம்

41, சூரப்பமூரலி தெரு, திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை-600006 தொலைபேசி எண் 844884

அன்புப் படையல்

நீண்டவன் குணத்தில் தோய்குரு கடன்
நேயத்தோ டருள்களிச் சாறும்
வேண்டிய தளிக்கும் வடமொழி தந்த
வித்தக நான்மறைத் தேனும்
ஈண்டியெஞ் ஞானமும் பாய்தலால் அமுதாம்
இதயத்தைப் பெற்றிடு சீமத்
ஆண்டவன் பாத மலரினில் வண்டாய்
அருளினைத் துய்க்க இத் நூலே.

அணிக் துரை

ஜெ.டி.ஸ் பா. ச. கைராசம்,
(உச்ச நீதிமன்றம் புதுடிவில்.)

திண்ணார் தமிழனில்கும் தண்பாட்டி நாட்டின் பதினெட்டு திவ்விய தேசங்களைத் தாம் சென்று தரிசித்த தோடு திவ்வியம் தம்மையும் தன்னோடு கூடவே தம் அருமைபான எழுந்தாற்றலால் அழைத்துச் சென்று வைணவ தரிசனம் செய்துவைக்கின்றார் பேராசிரியர் க. கப்பிரெட்டியார். திருக்கோட்டியூரிலே தொடங்குகின்ற இயற்கை பக்திப் பயணம் திருக்குறுங்குடியிலே போய் முடிவடைகின்றது. இந்தனைத் திருப்பதிகளையும் இவரோடு தரிசிக்கின்ற தாம் 'மறந்தும் புறந்தொழா மாத்தராய்' மாறி விடுகின்றோம்.

'தேவகாரியம் செய்து வேதம் பயின்று வாழ்வோர்கள்' திறைந்த திருக்கோட்டியூரிலேயே தமக்கு எட்டெழுத்து உபதேசம் ஆகியிருக்கின்றது. 'புகல் ஒன்று இல்லா அடியை உன் அடிக்கீழ் அமர்த்து புதுத்தேனே' என்ற சரணாகதி தத்துவம் தொடர்கின்றது. 'சோராத காதல் பெருஞ் சுழிப்பால் தொல்லை மானை ஒன்றும் பாடாது' அவனுக்குப் பங்காண்டு பாடும் பாங்குமயினை நிகழ்த்து தெழிக்கின்றோம். 'தான் அறப் பெய்யும் காளமேகத்தைத்' திருமாலிருஞ் சோலை மாலையிலே 'தறு கால் வரி வண்டு கள் ஆவிரம் நாமம் சொல்லிச்' சிறுகாலையிலே பாடும்'

அருமைவை அதுபவிக்கின்றோம். 'மாயனை - மன்னு
வடமதுரை மைத்தனை—தூய பெரு நீர் யமுனைத்
துறைவனை—வாயினாக் பாடி—மனத்தினாக் சிந்தித்து—
அறிவொன்று மில்லாத ஆயர்குவத்துப் பெண்களின்'
நிலையிலிருந்து அதுபவித்த ஆண்டாவின் அருள்
வெள்ளத்தீயே கும்மாளம் அடித்து விட்டு
திருத்தன்காலூர் சென்று அப்பனைத் தரிசிக்கின்றோம்.

'இதுவோ திருகரி ஈதோ பொருதை? இதுவோ பரம
பதத்து எவ்வை—இதுவோதான், வேதம் பகர்த்திட்ட மெய்ப்
பொருளின் உட் பொருளை, ஒதும் சடகோபன் ஊர்'
என்று நம்மை மறந்து ஆழ்வார் திருநகரிலேயே நின்று
விடுகின்றோம். வானூற வளர்த்து விளங்கிய திவ்வியமான
பேரொளியைக் கண்டு நம்மாழ்வாரைத் தெரிந்து கொண்டு
தனது குருவாக ஏற்றுக் கொண்ட மதுரகவி பிறந்த
மண்ணிலே— திருக்கோளுரிலே - வைத்தமா நிதியைக்
கண்டு மகிழ்கின்றோம். சிறுவர்களின் விளைபாட்டின்
கவையிலே ஈடுபட ஆசைப்பட்டு அவ்கிருந்த பெரிய
திருவடிவை 'சுற்றே நகர்த்திடு, கருடா' என்று கூறிய
மகா நெடுங்குழைக் காதலின் விளைபாட்டு ஆசையை
எண்ணி வியக்கின்றோம். 'குழகன்' என்றால் மகானாக
இருக்கும் தனது மேன்கமயினைப் பாடாது சிதியாரோடும்
கலத்து பழகுபவன் என்று பொருள் சொல்லும் பேராசிரியர்
கப்புரெட்டியார் நாம் அப் பொருளில் உணர்ந்து உருகி
'அவன்' அழகையும் அருளையும் பருகும் வகையில் அப்
பேரருளானவின் பெருமைவனைத்தையும் உணர்ந்தி
விடுகின்றார்.

கீதையின் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் பதினெட்டு
போகங்களைச் சொல்வது போல இவர்தம் பதினெட்டுக்
கட்டுரைகளும் பல்வேறு பக்தித் திருப்பதிகளின் பெருமை
களை விளக்குகின்றன. திருமத்திரத்தின் பெருமைவை—
நலத்தரும் சொல்லை—பரத்துவம், விபூகம், விபவம்,

அந்தர்பாயித்துவம், அர்ச்சை என்ற எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளை—பக்தி, பிரபத்தி யழிகளை - பிராரத்தம், சஞ்சிதம், ஆகாயியம் ஆகிய வினைகளின் தொகுதியை - எம்பெருமானின் திருமேனியாக வைணவ சித்தாத்தம் பேசும் சித்து அசித்துபற்றி—சகல வேத சாரத்தைத் தன்னுள்ளேயே அடக்கி வைத்துள்ள முதல் பதமாகிய பிரணவம் பற்றி மிகவும் எளிதிலே புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மிக அழகாக விளக்கியிருக்கும் தேர்த்தி உன்னத்தைக் கவர்கிறது. எத்தனை முறை படித்தாலும் தெனிட்டாத அழகிய தீந்தமிழ் உன்னத்தின் ஆழத்திலே ஒரு னுளுமையை ஏற்படுத்துகிறது. வைணவ தூங்களை எவ்வளவு ஆழமாகப் படித்திருக்கிறார் பேராசிரியர் கம்புரெட்டிகார் என்பது புரிகின்றது. இது போல இன்னும் பல தூங்களை எழுதி மொழிக்கும் முதல்வனுக்கும் தொண்டாற்றிய வண்ணமிருக்க எம்பெருமான் அருள் புரிய வேண்டுகிறேன்.

—ஐய்டிஸ் பா. ச. கைலாசம்

நால் முகம்

விடங்கலந்து அபர்ந்த அாவணைத் துயின்று
விளங்கலிக்கு இளங்கன்று விசிதி
குடங்கலந்து ஆடி ரூவைமுன் கோத்த
கூத்த, எம் அடக்கந்தம் கோயில்
தடங்கடல் முகந்து விகடுடைப் பினிற
தடவரைக் கலிறுஎன்று முனீர்து
மடங்கலர்மின்று அதிரும் மாவிருஞ் சோலை
வணங்குதும் வாமட நெஞ்சே!*

—திருமங்கையாழ்வார்

சென்னைப் பல்கலைக் கழக விதி பி. எஸ். சி. எல். டி. பட்டங்களுடன் உபர்திவைப் பள்ளியில் தலைமைபாசிரியராகப் பணி புரிந்த என்னை தமிழ் எம். ஏ. தேர்வு எழுத அனுமதிக்கவில்லை. இதனால் பத்தாண்டுகள் தாமதமாகிற்று எம். ஏ. பட்டம் பெற மீண்டும் பிஎச். டி. பட்டத்திற்கு ஆராய்ச்சி செய்யப் பல்கலைக்கழக விதி குறுக்கிட்டது. தமிழகத்தைத் துறந்து ஆந்திரம் வந்தும் திறல் தொடர்வது போல இங்கும் அதே விதி தடைபாக இருந்தது. நான்கு ஆண்டுகள் முயன்று ஏழுமகையான் திருவருளால், கருணையுள்ளம் கொண்டதுணையேந்தித் திரு. எஸ். கோவிந்த ராஜுலு அவர்களின் துணையால், சிறியேனது சிறுமதியால் இந்த விதியை வென்றேன். பதிவு பெறுவதற்கே பதினைத்து ஆண்டுகள் கடந்தன. 1984-இல் பிஎச். டி. பட்டத்திற்குப் பதிவு செய்து கொள்ள இசைவு வழங்கியது திருப்பதிப் பல்கலைக் கழகம். உலோகாயதப் பொருளை நீக்கி இறைவனைப்பே பொருளாகக் கொண்ட 'நானாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தை' ஆய்வுப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டேன். திருவேங்கடவன் பல்கலைக்

கழகத்தில் வடமொழித்துணைப்பைச் சார்ந்த கற்று உணர்ந்து அடங்கிய சான்றோராகிய துணைப் பேராகிரியர் டாக்டர் வி. லாதாச்சாரியார் என் ஆய்வுக்கு வழித்துணையாக அமைந்தது ஏழுமலைப்பான் திருவுள்ளத்தாலேயாகும். ஐந்தாண்டுகள் ஆய்ந்து 1969-ல் பிஎச்.டி. பட்டமும் பெற்றேன். திருப்புகைத்து ஆண்டுகள் இப்படிச் சுழிந்தன. சிதிரேயே இப்பக்கங்கட்கழகத்தில் தமிழ்த் துறையில் முதல் பிஎச்.டி. பட்டம் பெற்றவன்.

ஐம்பது அகவைக்குமேய்தான் பிஎச்.டி. பட்டம் வரும் என்பது உறுதியானதால் ஆய்வுக் காலத்தில் 'புன்னியத்தையும் புதுஷார்த்தத்தையும்' குறிக்கோட்பொருளாகக் கொண்டு 'மூர்த்தி நயம் தீர்த்தம்' இவற்றை முறைபாக அடைவப் பெறும் நோக்கத்துடன் தீவிர நேசயாத்திரையைத் தொடங்கினேன். என் இளைப்புகள் திரு. இராச கிருஷ்ணன் என்னுடைய பாண்டி நாட்டு யாத்திரை 1963 செப்டம்பரில் தொடங்கியது. பாண்டி நாட்டில் திருக்கோட்டியூர், திருமெய்யம், திருப்புவளணி, திருக்கடல் (மதுரை), திருமோகூர், திருமாவிலுஞ்சேகரை சேவிலிப்புத்தூர், திருத்தண்கால்' என்ற திருப்பதிகளையும்; சோழநாட்டில் திருவரங்கம், உறையூர். கரம்பனூர் (உத்தமர் கோவில்), திருவெள்ளறை, அன்பில், திருப்பேர் நகர் (கோவிலடி) ஆகிய திருப்பதிகளையும் சேவிக்கும் பேறு பெற்றேன். அதன் பிதகு 1969ஆம் தங்கள் என் துணைவி, மக்கள் இருவருடன் பாண்டிநாட்டில் ஏனைய திருப்பதிகளையும், மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் தரிசித்தேன். இந்தப் பயணத்தின்பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரையும், மலை நாட்டுத் திருப்பதி திருப்பயணமும் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றன. மலைநாட்டுத் தீவிரநேசயாத்திரையின் அதுபவம் "மலை நாட்டுத்திருப்பதிகள்" என்ற தலைப்பில் 1971 மார்ச்சுத் திங்கிலும்; "தொண்டை நடுநாட்டு யாத்திரையின் அதுபவம் "தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள்" என்ற தலைப்பில் 1973 ஆகஸ்டிலும் நூல் அடிவங்கள் பெற்றன.

இப்போது பாண்டியநாட்டு திவ்விய தேச வாத்திரை யில் யான் பெற்ற அனுபவம் “பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள்” என்ற பெயருடன் நூல் வடிவம் பெறுகின்றது. ஏனைய இரண்டு நூல்களையும் படித்த அன்பர்கள் இதனையும் அன்புடன் வாசனேற்பர் என்ற தம்பிக்கை என்னும் என்பால் உண்டு.

இந்த நூலிலுள்ள பதினெட்டுக் கட்டுரைகளிலும் ஆழ் வார்கள் பக்தியுணர்ச்சி, அவர்களின் இறைவனுபவம், அவர்கள் அருளிய பாகரங்களின் சொல்வளம், அவற்றில் அகப்பொருள் துறைகள் அமைந்த அருமைப்பாடு முதலிய வற்றைக் காணலாம். என் சிறிய உள்ளம் ஆழ்வார்களின் திருப்பாகரங்களில் ஆழங்கால்பட்ட முறையைக் கட்டுரை கள் ஒருவரது வினக்கும். இத்தூவைப்படிப்போரின் உள்ளங் களையும் பிணித்து, அந் திருப்பாகரங்களைச் சேவித்து அனுபவிக்கத் தூண்டும் கருவிகளாக அவை அமையுமாயின் அதனை யான் பெற்ற பெரும் பேறாகக் கருதி மகிழ்வேன்..

இந்த நூலிலுள்ள 2-எண்ணுள்ள கட்டுரை இராமேசுவரம் திருக்கோயில் குட முழுக்கு மலரிக் (5-2-1975) வெளி வந்தது. அதனை வெளியிட்ட மலரசிநியருக்கு என் நன்றி என்னும் உரிபது.

பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதிகளில் நவதிரூப்பதிகளை வினாந்து நவமாகச் சேவிப்பதற்கு திருநெல்வேலி எஸ். ஆர் சுப்பிரமணிய பிள்ளைப் பதிப்பகத்தார் நமது சிறந்ததை (Van) உதவி அருள்னார்கள். இதனால் கதிரவன் கொடுமை யாகக் காயும் சூன் திங்களில் எங்கள் வாத்திரை சிரமமின்றி நிறைவு பெற்றது. இந்த வசதிகள் அளித்த மேற்படி பதிப்பகத்தாருக்கும் சிறப்பாக அதன் அதிபர் திரு. S. சங்கர சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கட்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

இந்த தூவை யான் எழுதி வெளியிடுவதற்கு இசைவு தந்த திருவேங்கடவன் பங்களைக் கழக ஆட்சிக் குழுவின் குக்கும் (Syndicate) சிறப்பாகப் பங்களைக் கழகத்தை இயக்கி வரும் அதன் துணையேந்தர் பேராசிரியர் கே. சச்சிதானந்த ஸ்ரீரத்ரி அவர்கட்கும் என் தன் தி கவந்த வணக்கத்தைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

காவத்திற்கேற்ற தூக்களை, சிறப்பாகப் பக்திப் பணுவங்களை, வெளியிட்டுச் சிறந்த முறையில் தமிழ்ப் பணியாற்றி வருபவர்கள் எல். ஆர். சுப்பிரமணியபிள்ளை பதிப்பகத்தார். ஏற்கெனவே எனது 'மகாகாட்டுத் திருப்பதிகள்', 'தொள்ளுட காட்டுத் திருப்பதிகள்' என்ற தூக்களை வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து இந்த தூவையும் மணமுயர்ந்து ஏற்று வெளியிட்டமைக்கு அவர்கட்கும், அவர்களது சென்னைக் கிளைபைச் சிறந்த முறையில் திறம்பட இயக்கிவரும் அதன் பொறுப்பாளர் எத்தன் அடிமை திரு. எஸ். வி. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கட்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றியைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

மூவ்வி உச்சநீதி மன்றத்து (Supreme Court) நீதிபதி திரு. பா. ச. கைலாசம் அவர்களின் அரிய நட்பினைப் பெற்றது இறைவனது திருவருளாலாகும். பல்வாண்டுகள் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றிப் பெரும்புகழ் ஈட்டிய இவரை அரசு உயர்நீதி மன்றத்து நீதிபதியாக்கியது. பல ஆண்டுகள் அப்பொறுப்பை வகித்தப் பணியாற்றித் தமது தேர்மைமையாலும் திறமைமையாலும் 'சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல் அமைத்து ஒருபால் கோடாமையாலும்' தலைமைநீதிபதியானார். ஓராண்டுக்குமேல் அப்பொறுப்பில் பணியாற்றிப் புகழ் மாவையகளைச் சூடிய இவருக்கு மூவ்வி அரசு உச்ச நீதி மன்றத்தில் நீதிபதிப் பதவியை வழங்கியது. இவருடைய அமைதி, அடக்கம், சீமை, பரிவு முதலிய அருவ்குணங்கள் அறிஞர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன; இவருக்குப் பெருமதிப்பையும் தந்தன.

இதையன்பிலும் மெய்ப்பொருள் கருத்துகளிலும் ஆழங்கால் பட்டு நிற்பவரும் 'பண்டிதயார் பட்டுண்டு உலகம்' என்ற பொன்மொழிக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்பவருமான இப் பெரியாரின் அணித்துரை இத் தூவின் பெருமையை உயர்த்துகின்றது என்பது என் திடமான நம்பிக்கை. அணித்துரை அருவிய பெரியாருக்கும் என் இதயம் நிறைந்த தன் னி என்றும் உரியது.

வண்ண உலகில் திருவரங்கம் மூலத் ஆண்டவன் சுவாமிகளை அறிபாதார் இவர். இராமாதுசர் காலத்தில் திருவரங்கத்திலிருந்த பக்தி சூழ்நிலையை இன்று அத் திரு நகரில் நிலவுப்படிச் செய்தவர் இவர். குருகூர்ச் சடகோபன் அருளிச் செயல்களின் சான்றினை நான்மறைகளின் தேனுடன் குழைத்து பக்த கோடிக்கு அமுத தாரை போல் வழங்கி வரும் ஞானச் செல்வர். நாடு முழுவதும் கால் நடைபால் பாத்திரை செய்து சமய ஒளிபரப்பி வரும் சீலர். உபநிடத முனிவர் போல் தமக்கெல்லாம் காட்சி தரும் இப் பெரியார் பொன்னார் திருவடிகளில் இத் தூவை அன்புப் படைபலாக்குகின்றேன். அன்னாரது ஆசியால் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களிலும், ஆசாரியர்களின் உரைகளிலும் எனக்குத் தெளிவும் பக்தியும் மேலும் மேலும் பெருகும் என்பது என் திடமான நம்பிக்கை.

இத்த தூவை பாண்மொழியெனியிடுவதற்கு என்னுள்ளே தோன்றாத துணையாக நின்று எனக்கு எல்லா நலன் களையும் ஈந்து என்னை இலக்கி நன்னெறிப் படுத்தும் திருவேங்கட முடையானை மனம் மொழி மெய்களால் வாழ்த்தி இறைஞ்சி வணங்குகின்றேன்.

ஏன்றேன் அடிமை; இழிந்தேன் பிறப்பு இடும்கை;

ஆன்றேன் அமரர்க்கு அமராகை; ஆன்றேன்—

சுடன்தாடும் மன்னாடும் கைவிட்டு, மேலை

இடம்தாடு காண, இனி.⁴

— திருவழிசையாழ்வார்.

திருப்பதி |
10-3-1917 |

ந. சுப்புரெட்டியார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
அன்புப் படைபல்	v
பதிப்புரை	vii
அணித்துரை	viii
தூக் முகம்	xi
1. திருக்கோட்டியூர் எந்தை	1
2. திருமெய்யத்து இன்னமுதம்	20
3. திருப்பல்வானரி எம்பெருமான்	38
4. மதுரைக் கூடல் அழகர்	58
5. திருமோகூர்க் கானமேகம்	70
6. திருமாலிருஞ்சேவை நின்ற வள்ளல்	91
7. விடவிபுத்தூர் னேயர் பயத்த விளக்கு	116
8. திருத்தண்காழார் அப்பன்	133
9. ஆழ்வார் திருநகரி ஆதிநாதப் பெருமாள்	148
10. திருக்கோளூர் வைத்தமாதிரி	163
11. திருபேரேலில் மகா நெடுஞ்குழைக்காதன்	179
12. சுவைகுத்தத்து தேவன்	201
13. வரகுணமங்கை விசயாசனர்	212
14. திருக்குளந்தை மாயக்கூத்தன்	217
15. திருப்புகளிலுடிக் காய்சினவேத்தன்	225
16. தொலைவிடமங்கலத் தாமரைக் கண்ணன்	240
17. வானமாமலைத் தோத்தாத்திரிநாதன்	256
18. குடங்குடிக் குழக நம்பி	272
பின்னிணைப்பு—1	285
பின்னிணைப்பு—2	287

1. திருக்கோட்டியூர் எந்தை

‘திருக்கோட்டியூர்’ என்றாலே வைணவ பரம ஷாரிபரான இராமாநுசரின் பெருங்கருணை நினைவிற்கு வரும்; தங்கவர் பொங்கவர் என்று பாராது எல்லா மாட்டும் கருணை கொண்டு கோவிலின் மதில்மேலிருந்து கொண்டு ‘திருமத்திர தானத்தை’—திருமங்கையாழ்வார் எக்களிப்புடன் பாராட்டும் ‘நவத் தரும் சொத்தை’—வாரி வழங்கிய மாமுனி அன்றோ இவர்? இத்தக் கருணைப் பெருஞ் செயலை நினைத்து,

“காரேய் கருணை இராமாநுசா!

இக்கட விடத்தில்

ஆரே அறிபவர் நின் அருளின்

நன்மை”¹

என்று திருவரங்கத்து அமுதனார் பாராட்டுகின்றதையும் நாம் அறிவோம். குருவும், சீடரின் செயலையும் தேர்த் தட்டிலிருந்து கொண்டு பலர் காதிலும் கிழும்படியாகப் பார்த்தனுக்குக் கீதை அருவிய கருணைக் கடலின் செயலையும் ஒப்பிடுகின்றார். உடனே ‘எம்பெருமானாரே!’ என்று அழைத்து அவரைக் கட்டித் தழுவுகின்றார். “பரம வைதிக சித்தாதந்தம் என்று பெயர் பெற்றிருந்த வைணவ தரிசனம் இன்று முதல் ‘எம்பெருமானார் தரிசனம்’ என வழங்குவதாகா!” என்று ஆசியும் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் ‘நான் அறப் பெய்து மாயும் நடமுகில்’ என்று வருணிக்கப்பெறும் இராமாநுசரின் செயற்கருஞ்

1. இராமா. நூற்-25

பா. தி-1

செய்வை நிகைந்த வண்ணம் திருக்கோட்டியூர் என்ற தீவிய தேசத்தைச் சேலிக்க எண்ணுகின்றோம்.

தண்ணார் தமிழனிக்கும் தன்பாண்டி நாட்டிலுள்ள பதினெட்டுத் தீவிய தேசங்களுள் திருக்கோட்டியூரும் ஒன்று. இத் திருப்பதி இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் திருப்புத்தூர் வட்டத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூர். மானா மதுரை-திருச்சி - திருப்பூர்திப் பாதையில் 'கல்வல்' என்ற நிகைபத்தில் இறங்கி எட்டு மைல் மேற்கு நோக்கிச் சென்று இவ்வூரை அடைபலாம்; அங்கு சிவகங்கை யில் இறங்கி பேருந்து மூலம் வடக்கு நோக்கிப் பதினாறு மைல் பயணம் செய்து இவ்வூரைச் சேரலாம். மதுரை திண்டுக்கல், புதுக்கோட்டை, காரைக்குடியிலிருந்து வருபவர்கள் திருப்புத்தூர் வந்து அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கிச் சிவகங்கை செல்லும் பேருந்தில் ஏறிச் செல்லும் இவ்வூருக்குப் போவலாம். நாம் காரைக்குடியிலிருந்து பேருந்துமூலம் திருப்புத்தூர் வழியாக இவ்வூருக்குப் பயணமாகின்றோம்.

பேருந்தில் செல்லும் பொழுதே 'திருக்கோட்டியூர்' என்ற பெயரைப் பற்றி நம் மனம் ஆராயத் தொடங்கி விடுகின்றது. முதலில் புராணக் கண் திறக்கின்றது. மணிமுத்தாற்றின் கரையிலுள்ள இம்மத் திருப்பதி முற்காலத்தில் கதம்ப முனிவரின் புண்ணிய ஆசிரமமாக இருந்தது. இரணியன் முயலகங்கனையும் ஆட்சி செய்து தேவர்களை கைவின்றான். அவனை எப்படி ஒழிப்பது என்று தெரியாது நிகைக்கின்றனர் தேவர்கள். கதம்ப முனிவர் உறையும் இத் திருத்தலத்தில் அரக்கன் எவனும் புது முடிவாது என்ற சாபமிருந்ததால், மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும் குமீத்து ஆமீத்து யோசிக்க இவ்விடத்தைத் தேர்ந்து எடுத்து ஒன்று கூடுகின்றனர். திருமால் நரசிங்க அவதாரம் எடுத்துத் தன் வானுகிரிணாக் இரணியனை வதைப்பது என்று முடிவு செய்கின்றனர். தேவர்கள் யாவரும் கோஷ்டியாகக்

(கூட்டமாகச்) சேர்த்து ஆலோசனை செய்த தீட மாதலின் இதனைக் 'கோட்டியூர்' என்று வழங்குகின்றனர். 'திரு' என்ற அடைபுடன் இய்யூர் 'திருக்கோட்டியூர்' என்ற திருநாமம் பெற்று வழங்கலாயிற்று என்பதாக அறிகின்றோம். துக்காரணம்பல்தியே இத்தலத்தில் முயல்புத்திகளும் காட்சி அளிக்கின்றனர்.

பெயர்க்காரணம் காண்பதில் நம் வுத்தியும் செயற்படுகின்றது. 'திருக்கோட்டியூர்' என்பதைத் திருக்கு + ஓட்டி + ஊர் எனப்பிரித்து 'பிறவிதில் செய்த வினைகளை + நீக்கும் எம்பெருமான் + கோவில் கொண்டுவந்தலம்' என்று நம் மனம் எண்ணிப்பொருள் காண்கின்றது. மேலும், 'கோட்டம் - கோவில்'; கோவிலையும் விமானத்தையும் கொண்ட ஊர்' என்று பொருள் கொள்ளவும் முயல்கின்றது. இன்னும், 'கோஷ்டி + கூட்டம்; வித்துவான் கள் கூட்டம் நிறைந்திருக்கும் ஊர்' என்றும் பொருள் காணவும் முற்படுகின்றது.

பெருந்தில் வந்து கொண்டிருக்கும்போதே ஊரின் தீர்வளம், நில வளத்தைக் கண்ணுறுகின்றோம். ஊரின் தாற்புறமும் உள்ள எண்ணற்ற பாசனக் கண்மாய்கள் இவ்வளங்கட்டுத் தூணை செய்கின்றன.

ஊரின் இயற்கைச்சூழல் ஆழ்வார் பாசனங்களை நினைக்கத் தூண்டுகின்றது. பெரியாழ்வார்,

“சீதநீர் புடைசூழ்

செயுங்கழனிபுடைத் திருக்கோட்டியூர்”

[சீதநீர்-குளிர்த்தநீர்; புடைசூழ்-சுற்றிலும்

சூழப் பெற்ற; கழனி—வயல்.]

என்றும், திருமங்கையாழ்வார்,

“அணிபொழில்

சேல்கள் பாங்கழனித் திருக்கோட்டியூர்”

[அணிபொழில் - அழகிய சோலைகள்; சேல்கள்-யின்கள்.]

என்றும் குறிப்பிட்பெறுப்பதை எண்ணி மகிழ்கின்றோம். ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் காட்டப் பெற்றுள்ள இயற்கை வருணனைகளில் நம் மனம் ஆழங்கால் படத் தொடங்குகின்றது. திருக்கோட்டியூர் அருகிலுள்ள மணிமுத்தாற்றில் சில நீர்ப்பெருக்குகள் குதிரை தாவுமாப்போலத் தாவி தாவி ஓடுகின்றன.³ அந்தப் பெருக்குகளில் கொத்தனிக்கின்ற அலைகள் சாமரைக் கற்றை, சத்தனக்கட்டை முதலியவை களை உந்தித் தளரி வருகின்றன.⁴ ஆறுகள் கால்வாய்களாகப் பிரித்து கழனிகள் பரையும் நிலையில் காட்சிகளை அற்புதமாக விளக்குவர் பெரியாழ்வார். கால்வாய் நீர்களில் இளமை பொருந்திய வான மீன்கள் ஆமைகளின் முதுகின்மேல் குதித்துக்கொண்டும், நன்மலர்களை உழக்கிக் கொண்டும் களிப்புடன் விளையாடுகின்றன என்று காட்டுவர்.⁵ செந்தாமரை மலர்களையுடைய வயல்களில் திரன் திரளாகப் பரவியிருக்கின்றன அன்னப் பறவைகள். அவை ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானின் திருச்சங்கின் வெண்மை நிறத்தை நினைவூட்டுகின்றன.⁶

அடுத்து, ஆழ்வார் காட்டும் சோலைக் காட்சியில் நம் மனம் ஈடுபடுகின்றது. சோலைகளில் வண்டுகள் விளையாடும் முல்லை, மல்லிகை முதலிய மலர்களின் நறுமணத்தை அணவிக்கொண்டு மாகுதம் விடகின்றது என்று காட்டுவர் திரும்ங்கையாழ்வார்.⁷ இளவண்டுகள் மணம் மிக்க செண்பக மலரையும் மல்லிகை மலரையும் தழுவின வண்ணம் நறுமணமுள்ள தேனில்

3. பெரி. திரு. 9. 10: 10 6. பெரியாழ். திரு. 4. 4: 5

4. ஷ 9. 10: 1 7. ஷ 4. 4: 4

ஷ 9. 10: 3 8. பெரி. திரு. 9. 10: 2

வாய் வைத்துப் பருகிக் கவிக்கும் என்று கூறி மகிழ்வார். சோலைகளிலுள்ள உயர்ந்த பலா மரங்களில் வளுக்கைப் பலாப் பழங்களும், மாமரங்களில் தேமாங்களிகளும், வாகுழத்தோட்டங்களில் திரண்ட வாகுழப்பழங்களும் கிடைந்து அவற்றின் மணமும் நம் மூக்கைத் துளைப்பது போன்ற உணர்ச்சியைப் பெறுகின்றோம். சோலைகளில் நெருங்கிய கிளைகளில் தங்கியுள்ள குயில்கள் கண்ணிரோளின் சீர்கமகனைப் பாடுவதாக உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம்.⁹ இங்ஙனம் இயற்கைக் காட்சிகளில் மனம் ஈடுபட்டுள்ளபோது நாம் ஏறியிருக்கும் பேருந்து கோயிலுக்கு அருகில் வந்து நிிற்கின்றது.

ஊரிலுள்ளும் நறுமணத்திற்குக் குறைவில்லை. மலை மூக்கைப் பூக்களின் நறுமணத்தையும், சமதியத்திலுள்ள கொடி மல்லிகையின் இனிம மணத்தையும் முகத்து கொண்டு வரும் தென்றல் ஊரிலுள்ள விதிகளிலும் 'கம்' என்று மணத்தைப் பரப்பி நிிற்கின்றது.¹⁰ இங்ஙனமே சீரும் சிறப்பும் மிக்க, செந்நெலர் வயலும் வண்ணமாடங்களும் சூழ்ந்த திருக்கோட்டியூரின் மீது நம் கண் வட்டத்தைச் செலுத்துகின்றோம். இப்பொழுது உள்ள ஊர் மிகவும் சிறிய ஊரே. ஆழ்வார் காலத்து ஊரை நாம் அவர் பாசரங்கள் மூலம் காண்கின்றோம். புரூவன் என்னும் அரசன் கங்கை நீராடத் தேரின்மீதேறிச் செல்லுங்கால் கடம்ப முனிவரின் ஆசிரமத்திற்கருகில் அவன் இவர்த்து வந்த தேர் மேல் செல்ல இயலாதபடி தடுத்த திறுத்தப்பெற்றது. அரசன் தேரின்னின்றும் இறங்கிக் கடம்ப முனிவரை வணங்கினான். பின் அவர் விருப்பப்படி இந்தவத்தில் அத்தணர் குடியிருப்பை (அக்கிரகாரம்) உண்டுபண்ணுவதாக வாக்களித்தான். அங்ஙனமே, கங்கைக் கரையிலிருந்த ஆரோந்து ஐந்துறு பாகவதர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து நகர் அமைத்து அவர்களைக் குடியேறச் செய்தான் என்பது புராண வரலாறு.

9. பெரியாழ். திரு. 4. 4 : 9 10. பெரி.திரு. 9. 10 : 7

இங்ஙனம் திறுவப்பெற்ற ஊரிலுள்ள வீடுகளின் அவர்களில் தன்னிற மணிகளும் பச்சைக் கற்களும் ஒழுங்குபட இழைக்கப் பெற்றுள்ளதனால் அவை திண்கணைகளில் ஒளி வீசி நின்றனவாம்.¹¹ இந்த வீடுகளில் வாரும் வைணவர்கள் பயனில் சொல் பாராட்டுவதில்லை; அவர்கள் நாடோறும் வைணவர்கட்கும் அடியார்கட்கும் சொல் விருத்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் உத்தம சீவர்கள்; தவறாது நான்மறை யோதிக்கொண்டு காலம் போக்குபவர்கள். இவர்களையும் பெரியாழ்வார்.

“நாவகாரியம் சொல்லினாதவர்
நாடோறும் விருத் தோம்புவார்
தேவகாரியம் செய்து வேறும்
பயின்று ஊழ்திருக் கோட்டியூர்”¹²

[நாவகாரியம்—நாவினால் சொல்ல வெண்ணாதவை.]

என்று குறிப்பிடுவர். மேலும், அவர்கள் உடவாலும், பொருளாலும், உயிராலும் பாகவத கைங்கரியத்தை மேற்கொண்டிருப்பவர்கள்; அவர்கள் முகமவற் சிசிக்காது ஐந்து மாபெரும் வேள்விகளை விடாது மேற்கொள்ளுபவர்கள்¹³. எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களில் ஆழங்கால் பட்டும், அவனுக்கு விழாவெடுத்துத் திரவு பகலென ஓயாது ஆடியும் பாடியும் மகிழ்ந்து பொழுது போக்குபவர்கள்.¹⁴

உணவுப் பஞ்சமும் வினைவாசி உயர்வும் தலைவிரித் தாடும் இக் கால வணிகர்கள், சொல்வர்கள் இவர்களின் நடத்தையை நாம் நன்கு அறிவோம். ஆழ்வார் காவத்தூத் திருக்கோட்டியூரில் வாழ்ந்த மக்கள் வற்கட காலத்திலும் பொருள்களை மறைத்திடாது, பிரதிபலனை எதிர்பாராது,

11. பெரியாழ். திரு. 4. 4 : 3

12. ஷ

4. 4 : 1

13. ஷ 4. 4 : 5

14. ஷ 4. 4 : 7

அதிதிகட்டு உணவளித்துப் புகழை ஈட்டிக் கொள்பவர்கள்.
இவர்களை;

“காசின் வாய்க்கரம் விற்கிலும்
கரவாது மாற்றிலி சோழிட்டு
தேச வார்த்தை படைக்கும்
வண்ணகயி னார்கள்”¹⁵

[காசின் வாய்—ஒரு காகக்கு; கரம்—ஒரு பிடிதெல்;
கரவாது—மறைக்காமல்; மாறுதிலி—பிரதி பயனை
எதிர்பாராது; தேச வார்த்தை—புகழ் சொல்;
வண்ணக—வண்ணம்]

என்று பாராட்டிப் பேசி மகிழ்வர் ஆழ்வார். வேறு இடங்
களில் இவர்களை “ஏதமொன்றும் இவாத வண்ணகயி
னார்கள்”¹⁶ என்றும், “செற்றமொன்றும் இவாத கையி
னார்கள்”¹⁷ என்றும் குறிப்பிடுவதைக் காண்கின்றோம்.

இங்ஙனம் ஊரையும் ஊரிலுள்ள மக்களையும்
சித்தித்த வண்ணம் திருக்கோயிலை நோக்கி வரு
கின்றோம். கோயிலை நோக்கி நடந்துகொண்டே வருங்கால்
நாற்புறமும் நம் கண்ணைச் செலுத்துகின்றோம்.
கோவிலுக்கு முன்புறம் இருப்பது ‘திருப்பாற்கடல்’; அதன்
வடகிழக்கில் நடுமண்டபத்துடன் கூடிய தெப்பக்குளம் நம்
கண்ணில் படுகின்றது. கோவிலின் மேற்கே ஐயனார்
சிவகங்கையும், வடக்கே காவடிக்குளமும் உள்ளன.
நெடுந்தூரம் வரை காணக்கூடிய திருக்கோபுரத்துடனும்
திரு அட்டாங்க விமானத்துடனும் திருக்கோயில் நிகழ்
வதைக் காண்கின்றோம். கோவில் பெரிய கோயிலே. இதன்
கிழ்மேல் தீளம் 472 அடி; தென்வடல் 270 அடி. கம்பீர
மாக நிற்கும் இராசகோபுரத்தின் உயரம் 85 அடி. இதன்

15. பெரிபாற். திரு. 4. 4: 10

16. ஐ. 4 4. 6

17. ஐ. 4, 4; 2

அடிவாரம் 4 இடமேல் 40 அடி; தென்வடல் 50 அடி; திருவாசல் 10 அடி. கோயிலின் முதன்மைபான பகுதி அட்டாங்க விமானமே. இதன் உயரம் 98 அடி. இதன் உச்சியிலுள்ள தங்கக் கலசம் 5 அடி உயரமும் 6½ அடி சுற்றளவும் உள்ளது. தஞ்சைக் கோபுரத்தின் நிழல் எப்போதும் தரையில் விழுவதில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். அங்குமே, இந்த விமானத்தின் நிழலும் தரையில் விழுவதில்லை. மூலவக்கு இரண்டாக நான்கு மூலவகளிலும் எட்டு விமானங்கள் அமைத்திருத்தலினால் இஃது அட்டாங்க விமானம் எனப்பெயர் பெற்றது. ஒன்றன் மீது ஒன்றாக மூன்று தளங்களை யுடைய இந்த விமானத்தின் மேத்தளத்தில் திசைக்கொன்றாக எட்டுத் திசைகளிலும் எட்டு விமானங்கள் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். இரணியவத்தத்திற்கும் பிறகு கடம்ப முனிவரின் வேண்டி கோளுக்கினங்க நான்முகன் ஆணையினால் மயமும் விசுவகர்மாவும் இவ்விமானத்தை நிர்மாணம் செய்தனர் என்பது புராண வரலாறு. எட்டு விமானங்களும் திருமந்திரத்தின் எட்டெழுத்துகள் போலவும், விமானத்தின் மூன்று தளங்களும் திருமந்திரத்தின் மூன்று பதங்கள் (ஓம் + தமோ + தாராயணாய) போலவும், மூன்றெழுத்துக்களுடன் கூடிய (ஓம் = அ + உ + ம) பிரணவம் போலவும் அமைத்திருப்பதாக ஐதிகம்.

இராசகோபுரத்தைக் கடத்து முதல் தளத்திற்கு வருகின்றோம். முதல் தளத்தின் மூன் மண்டபம் 'திரு மாமணி மண்டபம்' என்ற திருநாமமுடையது; கணகவர் வரைபுடையது. திருக்கோபுர வாய்க்கைக் கடத்து இந்த மணி மண்டபத்தை அடைந்ததும் முதலில் நமக்குக் காட்சி அளிப்பவர் சரபேசுவரர் கோலத்திலிருக்கும் சிவபெருமான். ஒரு சிறு கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிறார் இவர். இவர் கயம்பு மூர்த்தி தாமே முனைத்தெழுந்தவர். இரண்டு துண்டாக வெட்டப்பெற்ற திசையில் காட்சி தருகின்றார். திருமால் நரசிங்கராக வந்தபோது

சிவபெருமான் சரபேசராக வந்ததாகக் கூறும் புராண வரலாற்றை விளக்குவதாக அமைந்ததே இம்மூர்த்தி போலும். இவரை வலம் வந்த பிறகுதான் கோயிலின் மணி மண்டபத்தில் துறையில்லோம். அங்கே நம் கண்முன் சேவை சாதிப்பவர் காவில்கண்மீது நடனம் புரியும் கண்ணன். இதே மண்டபத்தில் சந்தான கிருட்டிணனும் காட்சி மருகின்றார். இந்த மணிமண்டபத்தின் தென்புறத்தில் நரசிங்க மூர்த்தியின் சந்திரியும், வடபுறத்தில் இராமபிரான் சந்திரியும் உள்ளன. நரசிங்கரின் (தெற்காழ்வான்) திருமுன்புதான் திருக்கோட்டியூர் நம்பி இராமா நரசுக்குத் திருமந்திரத்தில் பொருளை உபதேசித்ததாக வரலாறு. அந்த உண்மையை விளக்குவதுபோல் தெற்காழ்வான் சந்திரிதிக்கு முன்னால் இராமாநரசும் திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளும் குருசீடர் பாவனையில் எதிரேதிராக எழுந்தருளியுள்ளனர். இவர்களைப் பெயர்வாய் சேவித்துக்கொண்டு முதல் தளத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் சந்திரிதிக்கு வருகின்றோம்.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் திருப் பாற்கடல் நாதன்; இவர் சபனத் திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிக்கின்றார். இவர் பள்ளி கொண்டிருக்கும் பாற்கடல் வெண்மை நிறமுடையது. அதன்மீது இவருக்குப் படுக்கையாக இருக்கும் ஐந்துதலை அந்தன் நங்க நிறமுடையவன். அரவணையின்மீது அறியுயில் கொண்டிருப்பவர் நீலமணி போன்றவர். இவர் தேவர்களின் நடுவிலிருந்ததால் 'யுதித காராயணன்' என்ற திருநாமத்தால் வழங்கப் பெறுபவர். அந்ததன்மீது சபனித்திருப்பதால் இவரைப் பெரியாழ்வார் 'உரக மெய்க்கணையான்'¹⁸ என்று மங்களா சாசனம் செய்கின்றார். இந்தப் பாகரத்தைக் காண்போம்.

18. வடமொழியில் 'பன்னக மிருது சர்ப்ப சாயி' என வழங்கப் பெறுவர்.

உரக மெல்லணை யான் எனையிறை
சங்கம்போல் மடஆன்னங்கள்
நிரைகணம்பரம் தேறும்செங்கம
வைவல் திருக்கோட்டியூர்
“உரககாசனை நானிற்கொண்டறை
யாதயானிட சாதியர்
பருகுமீரும் உடுக்கும்உறையும்
பாவம்செய்தன தாம்கொறோ”¹⁹

[உரகம்—பாம்பு; நிரைகணம் — திரளான கூட்டம்;
பரந்து—பரவி; நரகநாசன்—எம்பெருமான்; கூறை—
ஆடை]

என்பது பாசரம். இந்தச் சந்நிதியில் எம்பெருமானைச்
சேவிக்கின்றோம். பூதத்தாழ்வாரின் பாசரம் நம் மனத்-
தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றது.

“இன்றா அறிவின்றேன் அல்லேன் இருநினைந்தச்
சென்றாய் களந்த திருவடிவை, —அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து ககநொருதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி எந்தை நிறம்.”²⁰

[இருநிலம்—அகன்றநிலம்; ஆங்குசென்று—அங்கங்கே
பரவி; அன்று—முன்பு; கருக்கோட்டியுள்—கருப்பத்தில்;
நிறம்—தன்மை.]

என்ற பாசரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு ஒதி உளங்
கரைகின்றோம். ‘சென்றாய்...திருவடிவை’ என்பதற்கு
‘அவன் அனக்கிறவிடத்திலே பூமி சென்றதோ? பூமி
கிடந்த விடமெல்லாம் நானே சென்று அளத்தானித்
தனையன்றோ’ என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரை
யினையும் அதுபவிக்கின்றோம். குருக்கத்தி மலரிலே
திருவவநித்த இந்த ஆழ்வாருக்குக் ‘கருப்பவாசம்’

இவ்வையே; அங்ஙனமிருக்க 'கருக்கோட்டியூர் கிடந்து' என்ற கருத்துதான் யாது? என்ற வினா எழுகின்றது. 'நான் இவ்விருந்தருமா ஜாவத்தில் வந்து நோன்று வந்தது முன்னமே எம்பெருமானுடைய கருணைக்குப் பாத்திரமானவன்' என்று சொல்வ வேண்டும் என்பதே ஆழ்வாரின் கருத்தாகும் என்க.

அதேது; திருமுழிகை பிரான் அருளிய பாகரம் நினை விற்கு வருகின்றது.

“குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானை எந்த
குறிப்பெனக்கு உன்மை பயக்க—வெறுப்பனோ
வேங்கடத்து மேயானை மெய்வினைநோய் எய்தாமல்
தாங்கடத்தும் தன்மைபான் தான்.”²¹

[குறிப்பு—ஆகை (முதல்); ஏத்த—குதித்த; குறிப்பு—
கனிப்பு; மகிழ்ச்சி; வினை—கருமம்; நோய்—விபாதி
கடத்தும் - போக்கும்.]

என்ற பாகரத்தைப் படியப் பரவி பக்தி வெள்ளத்தில் ஆழ்கின்றோம்.

இவ்வணம் மூவவரை வணங்கிய பிறகு உற்சவர்—
திருவிழா நாயகர்—சௌமிய நாடாயணன்மீதும் நம்
உவமைச் செய்துகின்றது. இவருக்கு 'மாதவன்' என்ற
திருநாமமும் உண்டு திருமங்கையாழ்வார் இவரை
'திருமாமகட்டு இனியான்'²² 'ஞலமாமகட்டு இனி
யான்'²³ 'திவமாமகட்டு இனியான்'²⁴ என்றும்,
'வெள்ளியான் கரிபான் மணிநிற வண்ணன்'²⁵ என்
றும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். எம்பெருமான்

21. நான். திருவந்-34

22. பெரி. திரு. 9. 10:21. திருமாமகன்-பெரியபிராட்டியார்.

23. ஷ 9. 10:4 ஞலமாமகன்-நம்பிக்கைப்பிராட்டியார்.

24. ஷ 9. 10:7 திவமாமகன்-பூமிப் பிராட்டியார்.

25. ஷ 9. 10: 8.

ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தை மேற் கொள்வன் என்பது சாத்திரப் பிரமாணம். அவன் கிருத யுகத்தில் உள்ளவர்கள் சத்துவ குணம் நிறைந்தவர் களாகவும் தூய்மைபான நிறத்தை உட்கக்கும்வர்களாகவும் இருப்பதால் அவர்கட்காகப் பால்போன்ற வெண் ணிறத்தைக் கொள்வன் எம்பெருமான்; அந்நிறமே 'வெள்ளியாக்' என்று அதுசந்திக்கப் பெற்றது. கலி யுகத்தில் எத்ததிறம் கொண்டாலும் சுடுபடுவாரின்மை யால் இவர்கையான கரிய நிறத்தைக் கொள்வன்; அந்த திறமே 'கரியாக்' எனப்பட்டது. துவாபரயுகத்தில் எம்பெருமான் பகமை நிறம் கொண்டானாகையால் அந்த நிறத்தை 'மணிநிறவண்ணம்' என்று அதுசந்தித்தார் ஆழ்வார். இவ்வணம் நாம் சித்தித்த நிலையில் நம் கவனம் திருமஞ்சனமூர்த்தியின்மீது (தீர்த்தபேரர்) செல்லு கின்றது. இவரையே திருமங்கையாழ்வார் 'நேவநேவ பிரான்'²⁵ என்று பாடியுள்ளார். நித்திய உற்சவரை நம் கண் தேடுகின்றது. இவரைப் பெரிபாழ்வார் 'ஞளிக்ஞற கின்ற கோலிந்துன்'²⁶ என்று மங்களாசாசனம் செய்துள் ளார். ஈரகாசன்²⁷ என்று இந்த ஆழ்வாரால் மங்களா சாசனம் செய்யப்பெற்றவரே பரிபேரர் (வேன்வி மூர்த்தி). இவர்களைப்பெல்வாம் தனித்தனியே சேலிக்கின்றோம். இந்தப் பஞ்ச பேரருடன் காளிக்க நடனம் புரியும் கண்ண னும், ஊஞ்சலில் சந்தானகிருட்டிணனும் எழுந்தருளி யுள்ளனர். இங்குத் தெற்குப்புறத்தில் கடம்ப முனிவரும், மேற்கே நான்முகனும் வெள்ளைத்தாமரை நாயகியும், தேவர்களும், வடக்கே மதுகைடவர்களும் தேவேத்திரனும் பூஞ்சுவ சக்கரவர்த்தியும் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். கடம்பமுனிவர் 'உரகமெய்கணையானை' வழிபட்டு வருங்கால் இத்தீரன், 'வெள்ளியான் கரியான்' என்று வழங்கப்பெறும் உற்சவரின் திருமேனியை மூன்று

25. பெரிபாழ். திரு. 9. 10 : 9.

26. ஐ. 4. 4 : 8.

28. ஐ. 4. 4 : 4

பிராட்டியமார் திருமேனிகளுடன் தேவலோகத்தினின்றும் கொணர்ந்து எழுந்தருளப் பண்ணி மாமுனிவரிடம் அளித்ததாகப் புராணவரவாறு. இந்தச் சந்திரிதிகில் நீர்த்தம் திருத்தறாய் பெற்றுச் சடகோபம் சாதிக்கப் பெற்றதும் தாயார் சந்திரிதிக்குப் போகச் சித்தமாசின்தோம்.

விமானத்திற்குத் தெற்கிலிருப்பது தாயார் சந்திரிதி; திருநாமகன் நாச்சியார் என்ற திருநாமமுடைய இவரை யும் வடபுறத்தில் தனிக் கோலில் கொண்டுள்ள ஆண்டாளை யும் சேவித்து நடுத்தளத்திற்குச் செல்லுகின்றோம்.

நடுத்தளத்தில் இருப்பவர் 'மின்ற நாராயணன்'; இவர் பெரிய பிராட்டியாருடனும் பூமிப்பிராட்டியாருடனும் சேவை சாதிக்கின்றார். இப்பெருமான் 'மின்ற நம்பி' என்றும் 'உபேந்திரன்' என்றும் திருநாமம் பெற்றிருப்பவர். இந்தத் தளம்இத்திரலோகம் இங்கு ஏழுமுனிவர்களும் தேவர்களும் ஓயியங்களில் தீட்டப்பெற்றுள்ளனர். இந்த எம்பெருமான் திருவருளைப் பெற்று வெளியில் வருகின்றோம். இந்தத் தளம் உட்கற்று, வெளிச்சுற்றுக்களுடனும் தான்கு புற வாயிலோடும் விளங்குவதைக் காண்கின்றோம். அன்றியும், இங்கு மூலைக்கு இரண்டாக உள்ள எட்டு விமானங்களின் உட்கூட்டையும் பார்க்கின்றோம்.

அடுத்து, மேல்தளத்திற்கு வருகின்றோம். இது 'பரமபதம்' என்ற திருநாமம் பெறும். இங்கு, பெரிய பிராட்டியார் பூமிப்பிராட்டியார் இருபுறமும் இருக்கும் திவையில் பரமபதநாதன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோவத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். மூன்றுபுறச் சுவர்களிலும் நித்திய குரிகள், முக்தர்கள், ஆழ்வார்கள், தேவர்கள், முனிவர்கள், திருப்பாதகடல், மணிமுத்தா நதி, பத்து அவதாரங்கள் இவற்றின் ஓயியங்கள் வரையப் பெற்றுள்ளன. இத்தளத்தின் முன்வாசலில் இத்தளத்தில் உடல்

நீப்பவரின் ஆன்மா முக்தியடைதல் நிலைகள் விரிவாக ஓயியங்களால் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் கண்டு களித்த வண்ணம் எம்பெருமானைச் சேவித்துத் திரும்புகின்றோம்.

பரமபத வாயினின் வெளிச்சத்தில் வடபுறத் தில் நரசிங்கமூர்த்தி இரணியனுடன் போரிடும் கோவமும், போரிட்டுக் கொல்லும் கோவமும் ஆக இரண்டு கோர உருவங்கள் உள்ளன. அவை கண்டவர் நெஞ்சம் திடுக்கிடச் செய்யும் தன்மையன. இவற்றில் முற்காலத்தில் போரிடும் மூர்த்தி முதல் தளத்திலுள்ள நரசிம்மன் சந்திதியிலும், சங்கரமூர்த்தி இராமபிரான் சந்திதியிலும் வைக்கப்பெற்றிருந்தன என்றும், அவற்றின் பயங்கர உருவங்களைக் கண்டு மக்கள் அஞ்சவே அவை சுண்டுக் கொணர்ந்து வைக்கப் பெற்றுள்ளன என்றும் அதிகின் நோசம். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு திரும்புகின்றோம்.

இத்தலத்து எம்பெருமானைப் பெரியாழ்வார்²⁹ திருமங்கையாழ்வார்³⁰, பூதத்தாழ்வார்³¹, பெயாழ்வார்³², திருமழிகைபிரான்³³ என்ற ஐந்து ஆழ்வார்கள் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளனர்.

இறுதியாக உராமெல்வண்ணபாகை வணங்கி வீடை பெறுங்கால் திவ்விய கவியின் பாடல் நம் சித்தையில் எழுகின்றது.

29. பெரியாழ். திரு. 1. 1; 2. 6; 3; 4. 4.

30. பெரி. திரு. 7. 1; 3; 9. 10; 30 1; 9

31. இரண். திருவந். 46, 37.

32. மூன். திருவந். 62.

33. நான். திருவந் 34.

“வான்பார்க்கும் கைய்கூழ்போல் வானா வுளதருளே
யான்பார்க்க நீபார்த்து இரங்கினாய்—தேன்பார்ப்பின்
ஒகைத் திருக்கோட்டி, ஊரானே இன்னமும்என்
ஆகைத் திருக்கோட்டி ஆள்.”³⁴

[கைய்கூழ்—பசிய பவிர்; வானா—எப்போதும்; ஆகை
திருக்கு—உலகப்பந்தாகிய மாறுபாடு; ஒட்டி—
போக்கி; ஆள்—ஆட்கொள்வாய்]

என்ற பாசரத்தையிடற்றொலி கொண்டு சேவித்து எம்பெரு
மானிடம் பிரியாவிகட பெறுகின்றோம்.

இறுதியாகக் கோயிலின் முன்புறவாயிலினுள் இருக்கும்
ஏகாதசிக் கொட்டகையில் வந்து அமர்கின்றோம்.
அண்மைக் காலத்தில் பக்திச்செல்வர் திரு வயி. கரு.
செளமிய மூர்த்தி தொண்டைமான் (இலங்கை நாடாளு
மன்ற உறுப்பினர்) என்ற அன்பரால் ரூ. 10000-செலவில்
அட்டாங்க விமானம் பழுது பார்த்துப் புதுப்பித்து
வண்ணம் தீட்டப்பெற்றதையும், ரூ. 10000 செலவில்
கோயில் முழுவதும் யின் விளக்குகள் போடப்பெற்றதையும்
அறித்து மகிழ்கின்றோம். அண்மையிலேயே ஏகாதசிக்
கொட்டகையும் திறம்படக் கட்டப்பெற்றுள்ளது. இக்
கொட்டகைக்குத் தென்புறம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிகட்கும்
அவர் மாணவர் இராமாநுசுருக்கும் தனித்தனிக்
கோயில்கள் இருப்பதையும் காண்கின்றோம்.

வேறு செய்திகள்: இக்கோயில் ஆட்சியை வழி
வழியாகத் தெய்வபக்தியில் சிறந்து விளங்கும் சிவ
கங்கை மன்னர்கள் மேற்கொண்டுவருகின்றனர். அவர்
களே வழிவழியாகும் அறநிலையப் பாதுகாப்பாளர்கள்.
மெய்யன்பர்கள் பலரால் ஏற்று நடத்தப்பெறும் திருப்பணி
களும், கட்டளைகளும், விழாக்களும் உள்ளன. நாடோறும்

ஆறுகால பூசை தடைபெறுகின்றது. கோயிலுக்கென மானிய நிலங்களும் இதர சொத்துகளும் உள்ளன.

சங்க தூவாகிய நற்றிணையில் 21-ஆம் பாடலைப் பாடிய புலவர் கோட்டியூர் கல்கார்க்கையார் என்பவர் இவ்வுரைச் சார்ந்தவரே என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இத்தகவத்தில் வடமொழி தென்மொழிப் புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்ததாக அறிகின்றோம். கவிஞர் கப்பராயர் என்ற மாத்ருவ அந்தணர் 'திருக்கோட்டியூர் பிள்ளைத் தமிழ்' என்ற தூவையும், பெருங் கருணை சதாவதானம் முத்தழகர் அய்யங்கார் என்ற புலவர் 'திருக்கோட்டியூர்க் கைம்பகம்' என்ற தூவையும் இயற்றியுள்ளதாக அறிகின்றோம். மேலும் பராசரபட்டர் ஆண்டாள்மீது அருளியுள்ள 'நீளாதுங்க²⁵' என்று தொடங்கும் வடமொழிச்சுவோகம் இவ்வூரில் இயற்றப்பெற்றதாகவும் அறிகின்றோம். இத்த அறிஞர் செளமிய நாராயணன்மீது 'கோடிமஸ்தவம்' என்ற வடமொழி தூவையும் இயற்றியுள்ளார் என்றும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

பல பெரியோர்கள் இவ்வூருடன் தொடர்பு கொள்ள எழுந்ததாக அறிவக் கிடக்கின்றது. பெரியாழ்வார் வாழ்வுடன் இத்தீவ்விய தேசம் தெருங்கிய தொடர்புடையது. ஸ்ரீ வக்ஷபனது புரோகிதராகவும் பரமபாகவதராகவும் இருந்த செல்வநம்பி அத்தீவ்விய தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.

"அவ்வநக்கு ஒன்றும்இல்லா

அணிகோட்டியர்கோள் அமொளதுங்கள்

செல்வனைப்போலே திருமாரேநானும்

உளக்கும் பறஅடியேன்"²⁶

25. திருப்பாவை தனியனாகத் திகழ்வது இதுவே.

26. திருப்பிக். 10

[அவ்வழக்கு—அநியாயங்கள்; அணி—அழகிய
கோட்டியூர்கோன்—கோட்டியூர் மக்கள் தலைவன்;
அபிமானதுவகன்—அபிமானத்தில் சிறந்தவன்;
செவ்வன்—செவ்வதம்பி.]

என்ற திருப்பல்காண்டும் பாகரப்பகுதி இதனை வலி
யுறுத்துகின்றது. பெரியாழ்வாரும் செவ்வதம்பியும் ஒரு
புணர்வந்தி நாளன்று சௌமிய நாராயணமூர்த்தியைச்
சேவித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது அந்தத் திருமேனி
கண்ணன் பிறந்த அவதார காவத்தையே நினைவுறுத்தி
முதலாவது புணர்வந்தியையே கொண்டாடத் தூண்டி
விட்டது. அத்திருக்கோயில் நத்தகோபன்மாளிகையாகவும்,
திருக்கோட்டியூர் கோகுலம் என்ற ஆயர்பாடியாகவும்
மாறிவிட்டன. அந்த அநுபவம்,

“வண்ண மாடங்கள் குழந்திருக் கோட்டியூர்
கண்ணன் சேவன் கம்பி பிறந்தினிம்
எண்ணெய் கண்ணம் எதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தளவு ஆயிற்றே.”¹⁷

என்ற தொடக்கமான பல பாகரங்களாகப் பரிணமித்த
வரலாற்றை நாம் அறிவோம். இந்தியவிய தேசத்து
வைணவ அடியார்களையும் நினைந்து பெரியாழ்வார்
பாடியுள்ளார். ‘பின்னைத் தமிழ்’ என்ற பிற்கால இலக்கியத்
தின் வித்து முதன்முதலில் இவ்வூரிலேயே இடப்பெற்றது
என்ற உண்மையையும் அறிகின்றோம்.

இராமாதுசர் திருமத்திரத்தின் பொருளைத் திருக்
கோட்டியூர் நம்பிவிடமிருந்து அறிந்தது இந்த ஊரிலேயே
என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளோம். முன்றாவது
மத்திரமாகிய சரமகலோகத்தையும் அதன் உட்பொருளை
யும் சின்னாட்குறித்து இராமாதுசருக்கு எடுத்துரைத்தார்

87. பெரியாழ். திரு. 1.1:1

தம்பிகள். வைணவர்கட்குக் கண்ணனையை இரண்டு மந்திரங்களையும் உபதேசம் செய்து இராமாருசுக்கு ஆசாசியார் ஆனார்.

திருக்கோட்டியூரில் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அடியார்களுள் தலைசிறந்து தொண்டருள் தொண்டராக விளங்கியவர் செல்வதம்பி என்ற பெரியார். உரக மெய்வணையானுக்கு இவர் மிக அணுகுரையிருந்து அந்தரங்கக் கைங்கரியம் புரிந்து வந்தார் என்று அறிகின்றோம். பலனைக் கருதாது பணிபுரிவது இவருடைய சிறப்பு. திருக்கோட்டியூர் செல்கண்மால் தானே இவரைச் சேவகம் கொண்டாராம். செல்வதம்பியின் வாழ்க்கைத் துணையியான நங்கையார் கணவனின் கருத்தறிந்து ஒழுகும் கற்புமிக்க உத்தமி. எட்டாம்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழியை ஒதுபவர்கள்,

“நல்ல பந்தநால் மனைவாழ்பவர்

தொண்ட பெண்டர் மக்களே.”¹¹

என்று பலனைக் கூறுவர் நம்மாழ்வார். இவ்விடத்தில் சுட்டிக் குறிப்பிடப்பெறும் இதிகாசம் இந்த உத்தமியைப் பற்றியதாகும். திருவணந்தபுரத்திற்குப் பெருந் திரளாகச் சென்று கொண்டிருந்த பாகவதர்கள் வழியில் திருக் கோட்டியூரில் செல்வதம்பியின் இல்லத்தில் சென்று சேர, அப்போது கணவர் வெளியே சென்றிருந்தாராம். விருந் தோம்பலில் தலைசிறந்தவர் நம்பி; அறங்கு உறுதுணை யாக இருந்தவர் நங்கையார். களஞ்சியத்தில் வித்திடக் கட்டி வைத்திருந்த தூதுகோட்டை நெய்வையும் குத்தி அரிசியாக்கி வருத்தியழைத்தாலும் வரமாட்டாத பாகவதர் கள் தாமாகவே வந்தார்கள் என்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் அவர்கட்கு அமுது செய்து படைத்தார். மறுநாள் கணவர் வந்து பார்க்க, விதை நெல் காணாது நங்கையாரை நோக்கி ‘நங்காய், நாளை வித்திட வைத்திருந்த நெற்

கோட்டைகள் எங்கே?’ என்று வினவ, நங்கையாரும், ‘சுவாமி, அவற்றைப் பரம்பதத்தில் விளைவதாக வித்தி னேன்’, என்று பதிலுரைத்து வணங்கினாராம்.

இத்திருக்கோவிலில் பல கல்வெட்டுக்கள் காணப் பெறு கின்றன. இவற்றால் இத்திருக்கோயிலுக்கு நிவந்தமாக அளிக்கப் பெற்ற பல செய்திகளை அறிகின்றோம். இக் கல்வெட்டுகளினால் இக்கோவில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே புகழ்மிக்கோங்கி இருந்தது என்பதையும் அறிகின் றோம். இன்னோரன்ன பல செய்திகளை அறிந்த நிலையில் மனநிறைவுடன் காரைக்குடிக்குத் திரும்புகின்றோம்.

2. திருமெய்யத்து இன்னமுதம்

ஸ்ரீவசன பூசணத்தில் ஒரு சூத்திரம் நம் மனத்தில் எழுகின்றது.

“புகதஜ்ஜஸம் போலே அந்தர் யாயித்வம்; ஆவரண ஜஸம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல் போலே வ்யூகம், பெருக்காறு போலே விபவம்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அச்சாவதாரம்.”^{*}

[புகதம்—பூமிக்குள் இருப்பது; ஆவரணம்—மூடிக்கொண்டிருப்பது; மடுக்கள்—சிறு நீர் நிலைகள்.]

என்ற சூத்திரம் எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளையும் விளக்குவது. இது பரத்துளம், விபூகம், விபவம், அந்தர் யாயித்துவம் என்ற நான்கு நிலைகளின் அருமைகளையும் அர்ச்சகரின் எளிமைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகளால் விளக்குகின்றது.

தண்ணீர் வேட்கை உண்டானவனுக்குத் தான் இருக்கின்ற இடத்தில் பூமிக்கு அடியில் நீர் இருந்தாலும் கொட்டும் சூத்தாளியும் கொண்டு கல்லினால் அன்றி பருக நீர் அகப்படாது கண்டு பற்றவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாருக்கு எம்பெருமான் அவர் மனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தாலும், ‘கட்கிலி உன்னைக் காணுமாறு அருளாய்’ என்று பரமஞ்ச நாயகி கூறுகின்றபடி நமது கண்களால் காணமுடியாதபடி அட்டாங்க யோக முயற்சி

* ஸ்ரீவச பூஷ-சூத்திரம் 43 (புகுடோத்தம நாயுடு பதிப்பு)

யாக் காணவேண்டும்படியாக இருப்பது அந்தர்பாயித்தபு
என்ற திறைவனின் தலை.

ஆவரணஜலம் இந்த அண்டத்திற்குமேல் முடிக்க
கொண்டிருப்பதாகக் கருதுவது புராணம், தாகவிடாய்
கொண்டவனுக்கு இந்த நீரும் பயன்படாது. கண்டு பற்ற
வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவாருக்கு எம்பெருமான்,

“முடிவரும் கடத்தப்பால் முதலாய் தின்ற

அளம்பரிய ஆரமுது”²

என்று திருமங்கை மன்னன் கூறுகின்றபடி இந்த விலா
விழுதிக்கு அப்பாற்பட்டிருப்பவன் பரத்துவ தலை எம்
பெருமான்.

தெடுத்தாரம் என்று சொல்வொண்ணாதபடி இந்த
உலகத்திற்குள்ளே பாற்கடல் இருப்பினும்,

“பாலாழி நீ விடக்கும்

பன்னப்பயாம் கேட்டேயும்.”³

[ஆழி—கடல்]

என்று நம்மாழ்வார் கூறுகின்றபடி அது நம்மால் பலர்
சொல்லக் கேட்டிருக்கும் நிலையேயன்றி சென்று காண
அரிதாவிருப்பவன் விழுகதலை திறைவன். தன்னரீர்
வேட்கைக் கொண்டவனுக்கு அவன் சென்று அடைய
முடியாத பாற்கடல் போகிருப்பவன் அவன்.

புயலாக் பெருமறை பெய்து ஆறுகளில் நீர்ப்
பெருக்கு ஏற்பட்டாலும் அந்த வெள்ளம் ஓடிய காலத்
திருப்பவர்கட்கு மட்டிலுமே பயன்படுவது அந்த ஆற்ற நீர்.
அங்ஙனமே எம்பெருமான்,

“மண்ணிது உழல்வாய்.”

என்று நம்மாழ்வார் கூறுவதுபோல் பூமியில் அவதாரம் செய்து பல இடங்களில் சஞ்சரித்தாலும் அவன் அக்காவத்தில் இருந்தவர்கட்குமட்டுமே அடையத்தக்கவனாக இருந்து பின்னானாருக்குக் கிட்டாத நிலையிலிருப்பவன் விபவதிவை எம்பெருமான்.

‘சௌவப்பியத்திற்கு என்னை நிலம் அர்ச்சாவதாரம்’⁴ என்று முழுட்கப்படி குறிப்பிடுவதுபோல் எல்லோரும் கிட்டுவதற்கு எளிதாயிருக்கும் இருப்பே எம்பெருமானின் அர்ச்சாவதார நிலை. இங்கு, கண்ணுக்குப் பொருளாக இருக்கும் எம்பெருமான் எல்லோரும் தம் ஊனக் கண்களாலே கண்டு பற்றுவதற்கேற்ப எளியனாயிருக்கின்றான். ‘தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே’⁵ என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்திருப்பதும் எம்பெருமானின் இத்திறையைவே. இத்திறை எம்பெருமான் கண்டு பற்றவேண்டும் என்று ஆசைப்படும் தம் மனோர்க்குக் கான்பதற்குத் தேசத்தாலும் காவத்தாலும் கரணத்தாலும் செயதன்திக்கே, திருக்கோயில்களிலும் திருமாளிகைகளிலும் என்றும் தக்க நம் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப்படி ‘பின்னானார் வணங்கும் சோதியாக’⁶ எழுந்தருளியிருப்பதாக இத்திறைகளை நிறைந்து இத்திறை எம்பெருமானை ‘மடுக்கன் போலே’ என்று பன்மையால் அருளிச் செயப்பெற்றுள்ளது. அவதாரங்களின் குணங்கள் எவ்வாய் அர்ச்சையினிடத்தில் குறைவற்று நிறைந்திருக்கையாலும் அவதாரங்களின் திருமேனிகளை அர்ச்சைவடிவமாகப் பல இடங்களில் எழுந்தருளச் செயல்பெற்றிருப்பதாலும் “அதிலே தேங்கின மடுக்கன் போலே” என்று கூறப்பெற்றுள்ளமை எண்ணி உணரத்தக்கது.

இந்த எண்ணங்கள் நம் சித்தையில் எழுந்த வண்ணம் காரைக்குடியிலிருந்து திருமெய்யத்திற்குப் போகச் சித்த

4. திருவாய் 6. 9 : 5   5. முழுட்கப்படி—139

6. முதல் திருவத். 44   7. திருநெடுத். 10

மாகின்றோம். 'புதுக்கோட்டை' என்ற பெயர்ப்பவனை தாய்கிழின்ன பேருத்தில் ஏறுகின்றோம், பேருத்தில் வருங்கால்,

"உலகம் எத்தும்
உண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம்
கச்சிபேர் டல்தல் என்று
மண்டினார் உப்பம் அம்மால்
மற்றையோர்க் குப்ப னாமே?"

[நத்தம் — துதிக்ஞம், மண்டினார் — மூழ்கினார்; உப்பவாமே - உப்பவழி உண்டோ]

என்ற திருமங்கையாழ்வாரின் திருக்குறுத்தாண்டகப் பாசரப்பகுதி நம் சிந்தையில் எழுகின்றது. எம்பெருமான் உகந்தரூபின் திவ்யிய தேசங்களிலெங்கும் 'பதியே பரவித் தொழும் தொண்டர்' என்னும்படியாக மூழ்கியிருப்பவர்கள் உப்பவழி உண்டேயல்வது அப்படித் தொழாதவர்கட்கு ஒரு நாளும் உப்ப வழி இல்லை என்ற ஆழ்வார் கருத்தினை எண்ணியவண்ணம் திருமெய்யத்தை தோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

'திருமெய்யம்' திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கில் 45 கல் தொலைவிலும் புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கே பதின் மூன்று கல் தொலைவிலும் உள்ளது. இஃது ஒரு வட்டத்தின் (தாலுகா) தலைநகர். திருமெய்யம் இன்று 'திருமயம்' என்று வழங்கி வருகின்றது. 'திருமெய்யம்' என்ற சொல் 'திருமய்யம்' எனத் திரிந்து 'திருமயம்' என்று குறுகியதபோலும். திருச்சிவிநிஞத்து பேருந்து மூலம் வருகின்றவர்கள் புதுக்கோட்டை வழியாக வரவேண்டும்; இப்படி வருகின்றவர்கள் இருப்புர்தியில்வரின் திருச்சி—மாளாமதுரை இருப்புர்திப் பாதையில்

‘திருமயம்’ என்ற நிலைபத்தில் இறங்கி இவ்வூரை அடைப வேண்டும். இவர்கள் ‘நிலைபத்தில் இறங்கி நான்கு பர்வாங்கு குளக்கரை வழியாக நடந்தால் ஊர் வந்து சேரலாம். நாம் ஏறிலும் பேருந்து ஒரு மணி நேரத்தில் திருமெய்யம் பேருந்து நிலைபத்தை அடைகின்றது. சிதிது ஓரம் நடந்து ஊருக்குள் நுழைந்ததும் நம் கண்முன் தட்டுப்படுவது ஒரு சிறிப குன்றும் அதன்மீது உள்ள கோட்டையுமே. இந்தக்கோட்டையை ‘ஊமையன் கோட்டை’ என்று வழங்குகின்றனர். முற்காலத்தில் ஊரைச்சுற்றிலும் ஒரு கோட்டை இருந்திருக்கவேண்டும். திருச்சியிலிருந்து வருங்கால ஊர்ப் பக்கத்திலுள்ள இடிந்த கோட்டைச் சுவரும் ஏனைபச்சின்னங்களும் இதனை உறுதிசெய்யும். பாஞ்சாலய் குறிச்சி வீரர்களான கட்டபொம்மனும் ஊமைத்துரை யும் தொடர்பு கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகம் செய்கின்றோம்.

குன்றின்மீது ஏறுவது மிகவும் எளிது. மலையின் மீதுள்ள கோட்டை வாயில் எப்பொழுதும் பூட்டியே வைக்கப்பெற்றிருக்கும் என்பதை ஊர் மக்கள் சொல்லக் கேட்கின்றோம். ஆகவே, அங்குள்ள காவற்காரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கதவைத் திறக்கச் சொல்லி மலையில் ஏறுகின்றோம். அங்குள்ள மேட்டில் பழையகால பீரங்கி ஒன்று வைக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம். அதன் பக்கத்தில் ஏறி நின்று ஊரைச் சுற்றி நார்புறமும் உள்ள காட்சிகளைக் கண்டு தளிக்கின்றோம். வடபுறத்திலுள்ள ஏரி குளம் பச்சைப்பட்டு விரிந்தாற் போன்ற தெல்வயல் இவை மனைத்திற்குக் குளிர்ச்சியை நல்குகின்றன. இவற்றைத் தவிர மலைக்கோட்டையில் பார்க்கவேண்டியவை ஒன்றும் இல்லை.

மலையினின்றும் இறங்கி ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டு திருக்கோயிலுக்கு வருகின்றோம். ‘பெருமாள் கோயில்’

என்று கேட்டுக்கொண்டு வருதல் வேண்டும். கோயிலுக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் 'சத்தியதீர்த்தம்' என்ற ஒரு சிறு குளம் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். திருக்கோயில் பெரும் புதம் பெற்றது. திரு அரங்கத் திற்கு அடுத்தபடியாகச் சிறப்புடையது என்பது வயணவ பெருமக்களின் கருத்து. அவர்கள் இதனை 'ஆதி ரங்கம்' என்றே வழங்குகின்றனர். திருக் கோயிலைக் கம்பீரமான ஓர் அழகிய இராசகோபுரம் அணி செய்கின்றது. திருக்கோயிலின் தெற்குப் பறத் திலிருக்கின்ற இராசகோபுர வாயிலைக்கடந்து சென்று ஒரு பெரிய மண்டபத்தை அடைகின்றோம். மண்டபத் தின் தூண்களில் தங்கசிற்ப வடிவங்கள் காட்சி அளிக் கின்றன. இந்த மண்டபத்தில் ஆண்டாள், கண்ணன், சக்கரத்தாழ்வார் ஆகியோரின் சந்நிதிகள் உள்ளன. வலப்புறத்தில் நரசிம்மருக்கு ஒரு சந்நிதி உள்ளது. இவர்களைப்பெய்யாம் வணங்கிக் கொண்டே அர்த்த மண்டபத்தை அடைகின்றோம். இந்த மண்டபத்தை யும் கடந்துதான் மகாமண்டபத்தை அடைகின்றோம்.

மகாமண்டபத்தில் எம்பெருமான் சந்நிதியை நோக்கிய வண்ணம் பெரிய திருவடி காட்சி நகுயின் றார். இந்த மண்டபத்தை அடுத்திருப்பது கத்தர பாண்டியன் குறடு. இதன் வழியாகத்தான் எம்பெரு மானின் சந்நிதியை அடைதல் வேண்டும். இக்கூச் சந்நிதி மலைச் சரிவைப்பொட்டி உள்ளது. சந்நிதியின் தூண்களில் பூப்போதிகைகள், தாமரை மொட்டுகள் கண்கவர் வனப்புடன் செலுக்கப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு களித்தவண்ணம் எம்பெருமானின் கருவறைக்கு வருகின்றோம். நின்ற திருக்கோலத்தில் கிழக்கே நிரு முக மண்டலங்கொண்டு சேவை சாதிக்கும் சந்நியமிரி நாதனைக் கண்டு வணங்குகின்றோம்.

“மையார் கடனும்

மணிவரைவும் மாழுகிறும்

கொய்யன் குவளையும்
காயாவும் போன்றிருண்ட
மெய்யானை மெய்ய
மலையானைச் சங்கேத்தும்
கையானைக் கைதொழாக்
கையல்ல கண்டோமே¹

[மை-ஆர்-கறுத்த; வரை-மலை; முகில்-மேகம்; கொய்-
ஆர்-பதிகளும் திருப்பத்தை தரும்; இருண்ட-கறுத்த; மெய்-
யால்-திருமேனிபையுடையவன்]

என்ற பாகரத்தை ஒதி உளங்கரைத்து கைபெற்ற
பயனை எடுத்துகின்றோம். எம்பெருமானின் திவ்விய
மங்கன விக்மிரகத்தின் பேரழகு சொல்லுந்தரமன்று.
அந்திருவழகு கடல்போல் எல்லைகாண வெண்ணா
தது; நீல மணியாலான மலைபோல் நெடுசங்கவர்ப்பது;
காளமேகம்போல் குளிர்ந்து நம் விடரையெல்லாம்
நீர்க்க வல்லது; குவளைப்பூவும் காயாமலரும்போல்
வைத்தகன் வரக்காது பார்த்துக்கொண்டே இருக்க
வேண்டுப்படியான பேரழகு வாய்ந்தது. இத்தகைய
திருமேனிபையுடைய எம்பெருமான் அடியார்கட்கு
முற்றாட்டாகத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு
சங்கேத்தும் கையுடன் திருமெய்ய மலையில் எழுந்தருளி
யுள்ளான். திவனைத் தொழாத கை கையல்ல, உலக
கையே என்று கூறும் ஆழ்வார் பாகரத்தில் ஆழங்கால்
பட்டவண்ணம் அவனைத் தொழுகின்றோம்.

திருமங்கையாழ்வார் மட்டிலுமே 'மெய்யம் அலர்த்த
பெருமானை' மங்களாசாணம் செய்துள்ளார். அவ
குடைய பாகரங்கள் எங்காம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எம்
மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றன. காவல்மிக்க

காண்டவ வளத்தை அங்கியம் கடவுளுக்கு திருவமுது செய்வித்த எம்பெருமானே மெய்யம் அமர்த்த பெருமான் என்பது ஆழ்வாரின் திருவுள்ளம்.

“கட்டேறு நீள் சோலைக்
காண்டவத்தைத் தீரூட்டி
விட்டானை, மெய்யம்
அமர்த்த பெருமானை”¹⁰

[கட்டுஏறு-காவல்மிக்குள்ள; அமர்த்த-எழுத்தருளிய; என்பது அவர் திருவாக்கு.]

ஆழ்வார் பெருமக்கள் எம் பெருமானைப் பவவகைபாக அதுபவித்து மகிழ்வர் என்றும், அவை அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், அவனுடைய திருக்குணங்களில் ஆழங்கால்பட்டு அதுபவித்தல், அவனுடைய திருமேனி அழகினை வருணித்து அதுபவித்தல், அவனுக்கத்தருளிய தீவ்மிய தேசங்களின் வளங்களைப் பேரி அதுபவித்தல், அங்கே வாரும் அடியார்களின் பெருமையைக் கூறி அதுபவித்தல் என்று பவவகைபாக விரியும் என்பதை நாம் அறிவோம். இவ்வகைகளில் மிகச் சிறந்த வகை ஆழ்வார் தாமரை தன்மையைக் களைந்தெறித்து வீராட்டிமாத்ருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே அதுபவிப்பதாகும். இங்ஙனம் அதுபவிக்கும் திறத்தில் தாம் பாகரம், தோழிபாகரம், மகன் பாகரம் என்று மூன்று வகுப்புகள் உண்டு என்பதனையும் அறிவோம். அப்போது ஆழ்வாருக்குப் பரகாசர் என்ற ஆண்மையப் பெயர் நீங்கிப் பரகாசனாயகி என்ற பெண்மைப் பெயர் வழங்கப்பெறும் என்பதும் நாம் அறிந்ததே.

திருஅரங்கம் அழகிய மணவாளன் திறத்தில் ஆழ்வாருக்கு உண்டான சிறுபெருங் காதலை அவருடைய திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதாக அமைந்ததாய்ப் பாகரங்கள் அமைந்த பதிகத்தில் 'திருமெய்யமலைவாளன்' பரகால நாயகியைப் படுத்தும் பாட்டைக் காண்கின்றோம்.

“கலையாளா அகல்கீரூல் கலையாளயும்
கலையாளா என்செய் கேள்நான்
'வினையாளா வடிவேனை வேண்டுதியோ
வேண்டாபோ?’ என்றும், மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன்
மராமர மேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளன் என்மகனைச் செய்தனகள்
அம்மலையீர்! அநியி லேனே!”¹¹

[கலை-ஆடை; ஆளா-தரிசாத; கனம்-பெண்; விலை-ஆள் வேலைக்காரி; சிலை-வில]

என்ற பாகரத்தில் ஈடுபட்டு நித்கின்றோம். 'என்னை உனக்கே அற்றுத் தீர்ந்த அடியவளாக ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணமுண்டா? இல்லையா? சொல்லி விடு' என்று துணிவர்க்கு கேட்கும் பரகால நாயகியின் பேச்சைக் கேட்கின்றோம். இப்படி இவள் மேனி மெலிந்து போகவும் பெரிய பெரிய பேச்சுகள் பேசவும் தேர்ந்தது அப்பெருமான் படுத்தினபாடு என்பதைப் பாகரத்தின் பின்னிரண்டு அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. திருவரங்கத்து அரவணையாளும் திருமெய்ய மலையாளனும் ஒருவனே என்ற விசிட்டாதையை உண்மையும் இப்பாகரத்தில் பளிச்சிடுகின்றது. அது மட்டுமா? 'தித்திய சூரிகளின் தலையாளான பரமபத நாதனும் மராமரங்கள் ஏழையும் ஓரம்பால் துளைத்து சுக்கிரீவன் கொண்டிருந்த ஐவத்தைப் போக்கின அவதார மூர்த்தியான இராமரோனும் அர்ச்சாவதார மூர்த்தியும்

ஒரே இறைவனின் வெய்யேறு வடிவங்களே' என்ற உண்மையினை இப்பாகரம் உணர்த்துவதனையும் அந் தின்றுறாம்.

தாய்பாகரமாகச் செல்லும் திருக்கண்ணபுரத்து மங்களாசாசனப் பதிகத்தில் ஒரு பாகரம் இந்தத் 'திருமெய்யத்து இன்னமுதத்தை'க் குறிப்பிடுகின்றது.

“அருநிசோர் வேங்கடம்
கீழ்க்கை' என்றுவாய்
வெருவினான், மெய்யம்
வினவி திருக்கின்றான்.”¹²

[சோர்-சொரிகின்ற; வெருவினான்-பிறத்திறினான்]

“பரகால நாயகியை நோக்கி நான் ஏதேனும் சொல்லால் அதனை அவள் செவி ஏற்பதில்லை; அதற்கு அவள் யாதொரு மறுமொழி கூறுவதும் இல்லை. திருவேங்கடம், திருநீர்மலை என்று சதா வாய் வெருவிக் கொண்டு நிற்கின்றான். சில சமயங்களில் “திரு மெய்யம் என்ற திவ்யப் தேசம் ஒன்று இருக்கின்றதே. அதற்கு மெய்யம் என்ற பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அடிவங்கு மெய்யாகவே நின்று செயல் புரிந்த இடம் என்ற காரணத்திற்காகவா?” என்று அருகிலுள்ள வர்களை வினாவுகின்றான் என்பதாகத் திருத்தாயார் பேசுகின்றார்.

மகன் பாகரமாகச் செல்லும் திருநாகை செளந்தரிய ராசன்யிதான் பதிகத்தின் பாகரம் ஒன்றில் திருமெய்யத்து எம்பெருமான் குறிப்பிடப் பெறுகின்றான். தலைவனது உருவெளிப் பாட்டில் தனியும் மகன் இவ்வாறு பேசுகின்றான்:

12. பெரி. திருமடல்-கண்ணி-125-126

13. பெரி. திரு 8. 2 : 3

“வேலிருஞ் சோலை விவங்கல் ஞான்ற
மெய்ய மணாளர் இவ் வையமெல்லாம்,
தாயிற் நாயக ராவர் தோழி!
நாமரைக் கண்கள் இருந்தவாறு,
சேலிருங் ஞான்றம் நிகழ்த்த தொப்பச்
செவ்விய வாலி மலர்ந்தோழி,
ஆயிரம் தோளொ புலங்கு பூணும்
அச்சோ ஒருவர் அழகிய வர்!”¹⁴

[வேம்-மூங்கில்; விவங்கல்-ஞான்று; வையம்-உலகம்.
தாயின-தாயி அளந்த; செவ்வி-அழகு; அச்சோ-
ஆச்சரியம்; அழகிய ஆ-அழகிருந்தவாறு]

“தோழி, இவருடைய திருக்கண்களில் அழகை என்
சொல்லுவேன்? ஒங்கிப் பரந்த மலைகள் போலே விளங்கு
கின்ற தோள் வலயங்கள் முதலியவற்றின் புகர் விஞ்சி
விளங்கப் பெற்றவையான ஆயிரத் திருத்தோள்களும்
அவயவத்தோறும் திருவாபரணங்கள் விளங்கப்பெறும்
அழகை என்ன சொல்லுவேன்? இந்த அழகினை
நோக்குங்கால் இவர் சாதாரண மனிதராக இருப்பதற்கு
தியாயமில்லை. இவர் திருமெய்ய மலையில் எழுந்தருளிய
வரும் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் இரண்டடியாகத்தாவிவளந்த
வருமான எம்பெருமானாகவே திருக்க வேண்டும்’ என்
கின்றான் ஆழ்வார் நாயகி. இங்ஙனம் திருமங்கையாழ்வார்
பெற்ற அதுபவத்தையெல்லாம் அவர் தம் பாடலாக நாம்
பெற முயல்கின்றோம். இதற்கும் அவன் அருள்
வேண்டுகமல்லவா?

எம் பெருமானைச் சேவித்த பிறகு நாயார் சந்திதிக்கு
வகுகின்றோம். நாயாழின் திருநாமம் உப்பவந்தான்
நாச்சியார் என்பது. அணையும் வணங்கி அவர் அருளைப்
பெறுகின்றோம்.

எடுத்து, எம்பெருமான் சத்திதிக்கு மேற்குப்புறமாகவுள்ள பாதையில் குடைந்தெடுக்கப்பெற்ற குடைவறையைக் காண விரைகின்றோம். அங்கே எம்பெருமான் போக சயன மூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ளார். இவர்தம் அனந்தசயனத் திருக்கோலம் கருவறை உட்பட மகையைக் குடைந்து அமைத்ததாகும். இவரையும் திருமங்கை பாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது. கடல்மங்கைத் தலசயனத்து எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் வசையும் பொழுது இந்த எம்பெருமான் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற் கு அதுபவமாகின்றார்.

“மென்னாவி இன்னமுதம் வஞ்சித் தானைப்
பிறைநயிற்றன் அடவரியாய்ப் பெருவி னானை
தன்னார்க்கு வர்புனல்கூழ் மெய்ப மென்றும்
தடவரைமேல் திடத்தானைப் பணங்கன் மேலி,
என்னானை என்னலிற்ற புகழி னானை
இலங்கொலிசேர் அரவித்தம் போன்று கீண்ட
கன்னானை, கன்னாரக் கண்டு கொண்டேன்
கட்பொழில்கூழ் கடல்மங்கைத் தலசய னத்தே”.

[பெண்-மோகினி அவதாரம்; பிறை சத்திரன்; எயிறு-பல; அடல்-வண்ணம்; அரி-சிங்கம்; புனல்-தீர்; தடவரை-பெரிய மலை; பணங்கன்-படங்கன்; மேலி-பொருத்தி; என்னானை-யோகிபர்களால் சித்திக்கப் பெறுபவன்; அரவித்தம்-தாமரை]

என்ற பாடலை மிடற்றொலியுடன் உணங்கரைத்து ஒதி எம்பெருமானைச் சேவிக்கின்றோம். மோகினி அவதாரம் எடுத்து அமுதத்தைத் தேவர்கட்கு வழங்கியவன்; நரசிம்மாவதாரம் எடுத்துப் பிரகவாதனை உய்வித்தவன். திருமெய்யத்தில் சயனத் திருக்கோலம் கொண்டிருப்பவன். உறங்குவான் போல் உலகப் படைப்பினைச்

சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவன், குணாதுசந்தானம் பண்ணும் அடியார்கள் மனத்தில் தோன்றுபவன்; ஆகிய எப்பெருமானைத் திருக்கடம்மல்களில் சேவிக்கப் பெற்றதாக இனிவராகின்றார் ஆழ்வார். நாமும் அதே நிலையைப் பெற முயல்கின்றோம்.

இத்தலத்தில் அரவு அணையானாக இருக்கும். அனத்தன் பெருமானுக்குக் குடைபிடிக்கின்றான். திரு. அரங்கத்து எப்பெருமானைப் போலவே இத்தலத்து எம்பெருமானும் இரண்டு திருக்கையனாகவே காட்சி அளிக்கின்றான். ஒரு கை அனத்தனுக்கு அருளுவது போல் உயர்த்து காணப்பெறுகின்றது. மற்றொரு கை திருமார்பில் 'அகலகிலேன் இறையும்' என்றிருக்கும் பெரிய பிராட்டியானைப் பாதுகாக்கும் நிலையில் காணப்பெறுகின்றது. சயனத் திருக்கோவ எம்பெருமானைச் சுற்றிக் கருடன் சித்திரகுப்தன். மார்க்கண்டேயர், நான்முகன் இவர்கள் உள்ளனர். வானவீதியில் தேவர்கள் கின்றனர் கிம்புருஷ னீரந்து செல்லும் காட்சி வேறு தலங்களில் காணக்கிடக்காத கண் கொள்ளாக்காட்சி. பெருமானின் காலடியில் மதுகைடவர் என்ற அசுரர்களும் பூமிப்பிராட்டியும் காணப்பெறுகின்றனர். முன்னொருகால் பூமிப்பிராட்டி யானை மதுகைடவர் தூக்கிச் சென்றபொழுது ஆதிசேடன் அவர்களீது நஞ்சினை உமிழ்ந்து அவர்களை எரித்திட்டிகின்றான். பரந்தாமனின் ஆணையின்படி அனத்தன் நஞ்சு உமிழ்ந்ததற்கு வருத்தியிருக்கின்றான். அதனால் அவனைச் சாந்தி செய்யும் திருக்கோவத்தில் இந்த அனத்த சயனர் கிடக்கின்றார் என்பது புராணவரலாறு. இங்குள்ள எம்பெருமானும் 'மயங்கலத்தலசயனரும்' ஒரே கோவத்தவராகக் காணப்பெறுகின்றனர். திருமெய்யத்துக் குடைவரை யும் மாயம்வத்துத் திருக்கோவிலும் பங்கவர் பணியன்றோ? திருமயங்கலார் திருவுள்ளத்திலும் இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்தே அதுபவமாகி இருப்பவர்கள். இங்கு நீர்த்தம், திருத்தழாய் முதலியன பெற்று வெளி வருகின்றோம். இத்

நிலையில் திவ்விய கவியின் திருப்பாகரம் நினைவிதரு வருகின்றது.

‘ஆளாய் உளக்கன்பாய் ஆசையாய் நாளினியா
வாள மகளவியென்று வாழ்வேனைக் - கேளாய்
திருமெய்ய மாயா! சினைகால் வளைத்து
வரும்எய்ய மாயா மதன்.’¹¹¹²

[ஆள்-ஆம்-அடிமைப்பட்டு; ஆசையாய் - ஆசைக்
கொண்டு; வாள-வினைக; கேளாய்-கவனிப்பால்; சினை -
வில்; வரும்-வருவான்; மதன்-மன்மதன்]

என்ற பாகரத்தை ஒதி உளங் கரைகின்றோம். பிரிவு
ஆற்றாத தலையி இரங்கிக் கூறுவதாக அமைந்த இப்
பாடல் சிவரன்மா பரமான்மாவை நோக்கித் தன்
ஐக்கிய ஆரா அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றது.
நாமும் திவ்வியகவி பெற்ற அநுபவத்தையே பெற முயல்
கின்றோம்.

அடுத்து, ஒரு சிறு தெருவினைக் கடந்து சிவபெரு
மான் திருக்கோயிலுக்கு வருகின்றோம். இத்திருக்கோயி
லையும் ஒர் இராஜகோபுரம் அழகு செய்கின்றது. கீழைக்
கோயில் என்று ஊர் மக்களால் வழங்கப்பெறும் இத்
திருக்கோயிலின் எம்பெருமான் சத்தியவிரீஸ்வரர் என்ப
வர். இவரையும் வணங்குகின்றோம். இத்திருக்கோயிலும்
குடைவரையே. குடைவரையின்மேல் கோடியில் இவ்வகம்
உள்ளது. இம் மூர்த்தியும் மலையைக் குடைந்து
நிர்மாணிக்கப் பெற்றவரே. மகேந்திரப் பல்லவ மன்னன்
சமயவேதுபாடு கருதாமல் மலையைக் குடைந்து இரண்டு
திருக்கோயில்களையும் அமைத்த சமரச ஷோகத்தை
எண்ணி வியக்கின்றோம். ஆயினும், இத்திருக்கோயில்
எம்பெருமான் தேவாரப் பாடிய மூவராலும் பாடல் பெற
வில்லை. இதிலிருந்து அவர்கட்குப் பின்னர் எழுந்த கோயி
லாக இருத்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகம்செய்கின்றோம்.

சிவன் கோயிலில் சூடுமியான் மலையில் உள்ளது போன்ற இசைக்கவையபற்றிய ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. பெருமான் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றின் மூலம் அத் திருக்கோயிலைச் சாத்தாள் மாறன் என்பான் புதுப் பீத்தான் என்பதை அறிகின்றோம். அவனுடைய அன்னைவாரான பெருந்தேவி எம்பெருமானுக்கு நில மானியங்கள் அளித்த செய்தியையும் அறிகின்றோம். இச்சாத்தன் மாறன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத் தவன். இவனுக்குப் பிறகு விசயநாயக சோழன் வழி வந்த மன்னர்களே இப்பகுதியை ஆண்டவர்கள். நேராய்சாள் மன்னர்களின் தளகர்த்தனான அப்பண்ண தண்டநாயகன் இராமேசுவரம் சென்று திரும்பிய பொழுது கித்திருத்தவத் திற்கு வந்த செய்தியும் இங்கு நமக்குக் கிடைக்கின்றது. அவர் வந்த சமயம் இந்தத் தளத்து இரண்டு திருக் கோயில்களின் அறக்கட்டளை ஆள்களிடையே இருந்த விவகாரத்தைத் தீர்த்து வைத்த செய்தியையும் அறிகின்றோம். இவனே இரண்டு திருக்கோயில்கட்டும் இடையே நிர்ந்தரமாக ஒரு பெரிய கவர் எழுப்பியவன். இதை ஒரு கல்வெட்டிலும் பொறித்து வைத்துள்ளான் அப்பெருமகன். 'இக் கல்வெட்டு சி. பி. 1245இல் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் இப்பகுதி இராமநாதபுரம் சேதுபதிகளின் ஆட்சியில் இருந்ததாகவும், அவர்களுள் விசயநாயகநாத சேதுபதி என்பவர் காவத்தில் இப்பகுதியைப் புதுக்கோட்டைத்தொண்டைமான் களிடம் ஒப்படைத்ததாகவும் அறிகின்றோம்.

மராட்டியர் ஆட்சியில் தஞ்சையிலிருந்து ஆளத்தரால் புதுக்கோட்டையின் மீது தண்டு எடுத்து வந்தபோது புதுக்கோட்டையை ஆண்ட விசயநாயகநாத தொண்டைமான் திருமெய்யம் கோட்டையிலுள் ஒளிந்து கொண்டிருந்த செய்தியையும் அறிகின்றோம். பாஞ்சாலம் குறிச்சி வீரர்

களான கட்டபொம்மனும் ஊமைத்தூரையும் இக்கோட்டை
யில் ஒளித்திருத்தனர் என்பது செவ்வழிச் செய்தி; இவற்றி
லிருந்து திருக்கோயில்கள் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில்
ஏற்பட்டவை என்பதும், கோட்டை அதன் பின்னர்க்
கட்டப்பெற்றது என்பதும் தெளிவாகும். இச் செய்திகளை
எல்லாம் அறிந்த வண்ணம் திவ்விய தேச யாத்திரையால்
பெற்ற மனநிறைவுடன் காரைக்குடிக்குத் திரும்பு
கின்றோம்.

3. திருப்புல்லாணி எம்பெருமான்

உயிர்கள் எம்பெருமானை அடைவதற்குப் 'புருஷ காசமாக' இருப்பவன் பெரிய பிராட்டியார் என்பது உண்மை தத்துவம். கடினசித்தமுடைய கணவனையும் சூழும்பு நிகழ்ந்த மக்களையும் பெற்ற ஓர் இல்லத் தனையி எவ்வளம் அவர்களை விட்டுத் தாய் வீடு செல்ல மாட்டாளோ, அவ்வளவே சூற்றத்திற்கேற்ற தன்மையைக் களை அளிப்பதில் ஊன்றி நித்கும் கணவனையும் சூற்றக் களையே செய்து கொண்டு போகும் மக்களையும் பெற்ற பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாள். ஆகவே, பெரிய பிராட்டியாருடன் கூடியிருக்கும் எம்பெருமானே தஞ்சம் என்ற கொள்கையில் ஊற்றம் உடையவர்கள் உண்மையர்கள். தம்மாழ்வாரின் சாணாகதித் தத்துவம் இதனையே எடுத்தியம்புகின்றது.

“அகந வில்கேள் இதையும்” என்று
அலர்மேல் மங்கை உறையாள்!
விகரில் புகழாய் உலகம் ஒன்(று)
உடையாய் என்னை ஆள்வாளே!
விகரில் அமரர் முகரிக்கணங்கள்
விரும்பும் திருவேல் கடத்தாளே!
புகல்ஒன் (று) இல்லா அடியேன்உன்
அடிக்கீழ் அமர்ந்து புருத்தேனே.”¹

[இதை-சிறிதுநேரம், கணம்; புகல்-பற்றுக்கோடு]

என்ற பாசரம் இத்தத்துவத்தைக் குறிப்பிடும் உயிர்திவை-
வான பாசரம்.

1. புருஷகாசம் - தகவுரை கூறுபவன்.
2. திருவாய் 6-10:10.

சேதநன் உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு இன்றியமை யாதவை எம்பெருமானுடைய “இணைத்தாமரை அடி கள்.”³ இத்திருவடிகள் எம்பெருமானை விடவும், பிராட்டி யாரை விடவும் சிறந்தனவாகும் என்பது வைணவர்களின் நம்பிக்கை. இதனைச் சிசிது விளக்குவோம். பிராட்டியார் சேதநனுடைய துன்பநிலையைக் கண்டு மனமிரங்கி அவனை அங்கீகரிக்குமாறு எம்பெருமானுக்குப் புருஷ காரம் செய்கின்றார். இத்திவையில் அவர் இவனுடைய குற்றங்களைப் பகவானிடம் எடுத்துரைப்பார் என்பது உண்மை. ஆயினும், நானான் மனத்தில் இவனை ஏற்றுக் கொள்ளும் எண்ணத்தை ஊன்றுவிட்பதற்காக, ஒரு கால் சில குற்றங்களை எடுத்தியம்புதல் கூடும்; இங்வனம் குற்றம் உரைக்கும் முறையில் பிராட்டியார் சேதநனைக் கைவிடுவதாகின்றார். அத்தச் சேதநனிடம் ஊன்றிய அன்புபொண்ட பகவான் தனக்குள்ள வர்த்தக்யம் முதலிய குணங்களைச்.

‘என்னடியார் அது செய்பார்

செய்தாரேல் நன்று செய்தார்”

என அவனை அங்கீகரிக்க முன்வந்து திற்பன். அத் தகைய எம்பெருமானும், ஒருகால் இவனைக் கைவிடுவ துண்டு. இம் முறையில் சேதநனுக்கு நன்மை புரிபவர் களாகிய திருவரும் கைவிடும். தம் அழகினால் சேதநனை அப்புறம் செல்வாதவாறு அகப்படுத்திக் கொள்ளும் அவனுடைய திருவடிகளே, சேதநனை விடாது பற்றிக்கொள்ளும் திண்மை வாய்த்தனவாக இருக்கும். இதனையே,

“பிராட்டியும் அவனும் விடும்

திருவடிகள் விடாது திண்கூறாவிருக்கும்”⁴

என்ற முழுட்கப்படி வாக்கியம்விளக்குகின்றது. ஆழ்வாரும்,

“வண்புகழ் நாரான்

திண்கூறல் சேரே.”⁵

3. பெரியாழ். திரு. 4-9:2

4. முழுட்கப்படி, 148.

எனத் திருவாய் மலர்ந்துள்ளமை சுண்டு நோக்கத் தக்கது.

இத்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் 'திருப்புகலாணி' என்ற திவ்யிய தேசத்தை நோக்கிப் புறப்படுகின்றோம் காரைக்குடியிலிருந்து, 'புல்கனை' என்ற பெயர் 'புல்காணி' என மருவிற்று, இராமாயணக் கதை நமக்குத் தெரியும். சீதாப் பிராட்டி காரைக் கவர்ந்து சென்ற இராமனைப்போல் கொல்லுதல் போலுட்டு இராமபிரான் வானரப்படைபுடன் தெற்குக் கடற்கரையை அடைகின்றான். வீடணன் யோசனைப்படி வருணனை வேண்டினால் அவன் கடல் கடக்க வழியமைத்துத் தருவான் எனக் கருதி அவனை வழிபட முனைகின்றான். அதற்காகத் தருப்பையைச் சயனமாக்கி அதிலமர்ந்த வண்ணம் ஏழு நாளளவும்' தவக்கோவத்தி விருக்கின்றான். இராமபிரான் தருப்பையில் கிடந்த தவமாதலால் இது வடமொழியில் 'தருப்ப சயனம்' என வழங்கலாயிற்று. 'புல்கனை' என்பது அதற்கு ஏற்ற தமிழ்ப் பெயர். இந்த வரலாற்றைக் கம்பநாடனின்,

“தருண மங்கையை வீட்பது
ஒர் செறி தருகள்ளும்
பொருள் பயத்துகல் நூல்செறி
அடுக்கிய புல்வில்
கருளை அம்கடல் கிடத்தது
கருங்கடல் கோக்கி
வருண மந்திரம் என்னினன்
விழிஞ்சை வணங்கி.”

[தருண மங்கை—இனம் பருவத்தைமுடைய சீதை;
புல்—தருப்பை; கருளை அம்கடல்—இராமபிரான்.]
என்ற பாடலால் அறிகின்றோம்.

திருப்புகலாணி இராமநாதபுரத்துக்குத் தெற்கே கீழ்க்கரை என்னும் ஊருக்குச் செல்லும் வழியில் ஏழு கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு சிறிய ஊர். திருச்சி—இராமேசுவரம்

5. திருவாய் 1, 2 : 10. 6. புத்த. வருணனைவழி—6.

இருப்பூர்திப்பாதையில் இராமநாதபுரம் என்ற நிலையத்தில் இறங்கி இந்த ஊருக்குச் செல்வவேண்டும். இராமநாதபுரத்திலிருந்து பேருந்து வசதி உண்டு. கடற்கரையைச் சார்ந்த சிற்றூராதலின் மணற்குன்றுகள் எம்மருங்கும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. என்றாலும், திருக்கோயில் வாயில் செவ்வும் வரை நவ்வ சாலை வசதியுண்டு.

இந்த சுவியல தேசத்தில் நிலங்களுக்குச் செல்ல சேது கட்டத் தீர்மானம் ஆனதால் இந்தவம் 'ஆதிசேது' என்றும் வழங்கப்பெறுகின்றது. இன்னும் இந்தீர்த்தத்துறையில் மூழ்குவோர் "சேது மூலே புல்லாரண்ய கோத்திரே" என்று சங்கல்பம் செய்து கொள்ளும் வழக்கு உண்மையாலும் திகழ உறுதிப்படுகின்றது. மேலும், இன்னும் கன்னியாகுமரி ஆதிசேதுவாகவும், தனுஷ்கோடி மத்திய சேதுவாகவும், சோணாட்டுக் கோடிக்கரை அந்த சேதுவாகவும் மக்களால் கருதப்பெறுவதை நாம் கேட்டறியலாம்.

“எய்த யோசனை என் டொறு நூறு இவை
ஆய்வி ண்டின் அகலம் அற டர் திடச்
செய்த தாக் அனை என் றிது செப் பினார்
வைவ காநன் சரணம் வணங்கியே.”⁷

என்ற கம்பதாடனின் திருவாக்கின்படி நூறு யோசனை தீனமும், பத்து யோசனை அகலமும் உடைவதாக இராமசேது அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிவதால், குமரி - தனுஷ்கோடி என்பது மைல் அகலமுள்ள சேதுவால் இணைக்கப்பெற்று ஏறக்குறைய ஒன்றாக இருந்ததென்று

7 இராமசேதுவைக் கன்னியாகுமரிவதாகக் கூறும் வழக்கும் உண்டு. இன்னும் குமரித்துறையில் நீராடுவோர் “ஆதிபேதோ: கன்னியாகுமரி. கேட்த்தர மாதூர் பிறர் தீர்த்தே” என்று சங்கல்பம் செய்துகொள்ளும் வழக்கு உண்டு. கன்னியாகுமரித் தலபுராணமும் இதனையே கூறுகின்றது.

8. புத்த சேது பத்தனர் - 71

கொள்ளினும் அமைபும். பலவென்னல் கொண்ட வானரசேனை சென்ற வழி இவ்வளவு அகவமுடையதாக இருத்திருக்க வேண்டுமன்றோ?

நாம் ஏழி வரும் இராமேசுவரம் விரைவு வண்டி இராமநாதபுரத்தை அடைந்ததும் நம் மனம் புல்வாணி தீவ்விய தோத்தில் மெல்லஆழங்கால்படத் தொடங்கு கின்றது. திருப்புல்வாணி எம்பெருமானைத் திருமங்கை வாழ்வார் மட்டிலுமே மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்.⁹ ஆழ்வார் பாசரங்கள் நம் சிந்தையில் எழுகின்றன. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவம் ஆழ்வார்க்கு திரு நாகைப்பதியுடன் தலைக்கட்டிவிட்டது: திருநாகையிலுள்ள அழகியாகர அதுபவித்த நாயகி பாவனைபுடன் திருப் புல்வாணி எம்பெருமானையும் அதுபவிக்கத் தொடங்கு கின்றார். "மிரிந்தவர்கள் இரங்குவது கடற்கரையில்" என்பது அகத்தினை மரபு. திருப்புல்வாணி என்ற தீவ்விய தேசம் கடற்கரையில் அமைந்ததாதலால் ஆழ்வாரின் இரண்டு திருமொழியானும் நாயகனைப் பிரிந்து வருத்தும் நாயகியின் பாசரங்களாகச் செல்லுகின்றன.

திருமங்கைவாழ்வார் காலத்துத் திருப்புல்வாணியைப் பாசரங்களில் காண்கின்றோம். அற்புதமான தெய்தல் திவக் காட்சிகளைப் பாசரங்களின் மூலமாகக் கண்டு அதுபவிக்கின்றோம். இராமேசுவரத்தில் கடல் அமைதியான இருப்பதேபோல் திருப்புல்வாணிக்கு கடல் அமைதியான இல்லை; அங்கு அது மிகக் கொந்தளிப்புடன் உள்ளது. அச்சத்தை விளைவிக்கக்கூடிய பேரவைகளை அங்குக் காண்கின்றோம். திருமங்கைவாழ்வாரும்,

"பொருது முன்றீர்க் கரைக்கே
மணிபுந்து புல்வாணி"¹⁰

9. பெரி திரு 9, 3 : 9 . 4.

10. பெரி திரு 9, 3 : 2

[பொருது—அவை எறித்து; முத்தீர்—கடல்; மணி—இரத்தினம்]

என்று கூறுவதைக் காண்க. இதற்குப் பெரிய வாச்சான் பின்னை அருளிச் செய்த உரை: “உத்தேச்யஸித் திற்கு இருந்த விடம் கிட்டுப்போக வேண்டாத தேசம்; ‘பொருள் வறிற் பிரிகிறேன்’ என்று அவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம்” என்பது. இதனை விவரிப்போம். பிரித்து செல்லும் தலைவன் நய்வாழ்க்கைக்கு நய் உறுப்பாக உள்ள அரும் பெரும் பொருள்களைத் திரட்டிக் கொணர்வதற்காகத் தொலைநாடு செல்ல அவசியமில்லாதபடி திருப்புகளாணியில் மனைவாபிவிலே மணியும் முத்தும் மலித்து கிடக்கின்றனவாதலின், அங்குச் சென்று கூடனோமா லின் பொருள்வறிற் பிரியும் நேரமாட்டாது என்பது குறிப்பு. மேலும் ஆழ்வார், ‘பொங்கு முத்தீர்க்க கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணி’¹¹ என்றும், ‘புணரியோதம் பணி வம் மணியுந்து புல்லாணி’¹² என்றும், ‘பூவி என்னப் புதம் செய்து வந்துந்து புல்லாணி’¹³ என்றும் இவ்வுள்ள கடவை வகுணித்திருப்பதைக் கண்டு மகிழலாம் இந்த ஊர்க் கடங்கரைக்கு ‘பொள்ளங்குழிக்கானல்’ என்று திருநாமம் இட்டு மகிழ்கின்றார் திருமங்கையாழ்வார். வான மாமவையில் ‘சேற்றுத்தாமரை’¹⁴ என்ற திருநாமத்துடன் தடாகமும், ‘தேனாம்பொழில்’¹⁵ என்ற திருநாமத் துடன் தோப்பும், திருமேனுகரில் ‘தாளநாமரை’¹⁶ என்ற திருநாமத்துடன் தடாகமும் நம்மாழ்வார் திருவாக்கில் வந்துள்ளமை காண்டு நினைந்து மகிழ்வதற்குரியவை

11. பெரி.திரு. 9.3 : 4. பொங்கு-அவைமோதம்.

12. ஷே.3 : 5. புணரி-கடல், ஒதம்-அவை.

13. ஷே. 9.3 : 7 பணியம்-சங்கு. பூவி-குதிரை புதம் செய்தல்—தாவிப் பாய்தல்

14. திருவாய் 5.7 : 1 16. திருவாய் 10.1 : 1

15. ஷே. 5.7 : 6

இங்குள்ள கடற்கரைச் சோலைகள் திருமங்கையாழ்வார் திருவாக்கில் மிக அற்புதமாக இடம் பெற்றுள்ளன.

“இவங்கு முத்தும் பவளக்
கொழுத்தும் எழில்தாமரை
புலங்கள் முத்தும் பொழில்குழங்கு
அழகாய் புல்லாணி”¹⁷

[இவங்கு-விளங்குகின்ற; கொழுத்து-துளிர்; எழில்-அழகிய; புலங்கள்-இடங்கள்; பொழில்-சோலைகள்]

என்பது அவர் காட்டும் சோலை. ஒளி மல்குகின்ற முத்தக்களையும் அழகிய பவளத்துளிர்களையும் அவர்ந்த தாமரைப் பொய்கைகளையும் உடைத்தான சோலைகளால் சூழப்பட்டது திருப்புல்லாணி என்ற திவ்விய தேசம் என்கின்றார்; இந்தச் சோலைகளைப் பாசுரங்கள் தோறும் பன்னி உரைக்கின்றார். “தாதுமங்கு தடங்கும் பொழில்”¹⁸ ‘போதுதானும் கம்பம்பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணி’¹⁹ “செழுந் தடம் பூஞ்சோலை சூழ்புல்லாணி”²⁰ “பூஞ்செருத்தி பொன் சொரியும் புல்லாணி”²¹ “போதலரும் புன்னைசூழ் புல்லாணி”²² என்ற அப்பெருமானின் வாக்குகளைக் கண்டு மகிழ்க, மேலும்,

“களளவி சூழ்மலர்க் காவியும்
தூமடற் கைதையும்
புள்ளும் ஆவன்ற பழனங்களும்
சூழ்ந்த புல்லாணி”²³

17. பெரி.திரு. 9.3 : 10

18. ஷ 9.3 : 2 தாது-பூத்தாது.

19. ஷ 9.3 : 3 போது-பூக்கள்

20. ஷ 9.4 : 6 தடம்-தடாகம்

21. ஷ 9.4 : 8 செருத்தி-கசுபுன்னை, பொன்-
பொன்போன்ற மலர்கள்.

22. பெரி.திரு. 9.4 : 9 23. ஷ 9.3 : 6

[கன்-மது; அவிழும்-ஒழுகும்; காலி-செய்கழுதீர்ப்பு; தாமடல்-வெணுத்தமடல்; கைதை-தாழை; அன்னல்-சேறு; பழனம்-காயல்.]

என்று அந்தத் திவ்யிய தேசத்தின் குழவை நெய்தல் நிலக் கருப்பொருள்களைக் கொண்டே வருணித்திருக்கும் எழில்நயம் நம் உள்ளத்தைக் கொன்னை கொள்ளுகின்றது. ஆயின் இன்று அச்சுழ்தினைபை நாம் காண முயுகின்றதில்லை.

இந்தச் சூழலில் அமைந்த புல்லாணி என்ற ஊர் இன்று விரிச்சோடிக் கிடக்கின்றது. மக்கள் கூட்டம் அதிகம் இல்லை. நான்தோறும் வரும் பக்தர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைவே. திருமல்கையாற்றானும் ஒரே ஒரு பாகரத்தில்,

“புனையார் மணிமடல் புல்லாணி”²⁴

[புனை-ஆர்-அழகுமிக்க]

என்று மட்டிலுமே குறிப்பிடுகின்றார். ஆகவே, அவர் காலத்திலும் இந்த ஊர் தின்றுள்ளதுபோல் விரிச்சோடிக் கிடந்ததோ என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இந்தச் சூழ்தினையில்தான் பரகால நாயகி எம்பெருமான்மீது காதல் கொண்டு போன்றிழம் பெற்றதாகக் கூறுகின்றாள்.

“முன்னல் குறளுருவாய்

ரூவடிமன்ன கொண்டனத்த

மன்னன் சரிகதக்கே

மாவாகிப் பொன்பயந்தேன்”²⁵

[மன்னன்-தேவாதிதேவன்; மாவாகி-காதல் உற்று.]

என்பதனால் இதனை அறிபவராம். அமைப்புரித்த நெடுத் தடக்கையைக்கொண்டு²⁶ தானம் பெற்று லாவுகளைத்

24. பெரி.திரு. 9.4 : 7

25. ஷ9.4 : 2

26. திருநெடுத்—6

நான் எம்பெருமான். தன்னிடம் உண்மை அன்பு இல்
வாத இத்தியாலுக்காக இவ்வளவு செய்தவன் உண்மை
அன்புள்ள தனக்கு அப்படிப்பட்ட செயலை மேற்கொள்ளா
வீடும் முகத்தவனும் காட்டாது மேனி பசுமைபடரும்படி
செய்துவிட்டானே என்று துவரப்படுகின்றான் ஆழ்வார்
நாயகி. இதனையே நின்னொரு பாசரத்தில்,

“பொன்னு கையிக்கும் அப்பூஞ்

செருத்தி மண நீழல்வாய்

என்னை கையித்து எழிற்கொள்(டு)

அகன்ற பெருமான்.”²⁷

(பொன்-பொன் உருவம்; கையிக்கும்-தோற்கடிக்க
வல்ல; செருத்தி-கரபுன்கை; நீழல்வாய்-நிழலில்; கையித்து-
சுடுபடுத்தி; எழில்-அழகு; அகன்ற-பிரித்து சென்ற.)

என்று சூறியிடுவதைக் கண்டு மகிழலாம். இதற்குப்
பெரியவாச்சான் பின்னை அருளியுள்ள “நிறமும் மண
மும் நிறமும் இவைபெல்லாம் உண்டாயிருக்கிறவடி.
ஒரித்திரியம் கொண்டு ஒதுங்க நிறமிக்கை கிடர்;
ஸர்வேத்திரியாபஹாரகாமமான தேசம். ச-அடி”த்திரியத்
துக்கு நிறம்; காரத்திரியத்துக்கு மனம்; ஸபர்சேத்திரி
யத்துக்கு நிறம்” என்ற இவ்வகை மிக்க விவாக்கியா
னம் பன்முறை படித்து அதுபவிக்கத் தக்கது. இரணிய
வரின் ஆகத்தைப் பிளந்து சிதறுக்கனான பிரகலாத
இக்கு அஞர் புரித்த செயலும்²⁸ உண்ணாது உறல்
காது ஒக்கெடவை ஊடறுத்து ஒரு பிராட்டிக்காக
உயர்வுகடைய நீறு எழச் செய்த செயலும்,²⁹ திருப்பாத்
கடலில் பாம்பணையைக் கையிட்டு வடமதுகையில் நிறத்து
கொடுக்கில் வளர்த்து குவையாபிடம் என்ற வானையைக்
கொன்றொழித்த வீரச்செயலும்³⁰ ஆழ்வார் நாயகியின்
உள்ளத்தாகக் கவர்ந்து அப்பெருமானிடம் மாங்கொள்ளச்
செய்கின்றது.

27. பெரி.திரு. 9.3 : 1 28. பெரி.திரு. 9.4 : 5

29. அடி 9.4 : 4 30. அடி-9.4 : 8

இத்தகைய எம்பெருமான் முன்பு ஒருநாள் வண்டு கள் மதுவுண்ணும் தாகமறியின் நிழலில் தன் நெஞ்ச யிக்க ஆவல் கொள்ளும்படி பிரித்து சென்றான். என்று குறிப்பிடுகின்றான் பரங்குச நாயகி.⁸¹ தன்னைத் தொடர்ந்து கொண்டு 'பேதாய், இனிமேல் உன்னை என்னும் பிரியேன்' என்று சொல்லிய மகானுபாவன் அப்பெருமான்' என்பதையும் காட்டுகின்றான்.⁸² இங் வனம் தோழியிடம் கூறிய ஆழ்வார் நாயகி, 'என்னை தையச் செய்து கொள்வதனால் பயன் என்ன? இங்கே இருந்து கொண்டு கடந்த செயலைச் சித்திப்பதனால் பயன் என்ன? அவனை தொழுவோம், புறப்படு' என்று திருப்புவாணிக்குச் செல்வத் தோழியை ஆபத்தப் படுத்துகின்றான்.⁸³ தகையிடம் எம்பெருமான் கவலி செய்ததற்கு சான்று பகர்வார் எவரேனும் உளரோ? என்று தோழி வினவ,

“கொங்குன் வண்டே கரியாக

வந்தான் கொடியேற்கு”⁸⁴

[கொங்கு-தேன்; கரி-சாட்சி]

என்று மறுமொழி பகர்கின்றான் ஆழ்வார் நாயகி. சான்று பகர்வாரையும் கூட்டிச் சென்று எம்பெருமானை வளைத்து மடக்கியிடலாம் என்பது தோழியின் நினைப்பு.

அடுத்து, அவன் செய்த கவலி முறைகளை விவரிக்கின்றான். “பூங்கொத்துகளைமுடைய ஞாழல் மலர்களை என் குழலில் சூட்டினான். இனி ஒரு தொடிப்பொழுது பிரித்தாலும் உயிர் பிரித்து விடும் என்னும்படியாக அளவுகடந்த அன்பைக் காட்டிப் பரிமாறினான். அத்தனை யும் பிரிவுக் குறப்பாகவே செய்தான் போலும். பிரியேன் என்று சொன்ன வாய் மூடுவதற்கு முன்னரே பிரித்து

81. பெரிதிரு. 9. 3. : 3 33. ஐ. 9. 3 : 1, 2, 6.

32. ஐ. 9. 3. 2

34. ஐ. 9. 3 : 4

சென்றுவிட்டான். திவையே என் உள்ளத்தை வேகச்
செய்கின்றன³⁵ என்கிறான்³⁶. அப்படிப்பட்டவன் எழுந்
தருளியிருக்கும் புல்லாணி செய்வதற்குத் தோழியை
அழைக்கின்றான். இரவு பகலெவ்வாள் அன்றுவிலாது
வருந்துவதால் பயனில்லை என்கின்றான்.³⁷

“இழி நாமம்ருளித் துச்சி

நன்னால் ஓளியாவளர்

பாதம் நாளும் பணிவோம்

நமக்கே நமமாதலில்”³⁸

[நாமம்—பெயர்; உச்சி—தலை]

என்று தன்னுடைய உபாய அதுஷ்டாளத்தின் உறைப்பை
வெளியிடுகின்றான். பயனைப் பற்றிக் கவலையின்றி பக்தி
புடையவனாக இருக்க எண்ணுகின்றான்.

ஆயினும், ஆழ்வார் நாயகியின் முயற்சி பயன்பட
வில்லை. காலத்தை தாராதபடி தளர்ச்சியுண்டாவிற்று,
ஆகவே, கண்ணிற் கண்ட பறவைகளைத் தூதுவிடுவது;
தனக்கு முன் உள்ளர் நோவுபட்ட பொழுது எப்பெரு
மான் அவர்க்கு உதவின்படியைச் சொல்வது; உறவி
னருடைய தீதா வார்த்தைகளைக் கேளாதபடியான
நிலைமை பிறத்தையையைச் சொல்வது என்ற முறை
களைக் கையாளுகின்றான்.

“காவலர் மடற்பென்னை

அன்றில் அரிஞாலும்

எவாவி னூடுஇயங்கும்

எட்கிற் கொடிதானோ

பூவார் மனங்கலறும்

புல்லாணி கைநொலுதேள்

பாவாய்! இது நமக்கோர்

பாசனையே பாசாதே”³⁹

35. பெரி. திரு. 9 : 3 : 8

37. ஐ. 9 : 3 : 8

36. ஐ. 9. 3 : 7

38. ஐ. 9. 4 : 1

[கா—சோகைய; பெண்ணை—பனைமரம்; அரிஞரல் - தழுதழுத்த ஞரல்; ஏ—அம்பு; எக்கு—வேல்படை; பாவாய் - தோழியே, பான்பை - இயல்பு.]

திருப்புகழ்-சாணியைத் தொழ நினைத்தவனுக்கு அன்றித் பறவைகள் எழும்பும் ஞரல் அம்புபட்ட வாயில் வேற்படை புகுத்தாற்போல் துன்புற்றவனுக்கு மேலும் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றது. தனிமைபாகத் துன்பப்படுவதே தன் இயல்பாயிற்றுப் போலும் என்று கருதுகின்றான். இவ்விடத்தில் பெரிய வாச்சான் பின்னையின் விவாக்கியானம்: “மாநாடி வருவது மன்றிக்கே இது ஸ்பாவமாய் விட்டதே. தித்தியஞரிகள் சித்தியாதபவம் பண்ணா நின்றார்கள். இவ்வருளுள்ளர் (சம்சாரிகள்) அநத்யபராக (வேறிடத்தில் கருத்தற்றவராக) தின்றார்கள். தோஷபடுகக்கென்றே நம்மை மூன்றாம் விபூதியாகப் பண்ணி விட்டதாகாதே என்கிறான்.” இஃது இவ்வுச் சித்தித்து மகிழ்த்தக்கூறு.

அடுத்து, தன் சித்தைதோலைய எம்பெருமானிடம் சென்று செப்புமாறு பறவைகளைத் தூது வீடுகின்றான். “தெய்வச் சிவையாந்து என் சித்தை தோய் செப்புமினே”³⁹ என்பது சூழ்வார் நாயகியின் திருவாக்கு. ‘அரிபுகுவாய் வந்து இரணியனை மூடித்துப் பிரகலாதனுக்கு அருள் புரித்த எம்பெருமான் நமக்கு அருள் புரிவது மிக அழகாக இருக்கிறது’⁴⁰ என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்ளுகின்றான். அரிமலர்க்கண் நீர்ததும்பும் நினைவில். வில்லால் இலங்கையை அழித்த வல்வானன் பின் போன நெஞ்சம் திரும்பி வருமளவும் பொறுத்திருக்க எண்ணுகிறான்.

“எல்லாரும் எந்தன்னை
ஏசினும் பேசினும்
புண்ணி எம்பெருமான்
பொங்கேட் டுஞ்ஞேனே.”⁴¹

39. பெரி. திரு. 9.4; 3   41. ஷ 9. 4 : 5

40. ஷ. 9. 4 : 4

[ஏகதம்—பழித்தல்; பேசுதல்—கண்டித்துச் சொல்லுதல்.]

என்பது அங்ஙனது மனவுறுதியைக் காட்டுகின்றது. 'எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவர்கள் மெய்யே சொல்லி லும் அதனால் நமக்குப் பயன் இல்லை. எம்பெரு மானது உரை பொய்யேயாயினும் அது தவிர வேறொன்று நமக்குப் புக்க இல்லை' என்கின்றான் இவ்விடத்தில் பட்டர் கவையாக அருளிய "இரமாவதாரத்தில் மெய்யும் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமே நமக்குத் தஞ்சம்" என்ற திருவாக்கு எண்ணி எண்ணி மகிழத்தக்கது.

அடுத்து, கண்ணனின் ஒரு வீரச்செயலை நினைத்துப் பேசுகின்றான். 'சூவலயாபிடம் போன்ற அசுரர்களை வேரோடு தோவவத்துத் தன் திருமேனியை அன்பர்கட்குக் காட்டி அவர்களைப் பூர்ணாதபயம் பெறச் செய்த எம்பெருமான் நம் திறத்தில் அருள் செய்த அழகு என்னே!' என்கின்றான்.⁴² எல்லோர்க்கும் தண்ணென் திருக்கும் இளம் பிறை தனக்கு மட்டிலும் நெருப்புக் கதுவினாற்போகிருக்கும் நிலையை எண்ணி வருந்து கின்றான்.

"தேம்பல் இளம்பிறையுந்

என் தனக்கோர் வெய்தழவே."⁴³

[தேம்பல்—மிக்க; தழல்—நெருப்பு.]

என்று ஆழ்வார் நாயகி சொல்லி வருந்துவதைக் காண்க. தான் உறக்கமின்றி வருந்துவதை, 7

"ஓதமும் நாளும்

உறய்கா திருத்தேனே."⁴⁴

[ஓதம்—கடல்]

என்ற வரிக் வெளியிடுகின்றான். ஓதவண்ணன் தனக்குப் பிரதிநித்யாக ஓதத்தை ஆளாக்கி வைத்தான் போலும் என்பது ஆழ்வார் நாயகியின் குறிப்பு.

42. பெரி திரு 9.4:8

44. ஷா 9.4:9

43. ஷா 9.4:8

இங்ஙனம் ஆழ்வார் பாசரங்களில் ஆழங்கால் பட்ட வண்ணம் இருக்கும் தம்மைப் பேருந்து திருக்கோயிலின் வாயில் அருகில் இறக்குகின்றது. எம்பெருமானைச் சேவிக்கும் எண்ணம் உந்த திருக்கோயிலுள் புருகின் றோம். பிராகாரத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதே இராமபிரான் புலங்கணயிது தவக்கோவத்துடன் சேவை சாதிப்பதைக் களங்கின்றோம். அவனை வணங்கி அவ னருள் பெற்று வருங்கால் பட்டாபிராமன் சந்திதையைக் கண்ணுறுகின்றோம். அப்பெருமானைச் சேவித்துக் கருவறைக்கு விரைகின்றோம். அங்கே வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுக மண்டலங்கொண்டு சேவை சாதிக்கின்றார் கடியாண ஐக்கநாதர். இவரைத் தான் திருமங்கையாழ்வார் “வேதமும் வேத வேள்வியும் விண்ணும் இருகடரும் ஆதியும் ஆளான்”⁴⁵ என்று மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். தாயாரின் திருநாமம் கடியாணவல்லி நாச்சியார். ஆதித்தாய் தந்தையர்களாகிய இருவரையும் உளம் உருகச் சேவிக்கின்றோம். திருமங்கையாழ்வாரின் இரண்டு திருமொழிகளையும் மிடற்றொலியாக ஒதி உளங்கரைகின்றோம்.

“கலங்கல் இல்லாப்புகழான்

கலியன் ஒலிகாலை

வறங்கொல் தொண்டர்க் கிடமாவது

பாடுஇல் வைகுத்தமே.”⁴⁶

[கலங்கல்—கலக்கல்; கலியன் — திருமங்கையாழ்வார், பாடு—துன்பம்]

என்றும்;

“மன்னவராய் மண் ஆண்டு

வாங்காடும் உன்னுவரே”⁴⁷

[மண்—பூமி; வான் நாடு—பரம்பதம்; உன்னுவர்— விரைந்தெழுவர்.]

என்னும் ஆழ்வார் கூறும் பவன் நமக்குத் தவைகாட்டியது போன்ற உணர்ச்சியுள் மூழ்கி நிற்கின்றோம்.

45. பெரி திரு. 9.4:9

47. ஐ 9.4:10

46. ஐ 9.3:10

இத்தலையில் திவ்விய கவியின் பாசரம் நினைவிற்ரு வருகின்றது.

“மதயானைக் கோள்விடுத்து

வாழ்தலை கொன்ற

கனையால் இதயம்

கடையும்—முதலாய

புல்லாணி மாலை!

புறத்தோர் புகழ்இருப்பு

வல்லாணி என்செலிக்கு

மாறு.”¹⁴

[மதயானை-கபேசத்திரன்; கோள்-துன்பம்; விடுத்து-போக்கி; கதை-வரலாறு; முதல்-ஆய-முழுதற்கடவுளாகிய; புறத்தோர்-பரமதேவதைகள்; இரும்பு-இரும்பாலாகிய; மாறு-வீரோதமான.]

என்ற பாசரத்தையும் ஒதி உளங்கரைகின்றோம்.

இத் திருத்தலத்தில் புல்லர் முதலான முனிபுங் கலர்கள் ஜகத்நாதனைச் சரண் அடைந்து பரமபதம் பெற்றதாகப் புராண வரலாறு கூறுகின்றது. கடற் கடவுளும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனை சரண் அடைந்து அவனது கருணைக்குப் பாத்திரனானதும் இத் திருத்தலத் திவ்வான். ஆகலால் இத் திவ்விய தேசத்தில் சரணாக தி தந்துவந்தன அதுட்டிக்கின்றவர்கள் இம்மை மறு உயிர் பயன்கள் எல்லாவற்றையும் எளிதில் பெறுவர் என்பது நம்பிக்கை.

இத்தலத்து எம்பெருமான் இராமபிரானுக்கு வில் டுகையற அளித்தான் என்பது புராண வரலாறு. அது காரணமாக இந்த எம்பெருமானுக்குத் தெய்வச் சினை யார், திவ்விய சரபன் என்ற பெயர்கள் நிலைத்துவிட்டன என்பதையும் அறிகின்றோம். திருக்கோயிலில் செப்புப் படகங்கள் பல பூசையின்றிக் கிடக்கின்றன. இராமர்,

திருப்புவாணி எம்பெருமான்

இலக்குவர், பரதர், சத்துருக்களர் இவர்கள் படிப்பினர் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. இத் திருத்தலத்தில் புல்வர், கண்ணுவர், காவவர் முதலிய முனிபுங்கவர்கள் முத்தி அடைந்துள்ளனர். புல்வர் விரும்பியபடியே ஜகந்நாதன் தேவியர் மூவரோடும், தான்கு புயங்க னோடும், பஞ்சாபுதங்கனோடும், ஸ்ரீவத்சம், கேளத் துபம் விளங்க, பீதக ஆடை திகழ, திவ்விய ஆபரணங் களுடன் எழுந்தருளியிருப்பதாக வரலாறு கூறுகின்றது.

இத் தலத்தில் நேறமதீர்த்தம், சக்ர தீர்த்தம் புகழ் பெற்றவை; எவ்வாப் பாவங்களையும் போக்கவல்லவை. இத்திருத்தலத்தில் தேவன் என்னும் முனிபுங்கவர் தலம் செய்யும்பொழுது சப்த கன்னியரும் அங்குள்ள திருக் குளத்தில் நீராடி அவரது தலத்தைக் குறைத்ததாகவும், முனிவர் சினமுற்று அவர்களை வட்சர்சனாகக் சயித்த தாகவும் ஒரு வரலாறு வழங்கி வருகின்றது. அவர்கள் முனிவரைச் சாபவிமோசனம் கோரியபொழுது அவரும் புல்வன்களில் புல்வர் வழிபட்ட புல்லாணி எம்பெரு மானை வழிபட்டு சாபவிமோசனம் பெற்றுய்முமாறு அருளிப்பதையும் அறிகின்றோம்¹⁹.

'அகவத்த விருட்சம்' என்றும் அரசமரமே இத்தல விருட்சமாக வழங்கி வருகின்றது. இதற்கும் ஒரு புராண வரலாறு உண்டு. ஆதியில் பரந்தாமன் தன் னிடமிருந்த படைப்புத்தொழிவைத் தான் படைத்த தான் முகனிடம் ஒப்படைத்தார் என்றும், படைத்தல் பொறுப் பை மேற்கொண்ட நான்முகன் தெற்கு நோக்கி வந்த பொழுது கோடிக்கதிரவர்களின் ஒரு பேரொளி தோன்றி மறைந்ததென்றும், அதன் திரகசியம் என்னவென்று நான்முகன் பரந்தாமனை, வினவ, அவனும் அதுவே போதிமரம் என்றும், அதன் அடியில்தான் ஜகந்நாதன் தங்குகின்றான் என்றும் கூறிவதாக வரலாறு. அது

19. போதி மரத்தடியில் ஞானம் பெற்ற புத்தகையும் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கொண்டது இதுவே காரணம் போலும்.

காரணமான போதி என்னும் அரசமரம் இகத்தாதனுக்குத் தழைத்தரும் தருவாக அமைந்துள்ளது என்பதனையும் அறிவிப்போம்.

இத் திருத்தவத்தில் இரவில் எம்பெருமானுக்குப் படைக்கப் பெறும் திருக்கண்ணமுது (திருக்கண்ணம் அமுது) அதாவது பால் பாய்சம் மிக்க கவையுடையது. பகலில் எம்பெருமானைச் சேவிக்க வரும் அடியார்கள் தீவனவாக அர்ச்சகரைக் கேட்டால் அவரும் இதற்காகவே எடுத்து வைத்திருக்கும் திருக்கண்ணமுதினைத் தருவார்; கவைய்து மகிழ்வாம்.

இங்குள்ள ஆதிசேதவின் காவலரே இராமநாதபுரம் மஸ்வர்கள். சேதுக்கரையையும் சேர்ந்த பகுதியின் மனைக்களர்களாக இருப்பதால் அவர்களைச் சேதுபதிகள் என வழங்கினர். திருப்புக்கவணித் திருக்கோயில் தோன்றிய காலம் உறுதியாகத் தெரியவில்லை. பரராஜ சேகர சாஜா காலத்தில் அது கட்டப் பெற்றதாக வரலாற்றால் அறிவின்றோம். சேதுபதிகள் இக் கோயில் காரியங்கள் நடைபெற இருபத்தேழு கிராமங்களை வழங்கியுள்ளனர். அதற்குத் தாயிர சாசனங்களும் ஒவ்வச் சாசனங்களும் உள்ளன. கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சேதுபதியாக இருந்த கிழவன் சேதுபதி எல்லாம் ஐரோகாத சேதுபதி அவர்கள் பதினொரு கிராமங்களைத் தானமாக அளித்த செய் தியை அறிவின்றோம். இவருக்குப் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த விஜயரோகாத சேதுபதி, முத்துராமலிங்க சேதுபதி முதலியவர்களும் பல திபத்தங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். திருக்கோயிலுக்குச் சொந்தமாகப் பல உப்பளங்கள் உள்ளன. மன்னர் வளைகுடாவில் நடைபெறும் முத்துக் கூளிப்பீழும் இத் திருக்கோயிலுக்கு ஒரு பங்கிருப்பதாக அந்நவக் கிடக்கின்றது. இத்தகைய செய்திகளை அளித்த வண்ணம் மனைநிறையுடன் தேவிப்பட்டணம், கவபாஷாணம் முதலிய ஆட்க்களையப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத் துடன் இராமநாதபுரம் திரும்புகின்றோம்.

4. மதுரைக் கூடல் அழகர்

புண்டைக்காலத்தில் நம் நாட்டில் தமிழுக்கும் நாகரிகப் பண்பிற்கும் ஒரு வளர்ப்புப் பண்ணையாகத் திகழ்ந்தது மதுரைநகரம். இன்றும் தமிழ் நாட்டின் ஒரு முக்கிய பெருநகராகத் திகழ்கின்றது அது. மதுரை மாவட்டத்தின் தலைநகராகவும் தமிழகத்தின் இரண்டாவது பெருநகராகவும் விளங்கும் அந்நகர் இரண்டாண்டுக்கு முன்னர் மாநகராட்சியின் (Corporation) திணைவினையும் அடைந்தது. கோயிலை நடுவாக அமைத்து இந்நகரை நிர்மாணித்த நகர அமைப்புப் பொறிஞரின் அறிவு நுணுக்கத்தை இன்றைய பொறிஞர்கள் வியந்து போற்றுகின்றனர். மதுரையின் இதயம் போலமைத்த 'கோட்டிக் கோயில்' இன்றும் புகழோங்கி நிற்கின்றது. சிற்பக்கலைஞர்கள் வியந்து போற்றும் வேலைத்திறங்கட்கும் பொது மக்களின் பக்திக் காதுக்கும் ஒரு கருவூலமாகத் திகழ்கின்றது மதுரைக்கோயில். இந்தக் கோயிலில் புண்டையத் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது. தமிழாராய்ச்சியும் நடைபெற்றது. மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமானும் 'நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கம் ஏறி' புலவரோடு புலவராக, தமிழ்ப் பெரும் புலவராக இருந்தார் என்று தமிழன்னம் கற்பனை செய்துள்ளது.

மதுரையைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆண்ட வர்கள் பாண்டிய மன்னர்கள். அவர்கள் பாரத காலத் திலேயே பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தனர். பாண்டியன்

மகன் சித்திரங்கதை அச்சனை மணந்து கொண்ட கதை வடநாட்டுடன் தென்னாட்டைத் தொடர்புறுத்தி நேசிய ஒருமைப்பாட்டின் சிறப்பினை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. அது மட்டுமா? கிரேக்க நாட்டுடனும் உரோமாபுரி ஏகாதிபத்தியத்துடனும் வாணிக உறவு கொண்டு,

“யாழும் ஊரே, பாவமும் மேனி!”¹

என்பது போன்ற உயர்ந்த குதிக் கோள்கட்டு ஒருவனர்ப்புப் பண்ணையாகவும் திகழ்ந்தது பாண்டியராட்சி. ஜாவா, சுமத்ரா, சுடாசும் முதலிய வெளிநாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பும் கைவத் தொடர்பும் தமிழகம் பெறுவதற்கு மதுரை மன்னர்களும் பெருமுயற்சியினை மேற்கொண்டிருந்ததில் வேண்டும். மதுரைமாதகரம் பாண்டியராட்சியில் உயரப் புகழ் பெற்று அடைந்திருந்த அரசியல் சிறப்பு, வாணிகச் சிறப்பு, கல்விச் சிறப்பு, கலைச்சிறப்பு ஊமைப்புத் திறம் முதலிய செய்திகளை ‘சிறப்பதிகாரம்’ என்ற செந்தமிழ்க் காவியத்தால் அறிவலாம். வரலாற்றுப் புகழும், காவியப் புகழும், புராணப்புகழும், பிரபந்தப் புகழும் ஒருங்கே திகழப் பெற்ற மதுரை பெரியாழ்வாரின் பாமாலை ஒன்றும் குடிப்பெருமிதம் பெற்றிருப்பதை அறிகின்றோம்.

பெரியாழ்வார் காலத்துப் (8-ஆம் நூற்றாண்டு) பாண்டிய அரசனை ஸ்ரீவல்லபதேவன் என்று வைணவ ஆசாரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிகின்றோம். இந்த அரசனை கோனெடுமாறன்² என்று குறிப்பிடுவர் பெரியாழ்வார். இந்தப் பாண்டியனைப் பராத்தகம்-நெடுஞ்சடைபனின் தந்தையாகிய மாறவர்மன் என்று கருதுவர் பேராசிரியர் மு. திராகவயங்கார் அவர்கள்.³ இவன் காலத்தில்தான் மதுரைக்குப் பெரியாழ்வாரின்

1. புறம்-192.

2. பெரியாழ் திரு-4.3:1

3. சாணந் தமிழ்க் கவிசரிதம்.

பாமாலை கிடைத்தது. இந்தப் பாமாலை பிறந்த இடம் தான் 'திருக்கூடம்' என வழங்கும் தென் மதுரைபாளையம். அந்தத் தீவ்விப வேசத்துக்கு இன்று புறப்பட வேண்டும் என்பது நமது திட்டம்.

இருப்பூர்தி நிலையத்திற்கு எதிரிலுள்ள நாம் தங்கியிருக்கும் மங்கம்மாள் சத்திரத்தில் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடுகின்றோம். ஓய ஆடை அணித்து திருக்கோவிலுக்குப் போகச் சித்தமாகின்றோம். இந்தத் திருக்கோவில் சத்திரத்திற்கு அருகிலுள்ளது. சத்திரத்திலிருந்து தெற்கு நோக்கி நடந்தால் சுமார் 100 செஜ் தூரத்தில் உள்ளது கட்டபொம்மன் சினை. மதுரைப் பேருந்து நிலையத்திற்கு வெளியில் நாய்சத்திலுள்ள இந்தச் சினைவைக் கடந்து தெற்குநோக்கி நடந்து டி. வி. எஸ். தொழிற்சாலையை அடைகின்றோம். அதற்கு நோக்கக் கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் சாலை வழியாக மேலும் 100 செஜ் தூரம் நடந்து உயர்ந்த மதில்களால் சூழப்பெற்றுள்ள திருக்கோவிலை அடைகின்றோம். இராஜகோபுரத்தைக் கடந்து முதல் பிராகாரத்தை அடைகின்றோம். பிராகாரத்தின் தென்புறத்தில் தனி வளைவில் நாயார் சத்திரமும் அதன் வடப்புறத்தில் தனி வளைவில் ஆண்டாள் சத்திரமும் உள்ளன. கூடவழங்கர் சத்திர மூன்று தளங்களில் அமைந்துள்ளது.

தரைத்தளத்தில் (Ground Floor) மூலவர் ஆகிய வரதர் வீற்றிருக்கும் திருக்கோவத்தில் சேவை சாதிக்கின்றார். இவரையே சிவப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர் இருத்தவனாளுடையார் என்று குறிப்பிடுவார். உற்சவர் விபூக சௌந்தரராஜன் என்ற திருநாமம் கொண்டவர். அதேதான் முதல் தளத்திலுள்ள (First Floor) மூலவராகிய எம்பெருமான் சயனத் திருக்கோவத்தில் காட்சி தருகின்றார். இவரையே சிவப்பதிகார உரை ஆசிரியர் அடிபார்க்கு நல்லார் அந்தரவானத்து எம்பெருமான்' என்று குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். இவர்,

திருக்கும் தளத்திற்கு மேலுள்ள தளத்தில் (Second Floor) நின்று திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிப்பவரே குரிய ஈராயனம் என்பவர். இவரைச் சுற்றிலும் நவக் கிரகச் சித்திரங்கள் வரையப்பெற்றுள்ளன. இந்த மூன்று எம்பெருமான்களும் கிறக்கு நோக்கியே திருமுக மண்டலம் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் மூவரையும் சேவித்து விட்டுத் தாயார் சுத்திதிக்கு வருகின்றோம். தாயாரின் திருநாமம் மதுரைவல்லி நாச்சியார் என்பது. இவர் வசுளவல்லி நாச்சியார், மரகதவல்லி நாச்சியார், வரகுணவல்லி நாச்சியார் என்ற திருநாமங்களாலும் வழங்கப்பெறுகின்றார். இவரைச் சேவித்து இவர் அருளைப் பெற்றுக் கொண்டு பிராகாரத்தில் வலமாகச் சுற்றி வந்து ஆண்டாள் சுத்திதியை அடைகின்றோம். அவரையும் சேவித்துக் கொண்டு கோவில் முகப்பினை அடைந்து ஒரிடத்தில் அமர்ந்து இத்திருக்கோலில்பற்றிய வாலாற்றுக் குதிப்புகளில் நம் சித்தனைவை ஓட விடுகின்றோம். பழுதடைந்த 'இத்திருக்கோலில் செட்டி நாட்டுத் தள வணிகர்' ஒருவரால் நல்ல திருப் னனி செய்யப் பெற்றுள்ளது. இத்தத் திவ்விய தேசத்து எம்பெருமானைத் திருமங்கை மன்னன் மட்டிலும்,

"கோழியும் கூடலும்"⁴

என்ற ஒரே சொற்றொடரால் மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளார். இய்குக் 'கூடல்' என்பது இத்தத் திவ்விய தேசம் 'கோழி' என்பது உறைபூரினுள்ள திவ்விய தேசம். சேரழ நாட்டைச் சார்ந்தது. அந்த எம்பெருமான் பெற்ற மங்களாசாஸனமும் இவ்வளவே.

மதுரைமாநகர் பெரியாழ்வாரின் பாமாவை பெற்றதாக மேலே குறிப்பிட்டேன் அல்லவா? அந்தப் பாமாவைதான் 'திருப்பவணாண்டு' என்ற பிரபத்தம். அஃது கூடலகர் விஷயமாக ஏற்பட்டதாகப் பெரியோர் பணிப்பர். இதுதான் வரலாறு! ஸ்ரீவல்லபனின் ஆட்சி

சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தது. அவன் பல இரவுகளில் மாறுவேடம் புண்டு நகர் சோதனைகளில் குடிமக்களின் கைதுக்கங்களின் தேவைகளையும் தேரில் அறித்து கொள்வதில் அக்கறைபுன்னவனாக இருந்தான். ஒரிரவு அவன் ஒரு நெருத் தின்னையையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவனை எழுப்பி, “தாங்கள் வார்? இருப்பிடம் எது? இங்கு வந்த நோக்கம் யாது?” என்று வினவினான். அதற்கு அந்த யாத்திரிகன் தான்கங்கை நீராடி வருவதாகவும், ஸ்ரீ வல்லபர் ஆட்சியில் மதுரை அடைந்திருக்கும் சிறப்பையும் அழகையும் பார்த்துவிட்டு சேது தரிசனம் செய்யப்போவதாகவும் மறுமொழி பகர்ந்தான். நியமொளியில் திருத்தவப் பயணியின் முகப்பொலிவைக் கண்ணுற்ற மன்னன் அதனால் கவரப்பெற்று, “பெரியிர், வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கு வழிகண்டிருப்பீன் தாங்கள் அதனை அடியேனுக்கும் காட்டவேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

அந்தப் பயணி மறுமொழியாக வடமொழி அலோகம் ஒன்றினைக் கூறினான். அதன் பொருள்: “மதுரைக்காலத்தில் வேண்டியவற்றுக்காக மற்ற எட்டு மாதங்களில் முயற்சி செய்வேண்டியது; இரவுக்காலத்தின் தேவைக்காக பகலில் முயற்சி செய்வேண்டியது; முதுகையில் வேண்டியவற்றிற்காக திசைமையில் முயற்சி செய்வேண்டியது; இவ்வளமே, மதுரைக்கு வேண்டியவற்றை இம்மையிலே முயன்று பெறவேண்டியது” என்பதாகும்.

மதுரான் அரசன் அத்தாணி மண்டபத்திற்கு வந்தான். அவன் முகத்தில் பொலிவு காணப்பெறவில்லை; அவை படர்ந்திருந்தது. அப்போது அவன் போத்த அரச புரோகிதரான செவ்வதம்பி அரசனின் குறைக்குக் காரணம் வினவினார் அரசன் முதல் நாள் இரவில் நடந்ததை அறிவித்தான். திருவரும் கவந்து வாழ்க்கையின் தாக்கத்தைப் பொருள்களையும் (புருஷார்த்தங்கள்) அளிக்க

வல்ல பரதத்தவத்தை அறுதியிடும் வழியை ஆராய்த்தனர். இதிலும், பொன்னும் மணிமுடிக் கனவற்ற பொருளை ஒரு சீனாவில் முடித்துக் கட்டி அந்தப் பொற்கிழியை அவை யின் துணைவரையில் தொக்கவிட்டனர். சாரமான சமய உண்மையைப் பிரமாணங்களாக மெய்ப்பிக்கவும் பெரியோருக்கு அது உரியது என்று பறையறைவித்து நாடெங்கும் அறிவித்தனர்.

குறிப்பிட்ட நாளில் பக்வேறு சமயத்தினர் மதுரையில் வந்து திரண்டனர். செல்வ நம்பி தம் முடைய நண்பரான விஷ்ணுசித்தரும் (பெரியாழ்வாரும்) விக்கிபுத்தூரிலிருந்து எழுந்தருளுவார் எனக்கருதினார். விக்கிபுத்தூர் எம்பெருமான் விஷ்ணுசித்தரின் கனவில் தோன்றுி மதுரைக்கு ஏழுமாறு பணித்தார். விஷ்ணு சித்தரும் எம்பெருமான்கீழ் பரத்தைப் போட்டு பாண்டியன் அனுப்பிய பல்வகில் மதுரைக்கு ஏகினார். பக்த குழாய்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தன. குறித்த நேரத்தில் வாதப்போர் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு சமயத்த வரும் தத்தம் வாதப்போர்களை மும்முரமாகத் தொடங் கினர். இத்திசையில் விஷ்ணு சித்தர் வருகை அவைக்கு அறிவிக்கப் பெற்றது. அரசனும் புரோகிதரும் அவரை வணங்கிச் சிறிய சிங்காதனத்தில் அமரச் செய்தனர். எகிலோருடைய வாதங்களும் முடிந்த பின்னர் விஷ்ணு சித்தர் தம் வாதத்தைத் தொடங்கினார். சமயவாதியர் விடுத்த வினாக்கட்டுக்கவரம் அமைதியாக மறுமொழி புகுந்தார். அவர்களுடைய பொறாமைகளைப் பொறுமை யாலும், பகைமையுணர்ச்சியை அன்புணர்ச்சியாலும் வென்றார். தீய எண்ணங்களை நல்ல எண்ணங்களாக எதிர்த்தார். அறிவாமையை அறிவினாலும், வீண் பேருமையைப் பணிவினாலும் வென்று வானக சூடினார். சமயக் கேள்வனுடைய கருணையைக் கனக்க நம்பி இருந்த அவருக்குச் சாத்திர உண்மைகள் யாவும் அங்கை நெல்லியாகத் தெளிவாயின. அவனுடைய அரு ளாக் இதர சமயக்கொள்கைகளை எவ்வாறு கருதி,

கமிருதி, இதிகாசங்களின் துணைபாடும் தமது யுக்தியாலும் கண்டித்து தமதுகொள்கை இன்னதென அறுதியிட்டு உணர்த்தினார்.

காரணமில்லாத காரியமே இங்ளை என்று தருக்க முறையில் நிகலநாட்டி இங்வுவகின் காரணப்பொருளே கடவுள் என்று அறுதியிட்டார். "எந்த ஒரு பொருளாக எல்லாப் பொருள்களும் உண்டாகின்றனவோ, எந்தப் பொருளாக எல்லாப் பொருள்களும் சிதைபெறுகின்றனவோ, எல்லாப் பொருள்களும் இறுதியில் எந்தப் பொருளுடன் சேர்ந்து விடுகின்றனவோ, அந்தப் பரம் பொருளே கடவுள்" என்றார். அந்தப் பரம்பொருளே நாராயணன் என்றும், அவனைச் சரணமடைவதே வீடு பேற அடையும் வழி என்றும் விரிவாக விளக்கினார். எல்லாச் சமயவாதிகளும் வாய் திறக்க வழியின்றி நாணித் தலை கவிழ்த்தனர். கம்பத்தின் உச்சியில் கட்டப்பெற்றிருந்த பொற்கிழியும் ஆழ்வார் முன்னதாகத் தாளாக இழிந்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற அரசனும் தன்னென எழுந்து ஓடி அக்கிழியை அறுத்துக் கொண்டு வந்து விஷ்ணு சித்தர் அடிகளில் வைத்து வணங்கினான். விஷ்ணுசித்தரும் அரசனை விரைந் தேடுத்து ஆசி கூறினார்.

விஷ்ணுசித்தரின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் வகையில் ஒரு பெருவிழா எடுத்தான் ஸ்ரீவல்லபன். அவரைப் பட்டத்து வாகனயின் மீதேற்றி நகர்வவஞ் செய்கிறதான். மங்களவாத்தியங்கள் அதிர்ந்தன. வெண்கொற்றக்குடை திறந்த இருமருங்கும் கவரிகள் வீச, வித்துவான்கள் கட்டியும் கூற உவாவரும் ஆழ்வார்க்கு பட்டப்பிராள் என்ற விருதையும் அளித்துப் பாராட்டினான் பாண்டியமன்னன். இதனை அங்கீகரிப்பதுபோல் பண்டிதர்கள் யாவரும் கைகொட்டி வரவேற்றனர். மக்கள் திரள்களிடமிருந்து "விஷ்ணுசித்தர் வாழ்க! பட்டப்பிராள் வாழ்க!" என்ற வாழ்த்தொலிகள்

விண்ணை முட்டின. மகனுடைப விழாவைக் காண வரும் பெற்றோர்போல் பாம்பதநாதன் பிராட்டிமாருடன் பெரிய திருவடியிற் வந்து தோன்றினான்.¹ வகுணிக்க முடியாத அழகோடும் திகைக்க முடியாத ஆற்றலோடும் அருளோடும் தீர்திரன், நான்முகன் முதலாய தேவ கணங்கள் குழ, திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய தீவ்லிய ஆயுதங்களுடனும் தேவியாருடனும் கருடன் மீது காட்டி நத்த தீவ்லியமங்களை சோதியைச் சேவித்ததும் விஞ்ஞ சித்தரின் பாம்பக்தி பாட்டாக வெளிப்படுகின்றது. அத்தத் தேவாதி தேவனுடைப சர்வ சக்தத்தையும் முதலிய திருக்குணங்களை அதுசத்திப்பதற்கு முன்னே செனத்தர்பம், சௌகுமார்யம், இலாவண்யம் முதலிய திருக்குணங்களில் கண்ணொத்தி அவற்றையே சேர்த்து சுபேட்டு ஆய்த்து பக்திப்பரவசராகின்றார். இதனால் தம்முடைப திகையையும் எம்பெருமானுடைப திகையை யும் மறந்து, "காவம் தடைபாடாத பாம்பதத்தில் இருக்கும் எம்பெருமானின் சேர்த்தியற்கு காவமும் அரரசுக்கிலளும் தடைபாடுகின்ற இவ்வுலகில் வந்து தீர்கின்றதே. பாவி களின் கண்ணொச்சிப்பட்டு எம்பெருமானுக்கு என்ன தீங்குவருமோ?" என்று அஞ்சியவர்போல் பாணைக்கழுத் தின் மேல் கிடக்கும் மணிகளையே கைத்தாளமாகக் கொண்டு பகவாண்டு பாடத் தொடங்குகின்றார்.

"பல்வாண்டு பல்வாண்டு

பல்வா பிரத்தாண்டு

பங்கோடி நூறாயிரம்",

என்று ஆறத்தக் கண்ணர் அருவிசேரப் பாடல் வெளி படுகின்றது. "பல்வாண்டு" என்று ஒரு நடையை சொன்னால் போதாதா? 'பல்வாண்டு, பல்வாண்டு'

5. தீவ்லனம் ஆற்றவார்க்குச் சேவை சாதித்த எம் பெருமான் திருக்கோவிலின் அஷ்டாங்க விமானத்தின்மீது எழுந்தருளியிருக்கும் "வைபந்திய பெருமான்" என்று பெரியோர் பணிப்பர்.

என்றும், 'பங்கோடி நூறாயிரம், பல்லாண்டு' என்றும் ஆகசதீரப் பாடுகின்றார்.—தாக்கவிடாய் உள்ளவன் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்று கூறுவது போலே. அதிக அச்சத்தால் ஆழ்வார் இங்ஙனம் மங்களாசாசனம் பண்ணுகின்றார் என்பதைவழித்த எம்பெருமான், திண்மை வாய்ந்த தன் தோள்களைக் காட்டியருள்கின்றான். அச்சம் தணிவக் காட்டிய அத் தோளழகு. ஆழ்வாரின் அச்சம் அதிகரிக்கவே காரணம் ஆகின்றது. ஆகவே, மீண்டும் மங்களாசாசனம் செய்து பல்லாண்டு பாடுகின்றார்;

“பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பங்கோடி நூறாயிரம்
மங்களாட திண்மோள் மலிவண்ணா! உன்
சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு”⁶

[செவ்வி அழகு : திருக்காப்பு-குறையற்ற காவல் ஏற்படுவதாக.]

என்பதாக. இந்த மங்களாசாசனப் பதிகத்தில் பன்னிரண்டு பாசரங்கள் உள்ளன. 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்று தொடங்கும் முதற் பாசரத்தைப் பல்லவிபோல் ஒவ்வொரு பாசரத்தோடும் சேர்த்துப் பாடுகின்றனர்.

இத்த வரலாற்றைப் பிற்கால ஆசிரியர்களில் ஒருவரான பாண்டிய பட்டர் என்பார்,

“பாண்டியன் கொண்டாடப்
பட்டாரிரான் வந்தாளென்(று)
சண்டிய சங்கம்
எடுத்துத் - வேண்டிய
வேதங்கள் சிறி
விசைந்து விழியறுத்தான்
பாதங்கள் பாசுடைப
பற்று.”⁷

6. திருப்பல்-1

7. திருப்பல்-தனியன்.

[சாண்டிய-திரண்டி; சங்கம்-சங்கு; பந்து-புகலிடம்; மாமுடைய பந்து-தம்முடைய புகலிடம்.]

என்று குறிப்பிடுவர். இந்த ஆசிரியரே இன்னொரு வெண்பாவினால் விஷ்ணு சித்தர் கிறியறுத்த கதைவை வைணவர்களின் திணையில் திணைபெறச் செய்துள்ளார்.

“கின்னார் தடமதில்கூழ்
விவ்விபுத்துர் என்நாருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம்
குடினோம்,—முன்னார்
கிறியறுத்தார் என்னுரைத்தோம்
கீழ்கையினில் சேரும்
வழியறுத்தோம் கொஞ்சமே
“வந்து.””

[யின் ஆர்-ஒளிநிறைந்த; தடமதில் அகன்றமதில் ஒரு கால்-ஒரு தரம்; தழல் கமலம்-அடித்தாமரை; குடினோம் தலை மேல் கொண்டோம்.]

பாண்டியப்பட்டர் சொல்லுகிறபடியே இக்கதை பல தூற் நாண்டுகளாக வைணவப் பெருமக்களுக்குக் கீழான நெறியை அகற்றி மேலான நெறியினைக் காட்டி வந்திருக்கின்றது. பல்லாண்டு பாடிய பட்டர் பிரானும் ‘பெரியாழ்வார்’ என்னும் ஒரு புதிய திருவரமம் பெற்று வைணவ ஞானச் சுடர்களான பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகத் திகழ்கின்றார்.

மற்றைய ஆழ்வார்களும் பரம பக்தியினால் எம் பெருமானுக்கு மயக்களாசாஸனம் செய்துள்ளார்கள் என்பது உண்மையே. ‘மகவானுக்குக் குறைவொன்றும் இல்லாமல் இருப்பதே நமக்கும் மங்களம்!’ என்று செய்துள்ளார்கள் அவர்கள். ஆனால் இப்பெரியாழ்வாரோ சர்வாட்சகனையும் இரட்சிக்க வழி தேடித் தருமாறுவது

போல் 'திருப்பல்லாண்டு' பாடியுள்ளார்; எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமது வாழ்வாக நினைத்துப் போற்றியுள்ளார். இந்த முறையில் இவர் ஏனைய ஆழ்வார்களிலும் பெரியராதலின், 'பெரியாழ்வார்' என்ற திருநாமம் பெற்றார் என்பது மனவாசனாமாமுனிகளின் திருக்குறிப்பு.

மங்களா சாசனத்தில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்
தங்கள் ஆர் வத்தளவு
தான் அன்றிப் - பொங்கும்
பரிவாகே வில்விப்புத்தூர்ப்
பட்டரிரோன் பெற்றான்
பெரியாழ்வார் என்றும்
பெயர்.¹¹⁰

[ஆர்வத்து அளவு—நிறைந்த அன்பின் அளவு: பரிவு—
இரக்கத்துடன் கூடிய பேரன்பு]

என்பது பாசரம். ஆழ்வார்களுக்கு உரிய ஆர்வத்தையும் மிகுதிப் பொங்கிய பரிவால் பல்வாண்டு பாடிய காரணமாக விக்ஷு சித்தருக்குப் பெரிபாழ்வார் என்ற பட்டம் கிடைத்தது என்பது மாமுனிகளின் கருத்து.

பல்வாண்டு பாடிய பெரிபார் தரம் வளர்த்த அன்பு மகளை எம்பெருமானுக்கு அளித்து 'நிறைவனுக்கும் மாமனார்' என்று மதிக்கப் பெற்ற குறிப்பும், தாவுள்ளம் கொண்டு தம் அழகுத் தெய்வமாகிய கண்ணனைத் தமது பாவனைவாகையே தமது திருமொழியில் வளர்த்து விட்ட குறிப்பும் 'பெரியாழ்வார்' என்ற பேரிதழும் புலிநிலம் புறம்பொருளாக அமைந்து விட்டதைக் கண்டு மகிழலாம். பாண்டிய மன்னன் அளித்த 'பட்டரிரோன்' என்ற பட்டத்தை விட இத் திருநாமம் புலம் பெற்று

விட்டது. ஒரு பரம்பரையில் இவர் வரலாற்றிற் குப் பெரியாழ்வார் வைபவம்' என்றும், நாலாயிரத்தில் இவர் பாசாங்கட்குப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்ற தலைப்புகளும் அமைத்து அப் புக் நிகைபெற்றுப் விட்டது.

பல்லாண்டு அருளிய பெரியார் மூலமாக வீடுவிய புத்தூர் மதுரைக்கு வழங்கிய செவ்வம் வைணவர்களின் பொது உடைமையாகி பக்தி நெறிக்கே ஒரு புதிய அடிகளையும் பொலியினையும் தந்து நித்தின்றது.

“உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு
ஒப்பதோர் கதைநாள்?
உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கு
ஒப்ப ஒருவர்?”¹⁰

என்று வைணவ உலகம் இன்றும் பல்லாண்டு பாடிய பட்டாபிராசை வியந்து பாராட்டுகின்றது; போற்றுகின்றது.

பண்டைய இலக்கிய குறிப்புகள் : பண்டைய இலக்கியக் கருவூலத்தில் ஏதாவது நித்திருக்கேசரையில் பந்தய குறிப்புகள் உள்ளனவா என்று நம்மனம் ஆராயத் தொடங்குகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் எகலை நெடுமாவைப் பந்தி ஒரு குறிப்பு வருகின்றது. 'தன்பமாவையில்' மாநரி என்னும் ஆயர் முதுமகள் ஆய்ச்சியர் ஞானை முடித்ததும் வைவையாற்றின் கரைவிடத் தள்ள நெடுமாவைப் பூசிப்பதற்குச் சென்றான் என்ற செய்தியை,

“ஆயர் முதுமகள் ஆய வகையான்
பூவும் முகையும் புனைதார்தும் கன்னியும்
நடுக்கி வைவைய நெடுமான் அடியேத்தத்
துணித் துறைய்ப்பூயப் போயினான்”¹¹

10. மணவாளமாமுனிகள் அருளியது—20 § (2.ர.மா).
11. சிலப்-துன்பமாவை, அடி (1.5)

என்ற அடிகளால் அறிவித்தோம். 'வைபவ நெடுமால்' என்பதற்குச் சிவப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர் 'ஐ இருந்தவனமுடைபார்' என்று விளக்குவர். இருந்த வனமுடைபார்—இருந்த திருக்கோலத்தில் வளப்ப முடைபார். இத்திருக்கோலிலின் தரைதளத்தில் எழுந்தருளிய எம்பெருமான் இருந்த திருக்கோலத்தில் இருப்பதால் அவருடைய இச்சொற்றொடர் குறிப்பதாகக்கூறு வர்போராசிரியர் மு. இராகவய்யங்கார் கவாயினர். இப் பெயர் இப்போது கூடல் அழகருக்கு வழங்கியிருப்பேனும், அப்பெருமானது இருந்த திருக்கோலம் ஆங்கு வந்து சேவிப் போருக்குப் போனதும் தரத்தக்க வண்ணம் இன்றும் இருப்பதால் இப் பெயர் வழங்கியதாதல் வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துவர் அந்த அறிஞர்¹² திருமாலைத் துறிக்கும் அடியார்கள் அப்பெருமானது தின்ற, இருந்த, கிடந்த திருக்கோலங்களைச் சிறப்பிக்கும் மரபினை நாம் நன்கு அறிவேம். எனவே, இருந்த திருக்கோலத்துடன் திருமால் எழுந்தருளிய இத் திரும்பதியை 'இருந்தவனம்' எனவும் அப்பெருமானை 'இருந்தவனமுடைபார்' எனவும் கொள்ளல் பொருத்தமேயன்றோ? திருவாவளவுடைபார் என்று சிவபிரானைக் கூறும் வழக்குகளையும் ஈண்டுச் சிந்தித்தல் தகும.

சிவப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்வார் 'வைபவ நெடுமால்' என்ற தொடருக்கு 'அந்தரவானத்து எம்பெருமான்' என்று உரை எழுதுவர். இந்த விளக்கமும் கூடல் அழகர் பற்றியதே என்று கொள்ளத்தகும. இத்திருக் கோலிலின் மேல் தளத்தில் (First Floor) கிடந்த திருக்கோலத்துடன் எம்பெருமான் சேவை சாதிப்ப தால் அவ் விளக்கம் பொருத்துகின்றதன்றோ?

பரிபாடிலும் நம் சிந்தனை ஓட்டமெடுக்கின்றது. பரிபாடல் திரட்டிலுள்ள,

12. இராகவய்யங்கார், மு : ஆராய்ச்சித்தொகுதி(8-க் கது கட்டுரைகளாக.)

“வாளார் எழிலி மனையாள் கத்தத்
 நேனார் சிவைய மனையின் இழிதந்து
 நான்மாடக் கூடல் எழிச்சொள்ள ஆனா
 மருந்தாலும் தீநீர் மலிதுறை மேய
 இருந்ததழிர் அமர்த்த செல்வகிப்
 சிறுத்தி நனையுறப் பரவுவதுத் தொழுது”¹³

என்ற அமரையில் ‘இருந்ததழிர்’ என்பது மதுசூரனையச் சபரித்து, எவ்வளவு கவரக்கண் உள்ளது எனவும், அய்யூரில் திருமால் திருக்கோயில் கொண்டவாறும் அறிவக் கூடக் கிம்பதம். அருட்பத உரையாசிரியர் கூறிய ‘இருந்தவளாம்’ என்பதும் மதுரைப்பகுதியே ‘இருந்ததழிர்’ என்னும் பெயராகப் பதிபாடலில் வந்திருக்கலிற்று என்பதை எளிதில் தெளிவாகும். இருந்ததழிர்-இருந்ததழிர் என்பதன் மரூஉ. தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் ஒன்றாகிய கிள்ளை, வி றைஜூர் போல இதனையும் கொள்ளல் வேண்டும்.¹⁴ ‘இருந்ததழிர் அமர்த்த செல்வ!’ என்பதில் திருமாயின் ‘இருந்த திருக் கோவம்’ சூழப்பிடப் பெற்றிருந்தல் கவனிக்கத் தக்கது. கிர்வளம் இருந்ததழிர், இருந்தவளம் என்ற பெயர்களுடன் மதுரையருகில் வேறு ஊர் ஒன்றும் காணப்பெறவில்லை யாதலின், இத்திருநாமங்கள் இரண்டும் கூடவழகர் சந்திதியையே குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

சுள்ளுக் குறிப்பிடப்பெற்ற ‘இருந்ததழிர்’ போலவே மதுரையைச் சுற்றிப் பல தலங்கள் முற்காலத்தில் இருந்த தாலே பண்டைய இலக்கியங்கள் பங்கிின்றன.

“வடநில ஆற வாய்நில கடுஜர்
 வெள்ளி யம்பமம் கள்ளா றித்திரை
 பஞ்சவ னீச்சரம் அஞ்செழுத் தகைமத்த

13. பர்பாடல் திரட்டு-மூதற்பாடல்-அடி (1-6)

14. இவ்வாசிரியர் எழுதி வெளியிட்டுள்ள “தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள்” என்னும் நூலில் (9-வது கட்டுரை) இத்திருப்பதியைப்பற்றி அறிவலாம்.

சென்னி மாபுரம் கோன் திருத்தளி
கன்னிசெய் கோட்டம் கரியோன் திருவுறை
.....ஒரு பாய் குன்றம்
குற்றொள விருத்த கூடமெம் பெருமான்"¹⁵

என்ற கல்வாட அடிகளாலும் "நான்கு மாடல் கூடுதலின் நான்மாடக் கூடல் என்றலிற்று; அவை திருவாளவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநெல்" என்ற நச்சினார்க்கிளியின் உரையாலும்¹⁶ இச் செய்தியை அறியலாம். சுண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற பெயர்களில் பல இக் காலத்தில் வழங்கக் காலாமை போல 'திருத்தையூர்' என்ற வழக்கும் அருகியதாகக் கொள்ளலாம். கல்வாடத்தில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள 'கரியோன் திருவுறை'யும் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள 'உவணச் சேவல் உயர்த்தோன் திபமழம்'¹⁷ என வரும் திருக்கோவிலும் 'வைகை நெடுமால்' கோயில் கொண்ட இவ்விருத்தையூரையே குறிப்பதாகக் கொள்ளக் தகும். திருத்தையூர்க், கடுங்கோழி மோசியா"¹⁸ என்ற சங்கப் புலவரது ஊரும் இதுவே என்று ஊகிப்பதும் பொருத்தவதாகும்.

ஆயின், இன்றுள்ள 'வைகை நெடுமால்' திருக் கோயில் மதுரைக்கு மேற்புறத்திலுள்ளதெயன்றி வைகைக் கரையில் இவ்வையே என்ற விளையுணை எழுப்பலாம். அதற்குத் தக்க விடையினால் அமைதி கூறுவேன். மதுரையின் திருபக்கங்களிலும் அந்நதி நுழந்து சென்றதாகவே முன்னைய வழக்கு திருப்பதால் மதுரையின் தென்பக்கத்திலும் அதன் போக்கு திருப்பதாகவே கருதுதல் வேண்டும். தெற்குத்

15. கல்வாடம்-61-

16. கரி-62 (நச். உரை) .

17. சிலப்-14. ஊர்காண் காதை-அடி, 8 உவணச் சேவல்-கருடன்; திபமழம்-கோயில்.

18. திருக்கோவலூர்-வட்டத்தில் 'திருத்தையூர்' என்ற ஊர் உள்ளது (உ. வே. சா. குறுத்தொகை-பாடினார் வரலாறு. பாடல் 335)

திசையினுள்ள கயகையின் பிழவு இப்பொழுது 'கிருத
மாகை' என வழங்கப்பெற்றுக் கூடவழகர் திருக்கோயிலின்
புறத்தே ஒடுகின்றது மதுரைக் கோட்டையைச் சுற்றி
வையை நதி மாகை போல் ஒடுதலால் வையைக்குக் 'கிருத
மாகை' என்ற பெயர் வழங்கியதாகக் கூறுவர்.

“வேக மாநிலம் வேக வறிமென்றும்
மாகம் வாய்ந்தத னாவையை பென்னுந்தா
ரான வறியிருத மாகையை தாமென்றும்
நாகக் குப்பெயர் நாட்டு நறியரே”¹⁹

என்ற கூடற்புராணச் செய்யுள் கடலுயத்தைக் காண்க.
சுற்றறிந்தார் ஏத்தும் கவித்தொகையிலும்,

“இருகிலம்—
தார் முற்றியதுபோலத்
தனகழுத்த வையைதன்
நீர்முற்றி மறிக்மொரூடம்
மகையல்லா கோதார்
போர்முற்றொன் நறியாத
புளங்குழந்த வயனூரன்”²⁰

என்ற பாடற் பகுதியில் வையை நதி மாகை சூழ்ந்திருந்
ததுபோல் வகுக்கப் பெற்றிருப்பதும் நோக்கி அறியத்
தக்கது. எனவே, நீநீர் வையை நெடுமால்' என்னும்
தொடர் மேற்கூறியவற்றால் மதுரைக்கூடவழகர் சுற்றிதி
ரையே குறித்ததாதவைக் கண்டு தெளிவாம்.

இவ்வளம் நம்மனம் பண்டைய இலக்கியங்களில்
அவ்வபாயித்த வண்ணம் திருக்கும்பொழுது திருப்பிடத்
தீற்குத் திரும்பும் நேரமும் வந்தவிடுகின்றது. சட்
டென்று எழுகின்றோம். கொடி மரத்தின் அருகிலிருந்த

19. கூடற்புராணம்,

20. மருதக்கவி-3

படி எம்பெருமானை வணங்குகின்றோம். இத்திலையில், திவ்யிய கவியின் பாகரம் நம் சிந்தையில் எழுகின்றது.

“வாழ்விப்பான் எண்ணமோ
வல்லினையில் இன்னக்கள்ளை
ஆழ்விப்பான் எண்ணமோ
அகநிறியேன்—தாழ்வினாப்
பாடல்அறகு ஆர்புதுவை
பட்டர்விரன் கொண்டாடும்
கூடல்அற காதிர்
குறிப்பு.”²¹

[வாழ்விப்பான்—வாழ்வுபெறும்படி; ஆழ்விப்பான்—
அழுந்தச் செய்யும்படி; தாழ்வு-இழிவு; ஆர்-பொருத்திய
புதுவைப்பட்டர் பிரான்—பெரிவாழ்வார்; கொண்டாடும்—
புகழ்த்து பாடிய; கூடல்—தென்மதுரை; அழகா (யினி);
குறிப்பு—திருவுள்ளக்கருத்து]

என்ற பாடலை மிடற்றொகி கொண்டு ஒதி உணங்கரை
கின்றோம்; பக்தி நிலையின் கொடுமுடியை எட்டியதாக
உணர்கின்றோம். பரிபூர்ண பிரம்மாநுபவம் பெற்று
உணர்வுடன் நம் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடைகட்டு
கின்றோம்.

5. திருமோகூர்க் காளமேகம்

எம்பெருமானை அடைவதற்கு சாத்தியோபாயம் சித்தோபாயம் என்ற இரண்டு வித உபாயங்கள் (வழிகள்) வண்ண சாத்திரங்களில் பேசப்பெறுகின்றன. சாத்தியோபாயம் என்பது, நம்மால் செய்யப்பெறும் உபாயம், பக்தி பிரபத்திகளை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம். சித்தோபாயம் என்பது நம்மால் செய்யப்பெற வேண்டியதாயன்றி முன்பே உள்ள உபாயம். இது சர்வேசுவரனைக் குறிப்பது. சீமன் நாராயணன் நம்மவர் பொல்லாத் என்ற வேறுபாடின்றி எவ்வோர்க்கும் உறவினன்; நம் அஞ்ஞானத்தை ஒழிக்கக்கூடிய கருணைக்கடல், தனது நினைவினாலேயே எவ்வாப் பொருள்களையும் இரட்சித்து நிகரற்று நிற்பவன். பெரிய பிராட்டியார் நமக்குப் புருஷகாரமாய் நின்று பரிந்து பேச நம்மிடம் மேலும் கருணை வளரப் பெற்றவன். இத்தகைய எம்பெருமான் வேறு உபாயங்களை அதுட்டிக்க ஆற்றல் இல்லாது பிரபத்தியை அதுட்டிப்பவர்கட்கு மற்ற உபாயத்தின் இடத்தில் நின்று பலன் அருளும் சித்தோபாயமாகின்றான். அவனைப் பற்ற நினைப்பதற்கும் அவன் அருள் வேண்டும். 'அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கி' என்ற மணிவாசகப் பெருமான் கூறியதும் இது பத்தியதே வாகும்.

1. புருஷகரம் - தகவுரை, பரிந்துரை.

2. திருவா. சிவபு-அடி-18

இந்த எண்ணங்கள் நம் சிந்தையில் குமிழியிட்ட வண்ணம் திருமோகருக்குப் போகச் சித்தமாகின்றோம். திருமோகர் மதுரை மாநகருக்கு வடக்கே ஏழு, எட்டுக் கல் தொலைவிலுள்ளது. மதுரை-மேலூர் நெடுஞ்சாலை வழியே ஒற்றைக்கடைவரை சென்று, அதன் பிறகு சிறுக்கே திரும்பி ஒரு மைல் சென்று இவ்வூரை அடைதல் வேண்டும். மதுரையிலிருந்து திருவாதவூர் வழியே மேலூருக்குச் செல்லும் பேருத்திலும் செல்லலாம்; அல்லது மதுரையிலிருந்து திருவாதவூர் வரவிலும் செல்லும் நகரப் பேருத்தினையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். நாம் தங்கியிருக்கும் கல்லூரி இல்லம் (College House) என்ற விடுதியில் அதிகாலையில் நீராடித் தூய நல்லாடை அணிந்து மதுரைப் பேருந்து நிலையத்திற்கு வருகின்றோம்.

பேருத்தில் ஏறி இவ்வூரை நோக்கி வருவதால் 'திருமோகர்' என்ற 'பெயர் ஆராய்ச்சியில்' நம் மனம் ஈடுபடுகின்றது. நம்நாட்டுப் பாமர மக்களும் சாதாரீர உண்மைகளை அறிந்து கொள்வதற்குக் கருவியைப்போல் திகழ்பவை இதுகாசங்களும் புராணங்களாகும். அவையே இன்று நம் பெயராய்வுக்கும் வகை கொடுத்து உதவுகின்றன திருமால் மோகினி அவதாரம் எடுத்த வரலாறு மிகவும் கவையானது. திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுப்பதற்குத் தேவர் களும் அகரர்களும் ஒன்று சேர்கின்றனர். அமுதம் வந்ததும் தேவர்கள் அகரர்கட்குப் பங்கு கொடுக்க இசையவில்லை. அகரர்கள் கம்மா விடுவார்களா? அவர்கள் அமுத கலசத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடக் தொடங்குகின்றனர். தேவர்கள் திருமாலிடம் முறைபிடி, அவர் மோகினி வடிவத்துடன் அகரர்கள் முன்னே காட்டி அளிக்கின்றார். திரு சாராருக்கும் அமுதத்தைத் தாமே பங்கிட்டுத் தருவதாகக் கூறிக் கலசத்தை வாய்க்கிக் கொள்ளுகின்றார். அமுதத்தைப் பங்கிடவும் முனைகின்றார். தேவர்கள் பக்கம் கலசமும் அகப்பையுமாக வருவதால் அமுதத்தைத் தாராளமாக வார்த்துகின்றார். அகரர்கள் பக்கம் வருவதால் தமது மோகனப் புன்னகையாலும் ஆடவாலும் பாடவாலும்

அவர்களை மயக்குகின்றார் அமுதத்தை வார்த்தாமலேயே. இறுதியாக அகரர்கட்கு ஒரு துளிகூட இயல்பாம் அமுதம் காவியாகி விடுகின்றது. இயல்பாம் அகரர்களை ஏமாந்த சோணகீரிகளாக்க எடுக்கப்பெற்றதே மோகனாவதாரம். இந்த அவதாரம் எழுத்த நகமே மோகனார்; அதுவே 'மோகூர்' எனக் குறுகி 'திரு' என்ற அடைபுடன் சேர்த்து 'திருமோகூர்' என்றாயிற்று என்பதாக அறிகின்றோம்.

இந்த நிலையில் நாம் ஏழிலிருக்கும் பேருந்தும் திருமோகூரை வந்தடைகின்றது. இந்தத் திவ்விய தேசத்தைத் திருமயங்கை பாழ்வாரும் நாம்மாழ்வாரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர்.

‘சீராகும் மாவிருந் தோகை திருமோகூர்’³

என்பது சிறிய திருமடல். நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய் மொழியாக⁴ (பதிகத்தாக) மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். மருத திவ்ப்பகுதியைச் சார்ந்த இவ்வூர் தீர்வனம் திவ்வனம் மிக்கதாகத் திகழ்கின்றது. எடுத்த எடுப்பில் முதல் பாகரமே,

‘‘தாள நாமரைத் தடம்அணி
வயல்நீரு மோகூர்’’⁵

[தாள-தார் உரத்தையுடைய; தடம்-குளங்கள்.]
என்று தொடங்குகின்றது. வானமாமலை என்ற திவ்விய தேசத்தில் ஒருபொழித்,

‘‘தேனமாம் பொழித்’’⁶

என்று ஆழ்வாரால் திருநாமம் பெற்றது போலவே இத்திருப்பதியின் தடாகமும்,

‘‘தாள நாமரைத் தடம்’’

என்றே ஆழ்வாரால் திருநாமம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்த சொல்லையிட்டே வழங்குதல் பல்வாற்றாலும் சிறப்புடைத்தன்றோ?

3 சிறிய திருமடல் கண்ணி - 74 5. ஷ 10.1:1

4. திருவாய் 10.1 (தாளநாமரை) 6. திருவாய் 5.7:6

இவ்விடத்தில் பெரிபாழ்வாரின் திருவரங்கப் பாசரப்பகுதி ஒன்றையும் நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

“உம்பெற்ற மனக்ககை உலகுஅளந்த

சேவடிபோல் உயர்க்து காட்ட

வரம்! உற்ற கடிகொக்கென தாம் ாங்கித்துத்

தனைவணங்கும் தன்அரங்கமே.”¹

விண்ணுவையே எப்போதும் தம் சித்தத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிபாழ்வாருக்கு விண்ணளவும் ஒங்கியிருக்கும் தாமரைமைக் காணும் போதெல்லாம் எம்பெருமானின் உயகனத்த சேவடியைச் சேவித்தாற் போல இருக்கும். செந்தெற் பரீசர்கள் கடிக் கனத் தாலே தனைவணங்கியிருக்கும் வயகைக் காணும்போது வணக்கமே வடிவெடுத்தாத் போன்ற பாகவதோத்தமர் களைச் சேவித்தாற்போல இருக்கும். அங்வணமே, எம்பெருமானையன்றி வேறொன்றையும் தம் மனத்தில் கொள்ளாத தம் ஆழ்வாருக்கும் தாம் காணும் காட்சி கள் எல்லாம் எம்பெருமானை நினைவுபடுத்துகின்றன.

“பூவையும் காயாவும் நீளும் பூக்கின்ற

காமிமன் என்றும் காண்தோறும் - பாவிபேன்

மெய்யுனி மெய்யிகவே பூசிக்கும் அங்வகை

எல்லாம் பிரான் உருவே என்று.”²

என்ற தீவர வாக்கில் போலி கண்டு மேல் விழும்படி யான அளவுக்கு அளவிடத்த அன்பு எம்பெருமான் திரு மேனியில் தமக்கு வினைத்த படியைக் கூறியதை தாம் அதிவோம் அன்றோ?

இன்னோர் திடத்திலும் வயல் வளத்தைப் பேசுகின்றார் ஆழ்வார். திருக்கோவிலின் எட்டுத் திக்குகளிலும் செந்தெல் வயல்களும் கருப்பங்காடுகளும் சூழ்ந்திருக்கும் என்று ஆழ்வார் கூறிய வண்ணமே இன்றும் காணப்பெறுவதைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம்.

1. பெரிபாழ்- திரு 1.9:8.

2. பெரி திருவத். 73.

“என்திரையுப் பங்குரும்பொடு
பெருஞ்சொச்செல் லினையக்
கொண்ட கோயில்”⁹

என்று கோயிலின் சூழ்வைப் பேசி மகிலும் ஆழ்வாரின் திருவாக்கை நாளும் சொல்லி மகிழ்கின்றோம். மேலும் ஊரின் சூழ்வை.

“வாய்த்த நன்பனை வளவயல்
ஒழிநீரு மோகூர்”¹⁰

என்று சுதீவுள்ளதையும் சித்திக்கின்றோம்.

ஊர் மிகவும் சிறிய ஊரே. ஆழ்வார் காலத்தில் தாஸ்மதற்களை நங்குத்தவர்களும், அவற்றை அருட்புப்பவர்களும் ஆன வைதிகர்கள் வாரும் இடம். இதனை நமக்குச் சுட்டியுரைப்பதுபோல் ஆழ்வார்,

“நலங்கொள் நான்மறை வானர்கள்
வாழ்நீரு மோகூர்”¹¹

என்று கூறவர். ‘நலங்கொள்’ என்ற அடைமொழி தான் மறைக்கும் தாஸ்மதறவாணர்கட்கும் ஆக்கிப் பொருள் கொண்டு மகிலும் வண்ணம் அவமத்திருக்கும் தேர்த்தியை எண்ண எண்ணி மகிழ்கின்றோம். ஆனால் இப்பொழுது திருக்கோயிலில் கைங்கர்வம் செய்யும் ஒரு சில வைணவர்களை வாழ்த்து வருவின்றனர் என்பதையும் அறிவின்றோம்.

தம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிப் பாகரத்தில்,

“சரணபாளம துணதாள்
அடைந்தார்க் கெல்லாந்
மரணமாளால் வைகுந்தம்
கொடுக்கும் பிரான்”¹²

என்று அருளிச் செய்துள்ளதை நாம் நன்கு அறிவோம். தம்மாழ்வார் கட்டுக் குவைத்த தம் திருமேனியின் முடிவு அணித்தென்று தாமே அறுதிரிட்டுக் கொண்ட சமயம்

9. திருவாய் 10. 1:3.

11. ஐ. 10. 1:2

10. ஐ. 10.1:6.

12. ஐ. 9. 10. : 5

திருமோகூருக்கு வந்ததாகவும், தம்முடைய திருநாட்டுப் பயணத்திற்கு வழித்துணையாகத் திருமோகூர்க் காணமேகம் பெருமானைப் பற்றியதாகவும் பெரியோர் பணிப்பர். இந்தத் தெய்வச் சித்தனைபுடன் திருக்கோயிலை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

திருக்கோயிலைச் சுற்றி நீண்டு உயர்ந்த மதில் அமைந்துள்ளது. மதிலுக்கு வெளியே புஷ்கரிணி உள்ளது. இது 'சுரோத்தி புஷ்கரிணி' என்ற திருநாமத்தால் வழங்குவருகின்றது. இது நம் கண்ணுக்குத் 'தாளதாமரைத் தடாகமாகவே' காட்சி அளிக்கின்றது. தாமரை மலர்களும் மொட்டுகளும் 'உலகு அளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்து காட்டுவதைக்' கண்டு மகிழ்கின்றோம். திருக்குளத்தின் தென்மேல் நீர் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றது. திருக்கோயிலுக்குப் புறத்தேயுள்ள இந்தத் தடாகத்தில் கைகால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு சந்தித்துள்ளோம் திகழும்,

"தயாதா பெற்ற மரகத மணித்தடம்"¹³

காண விரைகின்றோம். தந்தத் தடாகத்தைக் காண்பதற்கு, கண்டு மகிழ்வதற்கு, 'மொண்டிர் வய்கித்!' "¹⁴ என்றும், 'அடியிர் தொழுமின்' "¹⁵ என்றும் நம்மாழ்வார் குரல் கொடுத்து அழைப்பதை நம் செவிதன் கேட்கும் அநுபவத்துடன் திருக்கோயிலுக்குள் துழைவச் சித்தமாகின்றோம். எம்பெருமானுக்கும் தடாகத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமையை ஆழ்வாரே பிறிதொரிடத்தில் திருபணம் செய்துள்ளது நம் நினைவித்து வருகின்றது.

"கண்கைகால்

தூயசெய்ய மலர்களா சோறிசெவ்வாய் முகிழ்தா
சாயல்காமத் திருமேனி தன்பாசடைவா நாமரைநீர்
வாசத்தடம்போல் வருவானே"¹⁶

எம்பெருமானைக் கிட்டினாரோடு முதலுறவு பண்ணுபவை அவனது திருக்கண்கள்; அத்திருக்கண்கள்

13. திருவாய் 10. 1:3   14. ஷ. 10. 1:4

15. ஷ. 10. 1:8   16. ஷ. 8. 5:1

தோக்கிற்றுத் தோற்றவர்களை அணைப்பவை அவனது திருக்கைகள். அத்திருக்கைகள் தீண்டிவகால் அவற்றா வேற்படிப் பார்த்துணர்ச்சிக்குத் தோற்று விழும் இடம் அவைவா திருவகைகள். இவை வரவும் இக்கடாகத்திற்குரிய தாமரைகளாகும். தடாகத்தில் தாமரை மலர்களோடங்கி மொட்டுகளும் இருக்குமன்றோ? 'சோதிச் செவ்வாய் ஸுமித்தா' என்பதனால் புகழமுடையதாய்ச் சிவந்திருக்கின்ற திருப்பவளத்தையே மூஞனமாகக் கொள்ளத்தக்கது. பச்சுமாமலைய போலிருக்கும் அவனுடைய திருமேனி தாமரை இலவக்கு ஒப்பாகும் என்பது 'சாயல் சாமந் திருமேனி நன் பாசடைவா' என்பதனால் பெறப்படுகின்றது. இக்கருத்துகளைச் சித்தித்தவண்ணம் உள்ளிருக்கும் தடாகத்தைக் காண விரைகின்றோம்.

கொடிய வெப்பத்தில் அடிபட்டவன் குளிர்ந்த தடாகத்தையோ காளமேகம் பொழியும் மழையையோ எதிர்பார்ப்பது இயக்கியேன்றோ? அங்ஙனமே, நம்மாழ்வாரும் தம்முடைய திருந் தருமா இவ்வுலக வாழ்வெல்லாம் தோகையப்பெறும் சமயத்தில் காளமேகப் பெருமானை அதுபவிக்கிறபடியைத் தெரிவிப்பதை எண்ணுகின்றோம்.

"காள மேகத்தையன்றி
மற்றொன்றிலும் கதியே."¹⁷

என்ற அவன் திருவாக்கை எண்ணிய வண்ணம் திருக்கோயிலுக்குள் நுழைகின்றோம்.

அச் சிநிப ஊரில் இரு பெரிய கோயில். கிழக்கு தோக்கிய திருவாரீசை உடையது. வாய்கைத் தாண்டி வதும் நாம் வந்தடைவது கம்பத்தடி மண்டபம். இந்த மண்டபத்தில் இத்திருக்கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்த சிவகங்கைச் சீமைப் பாண்டைக்காரர்களான சின்னமருது, பெரிய மருது இவர்களின் சிலைகள் இருப்பதைக் காண்

கின்றோம். அடுத்த வார்த்தைக் கூட்டு 'கருட மண்டபம்' என வழங்கும் ஒரு மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். அங்குக் கண்கவர் வளப்புடைய மூன்று நான்கு நவீன சினைவடிவங்கள் தூண்வகை அணி செய்வதையும் காண்கின்றோம். ஒரு தூணில் மிதிவைச் செய்வதை அணைத்தவண்ணம் உள்ள கோதண்டராமன் சினைவும், அதனைப்படுத்து இன்னொரு தூணில் தூக்குவன் சினைவும் காணப்பெறுகின்றன. இச்சினைகளைத் தவிர காமமேனின் சினைவும் திராதிதேவியின் சினைவும் நம்கண்ணுக்கு விருத்தாக அமைகின்றன. இந்தச் சினைகளுக்கிடையில் பெரிய திருவடி ஒரு சிறிய கோலின் நின்று காட்சி தருகின்றார்.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு களித்தவண்ணம் மகா மண்டபத்தைக் கடந்து அந்த மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். அங்கிருந்து பார்த்தாலே கிழக்கே திருமுக மண்டலங்கொண்டு நின்ற திருக்கோவத்தில் பெரிய பிராட்டியார், பூமிப் பிராட்டியார் என்ற இருவருடன் மூலவர் காளமேகப் பெருமாள் சேவை சாதிக்கின்றதைக் காணலாம். இவருடைய கம்பீரமான தோற்றத்தில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த அனுபவத்தைப் பெறுகின்றோம். 'இலம் கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும்... நலம் கழல் அவன் அடி நிழல்தடம் அன்றி'¹⁸ என்றும் 'ஆனந்தபாம் ஒரு புகழிகம் இலம் என்று என்று அவற்றி .....நாம் இனி நணுகுதும் நமது இடர் கெடவே'¹⁹ என்றும், 'திருமோகூர் ஆத்தன் தாமரை அடி அன்றி மற்று இலம் அரணே'²⁰ என்றும் 'நம்முடை நகலரன் நாம் அடைந்தனம்'²¹ என்றும் நம்மாழ்வார் ஒரு முறைக்கு நான்கு முறை கூறி மகிழ்த்தாரான்றோ? அந்த அனுபவத்தை நாமும் பெற்றதுபோல் உணர்கின்றோம்.

இந்தத் திருவாய் மொழியில் எம்பெருமானைச் சிந்தித்து ஆழ்வார் அனுபவித்த படினைப்பெல்லாம்

18. திருவாய்-10.1:2   19. ஷ-10.1:3

20. ஷ-10. 1:6   21. ஷ-10. 1 : 9

நம் மனத்தில் ஓட விடுகின்றோம். முதலில் எம்பெருமான் காளமேகத்தின் திவ்யத் திருமேனியில் நம் மனம் ஆழங்கால் படத் தொடங்குகின்றது. நம்முடைய தாபக்கிஷேசங்கள் எல்லாம் போகும்படி நம்மைக் கவர்ந்த 'மரசதமணித்தடத்தை' மேலே குறிப்பிட்டோம். அந்நர் கவனப் புடைக்கவல்ல நான்கு திருத்தோள்களில் நம் மனம் ஈடுபடுகின்றது. 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்'²¹ என்று மிதிவை மக்கள் ஐராமன் திருமேனி அழகில் ஈடுபட்டது போலவே, நாமும் திருத்தோள் அழகில் சொக்கி நிற்கின்றோம். 'மைவண்ண மறுக்குஞ்சிக் குறட்டினதாழ்'²² என்று திருமய்கையாழ்வார் அநுபவித்த 'கரிஞழல்' தம் உன்னத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் போக்கில் 'கமலக் கண் கனி வாய்' நம்மை ஈர்க்கின்றது.

"கரிஞழல் கமலக் கண்கனிவாய்

காள் மேகம்"²³

என்று ஆழ்வார் நாம் நெடுதாள்பட்ட சம்சாரத் தாபமெல்லாம் ஆறும்படியாகச் சொல்லித் தீர்த்த சொல் கமைப்புகளைச் சித்திக்கின்றது நம் மனம். எம்பெருமானின் திருக்குழல் ஒழுங்கிலும் கடைக்கண் நோக்கிலும் அவன் உள்ளிடுக்கும் ஆர அன்னபக் கொட்சொல்லித் தரும் முதுவலிலும் ஆழங்கால்பட்டு நிற்கின்றோம். மிறிதோளிடத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமான் திருமேனிமை,

"மணித்தடத் தடிமலர்க் கண்கள்

பவளச் செவ்வாய்

அணிவொன் னாங்கடல் தோள் தெய்வம்"²⁴

[மணித்தடம்-அழகிய தடாகம்; அடி-திருவடி; நாய்கு-நாய்கு]

21. சம்பரா. பா.வ. உலாவிடம்-19

22. திருநெடுத்-21   24. திருவாய் 10.1:1

23. ஷா-10. 1:9

என்று திருவுள்ளம் கொண்ட படியையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

ஆழ்வார் 'கடர்கொள்சோதி'²⁶ என்று திருநாமம் வழங்கியருளிய மூர்த்தி நம்மைப் பிச்சேற்றுகின்றது. இங்கு ஆழ்வார் கூறிய கருத்தினைச் சித்திக்கின்றோம். இங்கு ஆழ்வார் சூழப்படுவது எம்பெருமானின் இயற்கை அழகையன்று. தேவர்களும் முனிவர்களும் நம்மை வந்தடைந்ததை நினைத்து எம்பெருமான் 'இவர்கள் ஆபத்துக் காவத்தொகிலும் நம்மைத் தேடி வந்தார்களே! ஒரு பயன் கருதியாகிலும் நம்மை நாடி வந்தார்களே!' என்று உவப்படைகின்றானாம். அந்த உவப்பின் மிகுதியால் எம்பெருமானின் திருமேனி புதிய புகர் பெற்றுத் திகழ்கின்றதாம். இதனே ஆழ்வாரின் திருவுள்ளமாயிருக்கும் என்று எண்ணுகின்றோம். இன்னொரு விதமாகவும் நம் மனம் சித்திக்கத் தொடங்குகின்றது. கண்டாரை சுர்த்துப் பிச்சேற்றும் பேரழகையுடைய எம்பெருமானை ஒரு பயனையும் கருதாது பற்ற வேண்டியிருக்க, 'இடர்கெட எம்மைப் பேர்த்தலியாய்' என்று பலகாலும் சொல்லிச் சொல்லி பற்றப் பார்க்கின்றனரே என்று பரிதாபம் தோன்ற ஆழ்வார் கூறுகிறதாகவும் கருதலாம். இங்ஙனம் கருதல்கால் நம் மனத்தில் ஓர் ஐயமும் எழுகின்றது. "ஆழ்வாரும் இடர்கெட வேண்டுமென்றுதானே கோருகின்றார்? 'இடர் கெட அடிபரவுதும் தொண்டர் வய்கினே'²⁷ என்றும், 'நன்று நாயினி நனுகுதும் நமதிடர்கெடவே'²⁸ என்றும் சொன்னவரன்றோ இவர்?" என்பதே இந்த ஐயம். நம் சித்தையினேயே நமது ஐயத்தை அகற்றும் கருத்தும் ஒளி விட்டெழுதுகின்றது. "ஆழ்வார் இடர் வேறு: தேவர் முதலியோரின் இடர் வேறு அவர்கள் அரக்கர்கள்

26. திருவாய் 10.1:4

27. ஷு— 10.1:4

28- ஷு 10. 1:3

தீய உடம்பைக் காட்டித் தம் உடம்பைப் பூண் கட்டிக்
கொண்டு பாதுகாக்க நிகைக்கின்றவர்கள். இவரோ,

“அருங்கூடம்பும்

இங்ஙிவ்ற நீர்மை இனியாம் உறாமை”²⁰

என்று அங்ஙூடம்பைக் கழிக்கத்தேடுகின்றவர். ஆகவே
இருவர் இடரிலும் பெரு வேற்றுமை உண்டு.” என்று
அந்த ஸுமம் நீங்கி வீடுகின்றது. ஆழ்வார் அந்த
எம்பெருமானை,

‘எடரொளி தனிமுதல்வன்’²¹

என்று சொல்லி அதுபவித்ததையும் எண்ணுகின்றோம்.

அடுத்து, ஆழ்வாரைப் பின்பற்றி எம்பெருமானின்
வெற்றிச் செயல்களிலும், வீரச் செயல்களிலும் ஆழம்
காக் படுகின்றோம். அகரத் கூட்டங்களைவெல்லாம்
வோதக் களைந்த தீரச் செயல்களை எண்ணுகின்றோம்.
அண்டம் ஸூலங்களைந்த அற்புதச் செயல் நம் மனத்தில்
பளிச்சிடுகின்றது அவனுடைய படைப்புச் செயலை
நிகைக்கின்றோம். மூலப்பிரகிருதி தொடக்கமாக ஆவ
ரண நீரைப் படைத்த தீரச் செயல் நம் சித்ததரிக்
ளவுகின்றது. அங்ஙனம் படைத்த உலகில் நான்முகன்
தேவர் முதலியோரையும் படைத்துக் குடியேற்றிய செய
லையும் எண்ணுகின்றோம். இவற்றை அடக்கிய,

“வான்பெரும் பாற்கனி முதலா

கற்றல் நீர்ப்படைத் தநன்வழித்

தொன்முனி முதலா

முற்றும் தேவரோ குணசெய்

வான்”²²

[வான்பெரும்பாற்-மூலப்பிரகிருதி;கற்றும் தீர்-ஆவரண
தீர்; தொன்முனி-நான்முகன்]

20. திருவிருத். 1:

30. திருவாய் 10. 1:5

21. ஆ - 10. 1:7

என்ற ஆழ்வாரின் பாசரப்பகுதியையும் சிந்திக்கின்றோம்.

அடுத்து, எம்பெருமானின் எண்ணற்ற திருக்குணங்களைச் சாத்திக்கத் தொடங்குகின்றோம். திருக்குணங்களைப் போலவே அவனுடைய திருநாமங்களும் எண்ணற்றவை என்றாலும், அவை 'ஆவிரம்' என்றுகூறும் மரபு ஒன்று உண்டு. 'ஆவிரம் பெருடைய அவை' ³² என்று கம்பன் போற்றியதையும் 'பேராவிரமுடை பேராளன்' ³³ என்று திருமங்கையாழ்வார் போற்றியதையும் நாம் அதிவேசம். ஆழ்வாரும் அவனை 'ஆவிரம் பெருடை அம்மான்' ³⁴ என்றும், 'பெயர்க்காவிரமுடைய தவரதன் பெற்ற மரகத மணித்தடம்' ³⁵ என்றும் போற்றியதையும் சிந்திக்கின்றோம். ஆபத்தில் உதவிகூடிய திருக்குணத்தினை விளக்கும் புண்மையில் 'ஆபதசகாயன்' என்ற திருநாமமும் அவனுக்கு உண்டு. ஒரு பாசரத்தில் இத்திருக்குணத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசுகின்றார் ஆழ்வார்.

காம டைக்த கல்றன்
கமக்கென்று கல்மரர்
தீமை செய்யும் வர்க்காரை
அஞ்சிச்செய் தடைத்தான்
காமரு பங்கொண்டு எழுந்தவிற்பான் ³⁶

என்பது அவர் திருவாக்கு. அடியாகுடைய ஆபத்தினைப் போக்குவதற்காகத் தான் விரும்பினபடி எம்பெருமான் மேற்கொள்ளும் திருமேனியைக் 'காமருபம்' என்று குறிப்பிடுகின்றார் ஆழ்வார். காமமாவது இச்சை; இச்சையினால் எடுத்துக்கொள்ளும் ரூபம் காமரூபம். இத்தத்

32. கம்பரா அயோத் சித்திர 1.

33. பெரி.திரு. 8. 1:6   35. திருவாய் 10. 1:8

34. திருவாய் 10. 1:3   36. திருவாய் 10. 1:10

திருக்குணத்தில் ஆழங்காக்கப்பட்ட ஆழ்வாரைப்போல்
நாமும் ஆழங்காக்கப் படுவார்களெனோம். இத்தகைய
குடம் கொண்டு எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்
திருமொகூரின் பெயரை வாயாலே சொல்லி அநுசந்தித்து
அப்ப மிகுதியாக ஏத்துமாறு ஆழ்வார் பணிப்பதைப்பற்றி
சித்திக்கின்றோம்.

இந்த இடத்தில் முழுட்கபடி³⁷யின் ஒரு வாக்விளம்
நம் மனத்தில் எழுகின்றது.

“சேஷிபக்கல் சேஷபுதளிழியுந்துறை,
ப்ரஜை மூலையிலே வாக்விளக்குமாப்
போலே”³⁸

[சேஷி-சகவரன்; சேஷபுதன்-ஆன்மா; ப்ரஜை-
குழந்தை.]

பாடுகளிலும் பச்சைக் குழலி எவ்வளம் தாயினுடைய
மற்ற அவர்கள் மாவையும் விட்டுத் தான் உயிர்
வாழ்வதற்கிடையுள்ள அவள் கொங்கையிலேயே வாய்
எலக்கின்றதோ அவ்வளமே சேஷியாகிய சகவரனைப்
பற்றப் புகும் சேஷபுதனும் எம்பெருமானுடைய பல
உதப்புகளையும் விட்டு, தான் உய்வதற்கு இடனாய்
படின் அவன் திருவடிகளையே பற்றுகின்றான் என்பது
இதன் பொருள். நம்மாழ்வார் இதற்கு முன்னுள்ள
திருவாய்மொழியில்,

“சரண மாகும்நன்
தளடைந்தார்க் கெல்லாம்
மரண மாளவல்
வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்”³⁹
[தான்-திருவடி.]

“எந்த உதவுள்ளதை நாம் மேலேயும் சூழிப்பிட்டுள்ளோம்.
ஆகவே, எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப்

பந்தினவர்கட்கு மரணமான பின்பு வீடுபேறு கிடைக்கும் என்பதனை நன்கு அறிந்தவர் ஆழ்வார். தம் திருமேனியின் முடிவு அணித்தென்று தாமே அறுதியிட்டுக் கொண்ட ஆழ்வார்,

“திருமோகூர்
கலங்கழல் அலகாடி நிறுத்தட
மன்றி யாமே.”³⁹

[கழலவன்-திருவடி பொருத்தியிருக்கப்பெற்றவன்; அடி-திருவடி; தடம்-பொய்கை]

என்றும்,

“திருமோகூர்
ஆத்தன் தாமரை அடியன்றி
மந்திரம் அரணே”⁴⁰

[ஆத்தன்-ஆப்தன்; அரண்-பாதுகாப்பு.]

என்றும் கூறியுள்ளதை நினைக்கின்றோம். தாமும் ஆழ்வார் பெற்ற அனுபவத்தைப் பெற முயல்கின்றோம். தீர்த்தம், திருத்தூழாய் பெற்று, சடகோபம் சாதிக்கப் பெற்றுத் தாயார் சந்நிதி இருக்கும் இடத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றோம். அங்குச் சென்று அவன் அருளையும் பெறுகின்றோம். தாயாரின் திருநாமம் மோகனவல்லி, இவர் ‘திருமோகூர் வல்லி காச்சியார்’, ‘மேகவல்லி காச்சியார்’ என்ற திருநாமங்களாலும் வழங்கப் பெறுகின்றார். இங்கும் பிரசாதங்கள் பெற்றுக் கொடிமரத்தின் அருகில் வந்து,

கூத்தன் கோவலன் குதற்றுவல்
அகரர்கள் கூற்றம்
எத்தும் மங்கட்கும் அமரர்க்கும்
முனிவர்க்கும் இன்பன்.⁴¹

39. திருவாய் 10.1:2

41. ஷ 10.1:6

40. ஷ 10. 1 : 6

[சுத்தன்—அழகிய தடையை உடையவன்; குதற்றும் ..
பீடையைப் பண்ணும்.]

என்று ஆழிவாராகப் போற்றப்பெறும் எம்பெருமானிட.
யிருந்து விடைபெறுகின்றோம். கானமேகத்தின் மீது
எழுந்த திருவாய்மொழிப் பாகரங்கள் நம்மிடற்றொண்டாக
வேளிப்படுகின்றன.

“வண்டிரு மேகடர்க்கு
எந்த பத்திரை யேந்தவன்
எங்க்கிடர் கெடுமே.”⁴²

என்ற பாகரப் பகுதி நம்மைச் சித்திக்கத் தூண்டுகின்றது.
'தருமோகடர்க்கு எந்த பத்து' என்றவிடற்று நாம் அறியத்
தக்க செய்தி ஒன்றுண்டு. பராசரபட்டர் அருளிய
திருவாய்மொழித் தானியனின்,

“வாய்புகழும் சோலை
மழிளங்கு வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற நயிழ்மறைகள்
ஆவிரமும்.”⁴³

என்ற பகுதியாக திருவாய்மொழி ஆவிரமும் திரு
கரங்கத்து அழகிய மனவானன்மீதுள்ள பாகரங்கள்
என்று சொல்லப் பெற்றுள்ளது. இஃது எப்படிப்
பொருத்தம்? என்ற வினா எழுகின்றது.

‘கங்குலம் பகலும்’⁴⁴ என்ற திருவாய் மொழி
புதிதே அங்கநாதன்மீது எழுந்ததாகும். அப்படி
யிருக்க, திருவாய்மொழி ஆவிரமும் அங்கநாதன்
மீது எழுந்தனவாகச் சொல்லப் பெற்றதற்குச் ‘சான்று
வாத’ என்ற வினா முற்காலத்திலேயே எழுந்தாக
அறிக்கின்றோம். அதற்கு நம் பண்டைய வைணவ.

42. திருவாய் 10.1:11

43. திருவாய்.தானியன்

44. திருவாய் 7.2.

ஆசாஸியர்கள் கூறினதையே நாளும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அழகிய மணவாளன் திருவடிக்கே திருவாய்மொழி ஆவிரமும் சமர்ப்பிக்கப் பெற்றதாம். அதிலிருந்து மண்ணாத் திருப்பதி எம்பெருமான்களுக்குப் படிபளந்து தரப் பெற்றதாம். ஆனதுபற்றியே 'திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும்' என்றும், திருமோகூர்க்கு ஈத்த பத்திவை' என்றும், இவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன் மேல்' என்றும் ஆழ்வார்தாமே அருவிச் செய்கின்றார் என்றார்களாம்.

இத்தத் திருவாய் மொழியை நாம் ஒதின அளவில் 'நம் துன்பங்கள் யாவும் தொலைந்து போயின' என்ற உணர்ச்சியைப் பெறுகின்றோம். 'திடர்கெடுமே' என்ற தொடர் நடமை இங்ஙனம் சித்திக்கச் செய்கின்றது. இத் நிலையில் இத்தக் காளமேகப் பெருமானைப்பற்றிக் காளமேகப் புலவர் பாடிய ஒரு பாடல் நம் சிந்தையில் குமிழிவிடத் தொடங்குகின்றது.

பொன்னனைவான் அரக்கனைநூற்
றுவனரக் காவைப்
பொருசிலையைக் கனை கடனல்
பொன்னன் ஈன்ற
கன்மகற்பாய்ச் சுரர்க்காயறு
வருக்காய்க் காதல்
கட்பீனுக்காய்ச் சாண்டிக்காய்
கடவைக் காக
மன்னுடிரால் வடிக்கனையால்
வனையால் புள்ளால்
வயங்குதோள் வலிமால்வா
ளாங்க ளாலும்
மன்னுடல்கி நிச்சிரங்கொன்(டு)
அமரில் வீழ்ந்தி

முதலொடுங்கொண்(டு) இறுத்தடைத்தான்
மோக வானே.⁴⁵

[பொன்னன்-இரணியன்; வான்-அரக்கன்-இராவணன்; கா-பாரசாதசோலை; சிவன-கிங்; கனைகடல்-ஒலிக்கும் கடல்; பொன்னன் சுன்றமகன்-பிரகவாதன்; நடவை-வழி; உகிர்-தகம்; வளை-சங்கு; புன்-பதவை(கருடன்); உடல்-கீழ்-உடம்பைப்பிளந்து; முதலொடுங்கொண்டு-வேருடன் பெயர்த்து எடுத்து.]

இப் பாடல் இரணியவதம், இராவணவதம், நூற்று வரை மாய்த்தல், பாரசாத சோலையைக் கொணர்ந்தல், மருத யாத்தை இறுத்தல் போன்ற தீரச் செயல்களைப் புரிந்தவன் திருமோகர் எம்பெருமானே என்று கூறி அநுபவிக்கின்றார் கவிஞர்; விபவாவதாரச் செயல்களையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஏற்றி மகிழ்கின்றார். அவனை வதத்துவப்படி இரண்டும் ஒன்றுதானே.

இப் பாடலை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இத் தவத்தைப்பற்றித் திவ்வியகவி அருளிய திருப்பாடல் நிகையித்து வருகின்றது.

வாயால் மறக்கோழி வானிதொறு மேயுமோ
மேயாமல் அம்பால் விரையுமோ-மாயன்
திருமோகர் வானின்று சேருமோ காளை
வருமோகர் வாயன்மை வாழ்க்து.⁴⁶

[வாவி-தடாகம்; மாயன்-திருமால்; திருமோகர்-வாய்-திருமோகரீளிடத்து]

தலைவனைப் பிரித்த தனைவி அவன்பால் அன்னத்தைத் தூது விடுத்து அதன் செயல்க் ஐயற்று நெஞ்சிற்குக் கூறியதாக அமைந்த இப்பாடல் தம் உன்னத்தைக் தொகுக்கின்றது. திவ்விய கவிவின் தூதைக் கண்ணுக்கு

45. தனிப்பாடல் திரட்டு-முதல்பகுதி (கழகம்)-523

46. தாந்.திருப் அந்-48.

இவக்காள் எம்பெருமான் மறைந்த அளவிலே அவனது நிரந்தராநுபவத்தைப் பெற விரும்பிய அவர் தமது நிவ்வமையை அப்பெருமான் சந்திதிலில் விண்ணப்பம் செய்யும்படி ஆசாரியர்களை வேண்டி அவர்களைத் தமது காசிபத்தைக் கைகூட்டுவிக்க வேண்டுமே என்று கவலுவதாக அமைந்த இதன் உன்னுதரப் பொருளையும் சித்தித்து மகிழ்கின்றோம். அன்னப் பறவைகளை ஆசாரி யர்களாகக் கொள்ளுவது வைணவ சித்தாந்தம்.⁴⁷

இத்திருப்பாடல் திவ்விய கவியின் இன்னொரு பாசரத்தையும் தினைக்கச் செய்கின்றது.

மறக்குமோ காவின் மதுவருந்தி அப்பால்
பறக்குமோ சன்னிதிலுள் பாமோ - சிறக்கத்
திருவரங்குள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சோ
திருவரங்குர் பாற்போன தேன்.⁴⁸

[கா-சோலை; ஆமோ-சேருமோ; தேன்-வண்டு.]
தலைமகன்பால் வண்டைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள் அது திரும்பி வாராகமையால் அதன் நினைமையை ஐயத் துத் தன் நெஞ்சோடு கூறியதாக அமைந்தது இத்திருப் பாடல்.

இந்த நிலையில் புகழேந்திப் புலவரின் வாக்கும் நம் சித்தையில் எழுதுகின்றது,

"இவ்வளவில் செல்லுங்கொல்
இவ்வளவில் காணுங்கொல்
இவ்வளவில் காநல்
இயம்புங்கொல் - இவ்வளவில்
மீளுங்கொல் என்னுரைபா
விம்பினான் மும்மதக்கிள்(று)
ஆளுங்கொல் பானை
அரக."⁴⁹

47. ஆச. நூற்ரு-சூத்-151

48. திருவரங் கலம்-23

49. நளவேண்-சபவரகா-40

[முப்பதாம் தின்று-ஹன்று வகை மதங்கனும் மிகுந்து;
கொம்பாவை - கொணைத்தொழிலையுடைய பாணனை
ஏட்டை; அரக-நனம்.]

அப்பதி-உத தாதுவிட்டு அது மயவத்திவிடமிருந்து
எப்போது திருப்பி வரும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும்
நாள் வாய் உக வெளிவந்தது இப்போடும்.

இவ்விடத்தில் இத்தவத்து எம்பெருமானிடம்
தீவனம் திருக்குணத்தைப் பற்றிய ஆசாசிய ஹிகுதவச்
குத்தித்தவ நினைக்கின்றோம்.

‘மாரக்கபந்து சைத்யம்
மோஹனத்தே மடுவிடும்’¹

[மாரக்க பந்து - வழித்துணை; சைத்யம் - குவிரச்சி;
மோஹனம்-மோகூர்.]

திருவிமாலையில் இறைவனுடைய ‘தன்மை’ என்ற
குணம் விளங்கும் என்கின்றார் இதில். ‘காளமேகத்தை
அன்றி மற்றொன்றிலும் கதி’ (10.1:1); ‘ஆத்தன் தாமரை
கூட அன்றி மற்றுடிலம் அரண்’ (10.1:6) என்ப
வற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘மாரக்கபந்து’ என்கிறார்.
‘அவனடி தீவல் தடம்’ (10.1:2), ‘மரகத மணித்
தடம்’ (10.1:8) என்ற பாகரப் பகுதிகளைத் திரு
வாய்பாடு பற்றி ‘சைத்யம்’ என்றார். தேவர்கட்டு
அழகம் அளித்து சமயத்தில் அகரர்களை மயங்கச்
செய்த செயலுடன் இறைவன் சேவை சாதிக்கும்
இடமாகவும் இத்தவத்தை ‘மோஹனம்’ என்கிறார்
தவரன் பெற்ற மரகத மணித்தடம்’ (10.1:8)
என்பார் திருப்பாகரப் பகுதிக்குச் சேர ‘மடுவிடும்’
என்கிறார். இத்த நுட்பங்களையும் சித்திக்கின்றோம்.

இத்தத் தீவிய தேசத்திற்கு இவக்கிவச் சிறப்பும்
உண்டே. மஹய சங்க இவக்கிவங்களில் இவ்வரைப்

பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய மதுரைக் காஞ்சி பழையன் என்ற ஒரு குறுநிலமன்னன் திருமோகூரை ஆண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

“பழையன் மோகூர் அகவயகம் விளங்க
காங்கொழிக் கோசர் தோன்றியான்”⁵¹

என்ற அடிகளினால் இதனை அறிவதாம். பழையனுடைய தியாயசகையில் ‘கோசர்’ என்ற வீரர்கள் இருந்தனர். ‘நாழார்க் கோசர்’⁵² என்று குறுந்தொகையால் குறிப்பிடப்பெறுபவரும் இவரே. வம்பமோரியர் வருகரை முன்னர் அனுப்பி அவர்களைத் தோடர்த்து தென்னாட் டன்மீது படைபெடுத்து வந்தபொழுது பழையன் அவர்கட்குப் பணியாமல் கோசரின் துணையால் அவர்களை ஆவம்பலத்தில் வென்றதாக அகநானூறு பேசும்.⁵³ இதனால் மெனரியர் காலத்துக்கு முன்னதாகவே மோகூர் பழம் பெருமைபுடன் சிறப்புந் திருந்தது என்பதை அறிகின்றோம்.

பழையன் காக்கும் குழலையில் கெடுங்கோட்டு
வேடிமுதல் தடித்த பத்துவான் வந்ததுப்
போன்றதக் கண்ணிப் பொறைய வேட்டருள்”⁵⁴

என்ற சிலப்பதிகார வரிகளால் பழையனைச் செவி குட்டுவன் வென்று அவன் காவல் மரமாகிய வேம்பினை தடித்த நிகழ்ச்சியை அறிகின்றோம். இதனை,

“பழையன் காக்கும் கடுஞ்சினை வேம்பின்
முழாநா ஐகுமுதல் ஐயியப் பண்ணி”⁵⁵

என்ற பதிற்றுப் பத்து வரிகளும் அரசன் சொல்கின்றன.

திருமோகூருக்கு வரவாற்றுச் சிறப்பும் உண்டு. கிரேக்க நாட்டு வானதூதரிஞரான தாவயி மோகூரைத்

51. மதுரைக் காஞ்சி. அடி 308, 9

52. குறுந். 13.

53. அகம்-261 (அடி 10-13.)

54. சிலப்-21 தீர்ப்படை, அடி 124-26

55. பதிற். 5-ஆம்பத்து-பதிகம்.

புவிதாற் படத்தில் குறித்துள்ளார். இத்திருக்கோயிலில்
 நூலடக்காகக் கல்வெட்டுகள் நிறைய உள்ளன. இத்
 தீய்விய தலத்தில் பழையனின் பலத்த கோட்டையும்
 திருத்தநாகச் சான்றுகள் உள்ளன. திருமேனாகர்
 நென்பறம்பு நாட்டின் ஒரு பகுதியாகத் திகழ்த்திருந்த
 லையும் அறிகின்றோம். 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற
 பகுதியில் நாகக்க மன்னர்களின் ஆட்சியில் இத் திருக்
 கோயில் கோட்டையாகப் பயன்பட்ட செய்தியும் அதியக்
 கிடக்கின்றது. கோயில்குடி, திரும்பூர் என்றெல்லாம்
 வழங்கிப்பெறையும் அறிகின்றோம். கர்நாடகப் பேரர்
 நடைப்பெற்ற காலத்தில் முகம்மது அலி ஹீரான் மோகூர்ந்
 திருக்கோயிலை முற்றுகைவிட்டு உள்ளே புழுத்து
 பொன்றும். பொருளும் கொள்ளையடித்ததாகவும்கோயிலின்
 பாதுகாப்பாளர்களாகத் திகழ்ந்த கள்ளர் குலமக்கள்
 : 19-வின் படைகளை விரட்டியடித்து அவர்கள்
 -கப்பாற்றிய போன். பொருள், இறைவன் திருமேனி
 முடையவற்றை மீட்டதாகவும் அறிகின்றோம். இச்செய்தி
 களையெல்லாம் அறிந்த மனநிலையுடன் நம் இருப்பிடத்
 திருத்திருப்புகின்றோம்.

6. திருமாலிருஞ்சோலை வள்ளல்

விண்ணவர்கள் எம்பெருமானைக் 'கருணாநிதி' என்றும் 'கருணைக் கடல்' என்றும் போற்றி மகிழ் வார்கள். இத்தகைய எம்பெருமான் ஒரு காரணமும் பற்றாமல் ஆன்மாக்கள் மீது காட்டும் கருணையை ஆழ்வார் பெருமக்கள் தம் பாசரங்களில் சொல்லிச் சொல்லி அறுபயித்து மகிழ்ந்துள்ளனர். இதனைப் பிள்ளை உலக ஆசிரியர் மிகவும் எளிதான உவமையால் தெளிவாக விளக்குவர். பொன்வணிகன் தான் வாய்க்கும் பொன்னை மாற்றுப் பார்ப்பதற்காக உரைகல்லிலே உரைப்பான். அந்த மாற்றுக்குக் கிட்டத்தட்டச் சரியான திருக்கும் எனத் தான் கருதும் 'மச்சாளி'யையும் அக் கல்லில் முன் உரைத்ததன் அருகில் உரைப்பான். இரண்டு உரைகளையும் மெழுகில் ஒற்றி எடுத்து மாற்று களை ஒப்பிட்டுத் தான் வாய்க்கும் பொன்னின் மாற்றினை அறுதியிடுவான். இத்தகைய அவன் செயலால் தாளாக தாளாக சிறிது சிறிதாகப் பொன் மெழுகில் சேர்த்து கொண்டே போகும். கறுகறுப்பாகப் பொன் வானிலும் நடைபெற்றால் ஓரளண்டில் மெழுகில் சேரும் பொன்னை விற்றே தன் மகள் ஒருத்தியின் திருமணத்தையே முடித்த பொன் வானிகர்களும் உளர். ஒற்றி எடுக்கும் பொன் துகளே நாற்பது சவரன், ஐம்பது சவரன் என்று சேர்த்து விடும். இவ்வளவே எம்பெருமானும் ஆன்மாக்களின் பிறவிகள் தோறும் அவர்கள் அறியாது செய்யும் சிறு சிறு செயல்களையும் அறிந்து செய்யும் பெரிய.

செயல்களாகக் கற்பித்துக் கொண்டும், தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போவான் என்று கூறுவர் சிவனா உலக ஆசிரியர். இக்கருத்தினைச் சில எடுத்துக் காட்டுகளாலும் விளக்கிச் சொல்வர்.

பேரறிஞராவத்தில் உழவன் ஒருவன் தன் வயல் கயிற்று விட்டதன் காரணமாக நெடுந்தொழை விட்டுத் துளை தீட்டு நீர் இறைத்து வாய்க்கால் வாய்ப் நீரை அனுப்புகின்றான் தன் வயலுக்கு. பாலைநிலத்தில் நெடுத்தூரம் நடந்து வரும் பாகவதர்கள் கமளப்பால் அந்த உழவன் அநியாமம் வழியில் தாம் காலும் வாய்க்கால் நீரில் தங்கள் திருவடி முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறுகின்றனர். இதனை எம்பெருமான் கவனித்துக் கொண்டே இருந்து 'என் அடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய்' என்று கணக்கிட்டுக் கொள்வான். அவ்வளவே சொல்வன் ஒருவன் தனக்குச் சூது. சதாரங்கம் முதலியவை ஆடுவதற்கும், காற்றோட்டமாகத் தான் வந்து தங்கு வதற்கும் விட்டான் புறத்தில் திண்ணை கட்டி வைக்கின்றான். மழையில் தனைத்து வரும் சில பாகவதர்கள் அந் தீர்மானையில் ஒதுங்கியிருந்து போகின்றனர். இதனை எம்பெருமான் விழிப்புடன் கவனித்து 'என் அடியார்க்கு - தங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்று அவர்கள் அநியா திருத்தம் தானே ஏறிட்டிக் கணக்கிட்டுக் கொள்வான். இப்போது கொள்வதை பாத்துச்சிகமாகக் கொள்வதாக அப்ப ஆசிரியர் குறிப்பர்.

ஒருவன் மற்றொருவனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போழுது பேச்சுவாக்கில் கோயில், திருமனை, திருவள்ளூர், திருவயிலங்கேணி என்று தான் சென்று வந்த ஊரைப் பற்றிக் கூறுகின்றான். இதனைக் கவனித்திருக்கும் எம்பெருமான் அவன் கூறியதையே பற்றாசாகக்கொண்டு

1. பாத்துச்சிகம்-வாரோ ஒருவருடைய இச்சையில் உண்டாவது.

‘என் ஊரைச் சொன்னாய்’ என்று கணக்கிட்டுக் கொள்வான் ஒருவன் எகையோ பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவருடைய பேச்சில் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொருளை பொட்டி அவர் துவர் என்று சில பெயர்களைச் சொல்ல, அப்பெயர்களில் இதையன் திதப்பெயர்களில் ஒன்றிரண்டு அமைந்தவிட்டால் அதனைக் கொண்டே ‘என் பெயரைச் சொன்னாய்’ என்றும் ஏறிட்டுக் கொள்வான் எம்பெருமான். இம் மாதிரியாகக் கொள்வதை பிரசங்கிக மாகக் கொள்வது என்று குறிப்பிடுவர் இந்த ஆசிரியர்.

பாகவதர்கள் சிலர் திவ்யிய தேச மாத்திரையின் பொருட்டு ஒருகாட்டின் வழியாகச் செல்லுகின்றனர், அவர்களை வருத்தி அவர்கள் கைவிலுள்ளவற்றைப் பறிப்பதற்காகச் சில வழிப்பறிக்காரர்கள் அவர்களைப்பின் தொடர்கின்றனர். இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கட்குப் பின்னால் தன் காரியமாகப் போகும் சேவகன் தனக்கு முன்னால் செல்பவர்களைப் பற்றிச் சிந்தும் அதியாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றான். கொள்ளைக்காரர்கள் பாகவதர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவே சேவகன் தம்மைப் பின் தொடர்கின்றான் எனக் கருதி அஞ்சி அப்பாகவதர்களைப் பறியா தொடர்கின்றனர். இக்காரணம் பற்றி எம்பெருமான் அந்தச் சேவகனை ‘என் அடியாரை நோக்கினாய்’ என்று ஏறிட்டுக் கொள்வான். இம் மாதிரியாகக் கொள்வதை ஆதுஷிங்கம்² என்று கூறுவர் இந்த ஆசிரியர்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான் மடியமாங்காவிட்டு ஆன்மாக்களை உய்க்கும் பெருங்கருணையை நினைத்த

2. பிரசங்கிகம் - பிரசங்கத்திலே உண்டாவது. பிரசங்கமாவது-புத்திக்கு விஷயமானவற்றைவிட முடியாமலிருப்பது.

3. ஆதுசிங்கிகம்-அதுசங்கத்திலே உண்டாவது. அதுசங்கமாவது, பின்னால் உண்டாகும் சம்பந்தம்.

வண்ணம் 'அழகர் கோயில்' என்று வழங்கும் திருமா லிடிஞ்சோலை என்ற திவ்விய தேசத்தைச் சேயிடுகச் சித்தமாகின்றோம். அதிகாலையில் நன்னீராடி தூய ஆடையணித்து நாம் நங்கிவிருக்கும் மங்கம்மாள் சந்திரத் திவ்வியம் பேருத்தி நிலையம் வருகின்றோம். 'அழகர் கோயில்' என்ற பெயர்ப் பலகையைத் தாங்கியிருக்கும் பேருத்தி ஏழி உட்கார்த்த அளவில் 'திருமாலிருஞ் சோலை' நம் மனத்தில் இடம் பெறுகின்றது. நம்மாழ்வாரின் பாகரம் ஒன்று நம் மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றது.

"திருமாலிருஞ்சோலை
மலைஎன்றேன்; என்ன,
திருமால்வந் தென்னெஞ்சு
நிறையப் புருந்தான்"⁴

என்ற திருப்பேர் நகர் பாகரத்தின் முதல் இரண்டு அடிகளைச் சித்திக்கின்றோம். நம்மாழ்வார் கொஞ்சுமலை, திருவிடை, கழுஞ்சுமலை என்ற பல மலைகளையும், சொல்லிப் போகின்றபோக்கில் 'திருமாலிருஞ் சோலைமலை' என்ற மலையின் பெயர் யாற்றுச்சிகமாக வெளிவருகின்றது. ஏனைய மலைகளையிட தீய்மலைக்கு ஒரு சிறப்புண்டு என்ற அந்வுடன் சொன்னாரவர்த். இதனையே பற்றா சாகக் கொண்டு எம்பெருமான் பெரிய பிராட்டி யாருடன் கூட வந்து அவர்தம் நெஞ்சு நிறையப் புருத்து கொள்கின்றான். திணையாது சொன்னவற்றையும் நினைத்துச் சொன்னதாகிக் கொடுக்க வல்லவனான ரோட்டி அருகில் இருப்பதனால் மலையைப் பற்றின ஆழ்வாரின் வாக்கு எம்பெருமானுக்கு மலையாகவே (பேரிதாகவே) ஆய்விடுகின்றது. எம்பெருமானுக்கு 'நீ' வண்ணம்' என்றொரு திருநாமம் உண்டல்லவா? யிகச் சிறு துவாரம் இருப்பினும் நீர் உன்னோ புருந்து திரைத்து விடுவதைப் போலவே நீர் வண்ணனான

4. திருவாய் 10.8 : 1

எம்பெருமானும் ஆழ்வார் மனத்துள் புருவதற்குத் திருமா-
லிருஞ் சோலைமலை என்று நினைவாகு சொன்ன உக்தி
மாத்திரமே அவருள் புருவதற்குரிய சிறிய துவாரமாக
அமைந்து விட்ட அதிசயத்தை நினைத்து போற்று
கின்றோம்.

அழகர் கோயில் என வழங்கும் திருமாவிருஞ் சோலை
மதுரைக்கு வடக்கே 12 கல் தொலைவில் உள்ளது. இத்தலத்
திற்கு மதுரையிலிருந்து காரில் செல்லலாம், பேருந்தில்
செல்லலாம், சூதிரை வண்டியிலும் செல்லலாம். பேருந்தில்
செல்லும்நாம் முதலில் திருக்கோவிலுக்கு முன்னதாகவுள்ள
ஒரு பெரிய சோலையில் நிறங்குகின்றோம். புறச் சூழ்நிலை
யும் மனநிலையும் ஒரு சேரப்பெற்ற நிலையில் ஆழ்வார்
பாகரங்கள் படலம் படலமாக நம் சிந்தையில் எழுகின்றன.
ஆழ்வார்கள் காலத்திலிருந்த சூழ்நிலையை இன்றும் நின்று
நிலவுவதைக் கண்டுஅதிசயிக்கின்றோம். இந்தச் சோலைக்கு
வடக்கிலும் மேற்கிலும் நீண்டபுரந்த மலைச் சிகரங்கள்
நிரூப்பதையும் சோலையும் மரங்கள் கூடர்ந்து நிரூண்டு
நிரூப்பதையும் காண்கின்றோம். இப்புறக் காட்சி உடனே
நம்மை,

“குலமலை கோலமலை
குளிக்மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை
திருமாவிருஞ் சோலையதே.”

[குலம்-தொண்டக்குவத்துக்குத் தலைவான; கோலம்-
அழகு; மா-பெரிய; கொற்றம்-வெற்றி; நிலம்-மரம்
முனைக்கப் பாங்கானநிலம்]

என்ற பெரியாழ்வாரின் பாகரப் பகுதியில் ஆழங்காகப்
படச் செய்து விடுகின்றது. இந்தச் சோலையின் தடுவின்
தான் திருக்கோயில் நிகழ்கின்றது. ஆகவே இது ‘திருமாவி-

குஞ்சோகை' என்று பாராட்டப் பெறும் பொருத்தத்தைக் கண்டு திறம்பூது எய்துகின்றோம்.

திருமங்கையாழ்வார் இந்தச் சோகையைச் 'சிவன வளர் புன்பொழிஞ்ஞம் திருமாலிருஞ்சோகை' 'தேன் அமர் புன்பொழிஞ்ஞம் திருமாலிருஞ்சோகை' 'தேன் அருளிச் சொழ்க்கும் திருமாலிருஞ்சோகை', 'சிவம்பு இயல் ஁த உடைய திருமாலிருஞ்சோகை' 'திங்கள் மாமுகில் திருமாலிருஞ்சோகை'⁶ என்றெல்லாம் வருணித் துக்கும் பாசரப் பகுதிகளில் ஆழங்காய்பட்டு ஁தவற்றம் அடைகின்றோம். பாசரங்களில் சோகையுடன் மலர் சாசனையும் மகையைபும் வருணிக்கும் பகுதிகள் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ள கொள்ளுகின்றன. நம் மாழ்வாரும் இச்சோகையை 'வளர் இளம் பொழிந் ஁தம் மார்க்குஞ் சோகை', 'மதி தவம் குடும்பி மாலிருஞ் சோகை', 'மது இக் வண் கனை மாலிருஞ்சோகை', 'மற்பொடு பினை சேர் மாலிருஞ்சோகை' 'மழக்களிந் திவற்சேர் மாலிருஞ்சோகை', 'மாறு உறு மயில் சேர் மாலிருஞ்சோகை',⁷ என்றெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி ஁தன் இயற்கையழகில் நம் உள்ளத்தைப் பறி கொடுத் துள்ளதைக் கண்டு வியப்பெய்துகின்றோம்.

சோகையின் குன்றிலை நம்மைத் திருமங்கையாழ்வார் பாசரங்களில் ஆழங்காய் படத் தூண்டுகின்றது. சோகை மலர் சாசனில் மூங்கிக்கல் விண்டு விழித்து வளர்ந் துள்ளது; நகுமணம் மிக்க குறிஞ்சி மலர்களிலுள்ள செவ்வித் தேனில் படித்த வண்டுகள் இன்னொலியுடன்

6. பெரி திரு. 9.9:2

7. ஁டி 9.9:5

8. ஁டி 9.9:7

9. ஁டி 9.9:4

10. ஁டி 9.9:4

11. ஁டி 2.10:1

12. ஁டி 2.10:2

13. ஁டி 2.10:5

14. ஁டி 2.10:9

15. திருவாய் 2.10:9

16. ஁டி 2.10:10

வட்டமிடுகின்றன.¹⁷ இக்காட்சியில் ஆழங்கால் பட்டுள்ள நம் மனம்,

“அறுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிர

காயம் சொல்லித்

சிறுகாலைப் பாடும் தெளிதிரு

மாவிகுஞ்சோவையே”¹⁸

[சிறுகாலை-விடிவற்காலத்தில்]

என்ற பெரியாழ்வாரின் பாசரப் பகுதியை எண்ணி மகிழ்கின்றது. காவமுணர்ந்தும் சேதிடன் போன்று உரிய காலங்களில் பூக்கும் மேகமண்டலம் வரை ஒங்கி யுயர்ந்த வேங்கை மரங்களும் கோங்குமரங்களும் அங்குச் சூழப் பெற்றுள்ளன.¹⁹ ஒன்றோடொன்று பிணங்கி திற்கும் விண்ணளவும் மூங்கில்களின் துணி மலையுச்சியிலுள்ள தேனடைகளின் வாயைக் கிழிப்ப தனால் தேனீக்கள் நாத்புறமும் பறத்தோடுகின்றன; அதனால் தேனின் மனம் எம்மருங்கும் வீசுகின்றது.²⁰ ‘வரு மறை தவழும் மாரிகுஞ்சோவை’யில் முகில்கள் ஆழ்கடலில் நீரை மூகத்து கொண்டு விண்ணில் ஏறி இடி முழக்கம் செய்கின்றன, அவ்வொலியைக் கேட்கும் சிலகங்கள் அது யானையின் பிளிறல் என்று கருதி எதிர் முழக்கம் செய்கின்றன.²¹ மதங் கொண்ட கசிறுகளின் கவுள்களின் வற்றியே மதநீர் பெருகி வருகின்றது. அதனை வண்டுகள் பருகியும் அதனால் வற்றாது மேலும் பாய்ந்து சாசல்தோறும் வெள்ளமிடுகின்றது.²² மலை யினின் திழியும் அருவிகள் சந்தனக் கட்டைகளையும் இரத்தினக் கற்களையும் உருட்டிக் கொண்டு வருகின்றன.²³ இக்காட்சி பெரியாழ்வாரின்,

17. பெரி. திரு. 9.8:2

18. பெரியாழ். திரு. 4.2:2

19. பெரி திரு. 9.8:3,4

22. ஷ. 9.8:7

20. ஷ. 9.8:3

23. ஷ. 9.8:1

21. ஷ. 9.8:6

“ஈட்டிய பல்பொருள்கள்
எம்மிராணுக்கு அடிபுறளன்னு
ஒட்டகும்மனை சிலம்பா
ஹைமாவிலுஞ் சோலைவதே”²⁴

[ஒட்டகும்- ஓடிவாராநின்ற]

பாகரப் பகுதியை நினைக்கத் தூண்டுகின்றது. இவருடைய அருமைத் திருமகளும்,

“சத்தொடு காரவிலும் எவந்து
தடங்கள் பொருது
வந்திழி யுட்சிமை பாறுஉடை
மாவிலுஞ் சோலை”²⁵

[சத்து-சத்தவைக் கட்டை; கார்அகில்-அகிற்கட்டை; தடங்கள்-குளங்கள்; பொருது-அழித்து; ஐழியும்-பெருகும்.] என்று குறிப்பிடுவதையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம். கிண்ணையும் ஒங்கிடவந்ததுள்ள சோலைகளில் மானினைகள் மலைவின் தீயப் பாதை வழிகளில் புதுந்து எங்கும் மேய்த்து கொண்டிருக்கும் காட்சி நம் மனத்தைக் கவர் கின்றது.²⁶ குறவர்கள் நம் கைவிலுள்ள கவனில் வைத் தெந்வும் மணிகளின் ஒளி மலையெங்கும் மிதுதிவாகக் காணப்பெறுகின்றது.²⁷

இத்தகைய ஆழ்வார் கூறும் காட்சிகளில் நம்மனம் ஈடுபட்டுத் திணக்கும்பொழுது நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியின்,

“வருமறை நவழும்
மாவிலுஞ் சோலை”²⁸

என்ற அடியில் நம் மனம் ஆழங்கால் படுகின்றது. இங்கு ‘மறை நவழும்’ என்ற அடைமொழியே போதுமாவிலுக்க,

24. ஷ 9 8:6

24. பெரியாழ் திரு. 4.3:9

25. நாச். திரு. 9:10

26. பெரி. திரு. 9.8:7

27. பெரி. திரு. 9.6:9

28. திருவாய் 2.10:4

‘வரு’ என்று மேலும் ஓர் அடைகொடுத்திருக்கும் நயத்தை நம் பிள்ளை காட்டுவதில் நம் மனம் சுடுபடுகின்றது. “ஊருக்கு திரண்டாவிற்று மறை, நின்ற இடத்தில் நின்று வர்ஷிப்பதோரு மேகமும்; போவதும் வருவதுமாவிரும்ப தொரு மேகமும்” என்ற சுட்டுப் பீ ஸூக்தியைக் கண்டு மகிழ்க. மேகங்கன் மலைகளின் பெரிய கொடு முடிவுகளில் திளைப்பாறி திளைப்பாறி மீண்டும் செங்கின்றன வாதலின் ‘மறை நவமும்’ என்று கூறுகின்றார் போலும்.

சித்தும் அசித்தும் எம்பெருமானின் திருமேனியாக இருப்பதாகக் கருதுவது வைணவ சித்தாந்தம். ஆகவே, எம்பெருமானின் இருப்பிடமாகிய அசித்தைத் தொழுவதும் எம்பெருமானின் திருமேனியைத் தொழுவதோடொக்கும். இது கருதியே நம்மாழ்வாரும்,

“மாவிருந்துசோகை
பதியது எத்தி
எழுவது பயனே”²⁹

என்றும்,

“சென்று சேர்திரு
வேங்கட மாமலை
ஒன்று மேதொழ
நம்பினை ஓயுமே.”³⁰

என்றும் கூறியுள்ளதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கின்றோம். இந்த எண்ணத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் பொழுது மலையின் மீது ஏறிப் பார்க்க வேண்டுமென்று நம் மனம் உந்து கின்றது. சற்றுக் காலையிலேயே வந்து விட்டதால் வெயில் வருவதற்கு முன்னர் மலையேறத் திட்டமிடுகின்றோம்.

சோகையின்றடுவில் இறங்கியிருக்கும் நாம் கோயிலின் பெருவாயில் எப்போதும் அடைத்தே வைத்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். அங்குத்தான் திருக்கோயிலின் காவத்

கடவுளான பதினெட்டாம்படிக் கருப்பர் இருக்கின்றார். அவர் உருவிலி. துவர் சந்திதி முன்பு யாரும் பொய் சொல்லத் துணிவார். துவர் முன்னர் சந்தியம் செய்வது உய்யும் மரபு இன்றும் இருந்து வருகின்றது. இவருடைய காவலில் தாய் திருமாலிருஞ்சேகலை எம்பெருமான் இருந்து வருவதாகக் கோயில் தீர்வாகத்தின் ஏற்பாடு. நாயர் நெறும் கோயிலில் உள்ள பண்டாரத்தைப் பூட்டித் திறவுகோலை நீத்தப் பதினெட்டாம்படிக் கருப்பரிடம் கொண்டு வரப்பதும் மதுநாய் காலையில் பட்டர் முதல்நாய் வந்த திறவுகோலை எடுத்துச் செல்வதுமான வழக்கம். இத்தம் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது. மேலும், கருகர் மீளாட்சித் திருமணத்திற்காகப் புறப்படுங்கால் அவர் அணிந்துள்ள நகைகளின் பட்டியலை இக் காவலி செய்வத்தினிடம் படித்துக் காட்டும் மரபும், அங்குமே அவர் திரும்பும் போது அவர்முன் மீண்டும் பட்டியலைக் காட்டுகக் காட்டும் வழக்கமும் இன்றும் நடைமுறையிலிருப்பதை அறிகின்றோம். நம்முடைய பழக்க வழக்கங்களை மேல்காம் எம்பெருமானுடைய பழக்க வழக்கங்களாகக் கருதுப் மரபினை மக்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளனர். மக்களைக் காக்கும் கடவுளுக்கு ஒரு காவலான். பெரியாழ்வாரின் மாயப்பான்மை போன்ற ஒரு மனப்பான்மையேயன்றி வேறொன்றும் ஆகா.

பதினெட்டாம் படி வாலிலுக்கு வடபுறம் உள்ள பீதியின் ஒரு கவர் திறத்திருக்கும். வண்டிவரலில் எளிய மீட்டர் அந்த வாலிலின் வழியாகத் துறைத்துதான் கோயிலின் கோப்பிராகாரத்தை அடைய வேண்டும். கோயிலின் வட புறம் உள்ள வழியே மலைக்குச் செல்லும்வழியாகும். அந்த வழியாக மலைவேறி இரண்டு மைலில் சென்று 'நாபுர கங்கை' என்னும் தீர்த்தத்தை அடைகின்றோம். இதன் உயரத்தி நம் கண்ணுக்குப் புலனாவதில்லை. யானைத் தத்திக்கபோல் அமைந்திருக்கும் கோமுகியின் வழியாக உயரம் மண்டபத்திற்கு வருவதுதான் நம் கண்ணில்.

படுகின்றது. இந்தத்தீர்த்தத்தில் அபர்சத்தும் தாயிரச்சத்தும் இருப்பதாகவும் இதில் நீராடுபவர்கட்குத்தீராததோய்களெய் வாய்தீர்வதாகவும் சொல்லுகின்றனர். இந்தத்தீர்த்தம் தெற்கு நோக்கிப் பாய்ந்து வருங்கால் 'சிவம்பாறு' என்ற பெயருடன் இரண்டாவது தீர்த்தமாகின்றது. திருமால் உலகனந்த காலத்தில் திரிவிக்கிரமனின் இருவடி சக்தியவோகத்தை எட்டினபொழுது நாளிழைகள் தன் கைக் கமண்டல தீர்த்தத்தால் கழுவி விளக்கியதாகவும், அந்த எட்டெருமா னின் காற் சிலம்பினின்று தோன்றியதனால் 'சிலம்பாறு' என்று பெயர் பெற்றதாகவும் புராண வரலாறு, தூய்மைகளை என்ற வடமொழிப் பெயரும் இது பற்றியதே. வட மொழியில் சிலம்பு, 'தூபுரம்' என்று வழங்கப்பெறும். இதனையே திருமங்கையாழ்வார்,

“சிவம்பே நாளுகடய

திருமாலிருஞ் சோலை”⁹¹

என்று தம்முடைய பாசுரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்விடத்தில் திருக்கண்ணபுரம் வாயி என்ற ஒரு காவணவப் பெரியார் 'சிலம்பாறு' என்பதற்கு காவலராய் பணித்த விளக்கமும் தம் திருவளித்து வருகின்றது. 'சிலம்பொலி னெழிற் குன்றாம்' என்ற குளாமணி நிகண்டியன்படி 'சிலம்பு' என்ற சொல் குன்றினையும் குறிக்கும். கிள்ளர மகநிர் திருமாலிருஞ்சோலைத் தாழ்வரையில் வந்து தங்கி நம்மாழ்வாரது திருவாய் மொழிப் பாசுரங்களை இசையுடன் ஒதினதாகவும், 'மரங்களும் இரங்கும் வகை மணிவண்ணவோ' என்று கூவின ஆழ்வாரது பாசுரங்களைச் செவியடுத்த குன்றும் உருகிப் பெருகா நின்றது என்றும், அவ்வமை குன்றே உருகிப் பெருகினமையால் அது 'சிவம்பாறு' என்று பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவாராம். பெரியாழ்வாரின்,

“சிவம்புஷ்புர்க்க வந்து தெய்வ
மகனிகள் ஆடும்சீர்க்
சிவம்பாறு பாயும் தென்றிடு
நாவிருஞ் சோனையே.”³²

என்று பாசரப்பகுதியே தீர்ப்பெரியாரை தீர்மானம்
நினைக்கத் தூண்டியதோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது.
‘சிவம்பியாறு-உடைய’ என்ற சொத்தொடருக்குப் பெரிய
வாச்சாள் மீன்னை அருளிய விளக்கம்: ‘ஸ்வர்க்கத்தி
நீர்ந்தும் ஆபவாஸனாக்கன் வந்து ஆசிரயிக்க அவர்
கரையுடைய சிவம்பியாறு-உடைய ஸ்வபரவத்தைபுடைத்தான
ஆங்குறையுடைய திருமலை’ என்பது. இதனையும்
எய்வன் மகிழ்கின்றோம்.

‘சிவம்பாறு’ என்ற இந்த ஆறு கந்தாராசனின்
திருவடிகளை வழுக்கி கொண்டு பாய்ந்து பெருகி வயல்
களை வளப்படுத்தும் காட்சியையும் காண்கின்றோம்.
நீரின் கலவ இனிமையாக இருப்பதால் இந்த ஆற்றைத்
‘தேவருட்’ என்றும் மக்கள் பெயரிட்டு வழுக்குகின்றனர்.
மக்கள் மனக்கருத்தையே பிரதி பவிப்பதைப் போல்
பெரியாழ்வாரும்,

வாய் காட்டி விட்டு மாமன்க்
செய்கை நொத்துஇழி
தேய்ஆறு பாயும் தென்றிடு
நாவிருஞ் சோனையே.”³³

[வாய்நாடு-உய்ப்பட்டவகம்; நொத்து-கொத்து; இழி-
பெருகுப்.]

என்று உடையுள்ளதை நினைத்து மகிழ்கின்றோம். இந்த
ஆடு நீருத்த இடத்தில் தான் ‘திருமுருகாற்றுப்படை’
குறிப்பிடும் பழமுதிர் சோலை மலைகிறவோளாக.

32. பெரியாற். திரு. 1. 2:1 .

33. ஆ. 4.2:4

முருகன் அன்று கோயில் கொண்டிருந்தான். அதுவே ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்றான பழமுதிர்ச்சோலைமலை என்றும் அறிகின்றோம்.³⁴ அண்மையில் அங்கு முருகனுக்கு ஒரு திருக்கோயில் எழுப்பித்துள்ளனர் முருகனடியார் கள். எப்படியோ இந்த மலை பண்டைக்காலம் முதல் இன்று வரை திருமாலுக்கும் அவன் மருகன் முருகனுக்கும் உரிய மனையாக வந்திருக்கின்றது. அதனாலேயே கந்தபுராணம் இம்மலையை 'முத்தி தருபேரழகர் திருமலை' என்று சிறப்பித்துள்ளது என்பதனையும் அறித்து மகிழ்கின்றோம். மலையின் மேலிருந்த படியே பெரிவாழ்வாரின் இரண்டு திருமொழிகளையும்,³⁵ திருமங்கையாழ்வாரின் ஒரு திருமொழியையும்³⁶ வாய் வெருவப் பாடிப்பாடிப் பாசரத்தின் கையெழும் நாம் தேரில் காணும் காட்சியிலும் ஆழங்காப்பட்டு ஆறத்தம் அடைகின்றோம்.

தீர்த்தங்களைச் சேவித்த பிறகு தீர்த்தனாகிய எம் பெருமானைச் சேவிப்பதற்காகக் கீழே திறங்குகின்றோம், திறங்கும் போது.

"கிளர்ஒளி இளமை கெடுவதும் முட்டை
வளர்ஒளி மாபோட மருவிய கோயில்
வளர்இளம் பொழிகொற் மாவிருள் சோலை
தளர்வுஇவர் ஆயிற் சார்வது சரிசே."³⁷

[கிளர்-மேன்மேலும் கொழுத்து விடுகின்ற; மருவிய-தங்கியுள்ள; தளர்வு-தளர்ச்சி; சார்வது-அடைவது; சதிர்-சாதர்யம்]

34. இது விவரத்திற்குரியது. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் எழுதியுள்ள பந்துவாட்டு ஆராய்ச்சி (சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்) என்ற நூலில் திருமுருகாற்றுப்படை பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரையைக் காண்க.

35. பெரிவாழ் திரு. 4. 2; 4. 3.

36. பெரிய. திரு. 9.8

37. திருவாய் 2.10:1

என்று தொடங்கும் பாசரம் முதல் பத்துப் பாசரங்களை யும் திருமடைக்காப்புப் பாசரத்தையும் சேவித்துக் கொண்டு இறங்கி வருகின்றோம். வருங்கால் பாசரங்களின் சில சொற்றொடர்களில் ஆழங்காம்படுகின்றோம்.

‘மறியோடு பிணைசேர் மாறிருஞ்சோவை,’³⁸ திருமகவுக்கு ‘மறியோடு பிணைசேர்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஒர் உட்கருத்து உண்டு. அந்த மகவையில் சூட்டியும் தாயும் பிரியாதிருத்தல் போல் தாயும் தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வகைகளில் ஈசனைப் பிரியாதிருத்தல் தன்று என்று தொனிப் பொருள் காட்டியுள்ளதை அதுபயிச்சின்றோம்.

‘வலஞ்செய்யும் ஆய மாயவன்கோயில்,’³⁹ ஆயன் + மாயவன் — ஆய மாயவன். ‘வலம் செய்யும்’ என்ற அடைமொழியால் எம்பெருமான் தன்னையும் கொடுத்து தன்னை அதுபயிக்கக்கூடாது வலிமைமையையும் கொடுப்பவன் என்பது உணரப்பெறும். இதற்குமேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர்: “திருச்சிந்தாகுட பரிஸரத்திலே பிராட்டியும்கூடக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலவினாற் போல, பிராட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு அழகர் ஆதரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கிறதேசம்” என்பது நம் பின்னை ஈடு. “அழகர் பிராட்டிமாரோடே கூடவலஞ் செய்கிற” என்பர் பெரிய வாச்சரன் பின்னை. இப்பொருளில், ஆய மாயவன் வலஞ் செய்யும் கோயில் என்று கொண்டுக்கூட்ட வேண்டும்.

மழக்கனிற்றினம் சேர் மாறிருஞ்சோவை⁴⁰; இதில் ‘மழக்கனிற்றினம் சேர்’ என்ற விடத்து ஒரு நவந்தைக் காட்டுவர் நம் பின்னை: “வட்சனோபேதமாயிருப்பதொரு ஆனை நின்ற விடத்தே ஆயிரம் ஆனைகள் வந்து சேராநிற்கும். அங்கு நித்திரதோ சோவை மழகளிற்று” என்ப

38. திருவாய் 2.10.6

39. ஷா 2.10:8

40. ஷா 2.10:9

தாக. திருமயங்கையாழ்வார் அழகரை 'சோலை மழ கனிதே'⁴¹ என்றும், 'தென் ஆனாய்'⁴² (தெற்கு திருமண ில் நிற்கின்ற பானையே) என்றும் விளித்தார். அப்படி பட்ட பானையின் அருகே மழகனிற்றினம் சேர்வது விவப்பன்று என்று காட்டியவாறு.

'பொருள் என்று இவ்வுலகம் படைத்தவன்'⁴³ 'ஒரு நாளாகிலும் பயன்படும் என்று கருதி இவ்வுலகங்களைப் படைத்த எம்பெருமான்' என்பது பொருள். எம்பெருமான் இவ்வுலகைப் படைப்பதாவது இறகொடித்த பறவை போலே களோபரங்களை (உறுப்புக்களோடு கூடின உடலை) இழந்திருந்த ஆன்மாக்களுக்கு அவந்தைக் கொடுத்தல். அப்படி எத்தனைத் தடவைப் படைத்தாலும் பயன்படா தொழிந்தாலும் என்றேனும் ஒரு நாள் பயன்படும் என்று கருதி மேன்மேலும் படைப்புகளைச் செய்துகொண்டே போவான் என்கை. பிதிதோரிடத்திலும் இந்த ஆழ்வார்.

— சோம்பாறு இப்

பட்டருவை எல்லாம்

மடர்வித்த விந்தா!⁴⁴

[வித்து-ஆதிமூலம்.]

என்று கூறுள்ளதையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

இங்ஙனம் சித்தித்தவண்ணம் மனவயமவாரத்திலுள்ள திருக்கோயிலின் வெளிப் பிரகாரத்தை அடைகின்றோம். அருகிலுள்ள குழாயில் கை கால் முகம் கழுவி நீர் அருந்தி மலையேறி இறங்கிய களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ளு கின்றோம். கோயிலின் முன்பு உள்ள திருமண மண்டபத் திற்கு வருகின்றோம். இங்கு நல்ல சிற்பவடிவங்களை யுடைய தூண்கள் உள்ளன. பொன்னின் உடல் கிழிக்கும் நரசிம்மர், வேணுகோபாலன், இரதி, மன்மதன், கருட வாகனத்தில் காட்சி தரும் திருமால், திரிவிக்கிரமர்,

41. பெரி திரு. 4.9:2

42. திருநெடுந். 10

43. திருவாய் 2 10:11

44. பெரி. திருவத். 18

இலக்குமி, வராகர் முதலிய கண்கவர் கற்சிலைகளைக் கண்டு களிக்கின்றோம். கலைபுணர்ச்சியுள்ளவர்கள் இவற்றைக் கண்டு களிப்பதற்கென்றே இத்திருக்கோயிலுக்கு திருத்தலப் பயணம் வந்தாலும் வரலாம்.

திருக்கோயிலின் பிரதான வாயில் தொண்டைமான் கோபுர வாயில் என்பது. அதனைக் கடத்துதான் திருக்கோயிலின் உட்பிராகாரங்கட்குச் செல்லவேண்டும். திருக்கோயில் மிகப் பெரிய கோயிலே. இரண்டு மூன்று பிராகாரங்களைக் கடத்துதான் கருவறைக்கு வந்து சேரவேண்டும். வழியில் கந்தரபாண்டியன் மண்டபம், ஆரியன் மண்டபம், முனைதரையன் மண்டபம் முதலியவற்றைக் காண்கின்றோம். கிறிக்கு தோக்கிய திருமுக மண்டலம் கொண்டு தின்ற திருக்கோலத்தில் பெரிய பிராட்டியார், பூமிப் பிராட்டியார் திருபுறம் திற்கச் சேவை சாதிக்கும் மூலவர் பரமசாமிசுவாமி காண்கின்றோம். இவ்வே திருமாலிருஞ்சேவை எப்பெருமான். இவருடை திருமேனியின் அழகில் நம் உன்னத்தைப் பதிகொடுகின்றோம் நம்மையும் அறிவாது.

“குடச்சோழி யாய்உனது
முகச்சோழி கவர்ந்ததுவோ?
அடிச்சோழி கிவிற்ற
நாமரையாய் அனந்ததுவோ?
புடச்சோழி ஆடையொடும்
பங்கவளாய் நின்பயம்பெயர்
கட்சோழி கனத்ததுவோ
திருமாளே! கட்டுவாயே.”¹
[அடி-இடுப்பு (வடசொல்)]

என்ற நம்மாழ்வாரின் பாசரம் மிடற்றோலியாக வெளிப்படுகின்றது. “நின் திருமுக மண்டலத்தின் ஒளிமேல் முாமாகக் கிளர்ந்து திருவாழிடேகச் சேரதியாவ

வடிவு கொண்டதோ? நின் திருவடியில் ஒளிவே கீழ் முகமாகக் கிளர்ந்து சென்று ஆசை பதமமாக வடிவு கொண்டதோ? நின் திருவரை (இடுப்பு யின் ஒளி பீதக ஆடையாகவும் பவ்வகைப்பட்ட அணிகளாகவும் வடிவு கொண்டு பரவியதோ? அடியேனுக்கு உரைப் பாயாக?) என்ற ஆழ்வார் வாக்கைக் கொண்டே எம் பெருமானைக் கிணவுகின்றோம். அவனுடைய பேரழகு நம்மைப் பிச்சேற வைத்துவிடுகின்றது. இப்பாகரத்தைத் தொடர்ந்து இப்பதிகத்தின் ஏனைய பாகரங்களையும் மிடற்றொலி கொண்டு ஒதி உளம் கரைகின்றோம். மலைவய அதுவயித்த ஆழ்வார் அம்மலைமீய்மிது கட்டும் கிளைவுமாகப் பனைத்துப் பூத்து நீத்கும் கற்ப கத்தருபோக் நீத்கும் அழகருடைய திருமேனியழகை அதுபலந்த ஆழ்வார் அதுபலத்தை நாமும் பெற முயல் கின்றோம்.

மூலவருக்கு முய்க்கால் எழுந்தருளியிருக்கும் உற்சவ மூர்த்தியே அழகர் என்னும் கந்தராயசர். பெருக்கேற்ற எழிலுடை வடிவம். அபரஞ்சித் தங்கத்தாலானவர் என்று சொல்லுகின்றவர். இவர் திருமுழுக்கும் பெறுவது தூபுரகங்கைத் தீர்த்தத்தாக். மற்ற நீர் கொண்டு திருமுழுக்காதிநினால் அவரது திருமேனி கறுத்து விடுகின்றதாம். இவரே சோலை மலைக்கு அரசர். இந்த உற்சவரைத் தவிர ஸ்ரீ கந்தரபாஹு, சிநிவாசர், நீர்த்தியோற்சவர் என்று வேறு சில உற்சவ முர்த்திகளும் இந்திருத்தலத்தில் உன்னனர். இவர்கள் வெள்ளியாலானவர். ஈ. இந்தக் கருவறைமைய அடுத்தப் பிராகாரத்தில் விறையகர், சேனை முதலியார் முதலியோர் உன்னனர். இத்தலத்திற் பைரவரே கேஷத்திர பாகராகத் திகழ்கின்றார். இவர் பெரிய வரப்பிரசாதி. திருக்கோயிலின் அர்த்த சாமப் பூசை முடிந்ததும் திருக்கோயிலின் கதவைத் திறக் காப்பிட்டுத் திறவு கோலை கேஷத்திர பாகரர் முன் வைப்பதும், மதுநாள் அதிகாலையில் அதனை எடுத்துத்

திருக்கடைக்காப்பு நீக்குவதுமான வழக்கம் இன்றும் நீருத்து வருகின்றது.

இத்திருத்தவத்தின் நாயார் கல்பாண சுந்தரவல்லி நாச்சியார். இவருடைய சத்திதி கோவிலின் தென்புறம் உள்ளது. அங்குச் சென்று அவருடைய திருவருளையும் பெறுகின்றோம். இவரைத் 'தனிக்கோயில் நாயார்' என்றும் வழங்குகின்றனர். சுந்தரவல்லி நாச்சியார் தம் திருப் பெயருக்கேற்ப மிகப் பேரருளுடன் திகழ்கின்றார். திருக் கோவிலின் வடக்குப் பிராகாரத்தில் ஆண்டாள் சத்திதி உள்ளது. அங்கும் சென்று அவருடைய பேரருளைப் பெறுகின்றோம். அவர் சத்திதியில் "சிந்துரப்பொடி,"⁴⁶ என்ற நாச்சியார் திருமொழியை ஒதி உளங்கரை கின்றோம். அடியிற் காணும் பாகரத்தை இருமுறை ஒதுகின்றோம்.

"கூறு நறுப்பொழில் மாவிருஞ்
கோலை நம்பிக்குகான்
நூறு தடாநில் வெண்ணெய்வாய்
நேர்ந்து பராவிலைத்தேன்,
நூறு தடாநி கறைத்த
அக்கார அடிசில் சொன்னேன்
ஏறு திருவுடையான் இன்று
வந்திவை கொள்ளுகொளேன்,"⁴⁷

[நூறும்—மணங்கமழும்; வாய்நேர்ந்து—வாயாரவே சொல்லி; பராய்—சமர்ப்பித்தது; சொன்னேன்—வாயாய் சொன்னேன்.]

இதில் ஆண்டாள் "எம்பிரானுக்கு அடியேன் நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் நூறு தடாநிறைந்த அக்கார அடிசிலும் வாயாய் சொல்லி சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

46. நாச். திரு 9

47. ஷா 9:6

இவற்றை எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுவானா?" என்கின்றான்.

இப்பாகரத்தையற்றி ஓர் இதிகாசம் உண்டு. எம் பெருமானார் நாச்சியார் திருமொழி காவட்சேபம் நடத்தும் பொழுது இப்பாகரம் அளவில் வருங்கால் 'ஆண்டாளனுடைய எண்ணம் வாய்ச் சொல்லளவில் சென்றதே யொழிய, செயற்படவில்லை. அதனை நாம் தவறக் கட்டவேண்டும்' என்று கருதி, அப்பொழுதே புறப்பட்டுத் திருமாவிருஞ்சோலை மலைக்கு எழுந்தருளி தூறு தடா நிறைந்த வெண்ணையும் தூறு தடா நிறைந்த அக்கார அடிசிலும் அழகருக்கு அழுது செய்வித் தருவினார் என்றும், அதன்பின்னர் அப்படியே சீவிலி புத்தூர் ஏற எழுந்தருளி ஆண்டாளை அடிவணங்கி நின்றார் என்றும், அப்பிராட்டியும் தன் நினைவறிந்து இவர் நிறைவேற்றிய செயலுக்கு மனமுயத்து 'நம் அண்ணாரே' என்று சொல்லி அர்ச்சாவதார சமாதி கடந்து தழுவிக்கொண்டாள் என்றும் பெரியோர் பணிகளும் வரலாற்றையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

இன்னொரு இதிகாசம்: நஞ்சீயர் சந்நிதியில் நம்பிள்ளை, 'ஒரு பூர்ண குடும்பத்துக்கும் அதிகப்படியான வற்றை விடும்பாற எம்பெருமான் விஷயத்தில் தூறு தடா நிறைந்த வெண்ணையும் தூறு தடா நிறைந்த அக்கார அடிசிலும் சமர்ப்பிக்கவேண்டுமேயோ?' என்று வினவ, அதற்குச் சீயர் 'திருவாய்ப் பாடியின் செல்வத் திற்கு இகதெக்கைம் கூடினாலும் ஒரு பூர்ண குடும்பத்துக்குப் போராதாது காணும்' என்று அருளிச் செய்தாராம். இதனையும் எண்ணிப் பரவசப் படுகின்றோம்.

இத் தவத்து உற்சவ மூர்த்தியான ஆண்டாள் மற்றத் திருத்தலங்களிலிருப்பது போலக்வாது இருந்த திருக்கோவத்தில் காணப்பெறுகின்றார். அழகர் தமதுதிருமணத் திருநாளன்று பெரிய பிராட்டியார், பூமிப் பிராட்டியார், கல்வாண கந்தரவயிலி நாச்சியார், ஆண்டாள் என்ற

நான்கு தேவிமார்த்தனுடனும் எழுந்தருளுகின்றார் என்ற செய்தியையும் அறிவின்றோம். அடுத்து, சுதர்சன சக்கரர், யோக நரசிம்மர் ஆகியோரின் சந்நிதிக்குச் சென்று அவர்களையும் சேவிக்கின்றோம்.

திருநிபாகக் கொடியுமரத்தருகில் வந்து எம்பெருமானிடம் விடைபெறுகின்றோம். தில்லிய கவிதையினைத் திருப்பாசரம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

“பனரிந்தேன் திருமாளையம்
பாமாளைய நாளில்
அனரிந்தேன் அருந்தஞ்ச
மாத—துணரிந்தேன்
திருமா விருஞ்சோலை
சேர்ந்தேன் எனக்கு
வருமால் இருஞ்சோதி
வாள்”⁴⁸

[தஞ்சை-பந்துக்கோடு, இருஞ்சோதிவான்-பரமபதம்]
என்ற பாசரத்தை மீடத்தொலியுடன் சேவித்து எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிகின்றோம். வரும்கால் தீப் பாசரம் முதல் நாம்வாரின்,

“பனரிந்தேன் திருமேனி
நபங்கமலை நகரால்
அனரிந்தேன் உன் சேவடிமேல்
அன்பாய்—துணரிந்தேன்
புலரிந்தேத்தி உன்னை
புகடவிடம்பார்த்த நாமங்கே
இருந்தேத்தி வாரும்
இனிது.”⁴⁹

[சமவம்-தாமரை; புரிந்து-விரும்பி; ஏத்தி-குதித்து;
புகல் தீடம்-புகளென்றடிய தீடம், பரமபதம்.]

48. தூத். திருப். அந. - 41

49. கிரண். திருவத். 65

என்ற பாகரத்தை அடியொற்றி அமைத்திருப்பதை எண்ணிய வண்ணம் வெளிப் பிரகாரத்தினுள்ள மண்டபத்திற்கு வந்து அமர்ந்தோம். இத்திருத்தலப் பயணத்தின் பயனைச் சித்திக்கின்றோம்; ஆழ்வார் பெருமக்கள் தம் திருக்கடைக் காப்புப் பாகரங்களில் குறிப்பிட்ட பலன்கள் எவ்வாறு தம் சிந்தனைகளில் எழுகின்றன.

திருமாவிருஞ்சோலை மலை எம்பெருமான் பூதத் தாழ்வார், பேராழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் என்ற ஆறு ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் செய்யப் பெற்றிருப்பதையும் எண்ணுகின்றோம். ஆசாரிய ஹிருதயம் என்னும் தூக் இத்தலத்தில் அர்ச்சாவதார குணங்களில் 'விபாமோஹம்' என்ற திருக்குணம் தலைத்து நித்கும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

'திவாஜ்ய தேஹ விபாமோஹம்,
மருள் கங்கையும் மயல்கிருபொழிவே
தலைக்கும்.'⁵⁰

[திவாஜ்யம்-விடத்தக்கது; விபாமோஹம்-கழி பெருங் காதல்; மயல் மிகு பொழில்-திருமாவிருஞ்சோலைமலை.]

'செஞ்சொற் கவிதான்' (10.7:1) 'திருமாவிருஞ் சோலை மலையே' (10.8:1) 'மங்க ஓட்டு' (10.7:10) என்று நொடங்களும் திருவாய் மொழிப் பாகரங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றி இந்த ஆசிரியர் 'திவாஜ்ய தேஹவிபாமோஹம்' என்கின்றார் என்பது உண்டு அறியத் தக்கது. 'பொழில்' என்ற சொல்லுக்கு ஏற்பத் 'தலைக்கும்' என்கின்றார்.

இந்த அழகரீற்ற சிவ தமிழ் இலக்கியங்களும் நோக்குவன. பின்னைப்பெருமான் அய்யங்கார் அவர்கள் இயற்றிய அறகர் அந்தாதியும், வேம்பத்தூர்

50. ஆசா. ஹிரு. - குத்திரம் 185 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு)

அன்பர் ஒருவர் இவற்றியுள்ள அழகர் கணம்பகலும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இரண்டிலும் பக்திச் சுவை தனிச் சொட்டும் பல கண்ணான பாடல்கள் உள்ளன. காளமேகப் புலவர் அழகர்மீது பாடியுள்ள ஒரு பாடல் நித்தாஸ்துதிபோல் அமைந்துள்ளது.

“பிளமுதம் ஆமைமுதம் மேதினியெ லாம்பிடந்த
ஏளமுதம் சிங்கமுதம் என்னாமல்—ஞானப்
பழகர் என்றும் சோனாமலைப் பண்பென்றும் உம்மை
அழகர் என்றும் பேரிட்டார் யார்?”⁵¹

[மேதினி-திவஉலகம்; இடந்த-தேசாண்டிய; ஏனம்-பன்றி.]

என்ற பாடல் படித்து கவனக்கத் தக்கது.

அழகர்மலை எம்பெருமான் சுந்தரராசர் செல்வச் சிறப்புடைய சீமான். அரங்கத்து அரவணையாளின் செல்வ நிலை எவ்வளவு என்பது நமக்கு ஓரளவு தெரியும். அரங்கன் சொத்து அழகன் அங்கவடிக்கும் காணானு⁵² என்பது பழமொழி என்றால் அதிகம் சொல்வானோன்? சித்திரைத் திருநாளன்று அவர் அணிகள் எல்லாம் தீமற மதுரைக்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கோலாகலத் தைக் கொண்டே இது தெளிவாகும். சித்திரைப் பெளர்ணமியன்று மீனாட்சி சுந்தரோகவரருக்கு திருமணம் நடைப்பெறுகின்றது மதுரையில். அதில் கலந்து கொள்ள சீர்வரிசைகளுடன் கிளம்புகின்றார் சுந்தரராசர் என்ற அழகர். அவர் வைகைக்கரை வந்து சேரும் முன்பு அவரை மக்கள் எதிர்கொண்டு அழைக்கின்றனர். வழியிலுள்ள மண்டபங்களில் மக்கள் தரும் கட்டளைகளை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றார். சித்திரா பெளர்ணமியன்று வைகைபாற்றில் இறங்கி வண்டியூர் வரைசென்று தேனுர் மண்டபத்தில் தங்கித் திரும்பு

⁵¹. தனிப்பாடல் திரட்டு (முதல்பகுதி)-500 (கழகம்).

கிம்நாச். திரும்பும்போது நடைபெறும் பூப்பக்கக்கு
சேவை கண்டுகொள்ளாக காட்சியாக இருக்கும்.

அழகரின் இந்த உவாவைப் பற்றி மக்களிடையே
வழங்கும் கதை கவரவையுமானது. அழகர் தம் தங்கை
யின் திருமணத்திற்குச் சீர்வரிசைகளுடன் புறப்பட்டதாக
வும், அப்படி வருவதில் தாமதம் ஏற்பட்டுக் குறித்த காலத்
தில் வந்து சேர முடியவில்லை என்றும், ஆதலால்
முடிந்ததம் அவர் வரும் முன்பே நடந்து விட்டதாகவும்
அதனால் சிற்றங் கொண்டு மதுரைநகர் வராமல் வையை
வழியாக வண்டியூர் செல்வதாகவும் சொல்வர். திக்கூற்றில்
உண்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அழகர் மீனாட்சி
திருமணத்திற்கு வந்திருந்து தங்கையைத் தரை வார்த்துக்
கொடுத்த வரலாற்றுக்குச் சோமசுந்தரர் திருக்கோயி
லுள்ள சிற்பம் சான்று பகன்று நிற்கின்றது. அப்படியிருக்க
மக்கள் இப்படிக்கூறியு விடுவது என்ன காரணத்திற்கோ?
இப்படியெல்லாம் கடவுளர் வாழ்விலும் பிணக்குகளை
ஏற்படுத்தி அதுபவிப்பதில் பொதுமக்கள் உண்மை
விலையே ஒரு பேரில்பத்தைக் காண்கின்றனர். கடவுளர்தம்
வாழ்க்கையையும் தம் வாழ்க்கையைப் போலவே அமைத்து
மகிழ்கின்றனர்.

திருமாவிருஞ்சோலையினை ஆழ்வார் காலத்திற்கு
முத்திய பழம் பெருமை உடையது. சங்க இலக்கியங்களில்
ஒன்றான பரிபாடலில், அரிதாகப் பெறற்கூரிய துறக்கம்
எளிதாகப் பெறத் துணைப்பூரியவல்லது இம்மலை
என்னும் கருத்து.

“பரிபெயு விநக்க மாவிருங் குன்றம்
எரிநில் பெறலுமினம்”¹²

என்ற அடிகளால் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இந்தப்
பாடலில் இளம்பெரு வழுதியார் என்ற நயினைச்

12. பரிபாடல்-அடி 17, 18:

புகவர் இம்மலையில் கண்ணிரானும் நம்பி முத்த பிரானும் (பலராமன்) எழுந்தருளியிருப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் ‘சோலைய மலையை நினைவிடமாத்தீர்! கடல்வம் பேணித் திசை தொழுதுச் செல்யின்!’ என்கின்றார் புகவர். இதனை நினைத்தே நம்மாழ்வார், “திருமாலிருஞ் சோலைய மலைய என்றேன்; என்னந் திருமால் வந்து எந்தென்க நிறையப் புழுத்தான்”⁵³ என்றும் “தென்னன் திருமாலிருஞ் சோலையத்திசை கூப்பிச் சேர்ந்த வான் இனிடும் போவேனெ கொலோ எக்கொய் அம்மான் திருவருளே”⁵⁴ என்றும் கூறினார் போலும். மேலும், தினம் பெருவழுதியார் பலதேவன் மார்பில் திகழும் மாலையை இருங் குன்றத்தினின்று இழியும் சிவம்பாற்றுக்கு உயமை கூறி-மகிழ்கின்றார். மணிவாசகப் பெருமான் ‘அவனருளாலே அனந்தான் வணங்கவேண்டும்’ என்று கூறிய கருத்தையே இக்கவனூர்,

“நாதினாந் துறையோடு கல்லிர் அன்றைத

எழும்பு எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்”⁵⁵

[வீறு-வேறொன்றிற்மிக்காத சிறப்பு; துறக்கம்
மேல்நிலை உலகம்]

என்று வேறுவிதமாகக் கூறுவர்.

சங்கமருவிய தூவாகிய சிவப்பதிகாரத்திலும் இந் நெடுமால் குன்றத்தைப்பற்றிய குறிப்பு காணப் பெறுகின்றது. கோவலனுக்கு மதுரைசொல்லும் வழியைக் கூறும் மாங்காட்டுமறையோன் வாக்கில் இம்மலையினின்று எழுந்தருளியுள்ள திருமால், அதன் வீதுள்ள புண்ணிபச் சரவணம், பலகாரணி, இட்டசித்தி என்ற தீர்த்தங்கள் முதலியான கிரீவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.⁵⁶

53. திருவாய் 10, 8 : 1

54. ஆதி 10.7:4 55. பரிபாடல்-15 அடி 15, 16.

56. சீரடி 11. காடுகாண் அடி 91-110.

அழகரின் திருக்கோயிலை மதுரைவை ஆண்ட மலைவத்துவச பாண்டியன் கட்டுவித்ததாக வரலாறு கூறும். பாண்டியமன்னர்கள் பலர் இத்திருக்கோயிலுக்குப் பலவிதமான திருப்பணிகள் செய்துள்ளனர். இத்திருக்கோயிலின் விமானத்திற்குப் பொங்குவேய்த்தவன் சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன். விசயநகர மன்னர்களின் பிரதிநிதிகளாக நாயக்கர் மன்னர்கள் ஆண்டகாலத்தில் விசயநாதநாயக்கர் என்பார் ஏராளமான திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளார்.

இன்று அழகர் 'கள்ளழகர்' என்ற பெயருடன் திகழ்கின்றார். இந்த வட்டாரத்துக் கள்ளர் சூலமக்களின் தலைவன் என்பதால் இப்பெயர் பெற்றார் போலும். திருக்கோயிலுக்கு வகுலோர் உன்னங்களைக் கவரும் 'உன்னங் கவர் கள்வனாகத்' திகழும் சூலர் பொதுமக்கள் கருத்தில் 'கள்ளழகர்' என்ற பெயருடன் வாழ்கின்றார் போலும். இவ்வனம் பல்வேறு செய்திகளை அறிந்த நிலையில் மனநிறைவுடன் நம் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்புகின்றோம்.

7. வில்லிபுத்தூர் வேயர் பயந்த விளக்கு*

இந்த உலகில் ஞான பக்தி வராக்கியவர்களுடன் தகழ்த்து மூக்தியடைத்த பெரியோர்கள் பலர். அவர்களுள் உயர்நிலையில் நின்று புதற்பெற்றவர்கள் திருடிகளும் (நிஷங்கள்) ஆழ்வார்களும் என்று பெரியோர்கள் பணிப்பர். இவர்களுள்ளும் இறைவனில் ஒருவரோடொருவரிடையே ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு என்ற பெற்றியை உரைமன்னன் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்துக்காட்டி மிகத் தெளிவாக விளக்குவர். திருடிகளையும் ஆழ்வார்களையும் ஒப்ப நோக்குவதால் திருடிகளின் பக்தி அனுவனவாகவும் ஆழ்வார்களின் பக்தி மலைபனவிலும் காணப்பெறும். அங்ஙனமே மற்றைய ஆழ்வார்களின் பக்தியையும் பெரியாழ்வாரின் பக்தியையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினால் மற்றையோர் பக்தி அனுவனவாகவும் பெரியாழ்வாரின் பக்தி மலைபனவாகவும் தோற்றம் அளிக்கும். பெரியாழ்வார் பக்தியையும் அவரது அருமை மகன் ஆண்டாள் பக்தியையும் சீர்தூக்கினால், பெரியாழ்வார் பக்தி அனுவனவாகவும், ஆண்டாள் பக்தி மலைபனவிலும் தோன்றா திற்றும். பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் இந்த விளக்கத்

* வேயர்-பாழ்ப்பணர் குலத்தில் ஒரு பிரிவினர்; பெரியாழ்வார் இப்பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்.

1. பெரி. திரு. 1.6:11; 2.5:10 நரச.திரு. 2:10; 6:10

தைச் சித்தித்த நிலையில் மதுரைவீடுக்குச் சிலிவி புத்தூருக்குப் புறப்படச் சித்தமாகின்றோம்.

பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் மொத்த ஊர் சிலிவிபுத்தூர். இந்த ஊர்விகுதுநகர்-தென்காசி இருப்புத் தி வழியில் உள்ளது. ஒவ்வருக்கு இருப்புத் தி நிலையம் உள்ளது ஆகவே, இருப்புத்தியில் செல்ல விசும்புவிவர் எனினாக அவ்வரைச் சென்று அடைபவராம் மதுரை விகுத்து இந்த ஊருக்கு அடிக்கடிப் பேருத்து வசதியும் உண்டு பேருத்தில் செல்லுபவர்கள் சிலிவிபுத்தூரை வினாவில் சென்று அடைபவராம். இந்தத் திருத்தவத்திற் தான்கு பக்கவகையிலிருத்தும் நல்ல சாலை வசதிகளும் பேருத்து வசதிகளும் நன்முறையில் ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. மதுரை மங்கம்மான் சத்திரத்தில் தங்கி விகுத்தும் நாம் அதிகாலையில் எழுத்து தீர்த்தமாடி நல்லாடை புனைத்த கொண்டு பேருத்து மூலம் சிலிவி புத்தூருக்குப் புறப்படுகின்றோம்.

பேருத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுதே 'விக்கிபுத்தூர்' என்று இந்த ஊருக்குப் பெயர் வந்த காரணத்தைச் சித்திக்கின்றோம். நம் சித்தனை புராண நோக்கில் பாய்த்து செல்லுகின்றது. இரணியாட்சன் என்ற அரசன் பூமிக்குப் பெயர் பாரமாய் இருத்து கொண்டு சாதுசனங்களை நலியும் பாள்மைபனாய் அவர்கட்கு எத்தனையோ கொடுமைகளையும் தீச் செயல்களையும் இழைத்து வந்தான் என்பதை நாம் அறிவோம். அப்படிப்பட்ட அரசனை எம்பெருமான் வராக வடிவங்கொண்டு வதைத்தான் என்று புராணம் கூறுகின்றது. அந்தத் தவத்தான் வராக ஜெயந்தம் என்று வடமொழிப்பெயரால் வழங்கப்பெறுவதாக விக்கிபுத்தூர்த் தலப்புராணம் கூறுகின்றது. விக்கி புத்தூர்ப் பகுதி ஒரு காவத்தில் செண்பகக் காடாக மன்னிக் கிடந்தது. இப்பகுதியை மக்வி என்ற வேடப் பெண்ணரசி ஒருத்தி ஆண்டு வந்தாள். எங்கே,

வராக சேஷத்தீரம் மல்லிகாடு என்ற மஹோக்ஷபெயராலும் வழங்கி வந்தது. இறைவனது சாபத்தால் இரண்டு முனிவர் உள் அவனுக்கு இரண்டு புதல்வர்களாகத் தோன்றினார்கள். இவர்களுள் மூத்தவன் பெயர் வில்லி; இளைப்பவன் பெயர் கண்டன். ஒரு நாள் இளைப்பவன் வேட்டைக்குச் சென்ற இடத்தில் ஒரு புலியால் கொல்லப் படுகின்றான். இதனால் மனம் உடைந்து வாழ்ந்த வில்லியின் கணவிக் பாற்கடல் பரத்தாமன் தோன்றி 'அன்பனே, நீ இந்த காட்டை அழித்து இதனை ஒரு நகரமாக்கச் செய்வாயாக. பாண்டி, சோழ, நாடுகளிலுள்ள அத்தனார்களைக் குடியேற்றுக' என்று சொன்னதை நினைக்கின்றோம். அதன்படி, காடு கொண்டு நாடாக்கிக் குளத்தொட்ட நகரமே வில்லிபுத்தூர். வில்லியால் நிறுவப் பெற்ற ஊராதலால் வில்லிபுத்தூர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பது அறியத்தக்கது. மல்லி நாட்டிலுள்ள வடவேங்கடபுரம் என்ற பழைய நகரத்தை வில்லி புதுப்பித்தால் அந்நகரத்துக்கு 'வில்லிபுத்தூர்' என்ற பெயர் வந்தது என்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்த ஊர் தீர்தப் பெயராலும், சுருக்கமாக 'புத்தூர்' என்றும், புதுவை' என்றும் வேறு பெயர்களாலும் வழங்குவதைப் பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் திருமொழிகளால் நன்கு அறியலாம்.

இங்ஙனம் வில்லியால் நிர்மாணிக்கப் பெற்ற வில்லி புத்தூர் அக்காவத்தில் செல்வத்திற்கு திருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தது. மாடமாகிலை கூட கோபுரங்களால் பொலிவுற்று விளங்கியது.

“பொருப் பன்ன மாடம்பொ விந்நோன்றும்
புதுவை”¹

“வேதவாய்த்தொழி னார்கன்வாழ் வில்லி
புத்தூர்”²

2. பெரியாழ் திரு. 1.4:10; 3.5:11

3. ஷ. 1.2:21, 1.3:11 நரச. திரு. 1:10; 5:10

4. நரச. திரு. 1:10

5. ஷ 2:10

“பொன்னியல் மாடங்கள் குற்றத்
புதுநய”⁶

“போகத்தில் வருவாத
புதுநய”⁷

என்ற ஆண்டாய் திருவாக்குகளாக இதனை நன்கு அறியலாம்.

‘விஷ்ணுவே முழுமுதற் கடவுள்’ என்ற உண்மையைப் பரம்பையன் அவையில் நிகழ்நாட்டிப் பொற் பிழிவறுத்துப் ‘பட்டர் பிரான்’ என்ற பெயர் பெற்ற விஷ்ணுசித்தர் திருவ வநித்த ஊர் இந்த ஊர்தான். இவர் சேஷபுராணிய தம் சொரூபத்தையும் (உண்மை நிலை) சேஷியாகிய சசுவர சொரூபத்தையும் அந்நே மதத்து ‘திருபல்லாண்டு’ என்ற திருமொழியால் எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாசனம் செய்து தம் எல்லைவற்ற அன்பைப் புலப்படுத்திய வரவார்க்கு முன்னரே விளக்கியுள்ளோம்.⁸ சர்வ இரட்ச கனையும் இரட்சிக்க வழி தேடித் தருமாறி மங்களா சாசனம் செய்த வரவாறு நம்மை மயிர் சிலிர்த்த வைக் கின்றது. எம்பெருமான் வாழ்வையே நமது வாழ்வாக நினைத்த செய்தி நம் உள்ளத்தை உருக்குகின்றது.

இளமைரிசேயே இவர் எம்பெருமான் திருவுள்ளத் திந்து எத்தகைய செயல் உகப்போ அதுவே தம்மால் செய்யத்தக்கது என்று உறுதி கொண்டிருந்தவர். வேதம் ஒதுவதுடன் நந்தனை வைக்கரியத்தையும் மேற்கொண் டிருந்தார். ஒரு நீர்ப்பாங்கான இடத்தில் வேலி வளைத்து அதனிடையே கிணறு குளம் உண்டாக்கி, வெண்தாமரை, செந்தாமரை, செங்கழுநீர், நீலோற்பமை, மல்லிகை, முல்லை மாதவி முதலான நீர்ப் பூ தியப்பூ கோட்டுப் பூக்களும் திருத்தூய் முதலியனவும் மலித்து பொலியுமாறு மலர்

6. - நாச. திரு. 2:10

7. இடி 8:10

8. இடி 12:10

9. ‘மதுரைக் கூடலறுகர்’

என்ற கட்டுரையில் (கட்டுரை-3)

வனத்தை உண்டாக்கினார். இம் மலர்களைக் கொண்டு மானைகள் கட்டி இந்த ஊர்த் திருமாளுக்குச் சாத்தி மகிழ்வார். பூ மாவை கட்டுவதுபோல் பாமாவை கட்டுவதிலும் இவரது ஆவா எல்லை கடந்து நின்றது. எம்பெருமானுக்குக் கொஞ்சம் தமிழால் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடித் தந்த பெருமைவை இவரிடம் காண்கின்றோம். கண்ணனைப் பச்சைப் பசுவழுவியிப் பெருவத்திலிருந்து உருப்படுத்தி உலகிற்கு விட்ட பெருமை இப் பெரியாருக்கே உரியது என்று கூறின் அது மிகையன்று.

இவர் இயற்றிய சொக்மாவைகளைச் சித்திக்கின்றோம். இவருடைய கற்பனையில் கண்ணன் திருக்கோட்டியூரில் திருவவதரிக்கின்றான்¹⁰. இவர் சூயநா கண்ணனுக்கு நீராட்டுகின்றது; மருந்துட்டுகின்றது. அவன் வயிற்றில் அடங்கிக் கிடக்கும் ஈரேழு உலகங்களையும் அவர் கண்ணன் கொண்டு களிக்கின்றன. இவர் தத்துவப் பொருள் நிறைந்த கண்ணனின் இளமை விளைபாட்டுகளைப் பலர் முன் நிறுத்தி அவர்களை ஆரத்த வாரிதியில் ஆழ்த்தும் வன்மை வைத் தமக்கே உரிமையாக்கிக் கொள்ளுவதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கின்றோம். கண்ணனின் திருமேனி அழகினைப் பலருக்கும் காட்டித் தாஸ்திசையில்லுத்து கொண்டு தாரும் அதுபவித்துக்களிப்பதையும் காண்கின்றோம்¹¹. தம் கண்ணன் திருக்கோட்டியூரில் தோன்றிய காலத்தில் அங்லூரின் ஆர்வாரத்தையும் பெண்களின் குதுகலிப்பையும் தம் சொக்மோலியங்களில் காட்டி மகிழும் அருமைப் பாட்டினைச் சித்திக்கின்றோம். இப் பெரியார், கண்ணன் திருவடி தொடங்கித் திருமுடிவரை அமைத்த உறுப்புகளின் அழகின் பிறப்பைத் தாம் மட்டிலும் சூழ்த்து உவப்ப தோடன்றி அங்லூர்ப் பெண்டிர் அனைவரையும் விளித்து விளித்து அவர்களையும் மகிழ்விக்கின்ற பெருமை தம் உலகத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றது. இவர் கண்ணனை அம்புலிக்கு அறிமுகப்படுத்தி அதனை

10. பெரியாழ். திரு.1.1 11. ஐ. 1.2

விளிக்கும் அழகு சொல்லுந்தரமன்று¹². கண்ணன் தளர் தடைப் பருவத்தில் காற் சிலம்பு, கிண்கிணி இவற்றின் தெய்வ ஒதை நம் செவியைத் துளைத்துச் செல்வவும்¹³, செய்கிறப் பருவத்தின் தகையகைப்பும் புன்சிறிப்பும்¹⁴ தம் மனத்தை ஆன்விக் கொள்ளவும் அவற்றில் இயர் ஈடுபட்டு நிற்கும் அற்புதத்தைக் கண்டு களிக்கின்றோம். கண்ணன் குழலாதும் அழகை,

“இடவனரை இடத்தோளொடு சாய்ந்து
இருங்ககூடப் புருவப்பொறித் தேறக்
குடவ விநுபட வாய்க்கடை கூடக்
கோவிந்தன் குழல்கொ ஓதின போது”¹⁵

[இடவனார்-இடப்பக்கத்து மோவாய்க் கட்டை; கூட-குழலொடுகூட; வயிறு குடம்பட-வயிறு குடம் போல் குமிழ்த்துத் தோன்ற; வாழ்க்கடைகூட-வாயின் இரண்டருகும் குவிவ.]

“விறுவிடக்கம் தடவிப் பரிசாரற்
செய்கண் கோடச் செய்வவாய் கொப்பளிக்க
குடுவெ வர்ப்புரு வக்கூட விப்பக்
கோவிந்தன் குழல்கொ ஓதின போது”¹⁶

[தடவி-குழலின் துளைகளைத் தடவி; கோட - பின்னோக்கிச் செல்வ; கொப்பளிக்க-குமிழ்க்க.]

என்ற சொற் படங்கனிக் காட்டும் தேர்த்திறை அதுபவித்து மகிழ்கின்றோம்.

கீண்டும், எம்பெருமான் வைகுத்தம் திருப்பாற்கடல், துவரை முதலான இடங்களைத் துறந்து தம் உள்ளத்தில் ஆர்வத்துடன் பள்ளிகொள்ளப் பெற்ற பேற்றினை,

12. பெரியாழ் திரு. 1.4 13. ஷ 1.7

14. ஷ 1.5

15. ஷ 3.6:2

16. ஷ 3.6.8

“அரவத் தமனியி னோடும்
அழவிய பாற்கட னோடும்
அரவிந்தப் பாவையும் தானும்
அவம்படி வந்து புருந்து
பரவவத் திரைபற மோதப்
பள்ளிக்கொள் ின்ற பிராட்”¹⁷

[அமனி-படுக்கை; அரவிந்தப் பாவை-பெரிய பிராட்
டியார்; அகம்படி-உள்ளமாகிய இடம்; பரவை-திருப்பாத்
கடல்; திரை-அவை.]

“பனிக்கடவிற் பள்ளிகோணப்
பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனக்கடவிற் வாழ்வலை
மாயமானாள் நம்பி”¹⁸

[பனிக்கடல்-குவிந்த திருப்பாற்கடல்; பள்ளிகோள்-
பள்ளிகொள்ளுதலை; பழகவிட்டு-பழகியதாக விட்டு(மறந்து
விட்டு)]

என்ற பாசரங்களில் கூறி மகிழ்வதை எண்ணி நாமும்
மகிழ்கின்றோம். இவர்கள் பெத்தோர் “விஷ்ணு சித்தன்”
என்று திருநாமம் இட்ட பொருத்தத்தையும் கண்டு வியக்
கின்றோம்.

இவ்வளவு நாயன்புடன் திகழும் விஷ்ணு சித்தருக்கு
மக்கள் செல்வம் வாய்க்கவில்லை. அக்குறை எம்பெருமான்
திருவருளால் நீங்குவதையும் நினைக்கின்றோம். ஒருநாள்
ஆழ்வார் நந்தவனத்தில் உலவும் பொழுது திருத்
தழாய்க் செடியருகில் அழகெலாம் திரண்டு வந்தாந்
போன்ற ஒரு பெண் குழவி கிடப்பதைக் காண்கின்றார்.
பூமிப் பிராட்டியாரின் அம்சமான அதனை எடுத்து வந்து
தன் குணவியான வீரஜையிடம் தருகின்றார். குழந்தைக்

17 பெரியாழ். திரு. 5.2:10

18. இ. 5.4:16

குக் கோதை எனத் திருநாமம் சூட்டி அன்புடன் உளர்க்கின்றனர் தாய் தந்தையர். நானொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்த கோதையார் கல்வியும் பெறுகின்றார். சில ஆண்டுகளில் எவ்வாக் கவையாகும் நிரம்பப் பெறுகின்றார். தம் தந்தையாரும் ஏனைய திருமாமையார்களும் பாகரங்களைப் பாடி இறைவனைத் துதித்தலையும் தம்மையே மறந்து இறைவன்மீது மூழ்கித் திளைத்தலையும் இளமை தொடரே கண்ணுற்றிடுந்த கோதையாருக்கு அப்பழக்கமே பண்பாக உமைகின்றது. கோதையாரும் சொல் தயம் பொருள் தயம் நிறைந்த பாகரங்களைப் பாடுவார். எம்பெருமான் விவகளைச் சொல்லிக் கொண்டே தம்மை அநியாமம் நடிப்பார்; கண்மூடி இருப்பார். இச் செயல்கள் யாவும் தாய்தந்தையாருக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தன.

ஒரு நாள் விஷ்ணு சித்தர் எம்பெருமானுக்கு என்று தொடுத்த எவத்திருந்த பூமானையைக் கோதையார் எடுத்தார் சூட்டிக்கொண்டு அங்கு பார்க்கின்றார். பின்னர் அம்மானையைப் பூக் குடவையிலேயே வைத்து விடுகின்றார். அவர் சூடிக் கொடுத்த மானையே எம்பெருமானுக்கு அணிவப்படுகின்றது. இப்படியே நாட்கள் பல செல்லுகின்றன. ஒரு நாள் கோதையாரின் செயலைத் தந்தையார் பார்த்து விடுகின்றார். தம் மகனைச் சித்தி சிதைத்துவிட்டு அன்று எம்பெருமானுக்குப் புதிய மானையை தயாரித்துச் சாத்துகின்றார். அன்றிரவு எம்பெருமான் விஷ்ணு சித்தரின் கனவில் தோன்றி "ஆழ்வீர், நும் கோதை கொடுத்த மானைகளே நாம் உகந்த மானைகள்" என்று செப்பி மறைகின்றார். அன்று விஷ்ணு சித்தரும் மானைகளைத் தொடுத்துத் தன் அருமை மகனுக்குச் சூட்டி கண்ணிரைக் கண்டு மகிழ்கின்றார். பின்னர் அம்மானைகளை எம்பெருமானுக்குச் சூட்டுகின்றார். விடு திருப்பெயரும் தம் மகளாகரத் தழுவி உச்சிமோந்து முந்தமிட்டு மகிழ்கின்றார். "என்னை ஆண்டான், இவனே" என்று கூறிப்

போந்துகின்றார். ஆன்று முதல் விஷ்ணு சித்தர் ஆண்டான்
சூழக்கொடுத்த மானவகையே எம்பெருமானுக்குச்
சாத்துவிக்கின்றார்.

கோதையார்—சூழக் கொடுத்த கடர்க் கொடியார்
வளர்ந்து மயங்கப் பருவம் ஏய்தியதும் எம்பெரு
மானையே காதலனாக வரிக்கின்றார். 'மாளிடவர்க்கு
என்று பேச்சுப்படின வறக்கிகேன்' என்றும்,
'மாவிருஞ்சோலை எம்மாவற்குமவாக மத்தொருவர்க்கு
என்னைப் பேச ஒட்டேன்' என்றும் பிடிவாதம் பிடிக்கி
ன்றார்.

"மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் விட்டுற
முத்துடைத் தாமம் விரைநாழ்க்கை பந்தற்கீழ்
கைத்துளர் நம்பி மதுனாழன் வந்து. என்னைக்
கைத்தளம் பந்தக் களக்கண்டேன் தோழிநான்"¹⁹
[தாமம்-மலை; திரை-திரை; கைத்தளம்-கை]

என்று தன் கனவைத் தோழியிடம் கூறுகின்றார். எம்
பெருமானைப் பற்றிய தினைவே ஒருநாள் திருச்சங்காழ்
வானிடம் பேசத் தூண்டுகின்றது.

"நெய்யும் நாலுமோ? கமறப்பூ நாலுமோ?
திருப்பவனம் செவ்வாய்ந்தாய் நித்தித் திருக்குமோ?
மரும்பொலித்த மாதவந்தாய் வாய்க்கனையும் நாற்றமும்
வந்தப்புறஞ் கேட்கின்றோர் சொல்வாழி வெண்ணகை"²⁰

என்று ஆவனிடம் பேசுகின்றார். இவ்வனம் தன் மகன்
வாய் வெருவுவதைக் கண்ட விஷ்ணு சித்தர் மிகவும் கவலை
அடைகின்றார்.

ஆழ்வார் கனவிக் திதவரங்கச் செவ்வன்
தோன்றித் தாமே கோதையாரைத் திருமணம் செய்து
கொள்வதாகச் சொல்லுகின்றார். விக்விபுத்தூறிக்

திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. அழகிய மணவாளனும் பெரிய திருவடியின்மீது எழுந்தருளிக் கோதைவயத் திருமணம் செய்து கொள்ளுகின்றான். இத்தெய்வத் திருமணம் பங்குனி உத்தரத்தன்று மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. அன்று முதல் அங்க மன்னார் கோதையுடனும் பெரிய திருவடியுடனும் சிவ்விபுத்தூரிலேயே கோயில் கொண்டிருக்கின்றார்.

இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நம் மனத்தில் தோன்றிய வண்ணம் திருக்கோயிலை வந்தடைகின்றோம். அமைப்பிலும் எடுப்பிலும் காம் பீரியத்திலும் முன் திற்பது எம்பெருமான் திருக் கோயிலே. பெரிய கோபுரத்தைப் பெற்றிருப்பதும் அத்தருமானாகையே என்ற போதிலும், இந்தத் திவ்விய தேசத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்திருப்பது ஆண்டாள் திருக்கோயிலுக்குத்தான். ஆதலால் முதலில் அப்பெருமாட்டியின் சந்நிதிக்கு விரைகின்றோம். இந்தச் சந்நிதி தெருவை விட்டுச் சற்று உள்ளடங்கியே உள்ளது. கோயிலின்முன்வாயிலில் முதன்முதலாக இருப்பது பந்தம் மண்டபம். இதனைக் கடந்து உள்ளே சென்றால் இடப்பக்கம் கல்வாண மண்டபம் இருப்பதைக் காணலாம். இதற்கு அடுத்தாற்போல் இடைநிலைக் கோபுரம் உள்ளது. இதனைக் கடந்து சென்றால் ஒரு வெளிப் பிராகாரம் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். இவ்விடத்தில் திராம பிராணுக்கும் சிறிவாசப்பெருமானுக்கும் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. இவர்களை வணங்குகின்றோம். இடைநிலைக் கோபுரத்தை அடுத்துள்ள கொடியரத்தைத் தாண்டிக் கொண்டு உட்பிராகாரத்திற்குச் செல்லுகின்றோம். இங்கு முதலில் நாம் காண்பது மாதவிப் பந்தம். அந்தப் பிராகாரத்தைச் சுற்றினால் தூற்றெட்டுத் திருப்பதி எம்பெருமான்களும் நமக்குச் சேவை சாதிப்பார்கள். அழகிய பன்னிற வண்ணங்களில் அவர்கள் ஓவிய வடிவங்களில் நமக்குக் காட்சி

தங்குகின்றனர். இவற்றையெல்லாம் கண்டு களித்த வண்ணம் மாதலிப் பந்தம், மணிமண்டபம், ஆண்டாள் கக்கிரவாரக் குறடு ஆகியவற்றைக் கடந்து அர்த்த மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம்.

அர்த்த மண்டபத்திற்கு அடுத்து இருப்பதுதான் கருவறை. இங்குத்தான் ஆண்டாள், அரங்கமன்னார், பெழிவதிருவடி ஆகிய மூவரும் சேகுவ சாதிக்கின்றனர். தடுவில் அரங்கமன்னாரும், அவருக்கு வலப்பக்கத்தில் ஆண்டாளும் நிதப்பக்கத்தில் பெரிய திருவடியும் எழுந்தருளியுள்ளனர்; இங்கு நாம் வந்ததும்,

சேகுவச் சுரிரங்கை மாயம்செல்
வாயின் குணம்மினவும்
சிவத் தனன், தென் திருமல்லி
நாடி, செருய்குழல்மேல்
மாலைத் தொடைத்தென் னரங்கருக்
கேழ் மதிப்புடைய

சேகுவக் கிளி, அவள் தூயநற்
பாநம் துணைநகக்கே¹¹

என்ற பாசுரத்தை மிடற்றொலியில் சேவித்து அன்னை யானை வணங்குகின்றோம். அரங்கநாதர் திருமணக் கோலத்துடன் கூடிய அரச கோலத்தில் இராச கோபாலனாகக் கையில் செங்கோல் ஏந்திய வண்ணம் காட்சி தங்குகின்றார். ஆண்டாள், கோலங்கள் யாவும் புனைந்த கோமகனாக அவர் பக்கத்தில் நித்திகின்றார். ஏனைய திருக்கோலங்களில் எம்பெருமானுக்கு எதிரே நின்று சேவை சாதிக்கும் கருடாந்வார் அரங்கநாதர் பக்கத்தில் ஏகாங்கியாய் எழுந்தருளியிருப்பதன் காரணத்தைச் சித்திக்கின்றோம். ஆண்டாவை மணம் புரிவதற்கு அரங்கநாதரிருந்து அரங்கநகர் அப்பனைக் காற்றினும் கடுகிய வேகத்துடன் வில்லிபுத்தூரில் கொண்டு வந்த

¹¹. நாச். திரு தனியன்.

செர்த்த பெருமகனாய்வரை இவர்? அத்தக் கைங்கரியத்தின் திணைவாக அரசுக் மன்னர் அவரைத் தன்னருகில் வேயே வைத்துக் கொண்டார் போலும் மூவர்கட்கு முன்னால் தங்கத்தாலான கோபால மஞ்சத்தில் உற்சவர்களாகவும் இம் மூவரும் எழுந்தருளியிருப்பதையும் காண்கின்றோம். இவர்களைச் சேவித்த பிறகு வடபத்திரசாயியின் (ஆலிலைப் பன்னியான்) திருக் கோயிலுக்குப் போகச் சிந்தமாதலின்றோம்.

ஆண்டாள் கோலிலைவிட்டு வெளிவந்து வடகிழக்கு நோக்கி நடந்து வரும்பொழுது வழியில் ஆண்டாள் அவதரித்த நத்தவனத்தையும் அங்குள்ள கோயிலில் சிவவடிவத்திலுள்ள ஆண்டாளின் தனி உருவத்தையும் காண்கின்றோம். அந்த அன்னையாரையும் சேவித்து வடக்கு நோக்கி நடந்து ஆலிலைப் பன்னியானின் ஆலயத்தை அடைகின்றோம். கோயிலின் வாயிலைப் பெரியதொரு கோபுரம் அணி செய்கின்றது இவ்வளவு உயரமான கோபுரம் வேறு எங்கும் இல்லை என்று சொல்லப் பெறுகின்றது. இதனைக் கேட்டும்பொழுது திருவண்ணாமலையின் மிகப் பெரிய கோபுரம் நம் திணைவுக்கு வருகின்றது. இக் கோபுர வாயிலை அடுத்து வடபுறம் தெற்கு நோக்கிய வண்ணம் இருக்கும் பெரியாழ்வார் சந்நிதியைக் காண்கின்றோம். பெரியாழ்வார் தோன்றிய இடமாதலின் அவருக்கு இங்குச் சாத்து முறை மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

பெரியாழ்வார் சந்நிதியை அடுத்து மேற்குப் புறமாக உள்ளது ஆலிலைப் பன்னியானின் சந்நிதியாகும். இத் திருக்கோயிலில் இரண்டு தளங்கள் உள்ளன. கீழ்த் தளத்தில் நரசிங்கப் பெருமான் சந்நிதி உள்ளது. இச் சந்நிதிக்குக் கிழக்கே வடபுறம் பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களும் தசாவதார மூர்த்திகளும் எழுந்தருளியுள்ளனர். தென்புறத்தில் மேல்தளத்திற்குப் போகப் படிக்க உள்ளது. அவற்றில் ஏழி மேல்தளத்திற்குச் சென்றதும்

ருதவித் தாம் அடைவது 'கோபாலலீகாசம்'. அதனை அடுத்த விகல ஆகிருதி விமானத்தில் கீழே உள்ள கருவாவறியில் வட ஆகமரத்தின்கீழ் அனந்தாழ்வாஸ்பீது பெர்வ பிராட்டியாரும் பூமிய் பிராட்டியாரும் அடிவகுட ஆலிவரப் பள்ளியார் கிடந்த கோலத்தில் சேவை சாதிக்கின்றார். அவரைச் சேவிக்கின்றோம். அருளை, பிருகுருவிவர், மார்க்கண்டேவர் ஆகியோர் அவர் அருகில் இருப்பதையும் காண்கின்றோம். இவ்வுள்ள அர்த்த மண்டபத்தில் நீடுவாழி ஆய்வால், கண்ணன், வீதியான வடவார், வீரலிபுத்தூர் வருவார், அங்கு தயிர்த்த பிராண் ஆகியோர் உத்சவர்களாக எழுந்தருளியுள்ளனர். வடபத்திராஸ்பியில் சந்தித்தே ஆதிக்கோயில் என்றும், ஆண்டான் சந்திதி பின்னர் எழுந்தரு என்று அறிகின்றோம். இந்த எப்பெருமானிடம் விடைபெறுங்கால் தீய்விபகலியின் பாகரம் தம் மளத்தில் குமிழிவிடத் தொடங்குகின்றது.

“குறித்தொருவர் கொண்டாடும்

கொங்கைத்தோ கோதை

நிறத்தவூர் விண்டுசித்தர்

கீடுர் - சிறப்பியியூர்

தாழ்விக்கி புத்தூரென்

தறவர்க்குத் தாவிரத்தான்

வாழ்விக்கி புத்தூர்

வளம்.”²²

[குறித்து-நினைத்து; கொண்டாடும்-பாசாட்டும்; கொங்கைத்தோ-தன்மைபுடையதோ; நிறத்த-மேம்பாடு பெற்ற; பிராட்டி-கண்ணன்; தூவர்-பாண்டவர்கள்]

என்ற பாகரத்தை வாய்விட்டுப் பாடிக் கொண்டு விடை பெற்றுத் திரும்புகின்றோம்.

இந்த தீய்விப தேசத்தைப் பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளனர். இவர்கள்

பல திருமொழிகளை அருளிச் செய்திருந்தாலும் இந்த ஊரைப் பற்றிப் பாடிய பாசரங்கள் இரண்டேதாம். கண்ணனாகிய குழந்தையைத் தாய்ப்பால் உண்ண தாய் நிலையிலிருந்து அழைக்கும் பெரியாழ்வார்,

“யிவ்வுணைய துன்னிடையார்
யிலிருந்தமேல் துணுத்தவன்டு
இன்னிகைக்கும் விக்கிபுத்தூர்
இனிதுஅமர்ந்தாய்! உய்கைக்கண்டார்
என்னகோன்பு கோற்றான் கொகோ
இவனைப்பெற்ற வயிறுடையார்
என்னுள்வார்த்தை எய்துவித்த
இருட்டகோ! ஒனைஉணாயே.”²³

என்று பாடுகின்றார். அவருடைய அருமைத் திருமகன் ஆண்டாளோ காதலி நிலையிலிருந்து கொண்டு கண்ணனைத் தன்னிடம் வருமாறு குயிலைக் கூவும்படி வேண்டுகின்றான்.

“மென்னகை அன்னம் பரத்து வினைபாடும்
விக்கிபுத் தூருறை வானநன்
பொன்னடி காண்பதோ ஈகையி னாகான்
பொருகபந் கண்ணிகளை துஞ்சா.
இன்னடி சிவொடு பாகையு தூட்டி
எடுத்த எங்கோலக் கிளிகய
உன்னொடு தோழமை கொள்ளுவன் குறிகோ!
உகைகள் தாள்வரக் கூவாய்.”²⁴

[பரத்து-எங்கும்பரவி; கண்ணனை-இரண்டு கண்கள்; இன் அயிசில்-கன்னம் அழுது; கோலம்-அழகிய]

என்பது பாள்ரம். இந்த இரண்டு பாசரங்களிலும் விக்கிபுத் தூரின் இயற்கைச் சூழ்நிலை காட்டப் பெற்றுள்ளது. இந்த இருவரைத் தவிர ஏனைய ஆழ்வார்கள் விக்கிபுத்தூர்

23. பெரியாழ். திரு. 2.2:6

24. தாச். திரு. 5.5

பா. தி-9

என்பெருமானைப்பற்றி மங்களாசாசனம் செய்தநாக அரிமக் கூடவில்கை.

ஆறாவது பன்னியாகைச் சேவித்த பிறகு கோபால லோசத்தில் ஓழிடத்தில் அமர்ந்து இத் தீவ்விய நேசந் தைப் பற்றிய சில செய்திகளைக் கோலில் அனுவகர் ஒருவர் ரூபம் அதித்த கொள்ளுகின்றோம். ஆண்டான் திருக்கோயிலில் ஆடிப்பூர உற்சவம் பெரிய திருவிழா வாக ஆண்டுதோறும் நடைபெற்று வருகின்றது. அந்ந விழா நடைபெறும் போழுது பெரியதேரோட்டமும் நடை- பெறுகின்றது. பங்குனி மாதம் நடைபெறும் திருக்கல்வாண உற்சவமும் மிகவும் சிறப்புடையதே.

பெரியாழ்வாரும் அவர் அருமைத் திருமகனாகும் கீ. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்களாக ஆராய்ச்சி யாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆண்டான் கோலியின் கருவறை அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் முதலிய வற்றைச் சுத்தரத் தோளூடைய மாவலி வாணாதி ராயர் கட்டியதாகத் திருக்கோயிலின் தெற்குச் சுற்றிலுள்ள கல் வெட்டொன்றால் கூறிவகின்றோம். சுத்தரத்தோள நல்லூர் என்ற சொக்கவேந்தல் கிராமத்தை இந்த இராபரே ஆண்டான் பாச்சிபாருக்கு மானியமாக விட்டிருக்கின்றார். கடபத்திராலியில் கோலில் ஜடாயர்மன் என்ற திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கோணேரின்மை கொண்டால் குவசேகர தேவர் என்பவரால் கட்டப்பட்டதாகும். பாண்டிய மன்னர் கள் தூண்டு கோயில்களையும் கண்காணித்து வந்தவர் என்ற செய்தியையும் அதில்கின்றோம்.

இராமாதசுக்கும் இந்தக் கோலிக்கும் தெருங்கிய (நாட்டி) உண்டு. இராமாதசர் இந்தவத்திந்து எழுந்தருளிய 'நாது தூறு தடா அக்கார அடிசிலை மாவிருஞ்சேரமல னானகுக்குப் படைத்த நன் அண்ணா வருகின்றார்' ன்று ஆண்டான் தன் அச்சாவதார சமாதி கட்டித் துடி முன் நடந்து எதிர்கொண்டு அறைந்த செய்தியையும் எதிர்கின்றோம். அதுமுதல் இராமாதசுக்கும் 'கோயில்

அண்ணன்' என்ற பெயரும் திணைத்து விடுகின்றது. 'கம்பர் பெருமான் இத்தவத்திற்கு வந்ததாகவும் அவர் ஆண்டாளுக்குச் 'குடகம்' என்ற தலையணியை வழங்கியதாகவும் செவி வழிச் செய்தியாக் அறிகின்றோம். திருமலை நாயக்கரும் இத்திருக் கோவிலின் திருப்பணியில் பங்கு பெற்றிருப்பதையும் தெரிகின்றோம். ஆண்டாள் கோவிலில் கக்கிரவார்க்குறட்டில் ஒரு கம்பத்தில் இருக்கும் நாயக்கரின் சிலை இதனை அரண்செய்கின்றது.

குடிக் கொடுத்த கடர்க்கொடியையும் பெரிபாற்வாரையும் பற்றிப் பின் வந்தோர் பன்னூறு பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். திருமாலையாண்டாள் ஆண்டாள் பற்றி அருளிய தலியனை மேலே கண்டோம். மணவாள மாமுனிகள் தீப்பிரட்டியைப் பற்றி அருளிய பாடல் புதுப் பெற்றது.

"அஞ்ச குடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயனை விஞ்சிவிற்கும் தன்மையளாய்-விஞ்சாய்ப்
பஞ்சுதானை ஆண்டானைப் பத்தியுடன் நானும்
வழுந்தாய் மனமே மயிழந்து." 25

என்ற பாகரத்தை அறியாத வைணவர்களே இரார். அஞ்ச குடிக்கொரு சந்ததியாய் வந்த வேயர் பயந்த விளக்கினைப் பத்தியுடன் பரவிய நாம் பெரிபாற்வாரின் பெருமையைப் பேசும் பாகரத்தையும் திணைவுகூர்கின்றோம்.

"விண்ணார் தடமழிற்கூழ் விவிலியத்தார் என்னொருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம் சூடனோம்-முன்னாள்
கிறியறுத்தா னென்றுரைத்தோம் கிழ்வையினிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து." 26

[விள்-ஆர்- ஒளி நிறைந்த; கமலம்-தாமரை; கிறி-பொற்கிறி; கிழ்வையினில் சேரும் வழி-நாகம்]

25. உப. சத். மாகை-24

26. பாண்டிபட்டர் அருளிய தலியன்.

என்பது அப்பாடல். இங்ஙனம் இப்பாடல்களைச் சிந்தித்த உண்மை திருக்கோவிலை விட்டு வெளி வருகின்றோம். பேருந்து நின்றுத்திற்கு வந்து திருத்தண்கால் செல்லும் பொழுதில் ஏறுகின்றோம். பேருந்து கிளம்பிச் செல்லுங் கால் விட்டுவிடுத்துநின் பெருமையைக் கூறும்.

“தேவதேவ பிறந்தனர்; கோயில்தன் வானும்கூர்;
கோ? மணிமாடம் தோன்றல்கூர்;-கிழிவாகி
மல்குபுத்தர் வானும் கூர்; காண்மறைகள் மூலும்கூர்;-
உல்குபுத்தர் வேதக்கோள் கூர்.”²⁷

என்ற பாடல் நம் மிடற்றொலிவாக வெளிவருகின்றது. தீர்த்துணைச் சிறப்புடைய ஊரைத்தான் மகாபாரத ஆரீசீயர் நம் பெயராக வைத்துக் கொண்டாரோ என நினைக்கவும் தோன்றுகின்றது. இவ்வயா?

8. திருத்தண்காலூர் அப்பன்

திருமத்திரத்திலுள்ள 'ஓம்' எனப்படும் முதற் பதமாகிய பிரணவம் சகல வேதசாரம் என்று சொல்லப் பெறுகின்றது. 'ஓம்' என்பதில் அ, உ, ம் என்னும் மூன்று எழுத்துகள் அடங்கியுள்ளன. இம்மூன்று எழுத்துகளும் மூன்று பதங்களாய், மூன்று பொருள்களைத் தெரிவிக்கும். இவை ஒன்றாகச் சேர்த்து இருக்கும் நிலையில் ஒரே எழுத்தாய், ஒரே பதமாய், ஒரே பொருளைத் தெரிவிக்கும். இருக்கு, யஜுர், சாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களையும் துருவிப் பார்த்ததில் இருக்கு வேதத்தின் சாரமாக யு: என்பது தோன்றியது; யஜுர் வேதத்தின் சாரமாக யு: தெரிந்தது; சாம வேதத்தின் சாரமாக ஸ்வ: அறியப் பெற்றது. இம் மூன்றையும் பொற்கட்டிகளாகக் கொள்ள வேண்டும். சகலரின் இம் மூன்றையும் தனது சங்கற்பத்தினால் ஒன்றாகச் சேர்த்து உருக்கி ஒடவிட்டுத் தாய்மையாகக் கி அறிவித்து முதலில் அபாரத்தையும், இரண்டாவதாக உபாரத்தையும், மூன்றாவதாக மகாரத்தையும் தோன்ற மாறு செய்தான். பகவான் இங்ஙனம் அடைவே வெளி விட்டதை மனத்திற் கொண்டுே பின்னை உலகாசிரியர்,

“மூன்று தாழிவினேழினை நிறைத்துக்
கடைத்து வெண்ணெய் திரட்டுமாப்
போனே, மூன்று வேதத்திலும் மூன்று
அட்சரத்தையும் எடுத்தது.”¹²

என்று மிக அழகாகக் கூறியுள்ளார். இதில் 'தாழிக்கு வேதமும், அத்தாழியில் உள்ள 'தயிருக்கு' அல்வேபத்தில் சொல்வப்படும் அறம் பொருள் தீர்ப்பம் வீடுகளாகின்ற பவன்களும், அவற்றின் சாதனங்களும், 'திறைத்து' என்பதற்கு மேலெழுந்த வாரியாய்த் தோன்றும் தோற்றமும், 'கடைத்து' என்பதற்கு உள் நுழைத்து காணும் ஆராய்ச்சியும், 'வெண்ணெய்க்கு' அட்சரம் மூன்றும், 'நிரட்டுதலுக்கு' எடுத்தலும் உவமையங்களாக அமைத்து விளக்குவதாகக் கண்டு மகிழலாம். இதனாவதாவ் பிரணவம் சகல வேதசாரமாதின்றது என்பதையும் அறிகின்றோம்.

இதனைச் சித்தித்த வண்ணம் சீவிலிபுத்தூரிலிருந்து பேருத்தில் திருத்தண்காழாறை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். திருத்தண்காழார்³ சீவிலிபுத்தூர்-விருதுநகர் நெடுஞ்சாலைவயில் உள்ள ஒரு சித்தூர். விருதுநகர் - தென்காசி இரூப்பூர்தி வழியிலுள்ள சிவகாசி என்ற இரூப்பூர்தி நிலையத்தில் இறங்கியும் இவ்விருக்கு வரலாய், இரண்டு கல் தொலைவு பேருத்திலோ குதிநா வண்டியிலோ வரவேண்டும். நாம் வரும் பேருத்து திருக்கோயிலுக்கு நூறு கெஜ தூரத்தில் நித்தின்றது. வண்டியிலிருந்து இறங்கித் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம். இஃது ஞானமையில் திருப்பணி செயல்பட்பெற்றுப் புதுப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இத்திலிப நேசம் பூதத்தாழ்வாராலும் திருமங்கை பாழ்வாராலும் மங்களா சாசனம் செயல்பட்பெற்றுள்ளது.

“தமருள்ளம் தஞ்சை தனையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளும் தண்பொருப்பு வேலை - தமருள்ளும்
மாநிலை கோலம் மழிஞ்ஞடந்தை என்பரே
எவ்வள எந்நதக் விடம்.”⁴

3. காஞ்சியில் இருக்கும் திருப்பதி தன்கா என்று வழங்கப்படும். இஃது எழுந்தருளியிருப்பவர் விளக்க கொளிப் பெருமான் (தீபப் பிரகாசர்). வேதாந்த தேசிகர் திருவதரித்த நவம் இது.

4. இரண் திருவத் 50

[தலை - திருப்பதிகளில் தலைமையான; தமர்—பக்தர்
கள்; உன்னாய்-தீவானிக்கும்; தன்பொருப்பு-அழகிய
திருமலை; வேலை-திருப்பாத்கடல்; மாமல்லை- மாமல்ல
புரம்; ஏவல்ல- எதிரிகளை முதியடிக்கவல்ல.]

என்பது பூதத்தாழ்வார் பாசரம். இதில் அன்பருடைய
நெஞ்சகம், தஞ்சைமாமணிக் கோலம், திருவரங்கம்,
திருத்தண்காவூர், திருமலை, திருப்பாத்கடல், மாமல்லபுரம்,
திருக்கோவலூர், திருக்குடத்தை என்னுமிடங்கள்
எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடங்களாகக் குறிப்
பிடுகின்றார் ஆழ்வார். தலை 10? திருப்பதிகளில் மற்று
முள்ளவற்றிற்கும் உபலட்சணம். இவற்றைவிட அன்ப
ருடைய நெஞ்சகமே மிகவும் உவப்பாக இருக்கும் என்பதை
குறிப்பிடவே 'தமருள்ளம்' என முற்படக் கூறப்பெற்றது
என்பதனையும் அறிகின்றோம்.

திருமலையைாழ்வார் திருவரங்கம் மீதுள்ள திரு
மொழியில்,

பேரானைகுறுங்குடும்
பெருகானை திருத்தண்காவூர்
வாரானை, கரம்புலூர்
உத்தமனை.¹¹²

[பேர்—திருப்பேர் நகர்; கரம்புலூர்—உத்தமர் கோலம்]

என்று குறிப்பிடுவர். திருப்பேர்நகர் முதலான இடங்களில்
சேவை சாதிப்பவனும் பிரளய காலத்தில் கடலேழும் மலை
வேழம் உலகேழும் அமுது செய்தவனுமாகிய எம்பெரு
மானைத் திருவரங்கத்தில் கண்டதாகக் கூறுகின்றார்.
திருநெடுந்தாண்டகத்தில் இவ்வாழ்வார் பாசரம் தாய்ப்
பாசரமாகச் சொல்லுகின்றது.

“பொங்கார்மேல் இளங்கொங்கை பொள்ளே பூர்ப்பு
 பொருகயல்கண் நீர்அருக்ப்பு போக்து விளறு
 செங்காவ டடப்புறவம் பெடைக்குப் பேசும்
 சிறுநூலுக் குடலுருவிச் சித்தித்து, ஆங்கே
 தன்காலும் தன்ருடங்கை நகரும்பாடித்
 தன்கோவ டட்பாடி ஆடக் கேட்டு,
 ‘கங்காய்! நங் குடிக்கிதுவோ கண்ம?’ என்ன,
 நன்றபூரும் பாடுவான் கவில்கிள் நாளே.”⁶

[பொங்கு-ஆர் - வளர்ச்சியிக்க; பொன்-தேமல்; பொரு-
 போரிடும்; செங்காவ-சிவந்த கால்களைவுடைய; புறவம்-
 புறாக்கள்.]

என்பது பாசரம் இதில் ஆழ்வாருக்கு நாயகி திவை ஒரு
 புறமும், தாயின் திவை மற்றொரு புறமும் நடக்கின்ற
 படியால் எம்பெருமானை அனுபவிப்பதில் விரைவு
 உண்டானதையும், ‘நாம் பதறக்கூடாது’ என்ற தீர்மான
 மும் உண்டாவதையும் காண்கின்றோம். அவனுடைய
 தனிச்சிறப்பை நோக்குமிடத்தில் பதற்றம் உண்டா
 ததையும் பார்க்கின்றோம்.

தெய்வக் காதலால் எம்பெருமானுடன் கல்வி
 ஏற்பட்ட பிறகு கொங்கைகளில் பகைம பூக்கின்றது.
 கண்களில் சோகக் கண்ணீர் அரும்புகின்றது. விரகத்
 தியால் உன்னுகூர்ந்து தீர்ப்பகைவற்றிக் கிடக்கையாலே
 ‘அரும்பு’ என்று கூறும் துட்பத்தையும் உணர்கின்றோம்.
 ‘நாயகனே வந்து மேல் விழுவண்டும்படியான முகையழ
 கையும் கண்ணழகையும் உடைய நீ அவன் மீது விழுதல்
 தகாது’ என்று நாய் சொன்ன அறவுரை அவன் செவியில்
 நாளாசம்போல் புளுகின்றது. தீர்ப்பற்றின விட்டினின்றும்
 பதறிப் புறப்பட்டது போல் அந்தால் துருந்த விட்டினின்றும்
 சடக்கென வெளியருகின்றான் ஆழ்வார் நாயகி. பாம்புக்கு
 அஞ்சியோடியவன் புவிதின் வாயில் விழுந்தாற் போல

யிற்று அவன் நிலை. வெவியிலே வந்துவன் காதில் தாயின் சொல்லைவிடக் கொடிய சொல் விழுவின்றது. ஆண் புறாவும் பெண் புறாவும் கொஞ்சம் பேச்சுகள் அவன் செவியில் விழுவின்றன. இத்திலையில் தன்னிலை கண்டு உடலுக்கு கிளறான். பண்டு அவனும் தானும் கலந்து பரிமாறின படிக்களை நினைக்கின்றான் இதனால் மேலும் உடலுக்கு கின்றான். ஆண் புறாவின் செல்காக்கள் நாயகனுடைய செத்தாமரை அடிகளை நிலைப்பூட்டுகின்றன. புறாவின் சிறுசூர் அவன் இரகசியமாகப் பேசும் பேச்சு கேட்கப் பெறுவது என்றோ எனக் கவன்று உடலுக்குகின்றான்.

இதனால் ஆற்றாமை மீதுர்ந்த பரகால நாயகி எம் பெருமானோடு கலந்து பரிமாறுவதற்கான சில திருத்தலங்களின் திருதாமங்களை வாய்விட்டுப் பேசுகின்றான். தண்கால், தண்கூடத்தை, தண்கோவலூர் முதலான திருப்பதிகளைப் பாடத் தொடங்குகின்றான். அங்குள்ள எம்பெருமான் குவிர்த்த நெறைய் போலவே சிரமம் போக்குகின்ற வடிவையுடையவனாக இருக்கையினாலே அத்திருத்தலம் தண்கால் என்று திருதாமம் பெற்றது என்ற செவியுழி மரபினையும் சிந்திக்கின்றோம். பண்டு அப்பெருமான் தன்னைத் தழுவினபோது சிரமம் எவ்வாம் தீர்த்து மிக இனிமையாக இருத்ததுபோல் மீண்டும் அங்ஙனமே ஆகவேண்டும் என்று தன் காதலப் பாடுகின்றான். திருமழிசையாழ்வாரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சியொன்று இருக்குடத்தைப்பதினைக்கச் செய்கின்றது. எம்பெருமான் அமுது செய்த போனகம் சேஷபூதம் உண்ண உரியது என்ற முறைபிடுக்க. திருக்குடத்தை ஆராவமுதப் பெருமான் தமக்கு ஆக்கின திருப்போனகத்தை முற்படத் திருமழிசைப் பிராணை அமுது செய்யப் பண்ணுவித்தும் பின்னைத் தான் அமுது செய்ததாக நிகழ்ச்சி ஒன்றுண்டு. இப்படியாக அப்பரோடு புரையறக் கலந்து பரிமாறுகின்றவன் எம்பெருமான் என்ற உட்கருத்தினைக் குறிப்பிடுவாள்போலத் திருக்குடத்தை வயப் பாடுகின்றான். முதலாழ்வார்கள் மூவரும் மொழி

வினக்கேந்தி முகுத்தனைத் தொழுது ஆநந்தப் பெரு
வெள்ளம் எப்தின வரவாற்றை நெஞ்சில் கொண்டு
திருக்கோவலுரைப் பாடுகின்றான்.

இங்ஙனம் மூன்று திருத்தவங்கனையும் பாடிய
பிறகும் மனநிறைவு பெறாத ஆழ்வாந்நாயகி ஆடவும்
தொடங்குகின்றாள். இங்ஙனம் இவள் பாடுகின்ற படியைக்
கேட்டும் ஆடுகின்ற படியைக் கண்டும் திருத்தாயார்
'நங்காய்! நம் குடிக்கு இதுவே நன்மை' என்கின்றாள்.
"சேதநவரபம் சகவரனுக்குப் புருஷார்த்தமெய்ந்தி
சகவரஃரபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமன்றே; அவ
னுடைய பேற்றிக்கு அவன் அன்றோ பதற வேண்டும்? நீ
பதறுவது தகாதது," என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இதனைச்
செவிமடுக்கும் ஆழ்வாந் நாயகி நறைபுரையும் பாடத்
தொடங்குகின்றாள்.

"பெடைமடக்கத் மட அஞ்ஞம்

யிரிபாது மலங்கமல

மடல் எடுத்து மதுறுகரும்

வரம்உடுத்த திருநகையுள்"

என்பது பாசரம். அந்த நறைபுரை அடைவது எத்தராளோ?
என்கின்றாள்

இங்ஙனம் ஆழ்வாந் பாசரங்களில் ஆழங்கால்
பாட்ட வண்ணம் திருக்கோவிலின் கருவறையில் தின்ற
திருக்கோவத்தில் கிழக்கே திருமுருக மண்டலம் கொண்டு
சேவை சாதிக்கும் திருத்தண்ணாவூர் அப்பனை வணங்கு
கின்றோம். இந்த எம்பெருமானுக்கு அள்ள நாயகி,
அநந்தநாயகி, அமுதநாயகி, ஐரம்பவதி என்ற நான்கு
தாச்சிமார்கள் உள்ளனர் இவர்களையும் சேவிக்கின்
றோம். தீர்த்தம் திருத்தழால் பெற்று, சடகோபம்
சாதிக்கப்பெற்ற நிலையில் திங்கிய கவியின் திருப்பாசரம்
நெஞ்சில் குவிநீவிடத் தொடங்குகின்றது.

1. பேரி திரு. 6.9:1

“மாறுபட வாடைகளும்
வன்கால்வக் தென்முனைமேல்
ஊறுபட ஊர்ந்த
உணவுவெல்லாம் — மாறத்
திருத்தண்கால் ஊரான்
திருத்தன் துளாயின்
மருத்தண்கால் ஊராநோ
வாய்ந்து.”

[மாறுபட-விரோதமாக; வன்கால்-வலிபகாற்று; ஊர்ந்த-தவழ்ந்ததனால் உண்டாக்திய; உணவு-வருத்தம்; மாற-தீங்கும்படி; மரு-மணம் பொருத்திய; தன்கால்-குளிர்ந்த காற்று; வாய்த்து-இனிதாகப் பொருத்தி.]
என்பது பாசரம். இதனையும் ஒதி உளங்கரைகின்றோம்.

இது தலைவனைப் பிரித்த தலைவி வாடைகளை நீரங்கிக் வருத்திக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவனுடன் கூடிப் பிரித்த தலைவர்களின்மீது காமத்தை மிகுதிப் படுத்துவதான வாடைக் காற்று வீசி அவனை வருத்துகின்றது. அதனை ஆற்றமுடியாத தலைவி தலைவனுடைய சம்பந்தம் பெற்ற பொருளின் தொடர்பினாவாவது ஒருவாறு இத்தோய் தணிபப் பெறலாம் என்று கருதுகின்றாள். தலைவன் அணிந்த திருத்தழாயின்மீது பட்டு அந் தழமணத்துடன் வருகின்ற காற்றாவது தன்மீது வீசப்பெறுமோ என்று ஏங்கிக் கூறிச் செல்வதாக அமைந்துள்ளது இப்பாசரம். நாமும் தலைவி தலைவன் எய்தியதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு இதனை ஒதுகின்றோம். அந்நிலை ஏற்படப் பரம பக்தி நிலை வரவேண்டும்.

திருக்கோவிலை விட்டு வெளிவந்து மூன் மண்டபத்தில் ஓரிடத்தில் அமர்ச்சின்றோம். நம் சித்தனை சிலப்பத்

காரக் காவத்திற்குச் செல்லுகின்றது. கட்டுரைக் காதலில் மதுராபுரித் தெய்வம் கணவனை இழந்த கண்ணகிக்கு ஆறுதல் கூறும் போக்கில் அவளது பழம் நெய்ப்பை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். அப்பொழுது அவள் 'தென்னவன் நீறுஇவன்' என்பதை விளக்கும் முறையில் சிவ நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றாள். அவற்றுள் ஒன்று பராசரன் என்ற அத்தனை வரலாறு. இவர் சோழ நாட்டைச் சேர்த்தவன். சேரவேந்தனின் தொடைத்திறம் கேட்டு காரும் நாரும் ஊரும் கடத்து சேரநாட்டை அடைகின்றான். சேரன் அவையில் உள்ள பல சாத்திர வல்லுநர்களுடன் சொற் போர் புரிந்து 'பார்ப்பன வாகை' சூடித் தன் வெற்றிக்குப் பொருத்தமாகச் சோமனனன்பால் தயல அணிகலன்களையும் பரிசினாகப் பெற்றுக் கொண்டு தன்னார் நோக்கி மீண்டும் வருபவன் இத் 'திருத்தங்கால்' (தன்கால்) என்ற ஊரில் அரசமரத்தையுடைய ஒரு மன்றத்தின்கண் தயலி இளைப்பாறுகின்றான். தன்னாந்துகோர், குண்டுகை, வெள்ளைக்குடை, சமீப்த்துகள் இவற்றையும், பரிசினாகப் பெற்றப் பண்டங்களை யுடைய ஒரு சிறிய மூட்டைவையும் மிதி அடியையும் தன் அருகில் நிவத்தின்கண் வைத்து இளைப்பாறுகின்றான்.

இளைப்பாறுகின்றவன் கம்மா இருக்கலில்லை. தனக்குப் பரிசிக் நக்கிய சேரனைப் பவையாறு வாழ்த்துகின்றான். அந்த வாழ்த்தொலியைக் கேட்ட அம்மன் மத்தின்கண் விளைபாடிக் கொண்டிருந்த அத்தனைச் சிறுவர்கள் அப்பராசரனைச் சூழ்த்து கொள்ளுகின்றனர். அத்தனை அச்சிறுவர்களை நோக்கி 'பின்னைகான், தும்மில் எவரேனும் என்னோடு சேர்த்து மறையினை ஒதவல்லீராயின் இச்சிறிய மூட்டைவைப் பரிசினாகப் பெறுவீர்' என்ற அறியீடுகின்றான். உடனே வார்த்திகள் என்னும் அத்தனையின் செவ்வமகன் நட்சினாரூர்த்தி

என்னும் சிறுவன் மகனவின் ஒலி சிந்தும் வருவது வண்ணம் மிக்க மயிற்ச்சிவுடன் அப் பராசரகுடன் நன்கு பொருத்த ஒதுகின்றான். அச்சிதவனின் நிறமைக்கு மெச்சி முத்துக் கோவைகளாகிய முறாலும், அதற்கேற்ற அணிவன்கள் நிறவும் கைக்குக் கடகமுடிகாதிற்குத் தோடும் ஆகிய இவற்றுடன் தர-கொணர்த்த மண்டச் சிறு பொத்தவையும் அச் சிறு-னுக்கு வழங்குகின்றான் பார்ப்பனவாகை பெற்ற அப் பராசரன்.

தட்சிணாமூர்த்தியின் குடும்பம் செழிப்புடன் திருக்கும் நிலை கண்ட அல்லரில் பணிவாத்தும் அரசு அலுவலர்கள் பொறாமை கொள்ளுகின்றனர். அரசியல் முறைக்கு மாறாகப் புதைவற் பொருளைக் கவர்த்து கொண்டவன் என்று வார்த்திகளைப் பிடித்துக் காவலில் வைக்கின்றனர். பின்னர் அவனைச் சிறைக் கோட்டத்திற்குக் கண் இடுகின்றனர். அந்த வார்த்திகள் மனனவி காத்தற்கை என்பான் அச் செயல் கண்டு பெரிதும் வருத்தி நிலத்தின் வீழ்த்து புரண்டு, சினத்தினால் பொங்கி செங்கோலையும் வெறுத்துப் பேசுகின்றான். கார்த்திகை என்னும் பத்தினிப் பெண்ணுக்கு குற்ற நிலைமைகண்டு மதுரையில் உள்ள கொற்றவை (நுயல்)என்னும் கோயிலின் சிற்பக் கடவு திறக்கப்படாத நிலையை அடைகின்றது. இதைக் கேட்ட பாண்டியன் நெடுச்செழியன் தன் ஏவலரை வகுவித்து இந்நிலையை ஆராயுமாதும் தனது ஆட்சியில் செங்கோலமைக்கு மாறான செயல் நிகழ்ந்ததுண்டா என்பதை ஆராயுமாதும் பணிக்கின்றான். அப்பணியாளர் ஒற்றர்கள் மூலம் அனைத்தையும் அறிந்து வார்த்திகளைச் சிறைவீடு செய்து அவனை அரசன்மூன் கொணர்த்து நிறுத்தி உண்மையைக் கூறுகின்றனர். அரசன் தன் பணியாளரால் தேர்த்த தவற்றினுக்கு வருத்தி அவனுக்குப் புகழுரை பல சொல்லி தன் அரசியல் முறை பிழைத்தமைக்குப் பொறுக்குமாறு அவ்வந்தனைனை வேண்டுகின்றான்.

மேலும், நீர்வனம் நிலவனம் மிக்க அவ்வந்தணன் பிறத்த ஊராகிய திருத்தங்காவையும் குறையாத வினையுனையுடைய வயதார் என்னும் ஊரினையும் அப்பார்ப்பனனுக்கு முற்றாட்டாக வழங்குகின்றான். பின்னர் அவ்வந்தணனையும் கத்புடைத் தெய்வமாகிய கார்த்திகையையும் தன் மார்பு நிலத்தில்பட வீழ்த்து வணங்குகின்றான். இங்ஙனம் இத்திருத்தலம் பயணம் சிலப்பதிகார நிகழ்ச்சி யொன்றினையும் நினைக்கச் செய்கின்றது. இதனால் இத்திருத்தலத்தின்தொன்மைமையையும் பழம் பெருமைமையையும் அறிந்து போற்றியவன்னைம் பேருத்தமூலம் விசுறுநகரை அடைகின்றோம். அங்கிருந்து இருப்பூர்தியின் மூலம் மதுரை வந்து நாம் தங்கியிருக்கும் மல்கம்மாள் சத்திரத் திற்கு வந்து சேர்கின்றோம்.

9. ஆழ்வார் திருநகரி ஆதிநாதப் பெருமாள்

சீமத் நாராயணனே முழுமுதற் கடவுள் என்பதை
ஆழ்வார் பெருமக்கள் தம் பாதசங்கிலிப் பல் வேறு
விதமாக நிலை நாட்டியுள்ளனர். நம்மாழ்வாரின் பெரிய
திருவந்தாதியில் ஒரு பாடல்.

“முதலார் திருவுருவம் மூன்றென்பர்; ஒன்றே
முதலாகும் மூன்றுக்கும் என்பர்-முதல்வா!
நிகரிலகு கார் உருவா! மின்னகத்த நன்றே
புகரிலகு தாடகர பூ.”¹

[இலகு-ஒத்து விளங்கும்; புகர்-தேச; இலகு-மிக்கு
விளங்கும்]

இப்பாடலில் மேற்கூறப்பெற்ற சித்தாந்தம் நிலை நாட்டப்
பெற்றுள்ளது. சீமத் நாராயணன் ஒருவனே பரமத்துவம்
என்பது தோன்ற ‘முதல்வா!’ என்று விளிப்பது ஒருதத்
தக்கது. சேவிக்கும்பொழுதே எக்வாத் தரப்புகளும்
ஆறும்படியான திருமேனி கொண்ட தெய்வமே பரமத்துவம்
என்பது விளங்க ‘நிகர் இலகு கார் உருவா!’ என்றும்
விளிக்கின்றார். இதனையே திருமங்கையாழ்வாரும்.

“ஒருருவம் பொன்னுருவம்; ஒன்று செந்தீ;
ஒன்றுமா கடலுருவம்; ஒன்று நின்ற
ஒலுருவம் கண்டபோது. ஒன்றாம் சோதி
ஒவிலுருவம் எம்மடிகர் உருவர் தானே”²

1. பெரி-திருவத்-12

2. திருநெடுத்-2

என்று அருளிச் செய்து பரதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணி யிருப்பது கருதத் தக்கது. இதில் அவரவர்களுடைய தோழிக்கு அவரவருடைய உருவம் பொருத்தமா யிருப்பதைச் சொல்லுகின்றார். நான்முதன் உருவம் பொன்னுருவம்; பொன் பல்வேறு அணிமனைச் சொ லுதற்கு உசித்தாயிருப்பது போல, பதினாங்கு உலகம் காலையும் படைப்பதற்கு உரிய உருவமென்று தோற்றி யிருக்கும். நெருப்பின் இயல்பு அனைத்தையும் எரித்து அழிப்பதாகையால், உருத்திரனுடைய இயல்பை நோக்கின் தீத்த அக்ஷத்தைப்பெய்காம் அழிப்பதற்கு உசித்தாயிருக்கும் என்று தோற்ற விருக்கும். கண்டார்க்கு விடாஸைத் தீர்ப்பதும், பல்வேறு பிராணிகளையும் இரத்தினம், முத்து முதலிய எவ்வாப் பொருள்களையும் வேறுபாடின்றித் தன்னுள் வைத்துக் காப்பதும் கடலின் இயல்பாகத் தோற்றுவின்றது; அப்படியே எம்பெருமானது இயல்பை நோக்கின், அண்டினாரின் தாபங்களைத் தீர்க்குமவராயும், அவர்களைத் தன் அன்பினால் காப்பவராகவும் இருப்பது தோற்ற விருக்கும். 'மாகடலுருவம்' என்பதையே இதுதிரில் 'முகிலுருவம்' என்று மீண்டும் மூதனிக்கின்றார்.

மேற்கூறிப்பிட்ட நம்மாழ்வார் பாகரத்தில் எம் பெருமானிடத்தினைதாகக் குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கும் தாமரைப் பூவே இப்பரதத்துவத்தை அறுதியிடுவதாக இருக்கும். சிவன் நான்முதனிடமிருந்து தோன்றியதாகவும் அந்த நான்முதன் எம்பெருமானின் திருவுந்திக் கமலத்தில் தோன்றியதாகவும் சாத்திரங்கள் சொல்லியிருப்பதால், அந்தக் தாமரைவையுடைய எம்பெருமானே பரதத்துவமாக இருக்கத் தகுதியுடையது அறுதியிடுக்கின்றார் ஆழ்வார். மேலும், திருமங்கை மன்னன் சித்திரித்துக் காட்டும்,

1. நெந்திமேல் கண்ணானும் நிறைமொழிவாய்

நான்முதனும் நீண்ட கால்வாய்

ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டின் ஒருவனையும்

உள்ளிட்ட அமர ரோடும்

வெற்றிப்போர்க் கடவுளையன் விழுங்காமல்

தான்வினாங்கி உய்யக்கொண்ட

கொற்றப்போர் ஆழிவான்குண¹³

[நாய்வாய்-தொய்குகின்ற வாய்; ஒற்றைக்கை-குதிக்கை;
வெண்பகடு-ஐராவதம்.]

இதை நோக்கும்போதும் சீமன் நாராயணனின் பாதத்
துவம் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இந்த எண்ணங்கள் நெல்வையில் ஒரு விடுதியில்
நங்கியிருக்கும் நம் மனத்தில் ஒழிவிடத் தொடங்கு
கின்றன. அதிகாலையில் எழுந்து நம்மாழ்வார் அவதரித்த
திருக்குருகர் என்ற திவ்விய தேசத்தைச் சேவிக்கச்
சித்தமாகின்றோம். தன்பொருதை ஆற்றின் இருகரை
களிலும் அடுத்தடுத்து ஒன்பது திவ்விய தேசங்கள்
உள்ளன. இவற்றை 'ஈவ திருப்பதி' என வழங்குவர்.
அவற்றுள் பொருதை யாற்றின் தென்கரையிலிருப்பவை
திருக்குருகர், திருக்கோனூர், தென்திருப்பேரை என்ற
மூன்றாகும். மற்றவை ஸ்ரீவைகுண்டம், நத்தம் என
வழங்கப்பெறும் வரகுணமங்கை, திருக்குளத்தை, திருப்
புளியகுடி, தொலைவிலி மங்கலம் (இரட்டைத் திருப்பதி)
ஆகிய ஆறும் ஆறும். இவை பொருதையாற்றின் வட
கரையிலுள்ளன. இந்த நவதிருப்பதிகளையும் நம்மாழ்
வார் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். இவை யாடிம்
திருக்குருகரைச் சுற்றியே அமைந்துள்ளன. முதல்.
திருப்பதிநாதன் திருக்குருகர்-இது நெல்லை-திருச்செந்தூர்
தெருஞ்சாலையில் சுமார் 22 கல் தொலைவிலுள்ளது.
நம்மாழ்வார் திருவவதரித்த காரணத்தாலேயே, இத்
திருப்பதி 'ஆழ்வார் திருநகரி' என்ற பெயரையும் பெற்றுத்
திருக்கின்றது. இந்த ஆழ்வார் திருநகரி நெல்லை -
திருச்செந்தூர் இருப்புர்தி வழியிலுள்ள ஓர் இருப்புர்தி
நிலையம். இந்த நிலையத்தினின்றும் ஒருகல் தொலைவி
லுள்ளது இத்திவ்விய தேசம். ஆகவே நெல்வையிலிருந்து

1. பெரி. திரு 11,6:3

பா. தி-10

இருப்பூர்தி—மூலமும் இவ்வூரை வந்தடைவதாம். நாம் அதிகாவலில் நன்னீராடி நல்லாடை உடுத்து என். ஆர். கப்பிரமணிய பிள்ளை வழிப்பகத்தார் அன்புடன் அனுப்பிய 'சிந்துத்தில்' (Van) புறப்படுகின்றோம், முக்கால்மணி நேரத்தில் திருநகரியை வந்தடைகின்றோம்.

ஊரை நெருங்க நெருங்க அவ்வூர்ச் சூழ்நிலையும் வளமும் நம் கண்ணில் படுகின்றன. ஆற்றுநீர் பாயும் இடமாதலால் நெல் வயல்களும் சோலைகளும் நமக்குக் காட்சியளிக்கின்றன. "மலித்து செந்நெல் கவரி வீசம் திருக்குருகர்"¹ "சேத்தில் செந்நெல் கமலம் ஒங்கு திருக்குருகர்,"² "கொக்கு அவர் தடம் தாழைவேலித் திருக்குருகர்"³, "வளங்கொள் தண்பனை சூழ்ந்து அழகு ஆய திருக்குருக்கர்,"⁴ "செதுவில் செந்நெல் கரும்பொடு ஒங்கு திருக்குருகர்"⁵ என்று ஆழ்வார் பாசரங் களில் குறிப்பிடப் பெறும் வளத்தையும், அவ்வளம் இன்றும் நின்று நிலவுவதையும் கண்டு மகிழ்கின்றோம். நம் வண்டியைச் சாகையின் ஓர் ஒதுக்குப் புறத்தில் நிறுத்தி விட்டு ஊரின்மீது நம் பார்வையைச் செலுத்துகின்றோம். ஊர் சுற்றுப் பெரிய ஊரே. நகர்களில் உள்ளவாறு போல மிகப் பெரிய கட்டடங்கள் ஒன்றும் இல்லை. நம்மாழ்வார் காலத்தில் ஒன்றிரண்டு இருத்திருக்கலாம். "குன்றம் போல் மணி மாட நீடு திருக்குருகர்"⁶ 'மாடமாடானிகை சூழ்ந்து அழகு ஆய திருக்குருகர்"⁷, "தேசமாமதின் சூழ்ந்து அழகாய் திருக்குருகர்"⁸ என்ற நம்மாழ்வாரின்

1. திருவாய். 4. 10:5   5. ஷா 4. 4. 10:6

6. ஷா 4. 10:8 கொக்கு அவர்—கொக்குபோல்
வெண்ணிறமாக அலரும்

7. ஷா 4. 10 : 9 தண்பனை—சூழிர்த்த
நீர்நிலங்கள்

8. ஷா 4. 10:10 செது—வினை நிலம்.

9. திருவாய். 4. 10:1

10. ஷா 4. 10:2   11. ஷா 4. 10:3

திருவாக்குகளைச் சித்திக்கின்றோம். பொதுவாக ஊரையோ ஊர்ச் சுற்றுப் புறத்தையோ கவிஞர்கள் வருணிப்பதுபோல் அந்த ஊர் நேரில் பார்ப்பவர்கட்குத் தோன்றுவதில்லை; அந்த ஊரைப் பார்க்காமல் இருக்கும்பொழுது அங்ஊரைப் பற்றி நம் மனத்தில் எழும் மானதக் காட்சிகள் அங்ஊரை நாம் பார்க்கும்பொழுது ஓளவுதான் பொருத்தம். திரு இலக்கியச் சுவைஞர்களின் அநுபவமாகும்.

ஊரகுவிலுள்ள சாவையை அடுத்தே திருக்கோயில் உள்ளது. புனை வண்டியில் சென்றாலும், பேருத்தில் சென்றாலும் நாம் முதலில் ஆதிநாதர் சத்திதியைத் தான் வந்தடைகின்றோம். திருக்குருகூர் என்பதன் காரணத்தை அறிய நாம் ஆவல் கொள்ளுகின்றோம். புராணக் கண் திறக்கின்றது. ஒருநாள் நான்முகன் நாராயணனை வணங்குவதற்காக வைகுந்தம் செல்லுகின்றார். நாராயணன் நான்முகனை நோக்கி "அன்பனே, உன்னைத் தோற்றுகிற்பதற்கு முன்னரே தன்பொருதையாற்றின் கரையில் ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்ெடுத்து அதனைபே குடியிருப்பாகக் கொண்டுள்ளோம். அதனைபே ஆதிக்கோயிலாகக் கொண்டு வழிபடுவாயாக" என்று கூறுகின்றார். நான்முகன் அந்தத் தலத்தை நோக்கி வருங்கால் தன்பொருதையாற்றில் மிதந்துவரும் வலம்புரீச் சங்கொன்று 'சங்கனித்துறை'யில் ஏறி அங்குள்ள ஆதிநாதரை வலம்பருவதைக் காண்கின்றார். இங்வனம் திருமால் உகந்து இடங்கொண்ட இடத்தில் இருக்கும் ஆதிநாதரை வழிபட்டுச் சத்தியவோகம் தீரும்புகின்றார் நான்முகன். திருமாலே குருவாக வந்து உபதேசித்த தலமாதலால் இதற்குக் 'குருகூர்' என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. இதனை அறிந்த வண்ணம் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம்.

திருக்கோயிலின் வாசலில் ஒரு தகரக் கொட்டகையும், அதைச் சேர்ந்தாற்போல் ஒரு பெரிய மண்டபமும் நம் கண்ணில் படுகின்றன. இந்த மண்டபத்தில்தான்

இராமபணக் குறடு உள்ளது. இராமபணக் குறட்டை அடுத்திருப்பது கோபுர வாயில். இதனை அடுத்தள்ள கொய்க்கணபான் குறடு. கிளிக் குறடு ஆகிப்பவற்றைக் கடந்து கருட மண்டபத்தினை அடைகின்றோம். இதனாகக் கடந்து அர்த்த மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். இப்படி வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே இத் திருப்பதிப்பற்றிய தம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசரங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றன. அச்சா வதாரத்தில் எம்பெருமானின் பரத்துவத்தை மூதனிக் கின்ற விறு பெற்ற பாசரங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சித்திக்கின்றோம்.

ஒன்றுக் தேவும் உலகும் உயிரும்
மற்றும் யாதும்பிள்ளை
அன்று காண்முதல் தன்னெனடு தேவர்
உலகோடுயிர் படைத்தான்

.....
நின்றஆழிப்பி ராங்கிற்கு மற்றைத்
தெய்வம் காடுதிரே.¹¹²

என்பது மூதற் பாசரம். மூதலிரண்டுகள் எம்பெரு மானின் துணத் காசனத்துவத்தை மூதனிக்கின்றன. 'தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதும் ஒன்றாய் இக்வா அன்று' என்று கூட்டிப் பொருள் சொன்ன வேண்டும். எம்மாப் பொருள்களையும் படைத்தவனான சர்க்கைவரன், நாய் சத்திதி ஒழியக் குழத்தை வளரரசரப் போலே, தன் சத்திதி ஒழிய இவை சீலிக்கமாட்டா என்று பார்க்குத் திருநகரியிலே எலியனாகக் காட்டி தத்தலுளா நிற்க, 'வேறே அடையக் கூடிய பொழுதும் உண்டு' என்று தேயத் திரிகின்றீர்களே, இஃது என்ன அறிவுக்கேடு!' என்று வேறு தெய்வங்களை நாடுவோரை நோக்கி வெறுப்புக் காட்டுகின்றார் ஆழ்வார். இங்கே

இன்னவாழிதக ஈட்டுவாத்தி காண்மின்: “ஸர்வேசுவரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்யத்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்யத்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை வ்ருஷ்யத் தான்; ஆக இதுதான் பஜாமுகமாபிற்றுக்கானும்” மேலும் நீர் வேட்கையையுடைய ஒருவன் கங்கை பெருகியோடா திற்க அறிவே அன்னிக்குடித்துத் தன் விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன் கரைவிலேயே குத்தாலி கொண்டு கிணறு தோண்டித் தன் விடாய்க்கு உதவ நாக்கு நனைக்க இருக்குமாறு போலே, அடையத் தக்கவனுமாய், எளிதில் ஆராதிக்கக் கூடியவனுமாய், நல்ல சபாவத்தையுடையவனுமான இவனை விட்டு, அடையத் தகாதவராய், அரிவராய். அரிதில் ஆராதிக், கூடியவராய்க் கெட்ட சபாவத்தை உடையவராய், சிவித்து ஆராதித்தாலும் பலிப்பதும் ஒன்று இன்றிக்கே இருக்கிற திருவிக்காத தேவரைத் தேடி அடைய தற்குத் திரிவின்றிக்கே” என்ற ஈட்டின் வினக்கத் தையும் சித்திக்கின்றோம்.

இந்த எம்பெருமான் மேலி உறையும் கோவிலுக்குப் பாடியாடிப் பரவிச் செல்லுமாறு உலகினரைப் பணிக் கின்றார் அடுத்த பாசரத்தில்.

“நாடி நீர்வ ணங்குக் தெய்வமும்
உம்மையும் முன்படைத்தான்
விடிக் கீர்ப்புக றாதிப் பிரானவன்
மேலி யுறை கோலிக்

பாடி பாடிப் பரவிச் செல்விடுகன்
பல்லுறகீர்! பரந்தே”¹²

மக்கள் வணங்கும் சிறு தெய்வங்கட்டும் மக்களுக்கும் அதிக வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லை மக்களைக் காட்டிலும் அவர்கட்குச் சிறிது ஓரளவும் சக்தியும் ஏறியுள்ளன; அவ்வளவுதான் ஆகவே, அத்தெய்வங்களையும் மக்களை

யும் படைத்த காரணமுதலான சீமத் நாராயணன் சேவை சாதிக்கும் இடமான திருநகரியைச் சேவிக்கும்மாறு பணிக் கின்றார் ஆழ்வார்.

ஆதிப்பிரான் அவன் மேலி உறைகோயில்: பரம பதத்தில் தன்னிக் குறைந்தார் இவ்வாகையாலே அவ் வீடத்தைவிட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவந்தையும் காற்கடைகொண்டு குழத்தை விழுடைப தொட்டிற் காற்கடைவிலே கிடக்கும் தானையப் போல, காப்பாற்றுவானை விரும்புவவர்களான சம்சாரிகள் இருக்கும் இடமானவையாலே விரும்பி வசிக்கும் இடம் இவ்வீடமாயிற்று. 'அவன் மேலி உறை கோயில்' என்ற வீடத்து நம்பிள்ளை ஈடு: 'அவன் பரம்பதத்திலோ உள்வெகுப்போடே காணும் திருப்பது. சம்சாரிகள் படுகிற கிவெசுத்தை அதுவந்தித்து 'இவை என்படுகின்றனவோ' என்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடோயிற்று அவ்வி குப்பது...'

இக் கருத்தபற்றி சட்டியும் வரும் ஓர் இதிகாசத்தை யும் சிந்திக்கின்றோம். பராசரபட்டர் என்பார், 'பரம பதத்திலும் சம்ஸாரிகள் படுகிற கிவெசுத்தை பதுசந் தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெகுப்போடேயாயிற்று' என்று அருளிச்செய்ய, பாண்டிநாடு என்ற அன்பர் ஒருவர், 'ஆச்சானும் பிள்ளை யாழ்வானும் இதைக் கேட்டுப் பரம்பதத்திலே ஆதந்தத்தால் பூர்ணனாயிருக்கிற இருப் பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸனைத்தோடேவிருந்தான் என்கை உசிதமோ? என்கின்றார்கள்' என்று வந்து விண்ணப்பம் செய்ய, அதற்குப் பட்டர், 'மணிநர்கட்குத் தக்கம் வருகின்ற காயத்தில் தானும் (எம்பெருமானும்) மிகவும் துக்கிக்கின்றான்' என்றது குணப்பிரகாசனத் திலேயோ? தோவுப் பிரகாசனத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டாற்றியோ? இது குணமாகிக் குணமென்று பேர் பெற்றவற்றில் அவ்வு இவ்வாதது ஒன்று உண்டோ?' என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனைச் சுற்று விளக்குவோம். எம்பெருமானை 'ஸமஸ்த கல்பாண குணாத்மகன்' என்றும், 'உயர்வுற உயர் தல முடைபவன்' என்றும் கூறுகின்றவர்கள் 'ஒன்றொழியாமல் எவ்வாக் குணங்களும் அப்பெருமானிடத்தே உள்ளன' என்று இசைந்தே தீரவேண்டும். ஒரு குணம் இல்லை என்றாலும் அது அவனைக் குறை சொன்னதாக ஏற்படும். தூக்கப்படுவதென்பது கல்பாண குணமன்று என்றும், அது தாழ்வான குணம் என்றும் கவக்குவர் சிவர். தாமாக அநுபவிக்கும் சொகம் தாழ்வானதேயன்றிப் பிறர் பொருட்டு அநுபவிக்கும் சொகம் சிறந்த குணமாகும். எம்பெருமான் நமக்காக இன்ப துன்பங்கள் இக்லாமவிருந்தும் பிறப்படும் இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பதனால் தாம் இன்பதுன்பங்களை அடைந்து விகாரப்படுவர்; இந்த விகாரம் பிறரிடத்திலுள்ள அன்புபற்றியதாதலால் அவனுக்குக் குற்றமாகாது என்று பட்டர் அருளினை விளக்கத்தையும் சித்திக்கின்றோம்.

எம்பெருமானைக் காட்டிலும் அவன் உகத்தருவின இடமே மிகச் சிறந்தது என்ற கொள்கையின்படி "ஆழ்வாரும் 'திருக்குரு கூதனைப் பாடியபடியிப் பரவிச் செல் மின்கள்' என்கின்றார். திவ்விய தேசத்திற்குச் சென்று சேவிப்பதைவிட வழிப் போக்குத்தானே மிக இனிதானகையாவே 'பாடியபடியிப் பரவிச் செல்மின்கள்' என்கின்றார். 'பரந்தே' என்பதற்கு ஈடு: 'பெரிய திருநாளுக்கு எல்லாத் திக்குகளின்றும் வந்து ஏறுமாறு போன்று, பல திக்குகளினின்றும் பாடியபடியிப் பரவிச் செல்லுமாறு பணிக்கின்றார்." இதனையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

உலகங்களைக் காப்பதற்காக எம்பெருமான் செய்து போகும் திருச் செயல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனை முழு முதற் கடவுள் என்பதும் தெளிவாகும். "தேவசாதி தொடக்கமாகப் பல உலகங்களைப் படைத்த செயலும்,

‘மண்ணாடும் கிண்காடும் வானவரும்
நாளவரும் மற்றும் எல்லாம்
உண்ணாத பெருவெள்ளம் உண்ணாமல்
தான் விழுங்கி உய்யக் கொண்ட’¹⁴

பெருஞ் செயலும், பின்னர் அவற்றை வெளிநாடு காண
புறப்படலிட்ட அருஞ் செயலும், வாமன அவதாரம்
எடுத்து மூவடி நிலத்தை நீர் ஏற்றுப் பெற்று அளந்து
கொண்ட அற்புதச் செயலும், வராக அவதாரத்தில்
பூமியை அண்டித்திவினிந்தும் ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்துக்
கொண்டதுமாகிய நீர்த் செயலும் தீவனே பரதெய்வம்
என்று திண்ணமாக அறுநிலிப் போதுமே; அத்தோ!
தெளியமாட்டுகின்றிவரே” என்று தூக்கப்படுகின்றார்
ஆழ்வார்.

“பாரத தெய்வமும் பல்லுற கும்படைத்
தந்துட னேவியுங்கி,
காந்து பிழ்ந்து கடத்திடத் ததுகண்டும்
தெளிய கிலகீர்.”¹⁵

என்பது அவர் திருவாக்கு. எல்லாத் தெய்வங்களும்
சீரம் தாழ்த்தி வணங்கும் திருக்குகைர் ஆதிப் பிரானே
முழுமுதற் கடவுள் என்று கூறி அப்படி வேறொரு தெய்
வம் திருப்பதாக உககிவர்களுள் யாராவது கருதினால்
அவர்களைத் தன்னுடன் வந்து கலந்து பேசுமாறு
அழைக்கின்றார். “பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர்! தெய்வம்
மற்றில்கை பேசுகியே.”

சிவனையும் நான்முகனையும் பரம்பொருள் என்று
கருதும் சிவரைப் பார்த்து ஆழ்வார் பேசுவதை நினைக்
கின்றோம்.

“பேச நின்ற சிவனுக் கும்பிர
மன்றனக் கும்பிறர்க்கும்
நாய கன் ஆவனே கபாலகன்
வோக்கத்துக் கண்டு கொண்பின்”¹⁶

14. பெரி. திரு. 11 6:7 15. திருவாய் 4. 10:3

16. ஷா. 4.10:4

[கபாலம்-நான்முகனின் மண்டையோடு; மோக்கம் - விடுபடுதல்.]

என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு. ஒரு காலத்தில் சிவன் தன்னைப் போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று கருதி அவனது தலையொன்றினைக் கிள்ளி எடுக்கின்றான். அத்தலை அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக்கொண்டுவிடுகின்றது. என்ன செய்வது என்றநி யாமல் கவலைப்படுகின்றான் சிவன். தேவர்களும் முனிவர் களும் 'இப்பாவம் தொலைப் பிச்சை எடுக்கவேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றுதான் அது கையைவிட்டு அகலும்' என்று கூறுகின்றனர். அதன்படியே அவனும் பல தலங்களில் பிச்சையேற்று அதைந்து திரிகின்றான். என்றபோதிலும் அது நீங்கிற்றிலது. பின்பு ஒரு நாள் பதிகாரபிரமத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் நாராயண மூர்த்தியை வணங்கி வருத்தி, நீரக்கின்றான். அப்பெருமானும் 'அட்சயம்' என்று சொல்லிப் பிச்சையிடுகின்றான். உடனே கபாலம் நிறைந்து அதுவும் கையைவிட்டு நீங்குகின்றது என்பது கபாலமோக்க வரலாறு.

இவ்விடத்தித்தில் இங்கவையிக்க நம்பின்னை ஈடு: "நீங்கள் ஈசுவரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் பகைகெட்டு நின்றான்; ஒரு வன் ஒடுகொண்டு பிராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஒட்டை யோடத்தோடு ஒழுகவோடநாய், உங்கள் குறைதீரப் பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங்குறையாளராயோ பற்றுவது? 'பாதவியாய் பிச்சையுக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து அவனுக்குப் பரத்துவத்தைச் சொல்வவோ? ஒருவனுடைய ஈசுவரத்துவம் தலையோடே போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈசுவரத்துவம் அவன் கையோடே பென்று காட்டிக் கொடுக்கின்றார். [கண்ணு கொண்மின்] உத்தம் அகங்களிலே நீங்கள் எழுதிவிட்டு

வைத்த கிரத்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டி கோளே? முன்னே நின்று பிதற்றாதே என்கிறார்¹⁷ இவ்வளம் அதுமானத்தைவே பிரமாணமாகக் கொண்டவர் களை¹⁸ மறுத்துத் தன்னுடையதை எண்ணுகின்றோம்.

அடுத்து ஆதமத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட வர்களுடைய மறுக்கும் திறத்தைச் சித்திக்கின்றோம். இவர் கள் இலிங்கிவர்,¹⁹ சமணர், பெளத்தர், விதண்டாவாதம், செவ்வம் வைசேடிகர்கள் முதலியோர். தீயனளும், நீங்கள் வணங்குகின்ற தெய்வங்களும் ஆகிநின்றனன் திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொலிந்து நின்ற பிரவே²⁰ வாயன். அவனையே ஒதிசெய்யுங்கோள்²¹ என்று கூறுவதையும் சித்திக்கின்றோம். அடுத்து, "தாராவளானே பரம்பொருளாயின் அவன் தன்னைப் போற்றும்படி செய்யாமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு எங்களைச் செய்தது ஏன்?" என்று சிவர் வினாவுவதாக நினைத்து ஆழ்வார் அவர்கட்கு மறுமாற்றம் அளிக்கிறார் அடுத்த பாசரத்தில்.

• போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப்
புறத்திட்டு உண்கமலிப்பனே
தேற்றி வைத்த தெய்வமும் வீடுபெற்
நாடெவரு இவ்வைப்பென்றே.

ஆற்ற விரிவவன் மாயம் கண்டவர்அது
அறிந்தறிந் தோடுமினே²²

[பேறுதல்-ஆசரித்தல்; புறத்திடுதல்-வேறுபடுத்துதல்; தேற்றல்-தற்புதல்; உலகு-சாத்திரமரிவாதை.]
என்பத பாசரம், இதில் 'எவ்விதும் வீடு பெற்றாக உலகு இவ்வை' என்ற தொடர் சற்று மயக்கத்தைத்தருவதாகும்.

17. இவர்கள் பாகபத கற்பாஸிக வைசேடிகர்கள்.

18. இலிங்கிவர்-இலிங்கவாதிகள்; லிங்கம்-தேஹது; அது மாயம். 19. திருவாய் 4:10:5

20. ஷ - 4, 10:6 பரமபதத்திலிருப்பதையிட இங்கே திருக்குணங்கள் நன்கு விளக்கப்பெற்றதனால் இப்பெயர் பெற்றார்.

‘எல்லோரும் நாராயணனைத் தொழுது வீடு பெற்று விட்டால் இந்த வீரை விபூதி அடிபற்றுப் போய்விடும்’-அதற்காகவே உங்களை வேறு தெய்வங்களைத் தொழுமாறு செய்து சம்சாரிகளாகத் தொலைத்து போகும்படி செய்தான் என்பதாகப் பொருள் கொள்ளும்படி செய்துவிடும். திருக் குருகைப்பிரான் பின்னான் உன்விட்ட எய்வா உரையாசிரியர்களும் ‘உனது’ என்பதற்கு ‘சாத்திர மரியாதை’ என்று பொருள் கொண்டுள்ளார்கள். “அவரவர்-தன் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்பப் பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாத்திர மரியாதை ஏற்பட்டுள்ளது. நீங்கள் சென்ற பிறவிகளில் தீவினைகளைச் செய்திருந்த படியால் அவற்றின் பலனாக உங்களை இப்பிறப்பில் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் தன்னியுள்ளான். கொடிய பாவங்கள் பண்ணின் உங்களை புண்ணியான்மாக்களைப் போலவே நாராயண வழிபாடு செய்யும்படி செய்துவிடுவதானால் அப்போது சாத்திரமரியாதை குறைத்துவிடுமல்லவா? அங்ஙனம் அக்து அழிந்துவிடாதிருக்கும் பொருட்டே உங்களை இங்ஙனம் திறுத்திவைத்தான்” என்ற சரியான பொருளையும் சிந்திக்கின்றோம்.

அடுத்த பாசரத்தில் அவர்கள் இந்தச் சுழலிவிருத்த தப்பும் வழியைக் காட்டுகின்றார்.

“ஒடி யோடிப் பல்வி றம்பும்
பிறக்கும்ந் தோர் தெய்வம்
பாடி பாடிப் பணிந்து பல்படி
கால்வழி யேறிக்கண்டார்

ஆடு புட்கொடி ஆதி ஞ்சுந்திக்(கு)
அடிமை புகுவதுவே.¹¹²¹

21. திருவாய்மொழிக்கு வடமொழிப் பதவுதையில் ஒன்பதாவிரப்படி இவற்றிய ஸ்ரீ சங்கராநாதாஜ சுவாமி இ பொருளையே பணித்துள்ளார்.

22. திருவாய் 4, 10:7

[ஓடி ஓடி-சம்சார சாகரத்தில் ஓடியோடி; பல்படிகால் வம்சபரம்பரையாக; புன்கொடி-கருடக்கொடி; புருவது விபங்கோள் வினைமுற்று.]

இதில் கருடக் கொடியையுடைய எம்பெருமானுக்கு அடிமை புருவதுவே அவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியதாகும் என்கிறார். அடுத்து,

‘புகுபு நயமினால் நய்க்காக் கண்ட

மார்க்கண்டேயவனை.

நக்க பிரானும் அந் நய்யக் கொண்டது

நாராயணனானே.’²²²

[புகு-உள்புகு; நக்கபிரான்-நிகம்பரன் (உருத்திரன்)] என்று மார்க்கண்டன் வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். யமன் மார்க்கண்டனையும் இலங்கத்தையும் தன் பாசத்தால் கட்டி திருக்கும் பொழுது சிவபெருமான் நாராயணனைத் தியானித்து அவனது திருவகுளால் இலங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத் தன்னிமார்க்கண்டனுக்கு என்றும் பதினாறு வயதாக வாயும்படி அதுக்கிரகித் தான் என்பது வரலாறு. இந்த மார்க்கண்டன் நெடுநான் வாழ்ந்த பிறகு மகாப் பிரளயத்தைக் காணவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப் போற்றி வணங்குகின்றான். அவன் அருளால் மகாப் பிரளயத்தைக் காணும்கால் அப்பெருமானது திருவலித்தினுள் திருமாலொருவனையளி மந்திரத் தேவர் எவரையும் பிறைத்திருப்பதைக் காணவில்லை. முடிவில் தான் திருமானைச் சரணம் அடைந்து அவன் திருவடிப் பேறு பெறுகின்றான் என்பதையும் சித்திக்கின்றோம். அடுத்து, ஆரவார் திருநகரையைச் சித்தனை சொல்லுமாதும் ஆதிப்பிரானுக்கு அடிமை செய்யுமாதும் ஆற்றப்படுத்துவதையும் என்னுகின்றோம்.

அந்த மண்டபத்திலிருந்த வண்ணம் கருவனறவில்
தின்ற திருக்கோதத்தில் கிறுக்கு நோக்கிய திருமுன
23. திருவாய் 4, 10; 8

மண்டலம் கொண்டு பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிப் பிராட்டியாரும் திருபக்கங்களிலும் திருக்கும் நிலையில் சேவை சாதிக்கும் ஆதிநாதப் பெருமானைக் கண்டு வணங்குகின்றோம். இந்த எம்பெருமான் பந்திய நம்மாழ்வார் பாசரங்கள் தம்மிடத்தொலிவாக வெளிப்படுமாறு ஒதி ஒதி உளங்கரைகின்றோம். இந்த ஆதிநாதருக்கு முன்பக்கத் திருப்பவரே உற்சவராகிய பொய்க்குடி கி.த. பிரா. இவர் பக்கத்தில் உற்சவர்களாக சதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி ஆகிய மூவரும் நித்தகின்றனர். இவரையும் நம்மாழ்வார்,

“இனிக்கத் திட்ட புரானத் தீரும்
சமனாரும் சாக்விபரும்
வலிந்து வானுசெய் விக்களும் மற்றுந்
தெய்வநம் ஆமிரிந்தாம்
மலிந்து செந்தெல் கவலி விகம்
நிருக்குரு கூநனும்
பொலிந்து கி.த. மராவகனவர் ஒன்றும்
பொய்யிவ்வை போற்றுகினே.”²⁴

[சாக்கியர்-பெளத்தர்.]

என்ற பாசரத்தால் மக்களாசாசனம் செய்துள்ளார். இப்பாசரத்தைப் பாடி இவரையும் வணங்குகின்றோம்.

மூவவர் ஆதிநாதரும் அவர் பக்கத்திலிருக்கும் நாச்சியார்களும் கதைவினாவானவர்கள். இத்திருக்கோயிலில் ஆதிநாதவல்லியும் ஒருகூர்வாயியும் தனிக்கோயில் நாச்சியார்களாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்களைத் தவிர தெற்கும் பிராகாசத்தைப்பொட்டிய மேனடவின் மீது வாக வாகவாயனர் ஞானப் பிரானாக முனிவர்கட்குக் காட்சி நல்கும் நிலையில் நமக்கும் சேவை சாத்தக்கின்றார். இவரிடம் சென்று இவரை வணங்கி நமக்கும் ‘ஞானபிண்டை’ அருளுமாறு வேண்டுகின்றோம்.

ஆண்டவனைவிட அடியாரே மிகவும் பெருமை பெற்றவர் என்பது வைணவ சித்தாந்தம். மற்றைய ஆழ்வார்கள் பாவனும் எம்பெருமானைப் பாரட மதூரகனிடம் வாழ்வார் மட்டிலும் நம்மாழ்வாரைப் பாடியிருப்பதனால் இதனை அறியலாம். 'கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு' என்ற திருமொழி நம்மாழ்வாரின் புகழையே பாடுகின்றது. அத்தகைய பெருமையாய்ந்த நம்மாழ்வாரின் சத்திதிக்கு வருகின்றோம். வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் எழிலை வவயமாகக் கொண்டு இலங்கும் 'வேதம் நயிந் செப்ப விற்தகரை'க் கண்டு வணங்குகின்றோம். பொதுவாக திருமால் கோயில்களில் நம்மாழ்வாரின் திருமொழி கூப்பிய கையராய்ச் சிவை வடிவிலும் செப்பு வடிவிலும் காணப் பெறும். ஆனால், இத் தலத்தில் 'அவர் உபதேசிகளும் ஞான முத்திரையுடன் காட்சி தருகின்றார். மதூரகனியாழ்வாரின் சிவபாகர வரிகள் நம் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன.

"கண்ணித் தெங்குரு கூர்நம்பி என்றக்கால்
அண்ணிக் குங்குமு தூறுமென் னாவுக்கே"²⁵

[அண்ணிக்கும்-பரமமோகவியமாக இருக்கும்]

"தேவு மற்றறி யேன்றரு கூர்நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடத் திரிவனே"²⁶
[தேவு-தெய்வம்]

"அன்னை பாய்அந்த னாய்என்னை ஆண்டும்
தன்னை யாள்உட கோபன் கம்பியே"²⁷

[அத்தன்-தந்தை]

என்ற பாகரப்பகுதிகளில் ஆழங்கால் படுகின்றோம். வஞ்ச பூவுண பாஸ்கரராகிய நம்மாழ்வாரே உலகமும் பத் தேவாந்திய குருமூர்த்திகளும் முதன்மையானவர். சூழ்வார்களுள் தலைபாய ஆழ்வாராகத் திகழ்பவர். உயல்பாகவே மெய்வுணர்வு பெற்று தாம் உணர்ந்த

25. கண்ணிநுண்-1

26. கூ-2

27. கூ-4

வாரே திருவிருத்தம், திருவாதிரியம், பெயிப திருவந்தாழி திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்கள் வாயினாக உட்குக்கு உணர்த்திபவர் " இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஆழ்வார் பிறந்த திருக்குருகர் என்ற ஊர் பெயர் ஆழ்வார் திருநகரி என்று மாறிவிட்டதே ஆழ்வாரின் பெருமைக்குச் சான்றாகும். இந்தத் திருநகரிக்கு வந்த கவிஞர் ஒருவர் மிகப் பெருமிதம் கொள்கின்றார்; அவருக்கு எக்களிப்பே உண்டாகி விடுகின்றது. அந்த எக்களிப்பில்,

“இதுவோ திருநகரி? நதோ பெருகை?

இதுவோ பரஃபதத்து எக்கை? -- இதுவோநாந்

வேதம் பயிர்ந்திட்ட பெய்ப்பொருளின் உட்பொருளை

஁தும் சடகோபன் ஊர்?”

என்று ஒரு வெண்பாவையே பாடி விடுகின்றார்.

நம்மாழ்வாருக்கு முதலில் ‘சடகோபன்’ என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டதன் காரணத்தையும் எண்ணுகின்றோம். அன்னையின் கருவறையிலிருக்கும் பொழுது ஞான முடையவனாக இருக்கின்ற குழலிகளை அவை பிறந்தவுடன் தனது தொடுகையால் அஞ்ஞானத்திற்கு உள்ளாக்வி அருதல், அரற்றுதல் மூதலியை செய்யும்படி பண்ணிவிடும் தன்மையதான ‘சடம்’ என்ற வாயு இவ்வாழ்வார் திருவ வதரித்த பொழுது தொடுவதற்கு வர இவர் அப்பொழுது அதனை உய்காரத்தால் ஒதுத்து ஒட்டி ஒழித்ததனால் ‘சடகோபர்’ என்று இவருக்குத் திருநாமமாகிற்று என்பதனையும் சித்திக்கின்றோம்.

ஆழ்வானைச் சேவித்த பிறகு அவர் இருந்த புனித மரத்தையும் பார்க்க விரைகின்றோம். இந்தப் புனித மரமே தலவிருட்சம். வைணவர்கள் இதனைத் திருப்புகி

— 28 — இந்த நான்கு பிரபந்தங்களையும் முறையே இருக்கு, யசூர், அதர்வண, சாமம் என்ற நான்கு வேதங் களின் சாரமாகக் கொண்டு போற்றுவர் வைணவப் பெரு மக்கள்.

29. பழம் பாடல்

ஆழ்வார் என்றே வழங்குவர். நம்மாழ்வார் இருந்த மரத்தின் பகுதியில் நாடோறும் திருமஞ்சன வழிபாடு தடைபெற்று வருவதையும் கவன்கின்றோம். ஒரே மரமான இருக்கும் இது பல பொத்துகளுடன் திகழ்கின்றது. இன்று ஏழு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து திருக்கோயில் விமான முழுவுதும் பரவி நிற்கின்றது. இது காய்த்த போதிலும் காய்கள் பழுக்காமல் பிஞ்சிலே உதிர்ந்து போகின்றன. இத்தகையதைச் சுற்றியுள்ள புதிய மரங்கட்டும் இதே நிலை தான். திருபுளியாழ்வாரின் அடியில் நம்மாழ்வார் தனிக் கோயிலில் சிலை வடிவில் காட்சி தருகின்றார். நம்மாழ்வாரது பூ. உடவை அடக்கம் செய்த இடத்தில் தான் நம்மாழ்வாரின் திருக்கோயிலை அமைத்து நம்மாழ்வாரின் திருமேனியைப் பிரதிஷ்டை செய்துள்ளனர். திருப்புளியாழ்வாரைச் சுற்றிய பீடத்தின் மதிற் கவர்களில் மேல் வரிசையில் 36 திருப்பதி எம்பெருமான் களின் திருவுருவங்களும் கீழ்வரிசையில் ஆழ்வாராதிகளின் திருவுருவங்களும் அதற்கும் அடியிலுள்ள வரிசையில் உரையுடைய அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. உதயவ ருத்தமகான ஆழ்வார் சோபன மண்டபத்திற்கு எதிரே யுள்ள பொன் குறட்டில் எழுத்தருளியுள்ளார்.

வைணவர்கள் 'மாறன்' என்ற சடகோபரையே ஏற்றமுடன் போற்றுவர். கம்பதாடனுக்கு நம்மாழ்வாரிடம் மிக்க ஈடுபாடு உண்டு இராமகாதை பாடு உதற்கு முன் நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளை நினைந்து வணங்கியிருப்பதையும், அஷ்டப்பிரபந்தம் பாடியருளிய திவ்யமலை பீளையைப்பெருமான் அய்யங்காரும் நம்மாழ்வார் துதியைக் காப்பாக அமைத்திருப்பதையும் சித்தித்துப் பார்க்கின்றோம். கம்பன் 'சடகோபர் அந்தாதி' என்ற ஒரு பிரபந்தத்தையே நம்மாழ்வார்வீது பாடியுள்ளார்.

இத்திவ்ய தேசத்தைப் பற்றிய திவ்யமலையின் பாகரம் நம் நினைவிற்குவர அதனையும் ஒதுகின்றோம்.

“வளங்குழைக்க உண்டாங்கள்?
 வாசம் ஊனத்தாங்கள்?
 தெளிந்தகலை கற்றாங்கள்?
 சீச—சூலிர்ந்தபொழில்
 நன்னூலுடன் வாலிச்
 சடகோபன் ஊர்எங்கள்
 வன்னூலுடன் என்னாந்
 வாய்.”²⁹

[வளம் குழைக்க-வளமாக; கலை- சாத்திரங்கள்;
 பொழில்-சேகனைகள்; வாலி-குளம்.]

என்பது பாசரம். திருத்தழாய், மணத்துடன் தோன்று
 வதுபோல் ஞானநவத்துடன் திருவவதரித்த நம்மாழ்
 வார் பிறத்த ஊர் ‘எங்கள் ஊர்’ என்று ஒரு தரமனும்
 சொல்லுதலே வாய்ப்படைத்த பயன் என்பது தீவ்ரிய
 கவிமீன் கருத்து என்பதையும் அறிகின்றோம்.

இவற்றையெல்லாம் அறிந்த வண்ணம் கோயிலின்
 பிராகாரத்தில் ஓரிடத்தில் அமர்த்து மனஅமைதி பெறு
 கின்றோம். திருக்கோயில் அலுவலர் ஒருவர் மூலம்
 இந்த ஊரில் தெற்கு மாடவீதியில் திருவேங்கடமுடை
 யான் சந்திதியும், மேற்கு மாடவீதியில் அரங்கநாதன்
 சந்திதியும், வடக்கு மாடத்தெருவில் பிள்ளை உலகா
 சிபியர், அழகர், தேசிகர், ஆண்டாள் சந்திதிகளும்
 இருப்பதை அறிகின்றோம். இத்தனை பேர்களும் ஆம்
 வாகரத் தேடி வந்தனரோ என்றுகூட நமக்கு எண்ணத்
 தோன்றுகின்றது.

இத்தீவ்ரிய நேசத்தைவிட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன்
 இவ்வொரு செய்தியையும் அறிகின்றோம். ஆற்றின்வடகரை
 யில் ‘காத்தீகவரம்’ என்ற சிவன் கோயில் ஒன்று உள்ளது.
 இங்குக் கருங்கித்தநர் என்ற பெரியார் ஒருவர் திருத்தநாக

29. தூற் திருப் அந் 49.

பா. தி—11

வும், அவசிடம் நாய் ஒன்று இருந்ததாகவும், நான்தோறும் அது திருக்கூருகர் தெருக்களில் விழும் எச்சில் உணவை அருந்தி வந்ததாகவும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். ஒரு நாள் அந்தநாய் குருகூரிலிருந்து ஆற்றைக் கடந்து தன் திருப்பிடத்திற்குத் திரும்பியகால் வெள்ளத்தின் நீர்ச் சுழலில் சிக்கி உயிர் இழந்ததாகவும், அப்பொழுது அதன் உயிர் ஒளி பெற்று மீளா உயினை அடைந்ததாகவும், இதனைக் கண்ணுற்ற சித்தர் அழகான பாடல் ஒன்றினை அருளியதாகவும் அறிகின்றோம்.

“வாய்க்கும் குருகைத் திருவிதி
எச்சிலை வாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரமபதம் அளித்தாய்
அத்தனையோடு இக்தப்
பேய்க்கும் பழமனித் தான்பழுதோ?
பெருமான் மழுடம்
சாய்க்கும் பஞ்சவி சொல்லும்
ஞானத் தமிழ்க்கடனே.”

என்பது அவர் பாடிய பாடல். இவரும் நம்மாழ்வாரைப் பாடி அவர் திருவருளைப் பெற்றதை நினைத்த வண்ணம் திருக்கோளூர் என்ற திவ்விய தேசத்தை நோக்கிப் பயணமாகின்றோம்.

10. திருக்கோளூர் வைத்தமாநிதி

இந்த உலகில் ஒருவன் ஒரு பொருளின்மீது பற்று வைத்திருந்து, அப்பற்றும் அளவற்றதுமாக இருந்தால், அப்பற்று அப்பொருளுடன் நின்று விடாமல், அதனோடு சம்பந்தம் பெற்ற பொருள்களிலும் பெருகிச் செல்லும் என்பதை நாம் அதுபவந்தால் அறியலாம். அங்ஙனமே, பாகவத பக்தி என்பது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக உண்டாக்கும். இன்னும் தெளிவாகக் கூறினால், பகவத் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவத பக்தி வெளிப்படுத்தும் எனலாம். எம்பெருமானுடைய பாதுகைகளில் நாம் ஆதரம் வைத்து அவற்றைக் கண்களில் ஒத்திக் கொள்வதும், அவற்றைத் தலையீது அணிந்து கொள்வதும் அவற்றை நீராட்டிய நீர்த்தத்தைப் பருகுவதும் செய்கின்றோமன்றோ? இதற்குக் காரணம் நாம் எம்பெருமானிடம் கொண்டுள்ள அளவற்ற பக்தி அல்லவா? மயர்வற மதிதலம் அருளப் பெற்ற நம்மாழ்வார் அருளியுள்ள திருவாய்மொழியில்,

“அடியார் அடியார்தம்
அடியார் அடியார்தக்கு
அடியார் அடியார்தம்
அடியார் அடியார்களை.”¹

என்று பாகவத சேஷசத்துவா திசயத்தைப் பேசுவது பகவத் சேஷசத்துவத்தின்² உறைப்பையே பேசின படியாகும் என்பது நாம் அறியவேண்டியதொன்றாகும். ஆழ்வாரும் தம்மை,

1. திருவாய் 3.7 : 10

2. சேஷசத்துவம்-அடிமை நிலை. இதன் எதிர்ப்பதம் சேஷித்துவம்; அதாவது தலைமை நிலை.

“மேர்பட்ட ரீதறகு ஷுருக்கும்
காயகந்தன் அநுமை
கேர்பட்ட தென்னடாதென்னடர் தொண்டர்
தொண்டன் சடகோபன்”³

என்று தம்மைச் சொக்கிக் கொண்டிருப்பதும் இதனாலேயன்றோ?

‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்னும் திருமந்திரத்தில் அகங்காரமும் மமகாரமும் நீங்கப் பெற்று பகவத் சேஷத்துவம் உள்சபடி பிரகாசிப்பது ‘நமஸ்கரீவே’ என்று சாத்திரங்கள் பகரும். அந்த பகவத் சேஷத்துவத்தின் எய்வகை தீவமான பாகவத சேஷத்துவம் இத்த ‘நமஸ்கரீவே’ அநுசந்திக்கப் பெறவேண்டும் என்பதை அவை வற்புறுத்துகின்றன. இந்தப் பாகவத சேஷத்துவம் திருமந்திரத்தினால் பிரணவத்தின் உள்வீடான அகாரத்தில் தோன்றும் என்று சிவரும், உகாரத்தில் தோன்றும் என்று சிவரும் சொல்வார்கள். இதனை விளக்குவோம்.

ஒரு பொருள் ஒருவனுக்குச் சொந்தமாக உள்ளதென்று வைத்துக் கொள்வோம். அதைப் பொருள் அவனுக்கும், அவன் வழிவருவோருக்கும், அதுபலித் தற்கும் கிற்றற்கும் பிறகுக்குத் தானம் செய்தற்கும் இன்னும் தன் விருப்பத்திற்கேற்பப் பயன்படுத்திக் கொள்ளற்கும் உசித்தமாக இருக்கும்போதுதான் அஃது அவனுடைய சொந்த சொத்து எனக் கூறுவதற்கு இடம் தரும். அதைப் போலவே, பகவானுக்கு உடைமையப் பொருளாக இருக்கும் சிவன், அப்பகவானும் அவன் சம்பந்தம் பெற்ற பாகவதரும் அதுபவிக்கவும் தங்கள் இச்சைக்கேற்ப விதிபோகம் கொள்ளவும் தகுதியுடையவா விருக்கும் நிலையில்தான் சேஷத்துவ பூர்த்தி பெற்றவனா

3. திருவாய் 8.9 : 11

4. முழுமட்டுப்படி-90

கின்றான். இவ்வாறு பாகவத சேஷத்துவம் பாகவத சேஷத்துவத்தைச் சொல்லும் அகாரத்தில் புணர்ந்து கெட்ட வேற்றுமையில் கிடைக்கும்.

இனி, உகாரத்தில் பாகவத சேஷத்துவம் கிடைக்கும் விதத்தை விளக்குவோம். 'நறுமணம்' என்ற சொற் தொடரை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில் 'நறு', 'மணம்' என்ற இரு சொற்கள் உள்ளன. இவற்றுள் மணம் போன்றது சீவனுடைய சேஷத்துவம். அம்மணத்தின் தன்மையான தன்மையைப் போன்றது சேஷத்துவத்தின் அநம்பார்ஹத்துவம்¹. அதைக் குறிப்பிடுத 'உ' என்றும் எழுத்து. இச் சேஷத்துவத்தைத் தெரிவிப்பது அகாரத்தில் புணர்ந்து கெட்ட வேற்றுமை. அதன் தன்மையான அநம்பார்ஹத்துவத்தைத் தெரிவிப்பது உகாரம். அநம்பார்ஹ சேஷத்துவம் என்பது பிரகுக்கு உரிபனாயிருத்தல் அன்றி, சகவாணக்கே உரிபனாயிருத்தல். இவ்ஐப் பாகவத் சம்பந்தம் பெற்ற பாகவதர்களைக் கழித்து, மற்றவர்களைப் பிரி எணக்கொள்வது பொருத்தமுடைத்து. எனவே, இவ்வாறு பாகவத சேஷத்துவம் வரையிலுமுள்ள பாகவத் சேஷத்துவத்தின் அநம்பார்ஹத்துவத்தை உகாரம் தெரிவிப்பதாகத் தோன்றுவதால் இப்பாகவத சேஷத்துவம் உகாரத்தில் கிடைக்கும் பொருள் என்பது சிவரது கருத்தாகும்.

திருமந்திரத்திற்கு முக்கியமான பொருள் பாகவத சேஷத்துவமே என்பதைத் திருமங்கையாழ்வார் பாகவத் நூலும் அறியலாம். "மற்றெவ்வாய் பேசினும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று உற்றதும் உள்ளடியார்க்கு அடிமை"² என்ற பாகவப் பகுதியைக் காண்க. இதனை மேலும் வெளிப்படுத்துவோம். உகரிக் தமக்குத் தோண்டு

1. அநம்பார்ஹத்துவம் — பிரகுக்கு உரிபனவ்வா திருத்தல்; அதாவது சகவாணக்கே உரித்தாயிருத்தல்.

2. பெரி. திரு 8. 10; 3.

புரிவதைக் காட்டிலும், நம் குழந்தைகளுக்கு அன்புடன் தொழில் புரியும் போதல்வவா பெற்றோர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்? அங்ஙனமே, சகவரனும் தன் அடியார்க்குத் தொண்டு புரியும்போதுதான் பூரணமான முகமலர்ச்சியை அடைகின்றான். இதனைத் திருமுருக சிறுபாஸத்தவாரியார் கூறும் உவமைவைத் துணை கொண்டும் விளக்கலாம். கடிதங்களை நேரே அஞ்சல் நிலையங்களில் சேர்த்தால் வீதிகளில் உள்ள அஞ்சல் பெட்டிக்கு வருவதில்லை. ஆனால், வீதிகளில் உள்ள அஞ்சல் பெட்டிகளில் இடும் கடிதங்கள் அஞ்சல் நிலையத்தை அடைவும். அஞ்சல் நிலையம் திருக்கோயிலில் உள்ள திறைவன்; அஞ்சல் பெட்டிகள் அடியார்கள்; பாசவதீரன். ஆகவே திறைவனுக்கு அடிமை செய்வதை விட பாசவதீரனுக்கு அடிமை செய்வது உபத்தமது என்பது தெளிவாகின்றதல்லவா?

இத்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் ஆழ்வார் திருமகரியிலிருந்து கிழக்கே இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள "திருக்கோனூர்" என்ற திவ்விய மோசத்திற்குப் புறப்படச் சித்தமாகின்றோம். திருக்கோனூர் நவதீருப்பதிகளுள் ஒன்பதாகவுது. இஃது ஆழ்வார் திருமகரிக்குக் கிழக்கே இரண்டு கல் தொலைவிலும், தீருப்பேரைக்கு மேற்கே இரண்டு கல் தொலைவிலும் உள்ளது. இதிலும் தன்பொருறைத் தென்கரைமீல் உள்ளது. நம்மாழ்வாரின் அந்தரங்க சீடரான மதுரகவி யாழ்வார் அவதரித்த திவ்வியமேசம். இது வரலாறு: தீர்த்த யாத்திரை திவ்வியமேச யாத்திரைகளில் திருவுள்ள முடைய மதுரகவியாழ்வார் பல திருப்பதிகளைச் சேவித்து வடநாட்டுத் தீருப்பதிகளைச் சேவித்துக் கொண்டு திருவயோத்தியை அடைந்தார். அந்தப் பரிகந்த பூமியில் வாசம் செய்யக் கருதச் சில காலம் அங்கு வாழ்ந்து வரலாயினார்.

அக்காவத்தில் ஒருநாள் திரவிக் இவர் திருக்கோளுர் எம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழுக் கருதியவர். தென் திசை நோக்கிக் கண் செனுத்தினார். அப்பக்கத்தில் வானுறவனார்ந்து விளங்கும் தீய்வியமான பேரொளியைக் கண்டு விபப்புந்தார். இப்பேரொளி இங்ஙனம் இரண்டு மூன்று நாட்களிலும் தொடர்ந்து காணப்பெற்றது; அக்கடர்த் திரவ் மூச்சுடரொளியிலும் மிக்ஞத் திகழ்ந்தது. அகனை அருகிற்சென்று பார்த்துத் தெளியக் கருதினார் மதுரகவி. அப்பெருஞ்சோதியைக் குரியாகக் கொண்டு அதிலிசைவாக நெடுவழி கடந்து ஆழ்வார் திருநகரியை அடைந்தார். அடைந்தவர் அந்தநகரில் அவதரித்தருளியுள்ள பேராகதிலைவிரிஞ்ஞ நம்மாழ்வாரின் திருமேனி விளக்கத் தைச் சேவித்து இதுவே அத்தொலைதூரம் பிரகாசித்த சோதி என்பதை அறிந்து வியந்தார். அவருடையதிருமேனியும் தான் கேள்விபுந்திருந்தபடியே பிரகிருதி சம்பந்தமற்றி குப்பதையும் கண்ணுந்தார்.

விபப்புடன் நின்ற மதுரகவி அத்திருமேனிக்குக் கட்டிலன் உண்டோ என்று சோதிக்கும் பொருட்டு அத்திருமேனியின் மூன்றிலைவையில் ஒரு சிறு கல்லை எடுத்துப் போட்டார். கல் விழுந்த ஒலியைக்கேட்ட நம்மாழ்வார் தம் திருக்கண்களை விழித்துப் பார்த்தருளினார். உடனே மதுரகவிகன் வாய்ப்புலனும் உண்டோ என்று எண்ணி,

“செந்தூரின் வளிற்றிலே சிறியது
பிறந்தால் எந்தெந்த நின்று எங்கே விடக்கும்!”

[செந்தூறு-அசேதமான உடல்; சிறியது-அணுஅணுவான சிவான்மா.]

என்று விண்ணப்பித்தார். நம்மாழ்வாரும்,

“அத்தைத் நின்று அங்கே விடக்கும்”

[அத்தை-உடலைச்சார்ந்த கக குக்கங்களை; நின்று-அதுபவித்துக் கொண்டு; அங்கே-அந்த உடலிலேயே.]

என்று விடைவருளி செய்தார். அதுகேட்டு மதுரகவிகள் மிக மகிழ்ந்து நம்மாழ்வாரின் ஞானத்தைக் கொண்டாடி இவரை படைத்து தான் கடைத்தேறக் கருதி இவர் திருவடிகளில் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி விழுந்து தண்டளிட்டு அவரைபே ஞானகுருவாகக் கொண்டார்.

அதுமுதல், மதுரகவிகள் தான் ஆழ்வாரிடம் உபதேசம் பெற்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் கைத்தூள் மெடுத்துப் பண்ணிசையோடு பாசாயனம் செய்துக் கொண்டு திருக்கூர் நம்பிக்கு முதல் சீடராய், பரதாழ்வானுக்குப் பணிவிடை புரித்தொழுகின சத்தூருக் காழ்வானைப் போல், பகவத் பக்தியைவிட பாகவத பக்தியையே சிறப்பாக அதுட்டித்துக்கொண்டு வாழ்வா ராயினர். அப்பொழுது ஆழ்வார்விஷயமாகக் “கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு” என்ற திவ்வியப் பிரபந்தத்தையும் பாடியருளினார்.

“தேவுமற்று அறியேன் குருகூர் நம்பி

பரவின இன்னிசை பாடித் திரிவேனே”¹

என்ற பாசரப் பகுதியினால் மதுரகவிகளின் வாழ்க்கையை ஒருவாறு அறியலாம். பரம்பாகவதரான ஆழ்வானையே அன்னையரையும் அத்தனையும் தெய்வமரையும் கருதிக் கைக்கரியம் புரிந்துவந்த மதுரகவிகளின் பிரபந்தம் வைணவர்களால் ‘நம்பப்பதத்தின்’ பொருளைக் காட்டுகிறதாகப் போற்றப்படுகின்றது.

இவ்வனம் மதுரகவிகளைப் பற்றிச் சித்தித்த வண்ணம் ‘நம் னாஞ்சேர் பழனத் திருக்கோளுரை’² நோக்கி வருகின்றோம். வரும்பால் இத்திவ்விய தேசம் பற்றிய நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியும் நம்மனத்தில் குமிழி யிடத் தொடங்குகின்றது. இத்திருவாய்மொழி தாய்ப்

8. கண்ணிதுண்-2

9. திருவாய் 6. 7 : 2

பாசரமாக அமைந்துள்ளது. திருக்கோளூர் சென்று அங்கிட்டு எம்பெருமானுடன் கைத்து அதுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆழ்வாருடைய விருப்பம் இத்திருவாய் மொழியாகப் பரிணமித்துள்ளது.

பரால்சூச நாயகியின் படுக்கையில் அவளுடன் படுத்துக்கொண்டு அவள் விரகநாபத்துக்கு உபசாரம் கள் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார் படுக்கையைத் தடவிப் பார்க்கின்றபோது, தன் மகன் காணப் பெற்றிலன். தன் மகனுக்குத் திருக்கோளூர் எம்பெருமானிடத்திலிருந்த கழிபெருங்காதலினை (விபா மோதனம்) தனது அறிந்தவளாதலின் அப்பதிக்வே தன் மகன் சென்றிருத்தல் வேண்டுமென்று அறுதியிட்டுரைப்பதாகச் சொல்பதது இத் திருவாய்மொழி. தனியே சென்ற தன் மகனின் போக்கை நினைத்து கவல்கின்றாள் திருத்தாயார்.

பெரிய திருமொழியில் வயவாவி மணவாளன் பரகால நாயகியின் கைகைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிற நிலையைக் கண்டு திருத்தாயார் பேசுகின்றதாகவுள்ள “கன்வன் கொல்வானதியேன்”¹⁰ என்ற திருமொழி இத் திருவாய் மொழியுடன் ஒருபுறம் ஒத்திருப்பதை எண்ணுகின்றோம். அகப் பொருள் தூணர் இதுனை ‘உடல் போக்கு’ என்று வழங்குவதையும் சித்திக்கின்றோம்.

ஆளவந்தார் கோஷ்டியே சிகழ்ந்த ஓர் இநிகாசமும் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது. ‘உண்ணுஞ் சோற்றிற்’ பிராட்டிக்கு அஞ்ச வேண்டுவது அதிகமோ, ‘கன்வன் கொல்விற்’ பிராட்டிக்கு அஞ்ச வேண்டுவது அதிகமோ என்ற ஆராய்ச்சி சிகழ்ந்ததாம். அவன் குழியிடுகின்ற முகலிகன் “கன்வன் கொல்விற்” இருவராய்ப் போனமை சொல்லுகிறது; ‘உண்ணும் சோற்றில்’ மகன் தனியே போனமை சொல்லுகிறது. இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு

வயிறெறிய வேண்டுவது அத்தனை அவசியமன்றே; தனியே வழி போனவனுக்கன்றோ அதிகம் வயிறெறிய வேண்டுவது!" என்றார்கள். அப்பொழுது ஆளவந்தார், "அங்ஙனன்று காண்கின். தனியே போனவனைப்பற்றி ஒரு பவமிக்வை; திருவராயப் போனவிடத்திற்குத்தான் வயிறெறிய வேண்டும்" என்று அருளிச் செய்தாராம். இதன் கருத்தை விளக்குவோம். தனியே போனவன் தான் கருதச் செல்லும் இடத்திற்கு யாதொரு இடையூறுமின்றிச் சென்று சேர்த்திருவன். திருவரும் செல்லுங்கால் ஒருவரோடொருவர் கொண்டுள்ள காதலுக்கு ஊற்றுலாபாகையாவே ஒருவரால் ஒருவர் மயங்கி விழந்து 'என்னாகுமோ! என்னாகுமோ' என்று வயிறெறிய வேண்டியிருக்கும் என்பதாகும்.

இத் திருவாய்மொழியின் இன்னவையி்க்க ஈட்டின் உரை: 'ஆளாலும் எங்கேனும் போகிலும் திருவராயல் வந்திராது அங்கு. தனியே போன தீவன் எப்படுகிறானோ என்று யிகவும் நொத்து கூப்பிடுகின்றான் தீவனுடைய திருத்தாயார்.' இது கவைத்து மகிழத் தக்கது.

திருத்தாயார் தீவனாறு பேசுகின்றான்:

"உண்ணும் சோறு பருகுநீர்
நின்றும்வெந் திசையெவ்வாறும்
கண்ணன் எப்பெருகான் எவ்நென்
நேரங்கள் கீர்மகிவி
மண்ணினுள் அவுக்கீர் வளமிக்
கவர்க்கர் வினவி
நின்னாம் என்னுள் மான்புது
வார்திருக் கோளுரே." 11

[வினவி-விசாரித்து; புதுமணர்-சேர்த்த இடம்.]

முன்னிரண்டடிகளில் ஆழ்வாருடைய உண்மையான தன்மை கூறப்படுகின்றது. சோறு, நீர் வெற்றிலை

இவற்றின் அடைமொழிகளின் நயம் உய்த்துணரத்தக்கது. வலிநிறைய உண்டவனுக்கு அதுகவை உண்டி கிடைப்பிலும் அக்து உண்ணும் சோறாகாது; கங்கைக்கரையில் திரிபவனுக்குக் கிணற்று நீர் பருகு நீராகாது. ஆகவே, பெரும் பசிவனுக்குக் கிடைத்த சோறுதான் உண்ணும் சோறு; பெருங்டாபனுக்குக் கிடைத்த நீர்தான் பருகு நீர் என்று கொள்ள வேண்டும். பெரும் டசிவனுக்குச் சோற்றிலும் வீடாய்த்தவனுக்கு நீரிலும் எப்படிப்பட்ட அவா திருக்குமோ அப்படிப்பட்ட அவா ஆழ்வாருக்கு பகவதீ விஷயத்தில் இருந்தது என்பது கருத்து.

தனக்கு 'எவ்வாம் கண்ணை' என்று பலகால் சொல்லிக் கொண்டு நீர்மக்கு கண்ணிராவிரிசுப்பதே ஆழ்வாருடைய தீவக்பாகும். இப்படிப்பட்ட பரங்குச நாயகி "அப் பெருமானுடைய திருக்குணங்களும் தீவ்வியமான ஐகவரியுமாய் மிக்கு விளங்கும் திருக்கோணூர் எங்கு உளது? கவ்வளவு தூரம் நடக்க வேண்டும்?" என்று விவளிக்கொண்டே திருக்கோணூர்க்கே சென்று சேர்த்திருப்பான். "வேறு எங்கும் போவதற்குக் காரணம் இல்லை. இது திண்ணம்" என்கின்றான் திருத்தாயார்.

'புகழார்' என்ற விடத்து ஈடு: "காட்டுத் தீயிலே அகப்பட்டவன் பொங்கையும் பொழிலும் தேடிப் புகழமாப் போவே சமீபாநாகித பாவை நிலத்தில் காட்டுத் தீயிலே அகப்பட்டவனுக்கு உகத்தருவின திவங்காளாவை பொங்கையும் பொழிலும் போவேயிறே. 'புகழார்' என்கையாலே புகார் போகழார் அன்றென்கை." இன்கவை மிக்க இதனை எண்ணி மகிழ்க. எம்பெருமானார் திவ்விய தேச வாத்திரையாக எழுந்தருளுகையில் திருக்கோணூரை நோக்கிச் செல்லுங்கால், அப்போது அல்லரினின்றும் வெளியேறுகின்றானோர் அம்மையாரைக் கண்டார். அவரைப் பார்த்து 'எங்கு நின்றுப் புறப்பட்டபடி?' என்று வினவ, அந்த அம்மையார் 'திருக்கோணூரில் நின்று'

என்று பதிலுரைத்தார். அது கேட்டு யதிராசர் 'அங்ஙனம் புக்க பெண்களும் வெளியே போகக் கடவராரிருப்பார்களோ?' என்றாராம். 'புதுமூர்' என்ற சொல்லின் கவடறித்து அருளிச் செய்த ஆசாரியரின் வினாவின் உட்பொருளைச் சிந்தித்து மகிழ்க.

அடுத்து, பராய்நாச நாயகியின் வினையாடு கருளியாக அமைந்த பூவைகளை நோக்கி, "என் பக்கத்தில் என் மகள் நாயயற்று ஒழிந்தானாகிலும் உங்களை நினைத்தாவது இங்கு மீண்டு வரக் கூடுமோ? சொல்லுங்கள்" என்கின்றார் திருத்தாயார். "இங்கிருந்த போது நன்னைப் போலவே நன்னைச் சேர்த்த எல்லோரையும் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சின்னங்களையும் இடைவறாது சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்படி செய்தவளல்லவா என் மகள்? இங்கே ஆட்கள் இவர் என்ற குறைபாடும், அங்கும் போனாளா?" என்கின்றான்.¹²

மேலும் பேசுகின்றான்: "பூவைகள், எப்பக்கினிகள், சிறுசோறு சமைக்கும் பாணிகள், பூமிடும் குடவைகள் முதலானவற்றைக் கண்டால் வினையாரும் இன்பம் (மகிழ்ச்சி) பெற வேண்டிய பருவத்திலும் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தையே சொல்லிப் பெறுகின்றவள் அல்லவா என் மகள்?" என்கின்றான். "அங்ஙனம் போன பின்பு நான் செய்யவாவதொன்றில்லை. போன கீடத்திலாவது தாய்க்கு இருக்க வேண்டுமே. ஒரு பேச்சுப் பேச வாய் வந்தாலும், அப்படிப் பேசமுடியாதபடி உதடு நெரிக்குமே. காண்ணதீர் வெள்ளமிட்டுப் பெருகுமே. இப்படி என்ன பாடுபடுகின்றாளோ?" என்று தடுமாற்றம் அடைகின்றான்.¹³

என் மகள் பிழித்து சென்ற செய்திப்பறிந்த வம்புக்கும் இயல்புடைய ஊர்ப்பெண்கள் உகப்பார்களோ? அன்றி வேறுப்பார்களோ? என்று ஐயுதும் திருத்

தாயார்,¹⁴ “தன் வயதுக்குரிய வினைவாட்டமும் பொருந் தாத என் மகன் எம்பெருமானுடைய ஊரில் சோலைகளையும் தடாகங்களையும் அவனுடைய திருக்கோயிலையும் கண்டு தன் நெஞ்சு குளிரும்படி எங்ஙனம் கனித் திருக்கின்றானோ? அதிகிலேன்” என்று தளர்கின்றான்.¹⁵

தன் மகன் நிலையைக் குறித்துத் திருத்தாயார் இங்ஙனம் கூறுகின்றாள்: “தூணையின்றி வருத்திச் சென்றவன் தன்னைச் சிறப்பாகக் கயர்ந்த எம்பெருமானின் திருக்கண்களை முத்துற முன்னம் நோக்குவன். அர்ச்சாவதார சமாதியையும் கடத்து விம்மி வெளி விழுகின்ற; தெளிவாகாத, துளிய புன்முதுவல் பொங்கு மிடமான செல்வாதைப் பிறகு காண்பன். இந்த இரண்டு திவ்விய அலகவயல்களையும் கண்டவன் பெரு வெள்ளத்தில் இளகின கரைபோலே உடைகுலைப்பட்டு நைத்து கொண் டிருப்பன்”¹⁶ “நீர் திரம்பிய கண்களையும் கழிபெருங் காதலகவுடைய நெஞ்சையும் உடைய என் மகன். அங்ஙனம் பகலும் ‘நெடுமாலே’ என்று கூறுகொண்டிருந்தான். இப்போது ஒடுங்கியொடுங்கி அசைத்து நடந்து தளர்ந்த நிலையில் அத்திருக்கோளுக்கு எப்படிப்போய்ச் சேர்த் திருப்பானோ?” என மனங் கவக்கின்றாள்.¹⁷

தன் மகன் வழியில் நடந்து செல்லும் நிலையை, அவள் மேனிடின் மெலிவை, சரநெஞ்சினை, கண்ண நீர் பெருகும் காட்சியை அநுசந்திக்கும் திருத்தாயாரின் வாக்கு இது:

“ஒயிந்த நுண்ணிடை மேல்கையை
வைத்து நொந்துநொந்து
கயிந்த நெஞ்சின் ளாய்க்கண்ணா
நேருளுகைச் செல்லுங்கொல்?”¹⁸

14. திருவாய் 6.7:4

15. ஐ 6.7:5

16. ஐ 6.7:6

17. ஐ 6.7:7

18. ஐ 6.7:8

[ஒசித்த-துவண்ட; தொந்து-நோவு பெற்று; கசித்த-
சுரமான; துளும்ப-பெருகும்படி]

வழி நடக்கும்போது சிறிலும் சிரமமின்றி நடந்து செல்பவர்கள் கையை விசிக்கொண்டுபோவர், சிரமத்தில் இளைத்துச் செல்பவர்கள் துடிப்பின்மீது கையை ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு சிரமம் தெனிகாகப் புணாரும்படி செல்வர். உலகிற்கானும் இந்த இயல்பினை என்னுறுகின்றான் திருத்தாயார். "திருக்கோளூர் எம்பெருமான் மீது கழிபெரும் காதல் கொண்டவர் ஊராரின் பழி மொழிகட்கும் அஞ்சாமல் எம்மையும் ஒரு பெருஞ்சாக மதியாமல் சென்றனளே."¹⁹ என்கின்றான். இங்ஙன மெவ்வாழ் தன்னருகிலுள்ளாரைப் பார்த்துச் சொல்லி அகமத்த திருத்தாயார் இறுதியாக ஆகாயத்தை நோக்கி, "அத்தோ! திருக்கோளூர்க்குப் பேரானவன் எம்பெருமானைச் சேவித்துத் திரும்பலாகாதோ? அவ்விடத் தீயேயே மண்டி விட்டாளே! அவன் உறையும் செத்தாமரைக் கண்ணனை ஒரு கண்ணேரமும் எட்டுப் பிரிவாத நிலையிலுள்ளாளே! இக்குடிக்கு வரும் பெரும் பழியையும் நினைவாமல் கிடக்கின்றாளே!"²⁰ என்கின்றான்.

இங்ஙனம் இத் திவ்ய நேசம்பற்றிய திருவாய் மொழியில் ஆழங்காட்பட்ட வண்ணம் திருக்கோலிவை ஆடைகின்றோம். கிடத்த திருக்கோலத்தில் புயங்க சயனப்புகொண்டு கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டவத் துடன் சேவை சாதிக்கும் வைத்த ஸாமிதியையும் கோளூர் வல்லி நாச்சிபாரையும் வணங்குகின்றோம். திருவாய் மொழி முழுவதையும் சத்திதியில் மிடற்றொலியாக ஒதி உளங்கரைகின்றோம். இத்திருவாய்மொழியை,

“சித்தம் வைத்துரைப்பார்
திருப்பொன் னுகைகள்வரே.”²¹

[பொன் உகை-பரமபதம்.]

என்ற பவனையும் சித்திக்கின்றோம். இத்திணையில்
திருவிப கனியின் பாகரமும் நம் திணைவிற்கு வருகின்றது.

“இறப்புஅற்று மூப்பு
பிணியற்று நாளும்
இறப்புஅற்று வாழ
இருப்பீர்—புறப்பற்றுத்
தள்ளுங்கோள் ஊர்அரகில்
தாமோ தரன்பள்ளி
கொள்ளுங்கோ ளுர்மருவுங்
கோள்.”²²

[அற்று-ஒழித்து; மூப்பு-கிழத்தனம்; பிணி-நோய்;
அரவு-பாம்பு; தாமோதரன்-திருமால்; மருவுங்கோள்-
சென்று சேருங்கள்.]

என்ற பாகரத்தையும் ஒதுகின்றோம்.

இத்தகத்து எம்பெருமானின் குணம் பற்றிய ஆசாசிய
நிருதய சூத்திரத்தையும் என்னுகின்றோம்.

“கைம்முதல் இழந்தார் உண்ணும்
விழியின் ஆபதகதவம், புருங்ணரிலே
சங்குத்தம்”²³

[ஆபதகதவம்-ஆபத்துக்குதவுவாகிற பெருங்குணம்;
சங்குத்தம்-நிறைவு]

திருக்கோளுர் இறைவனுக்கு வைத்த மாதிரி என்பது
திருப்பெயராதலாலும், நிதி ஆபத்துக்கு உதவுமாத

21. திருவாய் 6.7:11

22. தூற். திருப். அந்-58

23. ஆசா. நிரு-169

வாலும், மேல் திருப்பதிகத்தால் (6.6) இழந்தமை கூறி²⁴ 'உண்ணும் சோறு' என்று இத் திருப்பதிகம் தொடங்குவதனாலும் இத் திவ்ய தேசத்தில் ஆபத் சக்தியம் (ஆபத்துக்குதலுதனாகிற பெருங்குணம்) விளங்கும் என்கிறார். கைம் முதல் இவ்வாதவர்கள் எடுத்து உண்ணும் தகைபதாக திருப்பது நிதி ஆகையால், இந்த வைத்த மாநிதியும், மேல் திருப்பதிகத்தல் 'ஏனக்குழலி இழத்தது சங்கே' (6.6:1) என்று தொடங்கி 'கற்புடைபாட்டி இழத்தது கட்டே' (6.6:10) என்று முடிக்கையாலே போலி உபாய உபயேயங்கள் எல்லாம் தன்னகையே விட்டுக் கழித்தமை பெறப்படும். இத்திருப்பதிகத்தில் தொடங்கும் முதல் திருப்பாசரம் 'உண்ணும் சோறு' என்பதானையாலே 'உண்ணும் நிதி' என்கிறார். 'இளமான் புகழார் திருக்கோனார்' (6.7:1) என்ற திருப்பாசரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றிப் 'புகழார்' என்கிறார். 'செவ்வ மலியவன் கிடந்த திருக்கோனார்' (6.7:4) என்ற திருப்பாசரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் 'சங்குத்தம்' என்கின்றார்.

இங்ஙனம் ஆழங்காம்பட்ட நிலையில் திருக் கோயிலின் உட்புறம் திருவாயிலின் அருகில் அமர்ந்து எம்பெருமான் திருப்பெயரையும் திவ்ய தேசத்துத் திருப் பெயரையும் பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்கின்றோம். புதைத்து வைக்கப்பெறும் பொருள் 'நிதி' எனப்படும். கைத்தீய உபதிடதத்தினால் எம்பெருமான் நிதியாக அறியப் படுவான். நினைத்தினுள் புதைத்து வைத்து ஆற வேண்டுகா விரிக்கும் நாட்டினுள்ள நிதி; எம்பெருமானாகின்ற நிதி அங்ஙனமின்றி நெஞ்சிலே புதைத்து ஆளத்தக்கது என்ற வேற்றமை கண்டு மகிழ்த்தக்கது.

நிதியானது தன்னையுடைபவர்களை இரவும் பகலும் கண்ணுறங்க வொட்டாது; எந்த தேசத்தில் யார் கொள்ளை

24. இழத்தது சங்கே (6.6:1) இது போன்றவை

கொள்வரோ என்ற அச்சத்தால் துஞ்சா திருப்பர் நிதியுடையார். எம்பெருமானும் அப்படியே; 'கண்ணாரக் கண்டு, கழிவதோர் காதல் உத்தரார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சாதே'²⁴. காண்பதற்கு முன்பும் உறக்கம் இயல்பு; கண்டாலும் காதல் மிகுதியால் உறங்குவதில்லை. நிதியானது 'சித்தாஞ்சனம்' அணிந்த சிவ பாக்கியவசலிகட்கே கிடைக்கும்; எம்பெருமானும் 'பக்தி சித்தாஞ்சனம்' பெற்ற ஆழ்வார்கள் போன்ற சிவ பாக்கியவசல்களுக்கே கிடைப்பன்.

நிதியுடையவன் மார்பு தெறிப்பன்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவர்களும் 'எனக்கு ஆகும் திகழ்க்கையே',²⁵ 'மாதுளதோ இம் மண்ணின் மிகையே',²⁶ 'இங்ஙனவெனக் கெதிரிக்குவவெனக் கெதிரிக்குவவெனக் கெதிரே'²⁷ என்று செருக்கிப் பேசுவார்கள். நிதி படைத்தவனை உடை மெல்லாம் போற்றிப் புகழும். எம்பெருமானைக் கைக் கொண்டவர்களையும் அறிஞர் புகழ்வர்.

நிதியை இழந்தவன் கதறிக்கதறி யழுவன்; எம்பெருமானை இழந்தவனும் அப்படியே. சீராமனாகிய வைத்த மாநிதியை இழந்த பாதாழ்வான் சபையில் கதறியழுதாண்டோ? 'பழுதே பல பகலும் போயின என்று அஞ்சி, அழுதேன்',²⁸ 'இன்பத்தை இழந்த பாவியேன் எனதாவி நில்லாதே',²⁹ 'எழில்கொள் தின் திருக்கண்ணின் நோக்கத் தன்னையும் இழந்தேன் இழந்தேனே',³⁰ 'உன்னைக் காண்பான் நான் அணம்பு ஆம் ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன்',³¹ 'என் சொல்லிப் புணம்புவனே',³² என்று இப்படியெல்லாம் கதறியழுவார்கள்.

24. திருவிருத்-97

25. இராமாதுச. தூம்-47

26. திருவாய் 6. 4:9

28. பெருந் தொகை-1838

29. முத. திருவத் 16

30. பெரு. திரு 7:4

31. பெரு. திரு 7:7

32. திருவாய் 3. 8:4

33. திருவிருத்-86

பா. தி-12

எம்பெருமானுடைய சித்தனைப்பை நிறுத்து ஒரு கணப் பொழுது கழியப்பெற்றாலும் கன்வர் எவ்வாச் சொத்து களையும் கொள்வன கொண்டால் எப்படித் ததறி அழக் கூடுமோ அப்படித் ததறி அழவேண்டும் என்பர் அறிவுடையோர்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான் திருப்பெயரில் ஆழங்கால் பட்ட நம் மனம் ஊர்ப்பெயரை எண்ணுகின்றது. நங் தீதிகள் இங்கு ஒளித்துக்கொண்டுள்ளன என்று அதருமம் குபேரனுக்குக் கோள் சொல்லிய தூதமாதல் பற்றி இந்திருத்தலம் 'திருக்கோனூர்' என்ற திருப்பெயரால் வழங்குகின்றது என்ற புராண வரலாற்றையும் அறிகின்றோம். இந்தச் செய்திகளை அறிந்த நிலையில் திருப்பேரை என்னும் திவ்விய தேசத்திற்குப் புறப்படு கின்றோம்.

11. திருப்பேரையில் மகரநெடுங் குழைக்காதன்

திருமாலுக்கு அடிமை செய்தவை வைணவ சமயத்தின்
முடிந்த முடிபான குறிக்கோள் பொருளாகக் கொள்வர்
வைணவப் பெருமக்கள்.

“எற்றைக்கும் எற்றை
பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு
உற்றோமே ஆவோம்
உனக்கேதாம் ஆன்செய்வோம்”

என்ற குடிக்கொடுத்த கடர்க்கொடியின் திருவாக்கினால்
இதனை அறியலாம். எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்டு
அவனுக்குத் தொண்டு புரிதலே பிறவியின் பயனாகக் கருது
கின்றார் கோதைப் பெருமாட்டி. எத்தனை பிறவிகள்
எடுப்பினும் பிறவியின் பயன் கைக்கரியம் புரிதலே யாகும்
என்பது அன்னையாரின் முடிந்த முடிபாகும்.

ஈசுவரனிடம் பக்தி செய்து அவனுக்குத் தொண்டு
பூண்டொழுதுவர் இருதிறப்படுவர். இங்ஙனக் செயல்
களையேனும் வீட்டின் பேற்றையேனும் கருதி இறையன்
மாட்டு அன்பு செலுத்துவர் ஒருசாரார்; அவன் தத்துவத்தை
யும், ஆன்மாவின் உண்மை நிலையினையும் ஆய்ந்து
எம்பெருமானுக்கு இன்பத்தை (முகமலர்ச்சியை) ஈட்ட
வேண்டும் என்னும் ஒரே எண்ணத்தைக் கொண்டு

அவளிடன் பக்தி செலுத்தி அவனுக்குக் கைங்கரியம்²
செய்வார் மற்றொரு சாரார். இவற்றுள் பித்தியவசரே
உண்மைப் பக்தராவர். ஆயினதத்தில்,

“கைங்கரியம் தன்னைப் பல சாதனம்
ஆக்காதே பலமாக்க வேணும்”³

[சாதனம்-ஒரு பலனைப் பெறுவதற்குக் கருவியாக
திருப்பது; பலமாக்குதல் - இறைவனுடைய பிரீதி
ஒன்றனைப்பே கருதாதல்-]

என்ற ஸ்ரீவசன பூஷணத்தின் சூத்திரம் கருதத்தக்கது.
இதன் கருத்தை,

“அடிவாறு, தான் கை ஏலாதே அவனைக் கை
ஏற்கப் பண்ணுகை.”⁴

என்ற அடுத்த சூத்திரத்தால் கினக்குவர் பின்னை உலக
ஆசிரியர். கைங்கரியம் செய்கின்ற தான் எம்பெருமான்
பக்கம் ஒன்றனையும் விரும்பாமல் கைங்கரியம்
செய்தவையே ஒரு பயனாகக் கொண்டு கைங்கரியம்
கொள்ளுகின்ற அவனைத் தன் நிவறவினைப் பாராமல்
விரும்பத்தோடு கூடியவனாய் விரும்பிக் கைக் கொள்ளும்படி
பண்ணுதலாகும்.

மேற்கூறிய செயல் மட்டிலும் போதாது, இன்னும்
ஒருபடி மேலும் போக வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார்
அந்த ஆசிரியர்.

2. கைங்கரியம்—கிங்கரன் செயல்; கிங்கரனாவான்—
தனக்கென்று ஒரு பயனையும் கருதாது, தலைவனது
விரும்பின்படியே செய்பவன். எனையும் செய்கிறவன்
என்றவாறு.

3. ஸ்ரீ வசன பூஷ—287.

4. ஷு - 288.

“கொடுத்துக் கொள்ளாதே. கொண்டதற்குக்
கைக்கூலி கொடுக்க வேணும்.”

என்பதால் அந்தப் படிவைக் காட்டுகின்றார். தன் கை
ஏவாது அவனைக் கை ஏற்கப் பண்ணுதல் மட்டிலும்
போதாது. தான் கொடுத்ததனை அவன் ஏற்றுக் கொண்ட
தற்குப் பிரதி உபகாரமும் செய்ய வேண்டும் என்பது நீதன்
கருத்து. இதனைத் திருப்பாவைச் செவ்வியாரின் செயலால்
தெளிவாக்கலாம். திருமாவிருஞ் சோலை நம்பிக்கு தூது
தடாவில் அக்கார அடி சிலையும் தூது தடாவில் வெண்ணை
பையும் திறைத்து கைக்கின்றார். இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளு
மாறு அழகரை இறைஞ்சுகின்றார் அன்னைமார். இக் கைக்
கரியத்துடன் திற்கமனமில்லாதவர்,

“இன்றுவந்து இத்தனையும்
அமுதுசெய்திடப் பெற்றிந்,நாள்
ஒன்றுநா நாவிரலாகக் கொடுத்து
பிசுனும் ஆனுக்செய்வன்
தென்றற் மனங்கமழும்
திருமாவிருஞ் சோலைநல்லுள்
நின்றவிராள் அடியேன்மனத்
தேவந்து கேற்புமே.”⁵

என்று பகர்கின்றார் ‘இவற்றை அமுது செய்து அடியாள்
இதயத்தில் வந்து நம்பின், இன்னும் தூதாவிரல் தடாக்கள்
வெண்ணையும் அக்கார அடியிலும் தருவேன். அத்துடன்
நின்று விடுவேனோ? இல்லை, இல்லை, ஆம்வாரைப்
போன்று உமக்கு என் தும் எல்லாவிறக் கைக்கரியங்
கனையும் புரிவேன்’ என்கின்றார் இப் பாசுரத்தில்.

வேறு படிவெண்ணையும் கருதாமல் கைக்கரி
யத்தையே பண்பாகக் கொண்டு செயலாற்றியவர்கள்

5. ஸ்ரீ வசனபூஷ-289.

6. நாச். திரு 9:7.

வண்ண உலகத்தில் உயினனர். அன்புடனும் ஆதரத் துடனும் எண்ணனுக்கு அருது படைத்து மகிழ்ந்த விதார், எண்ணனுக்கும் பவராமனுக்கும் அணித்து கொள்ள மலர் மாவை கொடுத்த மாலாகாசர், எண்ணனுக்குப் பூசிக் கொள்ளுவதற்காக சத்தனம் கொடுத்த கூனி ஆகியோர் இவர்கள். இவர்களை வண்ண உலகம் நினைந்து போற்று கின்றது.

இந்த எண்ணங்கள் யனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் திருப்பேரெயில் என்ற தீய்விவ நேசத்தைய நோக்கி வருகின்றோம். அங்கணம் வருங்கால் ஊரின் பெயரைப் பற்றி நம் மனம் ஆராயத் தொடங்குகின்றது. இத் திருத்தலம் நெகவ- த்ருச்செந்துர் நெடுஞ்சாணையில் உள்ளது; ஆழ்வார் திருநகரிலிருந்து வந்து கல்நொலையி லுள்ளது. தன் பொருளை உர்தல் தென் ஊரிலுள்ள இத்தலம் நவநிருப்பதனான் ஐந்தாவது. நம்மாழ்வார் மட்டிலும் ஒரு பதிகத்தாக இத் திருப்பதி எம்பெருமானை புகழ்வாசனம் செய்துவினார். எண்ணளாகவே கருதி ஈடுபட்டு பேசுகின்றார். சில பதப்புகளிலுள்ள இத் திருவாய் மொழிப் பாகரங்களில் பாகரத்தோறும் 'தென் திருப்பேரை' என்று பதப்பித்திருக்கக் காண்கின்றோம். இத் திருவாய் மொழியின் ஒன்பதாகவு பாகரத்தில் 'தென் திருப்பேரெயில் மாதாரே' என்று அருளிச் செய்துப்பெற்றிருப்பதாலும், விடாக்கியானத்தில் 'தருப்பேரெயிலாகின்ற மாதாரியே' என்று தெளிவாக அருளிச் செய்கப்பெற்றிருப்பதாலும் ஆழ்வார் திருவுருவத்தில் 'திருப்பேரெயில்' என்ற பெயரே நிலை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இத்திருவாய் மொழியின் ஐந்தி, ஆறு, ஏழாம் பாகரங்களில் 'பேரெயிற்கே' என்று லகம் அமைத்திருத்தல் சிவர் 'பேரைவிற்கே' என்று பதிப்பித்திருப்பது தவறு. 'பேரை' என்பது நவத்தின் திருநாமமாயின் அதனுடன் வேற்றுமை உருபு சேருங்கால் 'பேரைக்கு' என்றாகுமேயன்றி 'இன்' சாரிவை வந்து 'பேரைவிற்கு' என்று ஆகாது. ஐகாரவீற்றதான சொல்லின்

அருகில் 'தின' சாரியை வருவதில்கை. ஆயினும், 'தென்திருப்பேரை' என்று ஐகாரவிற்றதாக இத் திவ்விய தேசம் வழங்கி வருவதிலும் குற்றமில்லை. நான்கரை 'நான்கை' என்றும், தஞ்சாவூரைத் 'தஞ்சை' என்றும், குடமுகங்கை 'குடத்தை' என்றும், அழகுந்தாரை 'அழுத்தை' என்றும், நெல்வேலியை 'நெல்லை' என்றும், 'அழிந்திர புரத்தை' அழித்தை என்றும் திவ்வளம் ஐகாரவிற்ற தாக்கி வழங்கிவரும் முறைவிரும்பதனால் திருப்பேரெயிலைத் 'திருப்பேரை' என்று வழங்குவது பொருத்தமே யாகும். எனவே, நூற்றெட்டுத்திருப்பதி வந்தாதியிலும், ௪௫ முதலிய விவாக்கியானங்களிலும் 'திருப்பேரை' என்திருப்பது தவறு இல்லை. ஆகவே, திருத்த வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆயினும், திருவாய்மொழி மூலத்தில் மட்டிலும் 'பேரெயில்' என்றிருப்பதே சரியான பாடமாகும். எனினும், இத் திருவாய் மொழியில் ஒன்று, இரண்டு மூன்று, நான்கு எட்டு, பத்தாம் பாசரங்களில் 'தென்திருப்பேரெயில்' என்று பாடங்கொள்வதால் தவறு இல்லை என்பது சிலருடைய கருத்து.

திருப்பேரெயில் என்ற திவ்விய தேசம் தீர்வளம் திவ்வளம் மிக்கது. 'தென்மொய்த்த பூம்பொழில் தன் பணை யும் தென்திருப்பேரெயில்' 'கனித்த பொழில் திருப்பேரெயில்' 'கோவச் செந்நெற்கள் கவரி வீசும் கூடுபுனல் திருப்பேரெயில்கே' 'ஏர் வள ஒண்கழனிப் பழனத் தென்திருப்பேரெயில்'¹⁰ என்ற ஆழ்வார் திருவாக்குகளால் நிறைவு அறியலாம். சிற்றாத்தில் (Van) வந்து ௭காண்டிருக்கும்பொழுதே இந்தச் சூழ் நினைவை நாம் காண்கின்றோம்.

வண்டி ஊருக்குள் செல்கின்றது. ஊர் பெரிய ஊரும் அன்று; சிற்றாரும் அன்று. ஆழ்வார் காலத்தில் ஒருகால்

7. திருவாய் 7.3:3

8. ஐ 7.3:5

9. ஐ 7.3:6

10. ஐ 7.3:9.

சுற்றும் பெரிய ஊராக இருத்திருக்கலாம். 'சிகரமணி நெடுமாட நீடு தென்கீர்ப்பேரெயில்,'¹¹ என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கால் அக் காலத்தில் மாடமாளிகை கூடகோபுரம் கள் கொண்ட ஊராக இருத்திருக்கக்கூடும் என்று ஊகம் செய்கலாம். இன்று அத்தகைய பெரிய மாளிகைகள் தென்படவில்லை.

பக்தி இயக்கம் ஒங்கியிருந்த ஆழ்வார் வாழ்ந்த காலத்தில் சிறந்தோங்கும் திருக்கோயில்கள் உள்ள ஊர்களில் அந்தணர்கள் நான்மறைகளை ஒதும் முறத் தந்திரமும், நான்தோறும் தடைபெறும் விழாக்கட்டும், தீயகள்தோறும் தடைபெறும் விழாக்கட்டும், ஆண்டு தோறும் தடைபெறும் பெரு விழாக்கட்டும் குறைவில்லை. உண்மையான கடவுள் பக்தியும் வழிபாடும் அருகி யதும் இக் காலத்திலேயே திருவரங்கம், திருப்பதி போன்ற தீவ்ளிய தேசங்களில் விழாக்கள் தவறாது தடைபெறத்தான் செய்கின்றன. அப்படியிருக்கும் போது அக் காலத்தில் தீவ்ளிய தேசங்களில் எவ்வளவு விழாக்கள் தடைபெற்றிருக்க வேண்டும்? நான்மறை ஒதும் வழக்கம் மலிந்திருந்தது என்பதை 'எங்கும் எழுந்த தர்வையத்தொலி தின்றோங்கும் தென்திருப் போரெயில்,'¹² 'நான்மறையாளரும் வேன்வி ஓவா ..... திருப்பேரெயில்,'¹³ என்ற ஆழ்வார் திருவாக்குகளால் அறியலாம். இன்னொரு பாசரத்தில் 'வேத ஒலியும் பீழா ஒலியும் பிள்ளைக்குழாய் விளையாட்டொலியும் மார்போல்திருப்பேரெயில்' என்று மூன்று ஒலிகளும் கூடித் தீவ்ளிய ஊர் என்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார் ஆழ்வார்.

மாம் வந்த சிற்றுத்தினை தெருவின் ஓர் ஓரத்தில்
தெருவிலே திருக்கோயிலை நோக்கி விளையின்றோம்.

11. திருவாய் 7.3:10.

13. ஷா 1.3:6.

12. ஷா 7.3:4

இத் திருக்கோவிலின் சத்திதித் தெரு சற்று விசாலமானது. சிற்றூரில் சிறு பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு 'ஆடுகளன்' (Play ground) தனியாக இருக்க முடியாதல்லவா? இளஞ்சிறார்கள் தெருவினையே ஆடுகளனாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சதா ஏதாவதொரு விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதை இன்னும் சிற்றூர் களில் நாம் காணலாம். இந்தத் திருப்பதியில் சிறார்கள் விளையாடும் இடம் கோவிலின் திருமுன்பிருக்கும் சத்திதித் தெருவாகவே அமைந்துள்ளது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு ஆழ்வாரும் 'பிள்ளைக்குழாய் விளையாட்டொலியும் அறாத்திருப்பேரேலில்'¹⁴ என்று சிறப்பித்தனர் போலும்! இத் திருப்பதி எம்பெருமானும் அச்சிறார்கள் ஆடும் விளையாட்டின் சுவையைக் கண்டு களிக்க ஆசைப்பட்டதாக ஒரு ஐதிகம் உண்டு. எதிரேயுள்ள பெரிய திருவடி சத்திதி அவர்கள் விளையாடும் காட்சியை மகழப்பதாக இருப்பதைக் கண்டு வந்ததி 'கருடா, அப்பால் செக்க!' என்று பெருமான் வெறுத்துரைத்தாராம். அத்த ஐதிகம் இன்றும் நிறை பெற்றிருப்பதை உணர்த்துவான் வேண்டி கருடன் சத்திதி சற்று ஒதுக்கமாக இருப்பதை நாம் காணலாம்.

திருக்கோவிலுக்குள் நுழையச் சித்தமாகின்றோம். இத் திருக்கோவில் எம்பெருமானவீது நம்மாழ்வார் மட்டிலும் ஒரு திருவாய்மொழியால் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளார் இத்திருவாய்மொழி மகன் பாதரமாகச் செல்லுகின்றது. பெண்ணை நினைவிற்குத்து கொண்டு ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை அதுவசிக்கும்பொழுது அவர்கள் நாய், நோழி, மகன் என்ற நம்மாவசில் ஒருவரின் தன்மைவையத் தாம் அடைந்து கூற்றுகள் நிகழ்த்துவர் என்றும், இவற்றிற்குத் தந்தவரும் உண்டு என்றும் வினக்கியுள்ளோம். அவற்றினை அன்பர்கள் அந்த

14. திருவாய் 7.3:1.

அடங்கல் தோக்கி அதித்து தெனிய வேண்டுகின்றேன்' பரங்கு நாங்கிக்குத் 'திருப்பேரெயில் எம்பெருமானைக் கிடங்கேதீர்வேன்' என்னும் ஆற்றாமை பிறக்கின்றது. அந்த எம்பெருமானிடம் பேசாக வேண்டுமென்று புறப் படுகின்றார் ஆழ்வார் தாயகி. தோழிமாரும் தாய்மாரும் அகலாது ஒழிந்துகொண்டு, 'உனக்கு அவனிடம் இவ் வாய்வு எடுபாடு ஆகாது; இது நமக்குப் பழிவாக முடியும்' என்கின்றனர். 'தீங்கன்' தடைசொல்லுகின்ற உற்றால் ஒரு பயனும் உண்டாக மாட்டாது. 'தீங்கன்' எனக்கு உரைப்ப தெல்லாம் ஊமையசோடு செவிடர் மார்த்தவாக முடியும்¹⁴ நான் திருப்பேரெயில் எம் பெருமானை நெஞ்சு பதியுண்டேன். ஆகவே, தானே போவதாக ஏற்படாமல் தீங்கனே என்னை அய்லுக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் பாருங்கள்' என்று பரங் குதாயகி அவர்கட்குக் கூறித் தனக்குப் பிறற்ற தாய்மை அவர்கட்குச் சொல்லுகிறதாகச் சொல்லு கின்றது இத் திருவாய்மொழி. பாசாங்கன் ஒன்றை 'ஒன்றாம் நமது உள்ளத்தில் குமிழிவிடத் தொடங்கு' ன்றது.

"வெள்ளைக் கசிவங்கொடு ஆழி எந்தி
தாயகைக் கண்ணாங்கல் கெஞ்சிவூடே
புள்ளைக் கடையின்ற ஆற்றதைக் கண்ணி
எம்பெருவிக் கொல்லுகேன் அங்களை மீர்வாகு"¹⁵

[பந்தம் - உள்ளே சுழித்திருத்தம்; ஆழி - சக்கரம்;
புள் - கருடன். கடையின்ற ஆறு - நடத்துகின்றபடி]

13. சுப்பு ரெட்டிவாசர், த : கண்ணாட்டுத் திருப்பதிகள்
பேசுபர்கள் 7, 8, காங்க. அன்றியும், இதே ஆரீசியச்
பதிகுள்ள "திருவேங்கடரும் நயிந் இலக்கியமும்" (பாரி
கை வேளாடு) என்ற தூவிலும் பக். (123 - 122) காண்க.

16. தாசு. திரு 12:1. 17. திருவாய் 7.3:1

தீதில் பரங்குசநாடகி தனது உன்னத்தினுள்ளே ஒரு பெரிய திருவடித் திருநாள் நடந்து செல்லுகின்ற படிவையத் தாய்மாரிடம் பேசுகின்றாள். அவள் பெற்ற இறையறுபவம் தம்மையும் பற்றத் தொடங்குகின்றது. 'கல்ஐலும் பசலும்' (திருவாய் 7.2) என்ற திருவாய் மொழியில் பரங்குசநாடகியின் நிலைவையத் திருத் தாலார் கூறியது நமது நினைவுக்கு வருகின்றது. 'சங்கு சக்கரங்கள் என்று கை கூப்பிய'வனாதலாலும், 'தாமரைக்கண் என்றே தளர்'ந்தவனாதலாலும் அந்தத் திவ்வியபுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு இவனுக்குக் காட்சி தருகின்றான் எம்பெருமான். 'வன்காற்று அறைய மறித்து கிடந்து அவர்த்த மென்கால் கமவத் தடம்போல் பொங்குது தின்ற எம்பிரான் தடல் கண்கள்' (திருவிரு. 12) என்று ஒருக்கணாந்திக் கடைக் கண்ணால் தோக்கிய திருக்கண்ணாமூடல் காட்சி தந்த விதத்தையும் பேசுகின்றாள் ஆழ்வார் நாயகி. முகில் வண்ண நிறத்துக்குப் பொருத்தமான வெளுப்பையும் கரியையும் உடைத்தான திருச்சங்கையும், அங்ஙனம் ஒரு விசேடணம் திட்டுச் சொல்ல வேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் எந்திய வண்ணம் தாமரைக் கண்கள் பிறழ்வதற்கு பெரிய திருவடித் திருத் தோளில் ஏதச் சாரிகை வந்து நல் நெடுஞ்ஞன் உலாவுகின்ற எம்பெருமானைக் காணுமாறு அனுகூலமார்களை வேண்டுகின்றாள் பரங்குசநாடகி. இவ்விடத்தில் எம் பெருமான் திருமேனிக்கு நிவ்விய ஆயுதங்கள் பிரகாசமாகத் திகழ்வதுபோல அவனுடைய ஆன்ம குணங் கட்டுத் திருக்கண்கள் பிரகாசமாக திருப்பதை எண்ணுகின்றோம். தண்ணளி தோன்றுவது கண்வழி அல்லவா?

இவ்விடத்தில் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளத்தில் திருக் கோயில் கொண்ட எம்பெருமானையும் நினைக்கின்றோம்.

“அரவத்து அமனி யினோடும்
 அழகிய பாற்கட னோடும்
 அரவித்தப் பாவையும் தானும்
 அகம்படி வந்து புழுத்து
 பாவைத் திரைபல மோதப்
 பள்ளிகொள் கின்ற பிரான்”¹⁸

[அரவம் - பாம்பு அமனி - படுக்கை; அரவித்தப்
 பாவை - பெரிய பிராட்டி.]

என்றவாறு அந்த ஆழ்வார் மனத்து எழுந்தருளிய
 போனும் தமக்குக் காட்சி தருகின்றான்.

பாங்குசநாயகி செய்வ தினைத்த செயலையும்
 எண்ணுகின்றோம். வேத ஒலியும் விழா ஒலியும் பின்னைக்
 குழாம் விளைவாட்டொலியும் மலித்து திடக்கின்ற
 திருப்பெரைக்குச் சென்று சேர்வதே தன் பணியாகும்
 என்று கூறினதை நினைக்கின்றோம். அன்று ஆழ்வார்
 நாயகி பெற்ற அதுபவக் காட்சிகள் எவ்வாம் ஒன்றுண்டின்
 ஒன்றாக நம்மனத்தில் எழுதின்றன.

தீவ்வனம் தாய்மார்க்கின் முகம் நோக்கிப் பேசிக்
 கொண்டிருக்கும்பொழுது நோழிமார்களும் அவற்சோழி
 மார்களும் வந்து குழுமுனைநைர் அவளுக்கு இநோப
 நேசம் செய்வதற்காக. அவர்களை நோக்கி, ஆழ்வார்
 நாயகி.

“நாளம் கருங்குழம் நோழி கிற்காள்!
 அபநைபக் காள்! அவற் சோழிகாள்!
 நாளிற் தவிடுஞ்சம் காக்க மாட்டேன்
 எவ்வளம் அன்று இது”¹⁹

[நாளம் - பரிமாசம், நறுநாற்றம்; காக்க - அடக்கி
 -ஞா.]

18. பெரியாழ். திரு. 5.2:10

19. திருவாய் 7. 2: 2

என்று பேசுகின்றான். எம்பெருமான் பக்கவிலே ஆழ்ந்து போன தன் நெஞ்சை மீட்கமாட்டாத நிலையைக் கூறுகின்றான். அந்த நெஞ்சு,

“வானப் பிராண்டினி வண்ணம் வண்ணம்
செங்கனி வாயின் திறந்ததுவே.”²⁰

[வானப்பிரான் - பரம்பரையான]

என்று எம்பெருமானின் திருப்பவனத்தில் படித்துவிட்ட திறத்தைக் கூறுகின்றான். தன் நெஞ்சைக் கடல் கொண்டது என்கின்றான் போலும். நெஞ்சுக்குத் தான் வசப்பட்டிருக்கும் நிலையைக் கூறி, தான் அவர்களால் திருத்தமுடியாதவன் என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றான்.

தோழிபத் தவிர எல்லோரும் வேளைத் திருத்தத் தம்மாவாகாது என்று சற்று அகன்று போகின்றனர். தோழிமட்டிலும் இவளை நோக்கி தீப்படி நாளமற்றுச் சொல்லுவது தகுதியோ என்று ஆழ்வார்நாயகியைக் கேட்க, அவள் இங்ஙனம் கூறுகின்றாள்;

“செங்கனி வாயின் திறந்த தாயும்
செஞ்சுடர் கீண்ட, நாழ்ந்த தாயும்
சங்கொடு சக்கரம் கண்டு கடலும்
நாமமும் கண்டனாகு கற்புத் தீர்த்தும்

நங்கள் பிரானுக்கென் செஞ்செ நோய்!
நானும் கிறையும் இழந்த துமே.”²¹

[நான் - வெட்கம்; நிறை - அடக்கம்]

என்பதாக. செங்கனிவாய், திருமூலம், சங்கு, சக்கரம், திருக்கண் ஆகிய நான்கில் நெஞ்சு அடக்கப்பட்டமையைக் கூறுகின்றான். இவற்றை ஒரு சேரச் சொல்வது தனித் தனியாகச் சொன்னதன் நயத்தைச் சித்திக்கின்றோம்.

20. திருவாய் 7. 3: 2

21. இ. 7. 3: 2

இராமன் திருமணம் புரிந்துகொண்டதின் பிராட்டியுடன்
மிதினை நகர் வலம் வருங்கால் அவனுடைய அழகினை
அனுபவித்த பெண்களைக் கூறுங்கால்,

“தோற்கண்டார் தோளே கண்டார்
தொடுகழல் கமலம் அன்ன
தார்கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கைகண் டாரும் அஃதே”²²

என்று கம்பநாடன் கூறுவதைப் போலவே, ஆழ்வார்
நாயகியின் திருவுள்ளம் தனித்தனி வடிவுகொண்டு
ஒவ்வொரு உறுப்பிலும் தனித்தனிப் சுழியாறுபட்டது என்று
அறிதல்வேண்டும். இவ்விடத்தின் நம் பிள்ளை சூர:
“ஸௌபரி என்பாசொருத்தன் ஒரு ஸ்ரீக்ருகமடியாக
ஐம்பது வடிவுகொண்டானிறே; அவ்வள வல்லவிறே இவன்
கவத்து விஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வயத்திறோறும்
பரிணமாய் வர்த்திக்குமாபோலவாழிற்று இதுவும் அவய
வங்கன் தோறும் தனித்தனி அகப்பட வல்லபடி”²³ “நான்

22. கம்ப. பா.க. உவாவியற்-19

23. ஸௌபரி என்பவன் ஒரு மாமுனிவன். இவன் நீர்
நிலையிலிருந்து தவம் புரிகையில் அங்கு மீன்கள் கூடிக்
களித்து விளைபாடா நின்றமைகைக் கண்ணுற்று நாலும்
குடும்ப வாழ்க்கையில் கூடி நின்று கிற்றின்பம் துடைத்து
களிக்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொள்கின்றான். பவபெண்
பிள்ளைகளைப் பெற்ற மாத்தாதா என்னும் அரசனிடம்
சென்று தனக்குக் கண்ணிகாதனம் செவ்வுமாது வேண்ட,
அவ்வரனும் கிறித்தவத்தைதவும் சூரூர் வடிவத்தைதவும்
கண்டு இசையாது. முனிவன் சாபத்திற்கஞ்சி பெண்களிடம்
அனுப்புகிறான். முனிவன் தன் தவவநிதையால் அழகான
வடிவம் கொண்டு செல்வ, எல்லாப் பெண்களும் போட்டி
போட்டுக் கொண்டு அவனை மணக்கின்றனர். முனிவன்
தன் தவவநிதையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப் பெண்
களை மணந்து மகிழ்ந்தான் என்பது புராண வரலாறு.

தன்னை இழந்தேன்; தாய்மார் தேழுமார் என்னை இழந்தனர்; நெஞ்சு நாணும் திறையும் இழந்தது" என்று அங்கவாய்க்கின்றான் ஆழ்வார் நாயகி.

அன்னை மார்கள் தன்னை முனிகின்றனர் என்று கருதி மேலும் கூறுகின்றான்:

“இழந்த எம்மாவை திறந்துப் போன
என்னெஞ்சி னாருமாய் கேடு நிற்கார்
உழந்தினி யாரைக்கொண் டென் டசாகோ?

முழுங்குசய் கக்கையன் மாய்த்து ஆழந்தேன்
அன்னையர் காள்ளின்னை என்மு னிந்தே”²⁴

[உழந்த - வருந்தி, உசாவுதல் - ஆராய்தல்; மாயம் - ஆச்சரிய குணங்கள்.]

“இழந்த என் மாவை திறந்தது மீட்டுக்கொண்டு வருவதாக வீரவாதம் செய்து சென்ற என் நெஞ்சம் அங்கே தகர்ப்புண்டது. என் செய்வன்? இனி யாருடன் எதனைச் சொல்லிப் பொழுதுபோக்குவேன்?” என்கின்றான். பகவதீஷயத்தில் ஈடுபட்ட அதிசயத்தைப் புலப்படுத்தவே ஆழ்வார் நாயகி நெஞ்சினை ‘நெஞ்சினார்’ என்று உயர்வு பொருளாகக் கூறுகின்றான். ‘ஆரைக்கொண்டு உசாகோ’ என்ற விடத்து இன்னவை மிக்க நம் பிள்ளை ஈட்டையும் திருவக்கின்றோம்; “தேகாதமாபிமாநிகளான சம்சாரிகளைக் கொண்டு போது போக்கவோ? சர்வரோஹம் என்று இருக்கிற பிரமன் சிவன் முதலாயினோர்களைக் கொண்டு போது போக்கவோ? பகவததூபயத்திலே நோக்காக இருக்கிற நித்திய குரிகளைக்கொண்டு போது போக்கவோ? இத்தவையை உரி குறைகொண்டு”²⁵ போன

24. திருவாய் 7, 3: 4

25. உரி - புடைவை; குறை கொண்டு - கொள்ளையடுத்துக்கொண்டு.

வனைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? ஆரைக்கொண்டு எத்தை உசாவுவது?" என்ற நாட்டுரைவைக் காண்பின்.

அடுத்து, ஆழ்வார் நாயகி நாயமார் தன்னைக் கடுகக் கொண்டுபோய்த் தெய்திருப்பேரையில் சேர்ப்பதே அவர்கள் கடன் என்பதை வற்புறுத்துகின்றான்.

“குளிந்து சகடம் உதைத்து மாயப்
பெய்முனை யுள்கு மருதி ஊடபோய்
கனிந்த விளவுக்குக் காறெ றிந்த
கண்ண விராணுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்
முனிந்தினி பெய்செய்தீர் அளனை யீர்கான்!
மூபனி மவன் வந்து வீற்றி ருந்த
கனிந்த பொழிந்திருப் பேரெ றிற்கே
காலம் பெறவென்னைக் காட்டு யினே”¹¹⁰

[மாயப்பேய் — வஞ்சகப்போய்; முனித்து - சினத்து; காலம் பெற-காலதாமதமினிதி.]

என்ற பாசரத்தில், எம்பெருமானுடைய சிவ வீரச் செயல்களில் தான் ஈடுபட்டமையைத் தெரிவிக்கின்றான். சகடம் ஒன்றில் ஆவேசித்து வந்த அகரணை முடித்த தீரச்செயலிலும், அழகிய வடிவங்கொண்டு தஞ்சுட்டிய முனையிலால் பாழாட்டிக் கொல்ல வந்த பூதனைவின் உயிர் குடித்த அர்ப்புதச் செயலிலும், தன்னைக்கொல்லுவ தற்காகச் சமயம் பார்த்திருத்து விளமரத்தில் ஆவேசித் திருத்த கபத்தாகரணையும், அங்ஙனமே கன்றின்மீது ஆய்வுசுத்திருத்த வதஸாகரணையும் ஒருங்கே முடித்த வரச் செயலிலும், திரட்டை மருதமரங்களிடையே தவழ்ந்து செனது தவகபரமணிக்கீர்வர்களின் சாபத் தைப் போக்கின அதிசயச் செயலிலும் ஆழ்வார் நாயகி ஆழங்காட்பட்டுத் தன் பெண்மைக் குணங்கள் அனைத் தையும் இழந்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றான். இச்

செயல்களில் ஈடுபடாததற்கு முன்னரே முனிந்தாலும் பயனுண்டு. தண்ணீர் பெருகிச் சென்றபின் அணை கட்டப் பார்ப்பதில் பயனில்லை. ஆகவே, தன்னைக் கொண்டு போய்க் காவதாமதமின்றி அவன் காவடியில் சேர்ப்பதே அவர்கள் கடமையாகும் என்கின்றான்.

ஆழ்வார் நாயகி எம்பெருமானை உருவெளித் தோற்றத்தில் காண்கின்றான். ஆகவே, காவம் நீட்டியாது அவனைத் தான் காணுமாறு செய்யும்படி வேண்டுகின்றான்.

“காவம் பெறான்றனைக் காட்டு யின்கள்
காதல் கடலின் மிகப் பெரிதால்
நீல முகில்வண்ணத் தெம்பெ குமான்
விற்குழன் னேவந்துளன் கைக்கும் எய்தான்.”²⁷

[முகில்-மேகம்; வண்ணம்-நிறம்.]

என்பது அவன் திருவாக்கு. ஆழ்வார் நாயகி தனது ஆரக்காதலை இதில் புலப்படுத்துகின்றான். ஐந்தாம் பத்தில் “மாசறுசோதி” என்ற திருவாய்மொழியில்,

“பேரமர் காதல் கடல்புறைய விளைவித்த
காரமர் மேனி”²⁸

என்று தன் காதலைக் கடலோடொத்ததாகச் சொன்னவன் ஈண்டு அது ‘கடலினும் மிகப் பெரிதால்’ என்று கூறுகின்றான்; கடலினும் விஞ்சியதாகச் செப்புகின்றான். இக் சிறுத்தவற்றுமீதுள்ள திருவாய்மொழி எட்டாம் பாகரத்தில்.

“என்காதல் உரைக்கில் தோழி,
மண்டுகரி ஞால முகைந் கடலும்
நீளவி சும்புந் கழியப் பெரிதால்.”²⁹

27. திருவாய் 7. 3 : 6   28. ஐ 5. 3 : 4

29. ஐ 7. 3 : 8

[மண்திணி-மண்செறித்த; ஞாலம்-பூமி; விசம்பு-
ஆகாசம்]

என்று கூறுகின்றான். இதுதவிர,

‘சூழ்ந்த விற்பெரிய என்அவா’³⁰

என்று தன் அவா தத்துவத்திரயத்தையும் வளைத்துக் கொண்டு அதனிலும் மிகப் பெரியது என்று சொல்லித் தீர்க்கின்றான். இப்படிக் கனத்த காதலையுடையவர் எவ்வளம் பதறாது திருப்பது என்கின்றான் போலும். ‘நீல முகில் வண்ணத்து எம்பெருமான் முன்னே வந்து நிற்கும்’ போது ‘இஃது எவ்வளம் சாத்தியமாகும்?’ என்கின்றான். ‘காலம் பெற என்னைக் காட்டுமின்கள்’ என்பதற்கு ஈடு : “சூடிக்குப் பரிஹாரமன்றாகிலும் எனக்குப் பரிஹாரம் இஃதல்லது இல்லை.” வெளும் உருவெளிப் பாடன்றியே கண்ணாலே கண்டருபவிக்கலாம். திருப் பதியிலே போகப் பார்ப்பதாகப் பகர்கின்றான்.

அடுத்த பாகரத்தில் அவள் கூறுவது : “நீவங்கையை நீராக்கியொழித்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இடமான திருப்பேரைக்குச் சென்ற என் நெஞ்சு மீண்டும் திரும்பிவரக் காணேன். வெற்றித் திருமகனுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் திருப்பைக் கண்ட பிறகு அது திரும்பி வராது என்பது உறுதி. ஆகவே,

“ஆரை விளியிவ் சூடைபம் தோழி!

என்னொஞ்சம் உவவல் னாகு மின்னல்

ஆரை விளிக்கொண்டென் சாதிக்க வின்றது?

என்னொஞ்சம் கண்டது வேகண் டதுவே.”³¹

என்கின்றான். “என் நெஞ்சினை அழைத்து வரவல்லாரும் இல்லை. ஆகவே என் நெஞ்சு போய்ச் சேர்ந்ததேசத்திலேயே நாளும் போய்ச் சேர்வதே தகுதி” என்று உரைக்கின்றான். ‘பேரெயிற்கே புக்கென் னெஞ்சம் தாடிப்

பேர்த்துவர வெயிலும் காணமாட்டேன்' என்ற இப் பாசரத்தின் இரண்டாம் அடிக்கு இங்கவை மிக்க நம் பிள்ளையின் ஈடு: "மீளவொண்ணாத வங்காபுரியிலே புக்க திருவடியும் மீண்டு வந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க தெஞ்ற மீண்டுவரக் காண்கிறிலேன். தெஞ்சங்கூட வாராத பின்பு அவன் வாராகம் சொல்ல வேண்டாவிதே" இது கவைத்து மகிழ்த்துக்கது. அடுத்த பாசரத்தினம் "தென்றிருப்பேரெலில் சென்று சேர்வன்"³² என்று தன் மன உறுதியைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்துகின்றான். அதற்கடுத்த பாசரத்தில் "என்னைத்தேற்ற வேண்டா; என் தெஞ்சம் அடக்கம் முதலான குணங்களும் இய்கில்லை. எனவே, மேற்படி திருப்பதியை சென்று சேரக்கடவேன்"³³ என்று தோழியர்க்கும் அன்னைமார்க்கும் கூறுகின்றான்.

"சென்று சேர்வேன், சென்று சேர்வேன்" என்று பலகாலும் சொன்ன பரங்குசநாயகியை நோக்கி, 'நங்காய், நீயே சென்று சேர்த்தாயாகில் ஊரும் தாடும் மற்றுமெல்லாகும் உன்னைப் பழி சொல்லாரோ?' என்று வினவ, அதற்கு அவன், 'பழிசொல்லுயாகாயன்றோ நான் தேடுவது?' என்று பதிலிறுக்கின்றான். பழி சொல்பவர்கள் அவனையும் இவனையும் சேர்த்துப் பழி சொல்லுங்கால் அதுவே இவனுக்குப் பரம் உத்தேசம் ஆகும். அவனுடன் தனக்குச் சேர்த்தி இவ்வையோகிலும் பழி சொல்லுவாரின் கருத்தாலேயாகிலும் சேர்த்தி தேர்கின்றதன்றோ? அதுவே இவனுக்கு உவப்பாகும் போலும்.

இங்ஙனம் நாயகி நிலையை அடைந்து எம்பெருமான் மீது ஆராக்நாதல் கொண்டு திருக்கோயிலில் குறந்தது கருவகறையை அடைத்து இத்திருப்பதி எம்பெருமான் மகர வெடுத்துறந்தகாதனயுத்³⁴ எம்பெருமாட்டி குறந்த காது வலவிராச்சியாகையுத் சேவிக்சின்றோம். எம்பெரு

32. திருவாய் 7. 3 : 8 33. 7. 3 : 9

34. ஐடி 7. 3 : 10

மான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோவத்தில் கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலத்துடன் சேவை சாதிக்கின்றான். இந்த எம்பெருமானுக்கு விகடில் மூலில் வண்ணம்³⁵ என்ற மந்தொரு தருதாமமும் உண்டு. சந்திரதியில் இத்திருத் தலம் பத்திய திருவாய்மொழிப் பாசரங்களை விடத்தொலி பாக அன்புருகப் பாடிச் சேவித்த வண்ணம் எம்பெரு வானின் திவ்விய மங்கன விக்किரகத்தின் அழகில் மூழ்கி நிிற்கின்றோம். இவ்வணம் திருப்பேரேலில் ஆழி அங்கை பன் மீதுள்ள பாசரங்களை ஒதியதும் எம்பெருமானின் நித்திய வைங்கரிப்பத்திலே ஆழ்ந்தது போன்ற அநுபவத் தைப் பெறுகின்றோம்.

இந் நிலையில் திவ்விய கவிவின் இந் திருப்பதி பத்திய பாசரம் நினைவித்து வருகின்றது.

“அரைசாகி வைவமுரு
தாண்டாலும் இன்பக்
கரைசார மாட்டார்கள்
கண்டர்—முரைசாரும்
தென்றிருப்பேரைப் பதியான்கீர்
கேட்டு நானிலவன்
தன்றிருப்பேரைப் பதியா
தார்.”³⁶

[வைவம்-நிலவுலகம்; இன்பக் கரை-மூத்தியுலகம்]
என்ற பாசரத்தை இனிக்க இனிக்க ஒதி உளங்கரைகின்
றோம். இந்த நிலையில் ஆசாசிய ஹிருதயத்தின்,

“சொல்லு சேவ்வார்க்கு உசாத்துணை
அறுக்கும் சொந்தர்பயம், யாககரிலே
கோஷிக்கும்.”³⁷

[சொந்தர்பயம்-அழகு; மாதகர்-திருப்பேர் எனில்;
கோஷிக்கும்-ஒயிக்கும்.]

35. ஐ 7. 3: 10

36. தூந் திருப் அந்-52

37. ஆசா. ஹிரு-170 (புருடோத்தம நாயுடு

என்ற சூத்திரம் நினைவிற்கு வர அருளையும் சிந்தனை செய்கின்றோம். இத் திருப்பதிக்குரிய திருவாய்மொழியின் "செய்கனியாவின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் தீன் முடி தாழ்த்ததாயும், சய்கொடு சக்கரம் கையுதந்தும் தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்த்தும்" (3) என்ற திருப்பாசரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி தேற்றியவிய நேசத்தில் சென்றதரிய ஞானம் விளங்கும் என்றார். "தென்றிருப்பேரையில் மாநகரே" (9) என்ற திருப்பாசரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'மாநகர்' என்கின்றார். "எங்கும் எழுத்த தம்பேதத்தொலி தின் றோங்கும்" (4) என்ற திருப்பாசரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம் பற்றிக் 'கோஷிக்கும்' என்கின்றார். திருப்பேரையில் சென்று சேர்வது என்று உறுதி பூண்டவர்களுக்கும் எப்பெருமானது அழகானது அதுபவித்த மகிழ்ச்சியினால் அங்குள்ளார் பாடுகின்ற சாமவேத ஒலியிலே தெரியும்.

இத்திணையில் பக்திவதுபவம் திறந்த மனத்துடன் திருக்கோயில் பிராகாரங்களில் வலம் வருகின்றோம். பிராகாரங்களில் உள்ள கடவுளர்களைவெல்லாம் சேவியும் செய்கின்றோம். கோயில் பெரியது, இறுதியில் பிராகாரத்தில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இத் திருத்தலப் பந்திய குறிப்பு ஏதாவது கிடைக்குமா என்று சிந்திக்கின்றோம்.

பிற்காலப் பாண்டிய மன்னருள் ஒருவரான சத்திர பாண்டியன் என்பான் பல சித்தூர்களில் வாழ்ந்த சாம வேதிகளான தூற்றெட்டு ஸ்ரீ வைணவக் குடும்பத்தானை இப்பகுதியில் குடியேறச் செய்து அவர்க்கு இருப் பிடமும் நிலமும் வழங்கி வாழச்செய்தான். பின்னர் 17-ம் தூற்றாண்டில் தமிழகம் முழுவதும் விசயநகரப் பேரரசு ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது. அந்த ஆட்சியில் சொக்கநாத நாயக்கர் (கி. பி. 1639-83) ஆட்சிக் காலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டை வடமகைமயப்பிடுகின்றான்

என்பவர் ஆண்டு வந்தார். இவர் தெய்வபக்தி நிறைந்த சிவர்; புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றும் வள்ளன்மை வாய்ந்தவர். இவரும் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர்; கவிபாடும் திறமையும் உடையவர். அந்தாளில் தென் திருப்பேரையில் நாராயண தீட்சிதர் என்பார் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார். இவர் வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டிலும் வல்லவர். தமிழில் கவிபாடும் ஆற்றலும் பெற்றவர். நாடோறும் ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்று நம்மாழ்வாரைப் பணியுதும், திருப்பேரை மகர நெடுங்குழைக்காதனை வளங்கு வதும், நல்ல நூல்களை விரும்பிப் பவிலவதும் இவரது பொழுது போக்குச் செயல்களாகும். நமக்குச் சோந்தமாக வுள்ள வீடு, நிலம் இவர்கைக்கொண்டு அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்.

ஒராண்டு மகழுவீண்டு விளைச்சல் குறைந்தது. இவரும் இவரைப்போத்த சிவரும் அரசிறை செலுத்தத் தவறினர். வடமகாஉயப்பப் பீன்கைஉண்டம் நேரில் சென்று தவணை கேட்பதற்குள் அரசிதையை வகுவிக்கும் அதிகாரியொருவர் இவர்கள் கூறும் சமாதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது இவர்களைத் திருநெல்வேலிக்கு வகுவித்துச் சிறையில் அடைப்பித்தார். சிறைப்பட்ட செந்தமிழ்ச் செவ்வராகிய தீட்சிதர் எவ்வாய் தம் விதியின் செயல் என்று கருதி சிறை வீடு டெனும் நோக்கத் துடன் மகர நெடுங்குழைக்காதனமீது பாமாலையொன்று பாடத் தொடங்கினார். நாடோறும் சிவ பாடல்கள் வீதம் இப்பற்றி வந்தார். இதற்குள் ஒரு திங்கள் கழிந்தது.

“திங்கள் ஒன்றாகச் சிறைவிலுந்

நோக்குச் சிறையகற்றி

எங்கள் தம்பா விரங்காத

தென்னோ? இகைநாகம்மறையின்

சங்கமும் கீதத் தமிழ்ப்பாட

ழும்சத்த சாகரம்போல்

பொங்குதென் பேரைப் புனிதா

கருணைப் புராதனனே.”

என்ற பாடல் அரசர் உள்ளம் உருகிய நிலையை உணர்த்துகின்றது. மேலும் சில நாட்கள் ஓடின, 'இன்றாகும், நாளைக்கு நன்றாகும்' என்றியகு திருப்பதெல் வாக் ஒன்றாகிலும் வழி காண்கியமே' என்று ஏங்கிய நிலையில் புலவர்கள்பால் பேரன்புடைபவரும் தெய்வ பக்தி பிக்கவருமான வடமகையைப்பப் பிள்ளையனிடம் தம் நிலையை எடுத்துச் சொல்லுவார் யார் என்று எண்ணிய நிலையில் பாடல் ஒன்று உருப்பெறுகின்றது.

“வன்வார் முடிசிறிர் கோமான்
வடமகை யப்பன்முள்ளே
விள்வாரு பிடுகை விளிஎங்கள்
காரியம் வென்றயின்பால்
கள்வா! அருட்கடைக் கன்பார்!
கருணைக் களிதகழ்த்த
புள்வாகனா! அன்பர் வாழ்வே!
தென்றிடுப் பேரைப் புராதனனே!”

இதனை மனமுருகிப் பாடுவதைக் கேட்ட சிறைக் காவலர் களில் ஒருவன் ஏதோ குறையால் தன் எசமானன் பெயரை அமைத்துச் செய்யுள் இயற்றி அதைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடுவதாகக் கருதி தேரே சொல்லு பிள்ளையனிடம் தெரிவித்தான். உடனே அவர் சிறைச்சாவைக்கு வந்து அவர்களைச் சிறை வீடு செய்தார். அது முதல் அவர் நிலங்களுக்கு வரியே இல்லாமல் செய்தார். 65 பாடல்களே நிறைவு பெற்றிருந்த தூதை முடித்ததனுமாய் வேண்டிய பிள்ளையன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார் தீட்சிதர்.

நான்தோறும் ஆழ்வார் திருநகரி சென்று குழைக்காதனையும் நம்மாழ்வானையும் சேவித்த பிள்ளரே உணவு கொள்ளும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். திருக்கோயில் அரசர்களும் தீட்சிதர் சுற்றுத் தாமதமாக வந்த போதிலும் காத்திருந்து தீர்த்தம் திருத்தழாய்

அவருக்கு வழங்கிய பின்னரே தம் வீடு திரும்புவார். ஒரு நாள் தீட்சிதர் வருவதற்கு அதிகத் தாமதம் ஏற்பட்டது. அர்ச்சகர் திருக்கோயில் முன் மண்டபத்தில் ஒருவருடன் சொல்லாடிய வண்ணம் காத்திருந்தார். அங்கிருந்த சிவர் “தீட்சிதர் அநோ சத்திதிக்குள் போகிறார். நீரும் செங்க” என்று அர்ச்சகரைத் தூண்ட அவரும் சத்திதிக்குள் விரைந்தார். எங்கும் தீட்சிதர் காணப்பெறவில்லை. அன்று காலைமீள்தான் தீட்சிதர் பாம்பதித்தார் என்ற செய்தி பிற்பகலில் தெரிய வந்தது. அர்ச்சகர் இச் செய்தியைப் பட்டிடம் தெரிவிக்க, “தீட்சிதர் ஆன்மா ஆய்வார் திருவடிகளில் கவந்தது” என்று சொல்லி அனைவரும் பாசித்தனர். இன்றும் பவர் தீட்சிதர்க்குச் சிறை வீடு தந்து பல துன்பங்களைப் போக்கிய குழைக்காதர் பாமாலை’வைப் பாராயணம் செய்து வருகின்றனர்.

இந்த தூதையும் தூவெழுந்த வரலாற்றையும் தென் திருப்பேரையில் ஆககவி அபிஷக காள மேகம் அளந்த கிருஷ்ண அய்யங்கார் அவர்களிடமிருந்து ஐயாவர்கள் பெற்றுக்கொண்டன. 1938-இல் வெளியிட்டும், பின்னர் அவர் திருக்குமார் 1947-இல் சிறு தூல் வடியில் வெளியிட்டும் வழங்கினர். இச் செய்தியை அறிந்த நிலையில் எம்பெருமானிடம் பிரியாவிடை பெற்றுச் சீவைகுண்டம் என்றும் திவ்விய தேசத்தை நோக்கி விரைகின்றோம்.

12. சீவைகுந்தத்துத் தேவன்

ஒருவருடைய நய்வனை தீவினைவாகிய வினைகளின் தொகுதியை மூன்று வகையாகப் பகுத்துரைப்பர் சமயச் சான்றோர்கள். பிறவிதோறும் செய்து குவித்து கிடக்கும் வினைத் தொகுதியில் இப்பிறப்பில் அதுபவித்தற்கென்று அளந்துகொள்ளப் பெற்ற வினைவின் பகுதியைப் பிரார்த்தம் (துகர்வினை) என்று வழங்குவர். இது போக எஞ்சியவினைப் பகுதி சஞ்சிதம் (பழவினை) என்று வழங்கப்பெறும். இந்தப் பிறவியில் ஒருவர் செய்யும் வினைப் பகுதி ஆகாயியம் (எதிர்வினை) என்று கூறப்பெறும். இவற்றை பிரார்த்தம் அதுபவித்தே ஒழித்தற்பாவது. பிரபத்தி செய்யும் அனைவருக்கும் எம்பெருமான் இரட்சகனாக அமைந்துவிடுகின்றான்; மோட்சத்தையும் கொடுக்கின்றான். ஆனால் அவர்கள் இந்த உடல் மூடியும் வரை (பிரார்த்தம் தீகும் வரை) பொறுத்திருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தை நம்மாழ்வார்.

“சரணமா கும்பன தானடைந் தார்க்கெல்லாம்

மரணமா னாமனைவருந் தங்கொடுந் கும்பிரா:ந”¹

என்ற திருவாய்மொழியால் விளக்குவர். தவம் செய்து மனம் தூய்மை அடைந்து, ‘யான்’ என்ற அகப்பற்கறையும் ‘எனது’ என்ற புறப்பற்கறையும் போக்கி மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்களைச் சஞ்சித வினை நெருங்காது

1. திருவாய் 9. 10 : 5

அழிந்துபடும். ஆய்வனம் மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்கள், தெரிந்து நமக்கென எவ்வினைகளையும் செய்பார்கள். எனவே, அவர்களிடம் ஆகாமிய வினை ஒன்றும் சேராது. அவர்கள் அறிபாமல் இப் பிறப்பில் அவர்களால் ஏதேனும் வினை நிகழுமாயின் அதற்குப் பயன் இல்லை. ஆகவே, மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்கட்குச் சஞ்சிதம், ஆகாமியம் என்னும் இருவகை வினைப் பகுதிகளும் இவ்வாகும் என்பது அறிவத் தக்கது. அவ்விரு வகை வினைகளையும் இறைவன் 'தீயினில் தூசாகச்' செய்து விடுகின்றான் என்பது சமயமரபாக இருந்து வரும் நம்பிக்கையாகும்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் சிந்தையில் எழுந்த வண்ணம். தென்திருப்பேரையினின்றும் சீவஞ்ஞத்தத்தை நோக்கி விரைவாக வந்து கொண்டிருக்கின்றோம் பரமபதத்திலுள்ள சீவஞ்ஞத்தத்திற்குச் செல்லுகின்றது போன்ற எவ்வையற்ற மகிழ்ச்சியை அடைகின்றோம். இந்த ஊர் நெல்லைக்கு நேர்க்கிழக்கே பதினேழு கல் தொகையிலுள்ள ஒரு சிற்றூர்; வட்டத்தின் தலைநகரம். இந்த ஊருக்கு இருபூர்த்தியிலும் சென்று சேரலாம். நெல்லை - திருச்செந்தூர் இருப்புப் பாதையில் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் நிகையத்திலிருந்து அரை மைல் தொகையு நடந்து சென்று இவ்வூரை அடைதல் வேண்டும். இதற்குத் தண்பொருதை யாற்றில் கட்டப் பெற்றுள்ள அணையுடன் சேர்ந்த பாலத்தைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். நாம் வரும் சிற்றுத்தும், இப் பாலத்தைக் கடந்தே சென்று சேர்கின்றது.

வண்டி பாலத்தின்கீழ் செல்லும்பொழுதே தூற்றுப் பத்தைய உயரழுள்ள கோயுரத்தின் தரிசனம் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. இத் திவ்விய தேசம் நவ திருப்பதியில் ஆறாவது ஆளும். திருக்கோயிலின் வெளி மதிலோரத்தில் நம் வண்டிகை நிறுத்திவிட்டுத் திருக்கோயிலில் நுழைகின்றோம். கோயில் சுற்றுப் பெரிய கோயிலே; இது 530 அடி நீளமும் 315 அடி அகலமும்

உள்ள மதிவால் சூழப்பெற்றுள்ளது என்பதையும் அறிகின்றோம். திருக்கோயிலின் வாயிலில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும் தகரக்கொட்டகை கோயிலின் எழிதவையையும் காம்பீரியத் தோற்றத்தையும் கெடுத்தே விடுகின்றது. இத் தகரக்கொட்டகையை அடுத்து இருப்பது இராமாயணக் குறட்டையுடைய மண்டபம். அதன் பின்னரே கோபுர வாயில். அதன் வழியாகச் சென்று கொடி மர மண்டபம், மணி மண்டபம் இவற்றையெல்லாம் கடந்து அர்த்த மண்டபத்தைச் சென்றுசேர்கின்றோம்.

அர்த்த மண்டபத்தில் நங்க மஞ்சத்தில் பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிப் பிராட்டியாரும் இரு புறமும் இருக்க உற்சவர் கள்ளப்பிரான் கையில் கதையுடன் நின்ற திருக்கோவத்தில் காட்சி தருகின்றார். இவருக்குத் தங்கக் கவசமும் அணி செய்யப் பெற்றுள்ளது. கவசம் இன்றியே எழிவேலாம் திரண்ட திருமேனிபையுடையவர். இவரைச் சமைத்த சிற்பி அவரது திருமேனி அழகில் சொக்கித் தன்னையும் மறந்து அவருடைய கன்னத்தைக் கிள்ளிக் கொஞ்சினான் என்றும், அப்படி அவன் தொட்டுக் கொஞ்சிய இடம் கன்னத்தில் பதித்திருக்கிறதென்றும் அர்ச்சகர் சொல்வதைக் கேட்டு அக மகிழ்கின்றோம்.

அர்த்த மண்டபத்திற்கு அப்பாலுள்ள கருவறை பில்தான் சுவைகுந்தநாதன் நங்க சுவை வடியில் கிழக்கு நோக்கிய திருமண்டலம் கொண்டு நின்ற திருக்கோவத்தில் சேவை சாதிக்கின்றார். இவர் அருகில் தேகிமர் தீங்கை, தன்னத்தனியாகவே நிற்கின்றார். இவரைப் பற்றிய இதிகாசம் ஒன்றை அர்ச்சகர் மூலம் அறிகின்றோம். சோழநாதரன் என்பவன் ஓர் அகரன். அவன் நான்முகனிடத்திருந்த நான்கு வேதங்களையும் பறித்துச் சென்று விடுகின்றான். அதனால் மனங்கவன்ற நான்முகன் சுவைகுந்தநாதனை நோக்கித் தயம் செய்கின்றான். நான்முகன் தவத்திற்கு இரங்கி மகிழ்ந்த எம்பெருமான் பெரிய திருவடியின் மீது ஏறி வந்து

சோழகாரனை வென்று நான்மறைகளையும் மீட்டு அவற்றை நான்முகனிடமே தந்து விடுகின்றான். நான்முகன் பொருட்டு அவசரமாக எழுந்தருளிய காரணத்தால் தேயிமார் இன்றித் தன்னத்தனிப்பாக வத்திருக்கின்றார் போலும். இந்த எம்பெருமானையே 'பால் பாண்டியன்' என்றும் வழங்கி வருகின்றார்கள். இங்ஙனம் வழங்க வேண்டிய காரணத்தையும் எண்ணுகின்றோம்.

பண்டு நான்முகன் வழிப்பட்ட வைகுந்தநாதர் பின்னர் சிறிது காலம் எப்படியோ மண்ணுக்குள் மறைத்து விடுகின்றார். அப்படி மறைத்திருக்கும் இடத்தில் அக்கம் பக்கங்களில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் பசுக்கள் பால் சொரியத் தொடங்குகின்றன. ஆதிறைகளை மேய்க்கும் ஆயர்கள் தீசு செய்தியை அரசனிடம் தெரிவிக்கின்றனர். அரசனும் அதிசயத்துடன் அவ்விடம் போந்து ஆட்களை விட்டு மண்ணைத் தோண்டிப் பார்க்கின்றான். மண்ணுக்குள் மறைத்திருந்த வைகுந்தநாதர் காணப்படுகின்றார். அவரை வெளிக் கொணர்ந்து அவர் இருந்த இடத்தில் கோவில் எழுப்பி வரிபடுகிறான் அரசன். இது காரணமாகவே இன்றும் தீவகுக்குப் பால் திருமஞ்சனம் தடைபெற்று வருகின்றதாக அறிகின்றோம். பாற்கடலிலேயே அறிதலில் கொள்ளும் பரத்தாமன் பாவபிஷேகம் பெறுவதும், அதனால் 'பால் பாண்டியன்' என்று திருநாமம் குட்டப் பெறுவதும் தீவல்புதானே.

இந்த வைகுந்தநாதனை நம்மாழ்வார் மட்டிலும் இரண்டு பாசுரங்களால் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். இந்த இரண்டு பாசுரங்களும் நேரே தீவரை மங்களாசாசனம் செய்தவை அவ்வ. அண்மையிலுள்ள திருப்புளியிக்குடி எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்த திருவாய் மொழிப் பதிகத்தில் இந்த இரண்டு பாசுரங்களும் வருகின்றன. ஒரு பாசுரத்தில் திருவை குந்தத்துள்ளாய்! தேவா! என்ற தொடர் மட்டிலுமே வருகின்றது. மற்றொரு

பாகரத்தை மிடற்றொலியில் சேவித்து நின்ற திருக்கோவத்தில் சேவை சாதிக்கும் வைகுந்தகாதரை வணங்குகின்றோம்.

“புளியஞ்சுக் கிடத்து வானுள மங்கை
இருக்குவை குந்தத்துள் மிஃறு,
தெளிந்தளர் சித்தை அகங்கழி யாதே
என்னையார் வானெனக் கருளி,
நளிர்த்தரீர் உகைம் மூன்றுடன் மியப்ப
நாங்ககைத் தாடிநின்று ஆர்ப்ப,
பளியஞ்சுர் முகிலிர் பவனம்போல் களிவாய்
சிவப்பகீர் கானவா ராயே” 2

[அகங்கழியாதே-அங்குவிட்டுப் பிரியாமல்; தளிர்ந்த-குளிர்ந்த; சிர்-திருக்குணம்; முகில்-மேகம்.]

என்பது பாகரம். இங்கும் ‘வைகுந்தத்துள் நின்று’ என்ற தொடர்மட்டிலுமே இந்த எம்பெருமானைக் குறிக்கின்றது. இந்த தூண்டு பாகரங்களாலும் அர்ச்சாவதாரமாக எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லாத் திருக்கோலங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பவன் பரமபத நாதனே என்ற தத்துவம் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியிருப்பதையும் அறிவின்றோம்.

பொதுவாக அர்ச்சை வடிவில் உள்ள எம்பெருமான் சில தலங்களில் சபலித்திருப்பான், சிவவற்றில் வீற்றிருந்து சேவை சாதிப்பான்; இன்னும் சிவவற்றில் நின்ற திருக்கோவத்தில் காட்சி தருவான். ஆழ்வார்கள் இந்த மூன்று திருக்கோலங்களிலும் எம்பெருமானைத் தனித்தனிவாக அதுபவித்து மகிழ்வர். இத்திருக்கோலங்கள் மூன்றையும் ஒரு சேர சேர்த்தும் அவர்கள் அதுபவித்துக் களிப்பர். திருமழிசைபாழ்வார்,

“நின்ற தெந்த ஊகத்து
இருந்ததெந்தை பாடகத்து

அன்றுவே:க கணக்கிடந்தது"⁴

என்று அநுபவிக்கின்றதை நாம் அறிவோம். அங்ஙனமே நம்மாழ்வாரும் வேறொரு பாகரத்தில்,

"வின்ற வாலும் இருந்த வாலும்

கிடந்த வாலும் வினைப்பரியன்"⁵

என்று மூன்று நிலைகளிலும் எம்பெருமானை அநுபவித்து மகிழ்ந்துள்ளார். திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந் தாண்டகத்தில்,

"கல்லுபர்ந்த பொழுதிற்கூழ் கச்சியேய

'கனிது'என்றும்' 'கடல்'கிடந்த கனியே!' என்றும்,

'அன்னியம்பூ மரைப் பொங்கைப் பழன வேலி,

அன்னியழுந்தார் வின்றுகந்த அம்மான்' என்றும்!"⁶

என்று இந்த மூன்று நிலைகளையும் பாடி அநுபவித்திருக்கின்றார். 'கனிது' என்றதற்குத் திருப்பாடகத்து எம்பெருமானைப் பொருளாக உரைத்தார் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.⁷ பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமறித்து செய்தருளினவியாக்கியானத்தை எண்ணி மகிழ்கின்றோம். மேற்குறிப்பிட்ட பாகர அடிகளில் 'கடல்' கிடந்த கனியே' என்பதனால் கிடந்த கோலத்து அழகையும், 'அன்னியழுந்தார் வின்றுகந்த அம்மான்' என்பதனால் நின்ற திருக்கோலத்து அழகையும் அநுபவித்திருக்கையாலே அதற்குப் பொருத்தமாக விற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தின் அழகின் அநுபவத்தான் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் உறைத்திருக்கும் என்றும், அதற்குப் பொருத்த

4. திருச்சுத். 34

6. திருநெடுத். 15

5. திருவாய். 3. 10 : 6

7. 'கனிது' என்பதற்கு காலூசி அத்திகிரிப் பேரருளாளப் பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்வதே சரி என்றும் (அத்தி—பானை), அவரைவிட்டு எங்கோ ஒரு மலைபிதுள்ள பாண்டவதுறையை ஏதுக்குப் பணித்தார் என்றும் சிலர் ஐயப்படுவர்.

மாகவே வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் உள்ள பாண்டவ தூதனையே (திருப்பாடகத்திலுள்ள எம்பெருமான்) பொருளாகக் கொள்வதே அடுக்கும் என்றும் திருவுள்ளம் பற்றியே வீற்றிருக்கும் தவமான திருப்பாடகத்தை எடுத்துக் காட்டின அந்த உரை மன்னனின் துட்பமான அதிவை எண்ணி மகிழ்கின்றோம். இது அநுபவாசனையின் போக்கு. இந்த முறையில் இப்பாகரத்திலுள்ள,

“புனிபங்குடிக் கிடந்து வாகுண மங்கை
இருந்து வைஞ்ஜத்தத்துள் மின்று”

[புனிபங்குடி-சீவஞ்ஜத்தத்தினின்றும் இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ளது; வாகுணமங்கை - சீவஞ்ஜத்தத்தினின்றும் ஒரு கல் தொலைவில் தூத்துக்குடி செல்லும் சாலைவிலுள்ளது.]

என்பதன் பொருள் கண்டு அநுபவித்து மகிழத்தக்கது. திருப்புனிபங்குடியில் கிடந்ததோர் கிடக்கும் அழகைக் காட்டியும், வாகுணமங்கையில் இருந்த கோலத்து எழிலைக் காட்டியும், சீவஞ்ஜத்தத்தில் தின்ற திருக்கோலத்து வனம்பைக் காட்டியும் தம்மை சுடுபடுத்திக் கொண்ட எம்பெருமான் பெருங்கருணைத் திறத்தைப் பேசி மகிழ்கின்றார் ஆழ்வார் என்பதை நாமும் எண்ணிக் கனிகின்றோம்.

இவ்விடத்தில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தில் தம்மாழ்வார் உகந்த தீவ்விய தேசங்களில் விளங்கும் திருக்குணங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்காட்டும் பகுதியில் இந்த மூன்று தவங்களிலும் சேர்த்து ஒன்றாக விளங்கும் திருக்குணத்தை எடுத்துக்காட்டும்.

“போக்கிய பாகநீவரை, தெளிந்த சர்
தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும்
பிரகடம்”³

3. ஆசா ஹிரு-177 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு.)

[போக்யம்-இனிய பொருள்; த்வரை-பதற்றம்; பிரகடம்-தெரியும்]

என்ற சூத்திரம் நம் நினைவுக்கு வருகின்றது. மிக்க பரிவுடையான் ஒருவன் சோறுவேதற்கு முன்னே பதற்றத்தினால் அதன் அருகே வந்து நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பது மாய்த் தனது அவமாப்பைக் காட்டுவது போன்று, எம்பெருமானும் தனக்கு இவியரான ஆழ்வாருக்குப் பரம்பக்தியாகின்ற பக்துவம் பிறக்குமளவும் ஆதரிசூக்க மாட்டாமல் தனக்குண்டான பதற்றத்தைச் சீவைகுண்டம், வரகுணமங்கை, புலிங்குடி ஆகிய மூன்று தீங்கிய தேசங்களிலும் நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பது என்ற நிலைமைகளினால் காட்டியருள்கின்றான் என்பது இவன் கருத்தாகும். இதனை ஆழ்வார் 'தெளிந்த என் சித்ததை அகம் கழிபாதே என்னை ஆள்வாய்!' என்ற விரியினால் ஒருவாறு காட்டியருளும் திறனையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம். பச்சைத்தவன் அன்னம் பக்குவமாகும் இடத்தை விட்டகலாதாப்போலே எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய பக்திப் பரிபக்குவம் ஆகும் இடமான திருவுள்ளத்தை விட்டு அகலாமல் இருப்பதைக் காட்டுகின்றது இத் தொடர்,

சீவைகுந்தத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை ஆண்டற்கு இரண்டு முறை பகலவன் (சூரியன்) வழிபாடு செய்கின்றான் என்பதை அர்ச்சகர் சொல்லக் கேட்கின்றோம். சித்திரைத் திங்கள் ஆறாம் நாளும் ஐப்பசித் திங்கள் ஆறாம் நாளும் இளங்கதிரவனின் கிரணங்கள் கோபுரவாயில், மண்டபங்கள் இவற்றையெல்லாம் கடந்து வந்து எம்பெருமானின் திருமேனியைத் தடவி அதனைப் பொன்னிறமாக்குகின்றன. இத்தகைய ஒரு சிறப்பு இத்திருத்தலத்தைத் தவிர வேறிடங்களில் இவ்வை என்பதையும் அறிகின்றோம்.

மூலவர், உற்சவர் இவர்களினின்றும் விடைபெறுவதற்கு முன்னர் திங்கிய கவிவின் பாகரம் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

“தாருடுத்துத் தூக தகைக்கனியும் பேதையிவன்
நேருடுத்த சிந்தை மிகையறியேன் போருடுத்த
பாவவகுத்தம் பண்டொசித்தான் பச்சைத் துறாய்நாடும்
சீவைவகுத்தம் பாடும் தெனிகது.”

[தாசீ-முடியில் அணியும் மானை; தூக-அறையில்
உடுத்த வேண்டிய ஆடை; தேர் உடுத்த சிந்தை-தேர்மை
பாகச் சென்று கொண்டிருந்த மனம்; போர் உடுத்த-போர்
புரிவதற்குச் சித்தமான; பாவ-நாடகம்; குத்தம்-
ஞலாயுதம்; ஒசித்தான்-முறித்த திருமால்; தாடும்-விரும்பு
வான்]

என்ற பாசரத்தை ஒதி உளங்கனரகின்றோம். இது
'தகைவியின் தீனமை கண்ட செவிலி இரங்கல்' என்ற
துறையில் அமைந்தது. தகைமகனைக் (எம்பெருமானைக்)
கனவொழுக்கத்தால் கூடிப் பிரித்த தகைமகள் அவள்
தன்னைப் பிரித்தமைக்கு ஆற்றாது மிகவும் வருத்தமின்
றாள். அவளது மேனியும் பசந்து மெலிவடைகின்றது.
அவளோ அப்பிரானது திருத்தறாய் மானையைச்
சூடுவது, அப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களின்
பெருமைபைச் சொல்லி மகிழ்வது முதலிய செயல்களால்
ஒருவாறு ஆற்றியிருக்க முயல்கின்றாள். தன் மகளிடம் இவ்
வேறுபாடுகளையும் வாய்வெருவுதலையும் காணும் செவிலித்
தாய், 'மிக்க இனம் பருவத்தாளாய் இவனுக்குப் பருவம்
திரம்பியவர்க்கு வரக்கடவதான தன்மை தேர்க்கது
என்னோ!' என்று இரங்கிக் கூறுவதாக அமைந்தது இப்
பாசரம். 'பிஞ்சாய்ப் பழுத்தானை ஆண்டானை' என்றாற்
போல வேட்கை பிறவாய் பருவமே நோடங்கி இவள்
வேட்கை விஞ்சினள் என்கின்றான் செவிலி. தமக்கும்
எம்பெருமானிடீது காதல் ஏற்பட்டு விட்டதான பாவனை
யுடன் அவனை வணங்கி விடை பெறுகின்றோம்.

அர்த்த மண்டபத்தை விட்டு வெளியித்து பிராக்
ரத்தை வலம் வருகின்றோம். இவ்வளம் வலம் வருங்கால்

9. நூற் திருப் அந்-53

பாதி-14

கன்னிமூலங்குறியில் விவருந் தவ்வி நாச்சியாரும் அதற்கு எதிராக இருக்கும் திண்சியில் சோரநாத நாச்சியாரும் தனித்தனிக் கொண்டு கொண்டு திருப்பதைக் காண்கின் றோம். சோரநாத நாயகியின் சந்திதியைக் கடந்து வருவ கால் கங்குத்த வச்சுலங்க (பிரயிப்த வாசல்) காண்கின் றோம். இந்த வச்சல் ஆண்டுபோதும் வைகுண்ட ஏகாதசி வந்து ஒரு முண்டு திறக்கப்படும் என்பதையும் அறிகின் தெர்ம். இந்தத் திருவச்சலில் அருகில்தான் மணவாள யாழ்னிகளின் சந்திதி உள்ளது. அந்த ஆசாரிய புருடனைச் சேவித்துவிட்டு மேலும் நடத்தாக் சிவை வருவில் தசாவதாரக் காட்சியும், இதற்கு எதிர்த்திசையில் தென்முகுக்குப் மூலையில் தளிக்கேசலில் கொண்டுள்ள யோகநரசிம்மரின் காட்சியும் நம் கண்ணில் படுகின்றன. இத்தல யோகநரசிம்மரின் முன்னினைவிக் செப்புச்சிவை வருவின் அழகிய வடிவில் இவர்களுடைய நரசிம்மர் அமர்ந் திருப்பதையும் காண்கின்றோம். இத்தல சந்திதியில் செவ்வாய்க்கிழமை நேரமும் இவையில் சிறப்பான பூசை நடக்கிறதாகவும் அறிகின்றோம்.

இவர்களைப்போலவும் சேவித்து விட்டு வெளி வருவ கில் பதிட்டம், கண்ணன் குறில் இவற்றிதது வடபுறம் ஒரு பெரிய மண்டபம் ஆகியவற்றைக் காண்கின்றோம். இந்த மண்டபத்தில்தான் திருவெல்கடமுண்டபாளின் சந்திதி உள்ளது. இத்திருக்கோயிலில் சிறப்பு சிறப் பெக்கலாம். இம் மண்டபத்தில்தான் உள்ளது. இச் சிறப்பை விளக்குவதற்கு ஒரு வாகங்கத் தோண்டை காண்தான். அருகில் இருக்க வேண்டும் நாம் ஓரளவு மனம்.

10-10-11 மாவட்ட ஆட்சியர் சி. சி. திருச்சித்தப்பன் தலை களை எழுதித் தமையுக்கிதது அளித்தவர். இவரது பிள்ளைபுதல் ஓதவிலுமே வந்தவர்தான் தலைமையில் இவ்விடமான 1975-76 ஆம் ஆண்டும் தமையுக்கிதது அளித்தவர். இவர்தான் தலைப் பெற்றவை. இவர் இவ்விடம் வந்தவர்தான்.

சிற்பங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தாலும் அவர் தரும் விளக்கம் நம்மைச் சுவையின் கொடு முடியில்கொண்டு செலுத்தும்.

இந்தத் திவ்விய தேசத்தில் ஆறு கல்வெட்டுகள் திருப்பறையும் தெரிந்துகொள்ளுகின்றோம். ஒரு கல்வெட்டு தேவர்பிரான் தாதருக்குக் கோனேரி மேல் கொண்டான் வல்வதாட்டில் ஐத்து மா அளவு தீவம் மடைப்புற இளைவியியாகக் கொடுத்ததைக் குறிக்கின்றது. மற்றொரு கல்வெட்டால் வைகுந்தவல்லித் தாயாரைப் பிரதிட்டை பன்னியவர் திருவரங்கப்பெருமான் பல்வவராயர் என்று அறிகின்றோம். சடாவர்மன் குலசேகரர், கோணாடு கொண்ட கந்தர பாண்டியத் தேவர் முதலியோர் செய்த திருப்பணி விவரங்களும் இக் கல்வெட்டுகளால் அறியக் கிடக்கின்றன. வடநாடு வரைச் சென்று சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டி அயிந்தினுயினிய அருத்தயிழைப் பரப்பிய குமரகுருபர அடிகள் பிறத்திருவியதும் இத்திருத்தலத்தில்தான். இப்பெரியார் பெயரால் திருப்பனந்தாள் காசி மடத்தின் பேருதவியால் நீண்ட நாட்களாக ஓர் உயர்திவைப் பள்ளி நடைபெற்று வருகின்றது. சில ஆண்டுகட்கு முன்னர் இவர் பெயராலேயே அத்திருமடத்தின் உதவியால் ஒரு கலைக் கல்லூரியும் தொடங்கப்பெற்று நன்முறையில் இயங்கி வருகின்றது. இச்செய்திகளை அறிந்த வண்ணம் வரஞ்ஞக்கலை என்னும் திவ்விய தேசத்திற்குப் பயணமாகின்றோம்.

13. வரகுணமங்கை விசயாசனர்

இருள் தருமா இவ்வுலகில் தோன்றிய மக்களுக்கு இன்பம் உண்டாவதற்கு இரண்டு வழிகள் உள்ளன. மெய், வாழ், கண், செவி, மூக்கு ஆகிய ஐம்பொறிகளால் அறிதற்குரிய பொருள்களை அனுபவிக்கும் பொழுது உள்ளத்தில் இன்ப உணர்ச்சி உண்டாகும். தமக்கு இனிய உறவினரை, நண்பர்களை, இனிய காட்சிகளைக் கண்ணாற் காணும்பொழுது உள்ளத்தில் இன்பம் உண்டாகும்; தம் மக்களின் மழலைச் சொற்கள், இனிய துறை முதுவியலற்றைக் காதலாகக் கேட்கும்பொழுதும் உள்ளத்தில் இன்பம் தோன்றும். இவ்வாறே பிற பொறிகட்கும் எடுத்துக்காட்டுகள் தரலாம்.

இவ்வமை ஐம்பொறிகளின் தொடர்பால் இன்பம் உண்டாவதன்றி இவற்றின் தொடர்பின்றியே உள்ளத்தில் இன்பம் உண்டாதலும் உண்டு. அதுவே மிகவும் உயர்ந்த இன்பம். துன்பமான செயலை அனுபவித்துக் கொண்டே மனத்தில் இன்பம் உறுதலும் உண்டு. நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட தேச பக்தர்கள் சிறைச்சாலையையே தவச் சாலையாக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்ற செயலை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கொள்ளலாம். நம்மாழ்வாருக்கு எம்பெருமானை நினைக்க நினைக்க அவர் உன்னத்தெழுந்த இன்பம் உடவ்தொடர்ச்சிக்காதது; அத்து உயிரை ஓட்டிய இன்பமாகும். ஐம்பொறி இன்பமாயின் அவ்வப் பொறிகளால் அது

பயித்கற்று உதிப பொருள்கள் இல்லாதபொழுது இன்பம் உண்டாகாது. ஆழ்வார் எம்பெருமானை ஊனக் கண்ணார் கண்டிலர்; தினைந்து நினைத்தே இன்புற் றனர்; ஞானக் கண்ணாற்களங்கு இன்புற்றனர். அதனால் அவருடைய இன்பம் தடைவின்றி திகழ்ந்தது.

உலகப் பொருள்களில் இன்பம் தரத்தக்க பல்வேறு பொருள்களால் உண்டாகும் இன்பம் எல்லாம் ஒன்று சேர்த்தாற்போல் எம்பெருமானை நினைத்தலால், ஆழ் வார் உள்ளத்தில் இன்பம் உண்டாகிற்று. அத்தகைய அவர் நினைவுமையை அவர் பாசரங்களில் கண்டு தெளிய வாய்.

“தேனும் பானும் கன்னனும்
அமுதும் ஆகித் தித்திப்ப,
பானும் எம்பி ஞானமே
ஏத்தி னேன்யான் உய்வானே.”
(கன்னல்-சருக்கரை)

என்ற பாசரப் பகுதியில் தேன், பால் சருக்கரை, அமுதம் ஆகிய எல்லாவற்றின் இன்பமும் எம்பெருமானை நிகழ்த்தலால் தனக்கு உண்டாவதாகக் கூறுகின்றார் ஆழ்வார். அப்படி இன்பம் உண்டாவதாய்தான், தான் எப்பொழுதும் எம்பெருமானை ஏத்துவதாகச் செப்பி கின்றார். அப்படி எம்பெருமானை நிகழ்த்து ஏத்தி இன்பம் அடைவதாக்தான் தான் உயிர் வாழ்ந்திருப்பதாகவும் மொழிகின்றார். அப்படி இல்லாவிடில் தான் உயிர் வாழ்தல் இயலாது என்றும் அறுதியிட்டி உரைக் கின்றார். “யான் உய்வான் ஏத்தினேன்” என்ற தொடர் இதனைக் காட்டுகின்றது. உய்தல் என்பது இயற்கு நற்கதி யடைதலாகும்; உயிர் பிழைத்திருத்தல் என்பது பொருள். ‘உண்ணும் சேறும் பருகும் நீரும்

தின்னும் வெற்றிகை எவ்வாம் கண்ணன்¹² என்று கூறிய
பெருமான் அல்லவா?

சீவைகுண்டத்திலிருந்து 'சிற்றுத்தில்' வரும்
பொழுதே இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிட்ட
வண்ணம் உள்ளன. நம் சிற்றுற்று வரகுணமங்கைகையை
வந்த அடைகின்றது. வரகுண மங்கை என்ற இத் தீவ்மிய
தேசம் சீவைகுண்டத்திற்குக் கிழக்கே தூத்துக்குடி
செட்டும் சாலைமீல் ஒரு கட் தொலைவில் உள்ளது. நவ
திருப்பதிகளுள் இஃது ஏழாவது தலமாகும்; தன்பொருறை
யாத்நீள் வடகரையில் உள்ளது. நம் உத்தினைக் கோயி
வருகில் நிறுத்தி விட்டுத் திருக்கோயில் எம்பெருமானைக்
காண வினாசுகின்றோம். திருக்கோயிலில் நுழைந்து
கருவறைமீல் இருந்த திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுடி
மண்டலம் கொண்டு சேவை சாதிக்கித் விசயாசனாரையும்
(பெற்ற திருக்கைப் பெருமான்) வரகுண வல்வித் தாயாரை
யும் சேவிக்கின்றோம். நம்மாழ்வாரின்,

“புனிங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை
குருத்துவை குந்தத்துள் நின்று,
தொரிந்தான் சிந்தை அகங்கழி யாதே
எவ்வையான் வாயெனக் கருளி,
நளிர்ந்தசீர் உறகம் மூன்றுடன் விவர்ப
நாய்கள்கூடத் தாடிநின்று ஆர்ப்ப,
புனிங்குடிக் ஒகியின் பலனம்போல் கனிவாய்
சிவப்பக் காணவா சாயே.”¹³

[அகங்கழியாதே-அங்குவிட்டுப் பிரியாமல்; நளிர்ந்த-
குளிர்ந்த; சீர்-திருக்குணம்; முகில்-மேகம்]

என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு
ஒதி உளங்கரைகின்றோம்.

இத்தலத்து எம்பெருமானை நம்மாழ்வார் மட்டிலும்
மேற்குறிப்பிட்ட ஒரே ஒரு பாசுரத்தால் மங்களாசாசனம்

செய்துள்ளார். அதுவும் இந்தப் பாகரம், நேரே திருவாய்மொழி மங்களாசாசனம் செய்ததன்று. அதுவாய்மொழித் திருப்புவியிக்குடி எம்பெருமானை வழிபாடுசெய்த செய்த திருவாய்மொழிப் பதிகத்தில் திருப்புவியிக்குடிகின்றது. புனிங்குடி எம்பெருமானை வழிபாடுசெய்த செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே வரகுணமங்கை எம்பெருமானும் வைகுந்தநாதனும் விழுந்தடித்துத் தொண்டு ஒடிவந்து துவர் பாகரத்தாக் தமந்தராசரானம் செய்து கின்றனர். இப்பொழுது;

“யான்ஒட்டி என்னுள் இருத்துவன் என்றினன்; வகுந்தான் ஒட்டி வந்துள்ள நளிகெஞ்சை வஞ்சித்து; ஊன்ஒட்டி விட்டாள் உயிரில் கைந்து; இயல்வான் மோஇனி என்னை வெகிழ்க்கறோம்?”

[ஒட்டி-திசைத்து; என்றினன் - தினைத்திவன்; வஞ்சித்து-வசிகரித்து; ஊன்-உடல்; இயல்வான்-இயல்படி நடக்கிறவன்; வெகிழ்க்க-நீங்க; ஒட்டுமோ-திசைவரேன்; என்ற திருவாய்மொழியை ஒதி உளங்கரைகின்றோம்.]

இந்த திகையிற் திங்கிய கவி பிள்ளைப் பெருமான் அயல்கார் அவர்களின் திருப்பாகரமும் நம் தினைவிந்து வகுக்கின்றது.

“காலமும் கோயும் கருதாத அன்னைகிர்
வேலன் வெறிநய விலக்கியிளகல்—மாறம்
வரகுண மங்கையன்றான் வந்துழாய் மேல்கு
நரகுண மங்கை தனக்கு.”

[காலம்-பருவம்; வெறி-வெறிவாட்டு; மாக்கும்-திருமா வாகிய; தான் - திருவடியில் சாத்திய; வந்துழாய் மேல்-வளப்பழுள்ள திருத்தழாவின்மீது; ஆகாரகுணம்-ஆசை வாகிய குணம்.]

என்பது பாகரம். இதனையும் ஒதுகின்றோம். கள வொழுக்கத்தால் தலைமகனைக் கூடிய தலைமகள் (எம்

பெருமான்) பின்பு அவனை வெளிப்படையாக மணற்
செய்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் தேடி வருவதற்
காகப் பிரிகின்றான். குறித்த காலத்தில் வருவதாகச்
சொல்லிப்போனவன் வரவில்லை. அந்நிலையில் அவன்
பிரிகினை ஆற்றமாட்டாது மிகவும்வருந்துகின்றான் தலை
மகள். இந்நிலையில் தலைமகனைக் காணும் செவிலித்
தாயார் அவளது வடிவு வேறுபாட்டை நோக்கி, 'இவள்
இங்ஙனம் மெலிவதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று
கவலைபுற்றுக் கட்டுவிச்சிவைக் குறி கேட்கின்றனர்.
அவளும் தன் சூலமடிப்புப்படி நெல் முதலியவை கொண்டு
ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த
தொழிபப் பிதிரு ஒன்றும் இல்லை' என்று கூறுகின்றான்.
அதிகேட்ட செவிலித்தாயர் உடனே தலைமகள் பக்கல்
தமக்கு உள்ள அன்பின் மிகுதியால் வேலனைக்கொண்டு
வெறியாட்டயாத் தொடங்குகின்றனர். நோய் ஒன்றும்
மருத்தொன்றுமாதலால் தான் காதலித்த புருடோத்தம
னான தலைமகனது தகுதிக்கு ஏவாத அச்செயலை
நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேலும் வருந்துகின்றான்.
அவளது துன்பத்தின் உண்மைக் காரணத்தை
உணர்ந்த அவன் ஆரூரிர்த்தோழி அச்சமயத்தில்
செவிலியரை நோக்கி வெறி விவக்கித் தலைமகனது துன்பத்
தின் உண்மைக் காரணத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்த
குறை இது. நாமும் தலைமகளின் நிலை எய்தி வரகுண
மங்கை எப்பெருமானைக் காதலிப்பதாகப் பாவனை
செய்து கொண்டு வழிபடுகின்றோம். பரிபூரண பிரம்மாது
பவப் பெற்ற நிலையில் திருக்கோடுவை விட்டு வெளி வரு
கின்றோம். திருக்குறங்கை என்னும் திவ்விபதேசத்துக்குச்
செல்வச் சித்தமாகின்றோம்.

14. திருக்குளந்தை மாயக்கூத்தன்

மயர்வற மதிநகம் அருளப் பெற்ற தம்மாழ்வார்
“தீது அளம் கெடுக்கும் அமுதம்”¹ என்று ஒரு பாகரத்தில்
சிறப்பித்துப் பேசியுள்ளார். இத்தொடரிலுள்ள ‘தீது’,
‘அவம்’ என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளைக்
கொண்டவை. அப்படியிருக்க இங்கு இரண்டு சொற்களைக்
கொண்டு ஒரே பொருளைக் குறிப்பது ஒரு சிறந்த கருத்
தினை விளக்குகிற பொருட்டாகும். சஞ்சீதம், ஆகாமிம்
என்ற இருவகை வினைகளையும் இதைவன், இருவகைப்
பங்கும் அற்று மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரிபோர்களிடமிருந்து
போக்கிவிடுகின்றான் என்பதை உணர்த்தற்பொருட்டே
இங்ஙனம் கூறியுள்ளார் என்பது நண்டு அநியத்தக்கது.
அன்றியும், கழுவாய் (பிராயச்சித்தம்) இவ்வாத வினை
களும் கழுவாய் உள்ள வினைகளுமாயிய இருவகை வினை
களையும் குறிப்பதற்காகவே இங்ஙனம் ‘தீது’, ‘அவம்’
என்று இரு சொற்கள் பெய்து கூறினர் என்றும் கொள்ள
லாம்.

உடனுக்கு ஏற்படும் பிணிகளைப் போக்கும் மருத்து
களில் உண்பதற்கு இனிமை இல்லனவும் உண்டு,
உண்பதற்கு இனிமை உடையனவும் உண்டு. பால் ஒரு
சிறந்த மருந்தாகப் பயன்படுதலின் அது ‘பாலமித்தம்’
என்ற பெயராலும் வழங்கப்பெறுகின்றது. பால் பருகுகதற்கு
இனிமையுடையதாகவும் சில தோய்களைப் போக்குவதாகவும்

1. திருவாய் 2.7:3

உள்ளது. ஆய்வனமே, 'தேனும் பாணும் கன்னலும் அமுதமாகித்' தித்திக்கும் எம்பெருமானும் தன் அடியார்க்கு தேரிடும் திருவகை வினைகளாகிய பிணிகளை அவர்களை வருந்திய போக்கும் இயல்பினை உடைபவன் அல்லன்; அவர்களை மகிழ்வுற்றிருக்கச் செய்தே போக்குவான். உண்பதற்கு இனியதாய் உண்டாகாத தேவராக நெடுங்காலம் வாழ்த்திருக்கச் செய்யும் அமுதம் போன்றவன் இறைவன் என்பதனைக் குறிப்பிடுவதற்கென்றே ஆழ்வார் அவனை "திது அவம் கெடுக்கும் அமுதம்" என்று உரைத்தார் என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் எழுந்த வண்ணம் 'திருக்குறள்கூற' என்ற திவ்யிய தேசத்தை நோக்கிச் 'சீர்துந்தில்' வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். திருக்குளந்தை என்ற இத் திருத்தலம் சீவகுண்டம் என்னும் புனகவண்டி நிலையத்திற்குந்து வடகிழக்கில் ஏழு கல் தொலைவிலுள்ளது. இது நவதிருப்பதிகளுள் எட்டாவதாகும். தன்பொருதை ஆற்றின்வடகரையிலுள்ளது. ஊரூக்கருகில் பெரிய குளம் (ஏரி) இருப்பதால் அப் பெயரால் இத்தலம் 'பெருங்குளம்' என்ற பெயரையும் பெற்றது போலும்! திருக்கோயில் ஊரின் மேற்குப் பக்கத்தில் உள்ளது. ஊரை வந்தடைந்ததும் நம் வாகனத்தைக் கோயிலின் மதிவருகில் நிறுத்திவிட்டு நேராகத் திருக்கோயிலில் நுழைகின்றோம். தின்ற திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுக மண்டலம் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் மாயக்கந்தனையும், குளங்குதவல்லி நாச்சியாரையும் வணங்குகின்றோம். நம்மாழ்வாரின்,

“கூடச்சென் றேக்இனி எங்கொ டுக்கேன்?

கோல்வனை நெஞ்சத் தொடக்கம் எல்லாம்,

பாடந்(து) ஒழிய இழந்து வைகல்

பல்வனை பாக்குள் பரிசு நிர்தேன்;

மாடக் கொடியதிக் நெஞ்ஞ ளந்தை
வண்ணுட பால்கின்ற மாயக் கூத்தன்
ஆடல் பறவை உவர்த்த வெக்போர்
ஆழி வலவனை ஆதரித்தே.”³

[கோவ்வளை-அழகிய வளை; பாடு அத்து-மீத்பிக்-
மல் நீசுதி; வைகல்-நெடுங்காவமாகவே; குடபால்-மேற்குப்
பக்கம்; பறவை-குருடன்; ஆழிவலவன்-சக்கரத்தை வலக்
கையில் உடைபவன்.]

என்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாகரத்தை
பிடற்றொலி கொண்டு ஒதுகின்றோம். இது 'மகன் பாகர
மாகச்' செல்லுகின்றது. நாமும் நாவலி நிலையை அடைய
முயன்று ஒதி உளங்குகுகின்றோம்.

எம்பெருமானுடன் கலந்து பிரிகின்றான் ஒருவிராட்டி.
அவன் மறுபடியும் தன்னிடம் வரும் வரையில் அவனால்
பொறுத்தற்குக்க முடியவில்லை. ஆகவே, தானே அவன்
இருக்கும் இடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகின்றான். இது
கண்ட தோழிமார் முதலானோர் படி கடந்து இங்ஙனம்
அவன் புறப்படுவது அவன் நிலைக்கு ஆகாது என்று
அறிவுரை பகன்று அவனை திறுத்தப் பார்க்கின்றனர்.
அவனோ தனக்கு எம்பெருமான் விடிவமொன்று தவிர
மற்று எதிலும் தரை இங்ஙனமையைச் சொல்லி அவர்கள்
அறிவுரைக்குத் தன்னால் இனங்க முடியாதமையைச்
சொல்லுவதாக அமைந்தது இப் பாகரம். இதில் நம்மாழ்வார்
நாயகி சமாதிയിல் நின்று பேசுகின்றார். இத் திருத்தவத்தை
இவர் மட்டிலுமே இந்த ஒரே பாகரத்தால் மங்களாசாசனம்
செய்துள்ளார்.

'மாயக்கூத்தன்' என்ற எம்பெருமானின் திருநாமம்
தம்மைப் பல்வேறு கோணங்களில் சிந்திக்க ஓங்குகின்றது.
ஒரு நோக்கில் ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை போலே
மாயப்பிணையொன்று பிணைத்து அதிலே எங்கோதையும்

மயக்கி தீப்படியொரு கூத்துக் காண்பவன் என்று பொருள் கண்டு மகிழ்கின்றோம். பிறிதொரு நோக்கில், சங்கல்பம் என்னும் மாகபயினைத் திருவாவதாரங்கள் செய்து அவற்றில் குடக்கூத்து, மரக்கால் கூத்து, குரவைக்கூத்து என்னும் படியாகப் பலவகைக் கூத்துகளைச் செய்து நன் செய்கைகளால் நம்மை மனங்குழைத்து அவனோடு ஈடுபடச் செய்பவன் என்று பொருள் கண்டு உவக்கின்றோம். மற்றுமொரு நோக்கில்,

“குட்டுநன் மானகன் தூபன
எந்தி, விண்ணோர்கன் நன்றிர்
ஆட்டும் தூபம் தராதற்க
வேயங்குடர் மாகபயினால்
கட்டித் வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்
போந்(து)இயில் ஏற்றுவான்குள்
கோட்டிடை ஆனை கூத்து, ஆடல்
ஆயர்தம் கொம்பினுக்கே.”⁴

[நந்திர் ஆட்டி-திருமஞ்சனம் செய்து; அம் தூபம்-அழகிய தூபம்; தொடு உண்ண-களவினால் உண்ண; ஆடல்-வலிமையுடைய; கொம்பினுக்குறப்-பின்னைக்கு; இயில்-முடிப்பு; வங்குள் கோடு-வலிய வளைந்த கொம்பு] என்ற ஆழ்வார் பாசரத்தையே நினைக்கின்றோம். “பரமபதத்தில் நித்திய குடிகள் திருமஞ்சனம் சமர்ப்பித்துத் திருமாவை சாத்தித் தூபம் காட்டும் அளவில் அப் புனைவினால் திருமுடி மண்டலம் மறையும் அத்தக் குறுகிய காலத்தில் வெண்ணெய் அமுதை நினைத்து அவசரமாகத் திருவாயில் பாடியில் எழுந்தருளி நம் பின்னைப் பிராட்டியின் பொருட்டு எழுதுகளை அடர்த்து அவளை மனம் புணர்த்தனை; உன்னுடைய ஆற்றலின் சிறப்பை என் சொல்வ வல்லோம்!” என்று ஆழ்வார் ஈடுபட்டுப் பேசுவதில் மனங்குழைக்கின்றோம். நம்

நெஞ்சினாலும் நினைக்க வொண்ணாத இத் திருக்கூத்தில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கின்றோம்.

இன்னும் ஒரு தோக்கில் ஆழ்வார் பெருமக்கள் அவனது ஆச்சரியமான செயல்களில் பறிகொடுத்தப் பாகரங்கள் இட்டருளியதை எண்ணி எண்ணிக் கவிக் கின்றோம். 'வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை இட்டு அதன் ஓசை கேட்டல்' 'புண்ணிப் புளிப் பெய்தாம் ஒக்கும் தீமைகளை மகனதோறும் செய்தல்,' 'உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணெய் உருஞ்சி உடைத்திட்டுப்போற்று அருகிருந்தார் தம்மை அநியாயம் செய்தல்' 'இல்லம் புழுத்து ஒரு மகனைக் கூடிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு மதாங்கலையில் நின்றும் கொணர்ந்து விற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து நல்லன நாவற்பழம் கொண்டு நாளல்லேன் என்று சிரித்தல்'' 'ஆற்றிவிடுத்து வினையாடுவோர்களைச் சேற்றால் எறிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு காத்திற் கடியவராய் ஓடி அகம் புளுதல்'' 'வண்டமர் பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு விண்ணோய் மரத்தேறுதல்''⁹ 'மச்சொடு மாளிகை ஏறி மாதர்கள் தம்பிடம் புக்குக் கச்சொடுபட்டைக் கிறித்துக் காம்பு துகில் அவை கீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்தல்''¹⁰ 'சிமாளிகள் தன்னொடு தோழமை கொண்டு சாமாது அவனை எண்ணிச் சக்கரத் தால் தலை கொள்ளல்''¹¹ 'நேனுடன் ஆயி செகுத்து வானவர்கோன்விட்ட மறைதடுத்து ஆற்றை காத்தல்''¹² 'தடம்படு தாமரைப் பொங்கை கவங்கி விடம்படு தாகத்தை

9. பெரியாழ். திரு. 2. 9 : 1   8. ஷ. 2. 9 : 10

6. ஷ. 2. 9 : 1   9. ஷ. 2. 10 : 1

7. ஷ. 2. 9 : 3

10. ஷ. 2. 10 : 2   11. ஷ. 2. 7 : 3

12. ஷ. 2. 7 : 8   13. ஷ. 2. 10 : 4

வாய்ப்பற்றி ஈர்த்து படம்படு பைத்தலைமேல் எழப்
பாய்தல்¹⁴ 'கஞ்சனும் காவியனும் கவிறும் மருதும் எருதும்
வஞ்சனையின் மடிவளர்தல்¹⁵ 'மாதவத்தோன் புத்திரன்
போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை ஒதுவித்த தக்கனையா
உருவுருவே கொடுத்தல்¹⁶ 'மாயச் சகடம் உதைத்து மருது
திருத்து ஆயர்கனோடு ஆடுகைகாத்தல்¹⁷ 'ஆபனாகி
ஆயர் மங்கைவேய்தோள் விரும்புதல்¹⁸ 'தாய் முலைப்
பாலில் அமுதிருக்கத் தவழ்ந்து தளர்ந்தையிட்டுச்
சென்று பேய் முலை வாய் வைத்து நஞ்சை உண்டு
பித்தன் என்றே பிறர் பேச நிற்றல்¹⁹ 'குன்றினால்
குடைகவித்தல் கோலக்ஞானை கோத்தல் குடமாடம்
கன்றினால் வினைவு எறிதல் காளால் காவியன் தலையிதித்
தல்²⁰ 'ஒளிபா வெள்ளனைய் உண்டான் என்று உரவோடு
ஆய்ச்சி ஒண் கவிற்றால் விளிபா ஆர்க்க ஆப்புண்டு
விம்மி அழுதல்²¹ 'பெண் ஆகி தின்னமுதல் வஞ்சித்தல்²²
'மஞ்ச உயர் மாமணிக்குன்றம் ஏந்தி மாமழைகாத்து ஒரு
மாய ஆனை அஞ்சி அதன் மருப்பினை வாய்குதல்²³
'திருங்கைமா கரி முனித்து பரிவைக் கீறி தினவிடைகள்
ஏழடர்த்து மருதம் சாய்த்து வருசகடம் திறஉதைத்து
மல்லையாட்டு வஞ்சகம்செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சுஆதல்²⁴
'கள்ளக் குறள் ஆய் மாவலியை வஞ்சித்து உலகம்
கைப்படுத்துதல்²⁵ 'பூங்குருந்து ஓசித்து ஆனைகாய்ந்து
அரிமாச்செகுத்து ஆங்கு வேழத்தின் கொம்பு கொண்டு
வன்பேய் முலைவாய்க்கி உண்டல்²⁶ 'வார்கடாஅருவியானை

14. ஷ. 2. 10 : 3

15. ஷ. 4. 3 : 2

17. ஷ. 3. 9 : 9

19. ஷ. 6 : 4

20. பெரி. திரு. 7:9

21. ஷ. 6.7:4

22. ஷ. 2.5:8

23. ஷ. 2.8:4

16. ஷ. 5. 8: 8

18. திருச்சுத். 41

24. பெரி. திரு. 2.10:7

25. ஷ. திரு. 5.1:2

26. ஷ. திரு. 11.2:2

27. திருவாய் 3.4:1

மாமலைவரின் மருப்பினைக் குண்டு இறுத்து உருட்டி ணர்கொள் திண்பாகன் உயிர் செகுத்து அரசுநின் மவ்வரைக் கொன்று போர் கொடா அரசர் புறக்கிட மாடமாயினைக் கஞ்சனைத் தகர்த்தல்”²⁶ ‘பற்றவரீயைக் கோயில் கையில் கொண்டு மலையுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மத்தும் பலர் குறைய நூற்றுமையும் பட்டழியப் பாத்திதன் சிலை வளையத் திண்டேர் மேல் முன்னிற்றல், பாழியால் மிக்க பாத்தொலுக்கருளிப் பகலவன் ஒளிகெடப் பகலே ஆழியால் அன்றங்கு ஆழியை மறைத்தல் போன்ற ஆழ்வார்கள் அநுசந்தித்த மாயக்கூத்துகள் பலவற்றையும் நாம் இப்பொழுது அநுசந்தித்து உடல் புனகாங்கிதம் அடைகின்றோம். அந்த மாயக்கூத்துகள் யாவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நம் மனத்திறையில் எழுகின்றன.

இந்நிலையில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தின்,

“சாதாரணப் பரிசுளிக் கும் சேஷ டுதாச்சரியம்,
குளத்தே கொடி விடும்”,²⁷

(சாதார-அன்பினைபுடைபவரின்; சேஷ்டதம்-செயல்; குளம்-திருக்குறளத்தை; கொடிவிடும்-மிக்குத்தோன்றும்)

என்ற சூத்திரமும் நம் மனத்தில் குமிழியிடுகின்றது. பெண்களுக்குரிய நாணம் முதலியவற்றை அழிக்கும் மாயக்கூத்தன் என்கின்ற சேஷ்டதாச்சரியம் இத்திருப் பதியில் விளங்கும் என்பது இதன் கருத்து. மேற்குறிப் பிட்ட எம்பெருமானின் சேஷ்டதங்கள் யாவும் இத் திருத்தவத்தில் மிக்குத்தோன்றுவதாக நாமும் கருது கின்றோம்.

திருத்தவங்களையெல்லாம் அடைவுபடுத்தி வயணவ சம்பிரதாயத்திற்கு ஒரு நிலைவான வடிவம் தந்தருளிய திவ்விய கவியின் பாகரத்தையும் சிந்திக்கின்றோம்.

“தனக்குடனம் வேறான
தன்மை உணரான்
மனக்கவலை தீர்த்துய்ய
மாட்டான்-நினைக்கின்
திருக்குளத்தை யாருரைத்த
சீர்க்கிதை பாடும்
தருக்குளத்தை யாமல்திருந்
தால்.”¹¹³⁰

[தனக்கு-(ஆன்மாவாகிய) தன்னைக் காட்டிலும்;
உடலம்-உடம்பு உய்தல்-நற்கதி அடைதல்; நினைக்கின்-
ஆராய்விடத்து; திருக்குளத்தையார்- எம்பெருமான்; சீர்
கிதை- சிறப்பான பகவத் கிதை; தருக்கு-மனக் களிப்பு
உளம்-ஒருவனது உள்ளத்தில்; தையாமல்-பதியாமல்]

என்பது பாகரம். கண்ணன் அருளிய கிதையைப்
படித்து அதன் பொருளை மனத்திற்கொண்டு ஆனந்தம்
அடைபவரே ‘ஆன்மாவேது. உடல் வேது’ என்ற
தத்துவ உணர்ச்சியால் மனக்கவலை தீர்த்து யாழ்வர்
என்ற உண்மையையும் சிந்திக்கின்றோம். அடுத்து
திருப்புகளிலுடி என்ற திவ்விய தேசத்தை நோக்கிப்
பயணமாகின்றோம்.

15. திருப்புளிங்குடிக் காய்சின வேந்தன்

ஆன்மாக்களுக்கு ஈசுவரன் ஒருவனே உண்மை இரட்சகன். ஒரு காரணத்தாலன்றி, இயல்பாகவே அமைந்த எல்லா உறவுமாய், எக்காலத்திலும் கை விடாமல் கண்ணும் கருத்துமாய் நோக்கிக்கொண்டு போகும் பகவானே உயிர்களை இரட்சிக்கும் வன்மை வாய்ந்தவன். இவனை 'திருபாதிக பந்து' என்று சாத்திரங்கள் வழங்கும். இவனே ஆபத் பந்துவுமா வான். எம்பெருமாளையொழிந்த பெற்றோர், சுற்றத் தினர் முதலியவரும், வேறு தேவர்களும் உண்மை இரட்சகர் ஆகார். இவர்கள் பூர்வகன்மம் முதலிய சில காரணங்களினால் உறவினராயும், நமக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் அஞ்சி ஒதுங்கி நிற்பவராயும் இருக்கும் பெற்றோரும், மற்றத் தேவர்களும் உயிர்களைக் காக்கும் வன்மை வாய்ந்தவர்கள் ஆகார். இவர்களைச் சாத்திரங்கள் 'ஒளபாதிக பந்துக்கள்' என்று பேசும்.

இந்த ஒளபாதிக பந்துக்களின் குணங்களைப் பற்றி நம்மாழ்வார் மிகத் தெளிவாக விவக்கியுள்ளார்.

“துணையும் சார்வும் ஆகு

வார்போல் சுற்றத் தவர்பிறரும்

அணைய வந்து ஆக்க

முண்டேல் அட்டைகள் போல்சுவைப்பர்”¹

1. திருவாய் 9.1:2

பாதி—15

துணையும் சார்வுமாகக் கூறிய சுற்றத்தவர் உண்மையில் ஒருவர்கூட இல்லை. அப்படி இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் இருப்பதை 'ஆளுவார்போல்' என்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் ஆழ்வார். இவர்கள் அணுகர்மலும் இடார். 'இவர்கள் இரட்சகர்கள்' என்று கண்டோர் பிரமிக்கும்படி மிகவும் தெருங்கியும் இருப்பர். இப்படி இவர்கள் நெருங்கி இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? கைக்கு எட்டும்படியான செல்வம் இருக்குமேவானால் அருளைப் பசைபற இரத்தத்தைக் கவர்த்து குடிக்கும் அட்டைகள்போல் கவர்த்து கொண்டதற்காக.

'கபத்தியக்காரனைச் சுற்றிப் பத்துப்பேர்; பனைக் காரனைச் சுற்றிப் பத்துப் பேர்' என்பது உலகியனைப் பளிய்குபோல் காட்டும் ஒரு பழமொழி. இதனை விளக்குவதுபோல் ஆழ்வார்,

"பொருள்நக யுண்டாபச் செல்வக்
காளிரி பேரற்றியென் நேற்றெழுவர்
இருன்கொள் துன்பத் தின்மை
காளிரி எவ்வேளன் பாருமில்லை"

[போற்றி-புகழ்ந்து; எழுவர்-அகல்வர்; இருன்-அஞ்ஞானம்; தின்மை-வறுமை-]

என்று பாகரம் அமைக்கின்றார். இதனை பேல்வாம் நன்கு உணர்ந்த ஆழ்வார் எம்பெருமானே உண்மைமான பத்து என்று அழைப்பிட்டு அவனையே சார நினைக்கின்றார். தான் ஆன்மாக்களின் பத்து என்பதை நினை தாட்டும் பொருட்டே எம்பெருமான் திவ்விய தேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான். இதனை எண்ணியே ஆழ்வார் திருப்புகளில் எம்பெருமானைச் சென்று கிட்டுகின்றார்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் சித்தையில் மூகிழ்த்த வண்ணம் திருக்குளத்தையிலிருந்து திருப்புகளிலுடைய நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இது நவதிருப்பதி களுந்நாங்காவது தவம், சீவைகுண்டம்என்னும் திருப்பூர்தி

நிலையத்திலிருந்து திரண்டு கல் கொலைவிலுள்ளது தித் திவ்விய தேசம். நம்மாழ்வார் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் அங்குச் சென்றாரோ அந்த ஆர்வத்தில் நாமும் செல்வதாகப் பாவித்துக்கொண்டு செல்லுகின்றோம். நம் வாகனத்தைச் சாலை யோரத்தில் நிறுத்தியிட்டுத் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம், 'தேவரீகும் பிராட்டிமாரும்பூட எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பை அடியேனுக்குக் காட்டியருளவேணும்; அடியேனைக் கண்டவுடன் அடியேன் முன்னே நாலடி உலாவிருள வேணும்; புன்முறுவல் காட்டி அருளவேணும்; ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்வவேணும்' என்று ஆழ்வார் தம்முடைய மனோரதங்கையெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்கின்றார். அவற்றையெல்லாம் எண்ணிய வண்ணம் திருக்கோயிலுக்குள் நுழைகின்றோம். கிடந்த திருக்கோலத்தில் கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலத்துடன் சேவை சாதிக்கும் காய்க்கின வேந்தனை வணங்குகின்றோம். 'என்றைக்கு இங்கு திருக்கன் வளர்த்தருளப் புருந்தானோ அன்று முதல் இன்று வரை ஆடாமல் அசையாமல் சயனித் திருக்கின்றானே! இஃது என்ன சிரமமோ?' என்று ஆழ்வார் நினைத்து விட்டார்.

“கொடியார் மாடக் கோரூர்
அகத்தும் புலிங்குடியும்
மடியா தின்னே நிலுவில்
மேவி மயிழ்த்துநான்
அடியார் அல்லல் நவிர்த்த
அசைவோ? அன்றோல், இப்
படிநான் தீண்டு தாவிய
அசைவோ பணியாயே.”

[மடியாது-இடம் வலம் கொள்ளாமல்; தின்னே-இன்று காண்பதுபோலவே; மேவி-விரும்பி; அல்லல்-துன்பம்; அசைவு-அபரிச்சி; பணியாய்-கூறியருள வேண்டும்.]

என்ற பாகரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு ஒதுகின்றோம்.
 “எம்பெருமான் தீட்படித் திருக்கண் வளர்வது நம் போன்ற
 திவ்வுவகத்தவர்கட்காக அன்றோ? அதனை அறிந்து
 அவர்கள் பரிந்து ஈடுபடவேண்டும். ஆங்கனம் ஈடுபடக்
 காணாமலால் எம்பெருமான் திக்கிடைவலிட்டு எழுந்து
 போக வேண்டியதே அவன் மேற் கொள்ள வேண்டிய
 செய்கை. அப்படி எழுந்து போகாமல் இருப்பது
 என்றேனும் ஒருநாள் யாரேனும் ஒருவர் பரியக்கூடும்
 என்றே திடக்கின்றான்” என்று ஆழ்வார் கருதுகின்ற
 படியே நாளும் எண்ணுகின்றோம். இங்ஙனம் கூறியது
 தீடத்த திருக்கோலத்தில் பிற தலங்களில் செவை சாதிக்ளும்
 எவ்வா எம்பெருமான்களுக்கும் ஒக்கும்; உபலட்சணம்.
 திவ்விடத்தில் தீருக்குடத்தை ஆராயமுதனை வினவும்
 திருமந்தையாழ்வாரின் பாகரத்தையும் அருச்சுத்திக்
 கின்றோம்.

“கடந்தகாலிகள் நொத்தவோ?

நடுங்குநூல மேனயாய்,

இடர்தமெய் குளுக்கவோ?

வினங்குமால் வரைச்சுரம்,

கடந்தகால் பரந்தகாலி

ரிக்கரைக் குடர்தையுள்

விடர்தவா நெயுந்நிருந்து

பேசுவாழி கேசனே!”

[தொத்தல்-வலித்தல்; ஞாலம்-பூமிப்பிராட்டி; ஏளம்-
 வராகம்; தீடத்த-தோண்டித்தூக்கின; மெய்-திருமேனி]
 என்பது பாகரம்.

அடுத்து, இத்தலத்து எம்பெருமானீது ஆழ்வார்
 அருளிய திருவாய்மொழிப் பாகரங்கள் ஒன்றன்பின்
 ஒன்றாய் நம் மனத்தில் எழுதுகின்றன.

4. திருச்சுத்தி;

“பன்னடைபா ளானே விர்திரு வகுளும்
பங்கபத் தாந்திரு வகுளும்
கொண்டுவிட கோயில் சிவத்துப்பல் படிக்கால்
குடகுடி வழிவந்தாட் செய்யும்.
தொண்டிரோர்க் கருளிச் சோதிவாய் திறந்துள்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்,
தெண்டரைப் பொருடல் தன்பனை சூழ்ந்த
திருப்புகளில் குறியிடக் காணே.”

[பங்கபத்தான் - பெரியபிராட்டினார்; சிவத்து - திருவவ
திருதல், மெழுகுதல், கோலமிடுதல் போன்ற செயல்களைச்
செய்து; பல்படிக்கால் - அநாதிகாலமாக; ஆள்செய்யும் -
அடிமை செய்யும்.]

என்பது முதல் பாகம். வேறு புகலற்ற தன்னைக்
குறித்து ஒருசொல் அருளிச் செய்து விடாய் தீரக் குளிர்
நோக்கி வருளுமாறு வேண்டுகின்றார் ஆழ்வார். வழி
வழியாகக் கைக்கரியம் செய்யும் குடிவழி வந்தவராகத்
தன்னைக் கருதுகின்றார்.

உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் : சொல்லில்
தோற்றாத பற்றும் நோக்கிலே தெரியும்படிக் குளிர்
நோக்கி வருளவேண்டும் என்பது இதன் பொருள்.
இத் தொடர்பற்றிய ஓர் இதிகாசத்தை ஈண்டுச் சித்திக்
கின்றோம். திருவரங்கத்தில் பின்னை தேவப் பெருமான
ரையர் என்பார் இப் பாகரத்தைச் சேவிக்கையில் ‘உன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்’ என்று ஒரு தடவை
சொல்லி நிறுத்தாமல் ‘நோக்காய் நோக்காய்.....’
என்று பலகாவயம் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்து மேலடி
யில் போகமாட்டாது நின்றாராம். அப்போது கேட்
போர் கூட்டத்தில் வீற்றிருந்த அவருடைய திருத்
தகப்பனார் ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானையர்
எழுந்திருந்து, ‘பின்னாய், நீ எம்பெருமான் திருவுள்ளம்

புன்படும்படி இவ்வளம் பவகாலம் சொக்லி வலியுதத் தவாமோ? அழகிய மிடந்தைத் தத்து, தல்வ பாட்டைத் தத்து, ஐகவரிய சந்தானங்களையும் அவர் தந்தனா லிருக்க, ஒன்றும் செய்வாதவராக நினைத்து இன்னமும் நோக்காய், நோக்காய்..... என்றால் இஃது என்னே! மேலே பாடுக' என்றாசாம்.

அடுத்த பாசாத்தில் ஆழ்வார் தம்முடைய சேஷத் தவப் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். குடிக்கிடத்தல், ஆக்கஞ் செய்தல், தீர்த்த அடிமைக் குற்றேவல் செய்தல், பொன்னடிக்கடவாதே வழி வருதல் ஆகிய நான்கு சிறப்புகளைத் தமக்கு உள்ளனவாகக் குறிப்பிடுகின்றார் ஆழ்வார். குடிக்கிடத்தல் என்பது 'குலமரிபாறை தப்பாதபடி இருத்தல். ஆக்கஞ்செய்தலாவது, குடியில் பண்டு தீவ்லாத நன்மைகளை உண்டாக்கிக் கொள்ளல். தீர்த்த அடிமைக் குற்றேவல் செய்தல் என்பது, அடிமைக் குற்றேவல் என்றும், தீர்த்த அடிமைக் குற்றேவல் என்றும் இரண்டு வகை யுண்டு. எம்பெருமான் திறத்துக் கைக்கரியம் பண்ணுவது அடிமைக் குற்றேவல். அப்போது உலக இன்பக் களிதும் மனம் ஈடுபட்டிருக்கும். அப்படியில்லாமல், தனது அடிமையாலே மறைப் பேறுகளில் தனையை அறவே அதுக்த அடிமைக் குற்றேவலே தீர்த்த அடிமைக்கு குற்றேவல் எனப்படும். பொன்னடிக்கடவாதேவ, வருதல் என்பது, அந்நத்த பராதத்திரிபத்திற்குச் சேர்த்ததொரு வழிபாடு. இவற்றை எடுத்துக் காட்டிய ஆழ்வார்,

“நீ ஓருகாள்

படிக்கள வாக நிமிர்ந்தநின் பாத

மங்கய மேதனைக் கணியாய்”

[படி - பூமி; அளவாக - தகுதியாக; - பாதபங்கயம் - திருவடித் தாமரை.]

6. திருவாய் 2. 2:2

என்று திருப்புகளிலுமுள்ளவை வேண்டுமென்றால், எம் பெருமான் திருவடிகளைத் தன் தலைமேல் வைக்க வேண்டும் என்பது இவரது வேண்டுகோள்.

அடுத்த எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் இவ்வாறு பேசுகின்றார் : “யாரோ ஓர் அன்பர் நின் கிடைபழகு காணவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டதற் கிணங்க நீ கண் வளர்த்தருளினாய். இனியொருவர் வந்து ‘கிடத்தவாறெழுந்திருந்து பேசு’ என்று ஆசைப் பட்டு வேண்டினால் அதற்குப் பிறகும் கிடத்தருள லாமோ? எழுந்திருக்கவேண்டியதன்றோ உன் கடமை? திடம் வலம் கொள்ளாமல் ஒரே பக்கமாக நெடுங்காலம் சயனித்திருந்தால் சாலவும் சிரமமாக இராதோ? அழகு மிக்க திருமேனிக்கு இது தகுமோ?” என்று கேட்டார். இவர் வேண்டுகோள் : “நீ எழுந்து உன் தாமரை மங்கையும் நீயும், திடங்கொள் மூவுலகுத் தொழுகிறீர்களாய்” என்பது. அதாவது, ‘நீ தடங்கொள்தாமரைக்கண் விழிக்க வேணும்; எழுந்திருக்க வேணும்; கைக்கரியம் பெறுவதற்குத் தாமரை மங்கையோடு இருக்கவேணும்; என்னுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றியருளும் காரணமாக மூவுலகும் தொழுகிறீர்களேயே’ என்ற ஆழ்வாரின் பாசியைப் பித்தொடரில் காண்கின்றோம்.

இந்த மூன்று பாகங்களையும் கூற்றிது தோக்கி ஆராயின் இத் திருவாய்மொழியில் சிறப்புமிக்க கையாடல்களையுடைய ஒரு பிறவி சொல்லப்படுவதை அறியலாம். முதல் பாகத்தில் 'பம்படிசால் குடி குடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்' என்றார்; இரண்டாம் பாகத்தில் 'உன் பொன்னடி கடவாதே வழி வருகின்ற அடியர்' என்றார்; மூன்றாம் பாகமான இதில் 'தொல்லையுமை வழி வருந்தொண்டர்' என்கிறார். இப்படிப்பட்ட மிகச் சிறந்ததான தொண்டக் குழப் பிறவியை வெளிவிடும் பதிகமாக இஃது அமைகின்றது. பெரியாழ்வார் 'திருப்

பல்லாண்டு'ப் பதிகத்தில் குறிப்பிடும் 'தொண்டக் குலத்தை யும்' நம்மை இங்கு நினைக்கச் செய்கின்றது.

இதற்கு அடுத்த பாசரம் புனிங்குடி, வரகுணமங்கை, சீவைகுந்தம் என்ற மூன்று தல எம்பெருமான்களையும் மங்களாசாசனம் செய்வது.* அடுத்து, கசேந்திரனுக்குக் காட்சியளிப்பதுபோல் தனக்கும் பெரியதிருவடியின்மீது வந்து காட்சி தருமாறு வேண்டுகின்றார்.

“கவுணமா களிற்றின் இடர்கெடத் தடந்துக்
காட்சிஎப் பறவையூத்த நானே.”¹

[இடர்-துன்பம், காட்சிஎம்-வெவ்விவ கோபம்; தடம் — பொய்கைக் கரை.]

என்ற வினியினால் இது விளங்கும். முன் பாசரத்தில் பவளம்போல் களிவாய் சிவப்பக் காண வரவேண்டும்' என்று வேண்டினார். இங்கு மேலும் சில மனோரதங் களைத் தெரிவிக்கின்றார். ‘பவளம்போல் களிவாய் சிவப்பக் காணவந்து, அதற்குமேல் பன்னிவாழுத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்யவேணும்; அதற்கு மேலே திருக்கண்டாமரை தவங்க நின்றருளவேணும்’ என் கின்றார். பல்லாகின்ற திவாமுத்து நிரையானது கதிர் உள்ளடங்காமலே புறம்பே தவழும்படி புன்முதுவல் செய்யவேண்டும் என்பது ஆழ்வாரின் ஆசை. அதற்கு மேலும் முத்து நாலடிவந்து, பின்னும் அதையும் மாட்டாது அசைவற்றவனாய் நித்தும் நினை காண வேண்டி “தின திருக்கண் தாமரை தவங்க நின்றருளாய்” என்று நம் பாரிப்பைத் தெரிவிக்கின்றார்.

அடுத்த பாசரம் இத்திருத்தல எம்பெருமான் பெயர் கொண்டு இவங்குவது.

8 திருப்பல்-5

9. தூதன் விளக்கத்தை ‘வரகுணமங்கை’ பற்றிய 18-வது கட்டுரையில் காண்க.

10. திருவாய் 9. 2 : 5

“காய்சினப் பறவையூர்க்கு பொன் மலையின்
மீயினசைக் காற் றுகில் போல,
மாசின மாவி மாவினான் என்றல்
கவர்படக் கனன்றுமுன் நின்ற
காய்சின வேந்தே! கழிக்குடி யானே!
கவிவயல் திருப்புகளில் குடியாய்,
காய்சின ஆழி சங்குவான் விந்தன்
டேர்தினம் டுடர்குடி யானே!”¹¹

[காய்சினம்-வெவ்வியகோபம்; மாசினம்-பெரியகோபம்;
மான்மாவி-சமாயி; கனன்று-சீதி; கழிக்குடி-கிரீடம்; கவி
வயல்-செழித்த வயல்; டுடர்-துன்பம்]

என்பது பாசரம். இதில் எம்பெருமானைக் ‘காய்சின
வேந்தே’ என்று விளித்துப் பஞ்சாயுத ஆழ்வார்களுடன்
கூடிவிருக்கும் சேர்த்தியழகுடன் தம்முன் தோன்றித்
தம் டுடர் கனையுமாறு வேண்டுகின்றார். திருப்புகளில்குடி
எம்பெருமானின் திருநாமம் ‘காய்சினவேந்தன்’ என்றே
சட்டாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். ‘காய்சின வேந்து’ எப்
படியோ ‘காசினிவேந்து’ என்றாகி அத்துடன் நிவ்வாமல்
காசினி என்று பூமிக்குப் பெயராதலால் ‘காசினி வேந்து’
என்ற தொடர் ‘பூமிக்கு அரசன் என்று பெயர்
களைப் பெற்று, தித்தலத்து எம்பெருமானைப்
‘பூமி பாவன்’ என்ற ஁ட சொல்வால் வழங்கி
வருகின்றனர். இது சென்கனவிலுள்ள ‘ஐராமிட்டன்
வாராவதி’ என்பது சாதாரண மக்கள் பேசுக வழக்கில்
‘அம்பட்டன் வாராவதி’ என்றாகி, இதுவே தாளகடையில்
Barber's Bridge என்ற பெயராகி தாளகடையில் இப்பெயரே
மாதகரப்பதிவேடுகளிலும் ஏழிவிட்ட கதை போலாயிற்று.¹²
நிவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் அதன் விவரத்தியானங்களிலும்

11. திருவாய் 9, 2:8

12. இப்போது இந்திய அரசியல் அமைப்பை வரைந்த
டாக்டர் அம்பேத்காரின் திருநாமம் குட்டப்
பெற்றுள்ளது.

சிந்தும் பரிதர்சியில்வாதவர்க்களின்பணி இது! சீவில்லிபுத்தூர் அருகிலுள்ள 'திருத்தண்கால்' என்னும் திருப்பதியை 'திருத் தங்கால்' என்று வழங்கி வடமொழியில் 'தங்காவ ஷேத்திரமர்க்கித்' தவ புராணமும் உண்டாக் கி யிருப்பதுபோல இரூக்கும் 'பூமிபால ஷேத்திர மகான் மியம்' என்று ஒரு தவ புராணமும் தோன்றியிருந்தாலும் அது வியப்பன்று.

அடுத்து அடியார்களின் கோலாகலங்களைக் கண்டு மகிழவும், அதிவிசைகளான இவ்வுலகத்தவரும் காணாத் திருப்புளிய்குடியில் திண்டும் எழுந்த ஊத்த ஒருநாள் திருப்புளியடியில், சயனத்திருக்கோவத்தைவிட்டு வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார்¹³ ஆழ்வார். அடுத்த பாசரத்தில் அதற்கு மேலும் தமக்கிருக்கும் ஆர்வத்தை வெளியிடுகிறார்.

"எங்கெண்ண ரூகப்பே உலகர்கள் எல்லாம்

இனையடி தொழுதெழுக் திறநஞ்சி

தங்களைப் பாரத் தமதுசொல் வலத்தால்

தருந்தகைத் திறந்துபூ சிப்ப"¹⁴

[கண்முடிப்பு - கண்முன்; அன்புஆர - பக்தி வளர; தலைத்-தலைசிறந்து- ஒருவர்க்கொருவர் மேல் விழுந்து] என்ற அடிகளில் இதனைக் காணலாம். எம்பெருமான் ஆழ்வார் கண்முடிப்பே இருக்கும்போது இவ்வுலகத் தாடுவாரும் அவனுடைய திருவடியின் சேர்த்தியறகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதும் எழுவதும்பாடி தோத்திரங்கள் செய்து வழிபடும் காட்சியையும் தான் கண்டு களிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றார் ஆழ்வார்.

தங்கள் அன்பு ஆரத் தமது சொல்வலத்தால் பூசிப்பதாவது: 'தூது பிராயம் புருவீர், பொன்னாலே

13. திருவாய் 9. 2:7.

14. திருவாய் 9. 2:8.

பூணு தூலிடுவீர், பழம் உண்பீர், பால் பருகீர்' என்றாற் போல் சொல்லித் துதித்தல். இந்த இடத்தில் சுட்டில் வங்கிபுரத்து நம்பி விஜயன்வ என்ன, ஆண்டான் சொன்ன வார்த்தையை நினைப்பது' என்றுள்ள ஐதிகத் தையும் சித்திக்கின்றோம் : வங்கிபுரத்து நம்பி பெருமானைச் சேவிக்க எழுந்தருளினபோது ஒரு பக்கம் பூனைவணங்கனும் மற்றொரு பக்கம் ஆய்ச்சியனும் நின்று கொண்டு பெருமானைச் சேவித்திருந்தார்கள். வங்கிபுரத்து நம்பி வணங்கின பக்கம் நிந்தகாமல் ஆய்ச்சிகள் பக்கம் நின்றார்கள். அதை முதலியாண்டான் கண்டு 'இதென்ன? வணங்கின திரளில் சேராமல் ஆய்ச்சிகள் பக்கமாக தித்திறதேன்?' என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நம்பி, 'எப்படியும் நாம் பவவனை அபிமானம் கொண்டு அகங்கார மமகார யுக்தர்களுக்கே இருப்போம். ஆகவே, எம்பெருமானின் கடைச்சம் பாய்வது மேட்டுமடை யாக இருக்கும். 'அறிவொன்று யின்னாத ஆய்ச்சியர்களோ' உண்மையில் தாழ்ச்சியுடையவர்களாகவும் தாழ்ச்சி தோற்றப் பேசுபவர்களாகவும் இருப்பவர்களாகையாலே அவர்கள் மேல் பகவத் கடைச்ச வெள்ளம் பாய்வது பன்னமடைவாக இருக்கும். ஆகவே அவர்கள் பக்கம் நின்றேன்' என்று மறுமொழி கூறினார்கள். ஆனாலும், எம்பெருமானை தோக்கி ஆய்ச்சியர்கள் போற்றும் படியையும் நம்பி போற்றும் படியையும் ஆண்டான் கண்டவராகையாலே இந்த வேறுபாட்டைக் காட்ட வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி நாட்டியை தோக்கி, "ஆய்ச்சிகள் சொன்ன தேன்ன?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நம்பி 'பழம் உண்பீர், பால் பருகுவீர்; பொன்னாலே பூணால் இடுவீர்; தூறு பிராயம் புகுவீர்; அழுத்த இரட்டை உடுப்பீர்' என்று அவர்கள் கூறினதாகவும், நான் 'விஜயன்வ, விஜயபவ, இத்யாதிகளைச்' சொன்னதாகவும் மறுமொழி கூறினார்கள். அதற்கு ஆண்டான், "அங்குப் போயும் முட்டிச் சமஸ்கிருதம் விட்டீர் இவ்வையே; எங்கேவிருத்

தாதும் நாம் நாம் காணும்; இங்கே எழுந்தருளிச்' என்று அருளிச் செய்தாராம்.

அடுத்த பாகரத்தில் 'வித்திடங்கொண்டு வியன் கொள் மாளுவத்து இடனுளும் இருந்திடாய்' என்று வேண்டுவர். எம்பெருமானுடைய பரம கருமாரமான திருமேனிக்கு இந்த முரட்டு நிலம் சிறிதும் தகாது; ஆவிலும் அடியார்கள் சேவிப்பதற்காகவே இங்கு அவன் எழுந்தருள் வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது என்ற தத்துவத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு வேண்டுகின்றார் ஆழ்வார். இருந்திடாய்: கிடந்த திருக்கோவத்தின் அழகு கண்டோம்; இருந்த திருக்கோவத்தின் எழிலைக் காண வேண்டாவோ? அதையும் காட்டி வருளாய் என்பது பொருள். இங்கே பட்டர் அருளிச் செய்தது: "இவைவெல்லாம் நமக்குக் கோவிலிலே காணவாயிதே; சாய்ந்தருளின் அழகு பெரிய பெருமான் பக்கவிலே; தீந்தருளின அழகு நம் பெருமான் பக்கவிலே; இருப்பிக் அழகு பெரிய பிராட்டியார் பக்கவிலே" என்று.

அடுத்து, ஆழ்வாரின் வேண்டுகோள் தான் எம் பெருமானின் திருவடிசைய வகுட வேண்டும் என்பது.

"வடிவனை வில்லா மலர்மகள் மற்றை
நிலைகள் பிடிக்குமெல் அடைய
கொடுவனை யேனும் பிடிக்கே ஒருகான்
கவுதல் வருதல்செய் யாயே."

[வடிவு-வடிவழகு; இளை-ஒப்பு; மலர்மகள்-பெரிய பிராட்டியார்; கூவுதல்-அழகுத்துக் கொள்ளல்; வருதல்-தானே வருதல்.]

என்ற பாகரப் பகுதியில் ஆழ்வாரின் விடையைக் காண வாய். 'வடிவழகுக்கு ஒப்பிலாத பிராட்டியார் தங்க னுடைய பரம கருமாரமான திருக்கைகளாலே பிடிக்கும் போதும் 'கன்றிவிடுமோ' ஒன்று கூசிப் பிடிக்கும்படி

யான அங்வளவு யிருதுவான திருவடிகளைப் பாவியேனும்
பிடிக்குமாறு என்னை அங்கே அழைத்துக் கொள்ளுதல்,
அன்றி எம்பெருமான் இங்கே வந்தருளுதல் ஒரு நாள்
செய்ய வேண்டும்” என்கின்றார் ஆழ்வார். கூவுதல்
வருதல் செய்யாயே : இரண்டு செயக்களை விகற்பித்துச்
சொல்லும் இடங்களில் பெரியதை முன்னே சொல்லு
வதும் சிறியதைப் பின்னே சொல்லுவதும் இயல்பு.
எம்பெருமான் வருதல் பெரிய செயல்; ஆழ்வாரைக்
கூவிக்கொள்ளல் சிறிய செயல். ஆகவே ‘வருதல் கூவுதல்
செய்யாயே’ என்று சொல்லுவதே முறை. அப்படியிருக்க
‘கூவுதல் வருதல் செய்யாயே’ என்று சொல்லியிருப்பதன்
கருத்தை நம் பிள்ளை விளக்கும் நயம்: “முற்பட ‘வருதல்’
என்றிலராயிற்று அச்சமுதாவத்தைக்குவைக்க வொண்ணா
தென்றும் அத்தாயே” என்பது. அதாவது, ‘வடிவினையிசா
மலர் மகள் மற்றை தீவ மகள் பிடிக்கும் சத்திவேசத்தைத்
தாமும் கண்டுகனிக்க ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டவராகையாலே
அத்தச் சேர்த்தி வழகைக் குகைக்க மனமில்லாதம் பற்றி
வருதவை முன்னே சொல்லிற்றிலர், என்பதை
உய்த்துணர்ந்தல் வேண்டும் என்பது.

இங்ஙனம் திருப்புகள் ஆழ்வார் அடியிலிருந்து கொண்டு
திருப்புகளில்கூடியவாணிடம் முறைபிட்டு அருபவித்த
ஆழ்வாரின் பாசிற்பை நாமும் பெற்றதாகப் பாவனை
செய்து கொண்டு திருப்புகளில்கூடி எம்பெருமாவாணிடம்
நேரில் முறைபிடுகின்றோம். இந் நிலையில் திவ்ய கவியின்
பாசுரமும் தினைவிற்கு வருகின்றது.

“தெளியும் பகம்பொன் பிறைக்கூற்றி லீச
வீலியும் லுண்போய் விடுகே-எளிபேற்று
கருளப் புளியரு-வாழ் அச்சுதனைக் கொண்டு
கருளப்புள் இவருவந்தக் கால்.”¹⁵

[தெனியும்-தெனிந்த; சிறை-இரவுகள்; வினியும்-மாண முண்டாகுவது போன்ற; எனியேற்கு-ஏழையேனுக்கு; அருள்-திருவருள் புரியுமாறு; கருணம்புள்-பெரிய திருவடி] என்பது பாசரம். தலைவகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகன் அப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றி அடக்கும் வல்வமைவற்றவனாவ்த் தன் நிலைமைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்து அறத்தோடு நிற்கும் செயலைக் கூறுவது இப்பாசரம். “இப்பொழுதே எனது தலைவனாகிய எம்பெருமான் பெரிய திருவடியின் மீது ஏறி ஒடோடி வந்து என்னைச் சார்ந்தாக மாத்நிரமே எனது உயிர் நிற்கும்; இல்லாவிடின் இறந்துபடும்” என்று தலைவி தன் நிலைமைத் தெரிவிக்கின்றாள். அவள் இங்கு எழுந்தருளினால் அவளது முக விவரத்தைக் கண்டு பிழைக்கலாம் என்பதும், அவள் கண்ணோட்டத்தைப் பெற்று உய்வலாமென்பதும் அவளது உட்கிடக்கை இப்பாசரத்தைச் சேவிக்கும்பொழுதே தூதுவிடும் ஆழ்வார் நாயகின் பாசரம் நினைவிக்கு வருகின்றது.

“அருளாத நீர்அருளி அவர்ஆவி துவராமுன்
அருள்ஆழிப் புள்கடலீர் அவர்வீதி ஒருகாள் என்று
அருள்ஆழி அம்மாளைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி,
அருள், ஆழி வரிவண்டே!”¹⁷

[அருளாத-கிருபைபண்ணாத; அவர் ஆவி-ஆழ்வாரின் உயிர்; துவராமுன்-நீர்மை கெடுவதற்கு முன்பு; அருள் ஆழிபுள்-கருணைக் கடவான பெரிய திருவடி; கடலீர்-செலுத்தலீர்; இது-இத்த வார்த்தை; ஆழி வரிவண்டு-வட்டமான இரேகைகளையுடைய வண்டு.]

என்பது பாசரம். இதனையும் சேவித்து மகிழ்கின்றோம். இவ்வளம் இறைவதுபவம் பெற்ற நிலையில் முழு மன நிறைவுடன் திருக்கோயிலை விட்டு வெளி வருகின்றோம்.

அடுத்து, ஆழ்வார் நாயகி சமாதியில் இருந்து பேசின 'தொலைவிலி மங்கலம்' என்னும் இரட்டைத் திருப்பதிக் குப் போகச் சித்தமாகின்றோம். நாயகி பாவனையில் இரண்டு பாகரங்களையும் சேவித்த நமக்கு அதே திவ்வயி லிருந்து கொண்டு தொலைவிலி மங்கலத்து எம்பெரு மானைச் சேவிக்கும் பேறு கிட்டினதே என்று அச்சமாதி கலைபாது சித்துந்து ஏறி அத்திருத்தலத்தை நோக்கி விரைகின்றோம்.

16. தொலைவில்லி மங்கலத் தாமரைக் கண்ணன்

வைணவ சமயத்தில் வீடு பேற்றிற்குச் சிறந்த
தேதீபாகக் கொள்வது பிரபத்தி மார்க்கமாகும். இதனைச்
சாணாகதித் தத்துவம் எனவும் வழங்குவர்.

“பிரபத்திக்குத் தேசமியமும் காவலிய
மமும் பிரகார மியமும் அதிகாரி மிய
மமும் பல மியமும் இல்லை.”¹

[நியமம்-வரையறை]

என்பது ஸ்ரீ வசன பூஷண குத்திரம். ‘அடிக்கிற் அமர்த்து
புருத்தேனே’² என்று தம்மாழ்வார் எம்பெருமானை
உபாயமாகப் பற்றியதுபோல் பற்றுவதே பிரபத்தியாகும்.

தேச நியமமாவது, தூயவிடங்களிலே செய்ய
வேண்டும்; மந்தைய விடங்களிலே செய்யலாகாது
என்பது. காவ நியமமாவது, வேளிற்காவம் முதலான
காட்களிலே செய்யவேண்டும்; மந்தைய காவங்
களில் செய்யலாகாது என்பது. பிரகார நியமமாவது,
நீராடம் கால் கழுவுதல் என்பன முதலானவற்றை முன்
னாக்கி கொண்டு செய்யவேண்டும்; வேறு வகைகளாலே
செய்யவேண்டாது என்பது. அதிகாரி நியமமாவது,

1. ஸ்ரீ வச.பூஷ-24 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு.)

2. திருவாய் 6. 10 : 10

முதன் மூன்று வருணத்தவர்கள் அவ்வாதவர்களாக இருக்கலாகாது என்பது. பல நிலமமாவது, இம்மை மதுமைப் பலன்களில் இன்ன பலத்திற்கு இது சாதனம்; மற்றைய பலன்களுக்கு இது சாதனம் என்று என்பது. இக்கருத்தினைப் பரத்துவாச சம்ஸ்திதையும் சனக்குமார சம்ஸ்திதையும் அரண் செய்கின்றன. பிரபத்திக்கு விஷய நிலமமே இயற்கையவாதது.³ அகற்கு ஏற்ற இடம் குணபூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே என்பதையும் ஆய்வார்கள் பாவிடங்களிலும் பிரபத்தி பண்ணியது அர்ச்சாவதாரத்திலேயே என்பதையும் சித்திக்கின்றோம்.

மனத் தூய்மைமுடையவனான வீடனன் வந்ததாலே தேசமும், அவன் வந்ததாலே காலமும் என்று சரணாகதி தருமத்தை அறித்தவனான சிறிய திருவடி (அனுமன்) அனுதிவிட்டபடி இராமபிரான் அவனை ஏற்றுக் கொண்ட தால் தேசகாலநியமம் இல்லை என்பதை அறிகின்றோம். திரௌபதி பூப்பு எய்தியவளாகவிருந்தும் சரணாகதி செய்தாள்; கண்ணனும் அதனை ஏற்றுகொண்டான். பார்த்தன் 'தெடுத்தகையை நிறையாதார் நீசர்தாமே'⁴ என்றபடி நீசர் நடுவில்தான் இந்நெறியைக் கேட்டான். இவற்றால் பிரகார நியதி தேவை இல்லை என்பதனை அறிகின்றோம். எனவே, பிரபத்தி செய்வதற்குச் சுத்தி அகத்திகள் ஆகிய இரண்டும் தேட வேண்டா என்பது அறியத்தக்கது. அகாவது, பிரபத்தியைச் செய்யத் தொடய்லுங்கால் தூய்மையில்லாதவனிடத்தில் தூய்மை யையும், தூய்மைமுடையவனிடத்துத் தூய்மையில்லை யையும் தேடவேண்டியதில்லை. வேல் வெட்டிப் பிட்டுக் கா என்ற நம்பின்னையின் மரணாக்கரோருவர் பிரபத்திக்கு நிலமம் வேண்டாவோ என்று கேட்டதற்கு நம்பின்னை அதற்குத்தத்த வினக்கத்தால் இதனை அறியலாம். இராமன் கடவைச் சரணம் அடைந்தபொழுது

3. ஸ்ரீ லச. பூஷ.-35

4. பெரி. திரு. 11. 6 : 3

நியம திட்டடைகளுடன் சரணம்புக்கான். வீடணன் தின்ற நிகைவிலேயே சரணம் புக்கான். ஆகவே, தஞ்சியில்வாத வனுக்குத் தகுதியையும், தஞ்சியுள்ளவனுக்குத் தகுதியின்மை யையும் தேடவேண்டாம் என்றும், அவரவர் தின்ற நிகை களிலேயேசரணம் புக்கவாழ் என்று விளக்கினார் நம்பினனை.

பாண்டவர்களும், திரௌபதியும், கரகமும், காளி யனும், கஜேந்திராழ்வானும், வீடணனும், பெருமானும், ஸிவனய பெருமாளும் சரணம் புளுகையில் அதிகாரி நியமம் இல்லை என்பதனையும் சித்திக்கின்றோம். இந்த இடத்தில் கவாபி தேசிகளின் வாக்கும் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

“எல்லார்க்கும் எளிதான எற்றத் தாலும்

இனியுரைக்க யிகையான இரக்கத் தாலும்

சொல்லார்க்கும் அளவாலும் அமைத லாலும்

துணிவளிதாய்த் துணையுறக்கும் கசரத் தாலும்

கல்லார்க்கும் கற்றோர்சொல் கவந்த லாலும்

கண்ணாளுரை முடிஞ்சு முடித்த லாலும்

கல்லார்க்கும் தீயார்க்கும் இதுவே கன்றாய்

நாரணந்தே அடைக்கலமாய் நணுகுளிரே.”

[எற்றம்-பெருமை; யிகை-அதிகம்; இரக்கம்-கருணை; சொல்-பிரபத்தி வாக்கியம்; துணிவு-பிரபத்தியின் அங்கம்; கசரம்-சௌகரியம்; கவந்தம்-பயனைக் கொண்டிருத்தல்; கண்ணன் உரை-கதை; முடித்தல்-நனைக்கட்டுதல்] என்பது அத்தச் கவாபிகளின் திருவாக்கு. இதனையும் நன்கு சித்திக்கின்றோம்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் சித்தையில் குமிழிவிட்ட வண்ணம் தொகையினி மங்கலத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். தொகையினி மங்கலத்தை இரட்டைத் திருப்பதி என்றும் வழங்குவர். அடுத்ததேது இரண்டு கோயில்கள் இருப்பதாக இருது இங்ஙனம்

கூறப் பெறுகின்றது. ஆழ்வார் திருநகரி திருப்பூர்தி நிலைபத்தியிருந்து இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள திரு கண்பொருநைநலாத்தின் வடகரையிலுள்ளது. இத்தலங்கள் தவ திருப்பதியில் இரண்டாவது ழன்றாவதுமாகும்.

பெரும்பாலும் எம்பெருமானின் திய்வியதேசங்கள் யாவும் நீர் வளமும் நிலவளமும் மிக்க இயற்கைச் சூழ்நிலைகளில்தான் அமைந்திருக்கும். நம் வாகனம் இத்திருத்தலத்தை நோக்கி வகுங்கால் இச் சூழ்நிலை நம் கண்ணுக்குத் தட்டுப்படுகின்றது. தன் பொருநைக் கரையிலிருப்பதால் பரந்த சோலைகளையும் குளிர்ந்த வளமுள்ள பண்ணைகளையும் கொண்டுவய்குகின்றது இத் திருத்தலம். "கரைகொள் கைம் பொழில் தண்பகைத் தொலைவில்லி மங்கலம்" என்று பேசுகின்றார் ஆழ்வார். மேலும், "நோக்கும் பக்கமெல்லாம் கரும்பொரு செந்நெல் ஓங்கும் செத்தாமரை வாய்க்கும் தண்பொருநை வடகரை வண்டொலையில்லி மங்கலம்" என்கின்றார். இதில் இத்தலம் தண்பொருநைவின் வடகரையிலிருப்பதையும் தினைவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கம்பு, செந்நெல், தாமரை முதலிய மருதநிலக் கரும்பொருள்கள் நீர் வளத்தையும் நில வளத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன.

நீர்வளம் நிலவளங்களைக் கூறிய ஆழ்வார் இத் திருத்தலத்தின் தோற்றத்தையும் காட்டுகின்றார். "துவனில் மணி மாடம் ஓங்கும் தொலைவில்லி மங்கலம்" என்ற ஆழ்வார் வாக்கினால் அத்தத் திய்விய தேசம் குற்ற மற்ற சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற மாட மானிகைகளைக் கொண்டது என்பதையும் அறிகின் றோம். நமக்கு திரு பொய்யுரைவாகவே தோன்றும். "பொய்யில் பாடவாயிரத்திம்" இவ்வளம் பொய்யுரை புலவரைமா? என்றும் சிலர் ஐயுறக் கூடும். இவர்களை தூல்

6. திருவாய் 6. 5 : 3

7. ஐ 6. 5 : 6

8. திருவாய் 6. 5 : 1

9. திருவாய் 4. 3 : 2

களில் அவங்கார தூய் என்ற ஒருவகை உண்டு. அதில் 'உயர்வு தவீர்சியணி' என்ற ஒர் அணி கூறப்பெற்றுள்ளது. இதனை வடமொழியில் 'அதிசபோக்தி' என்று கூறுவர். சாதாரண கவிஞர்கள் இதனை இயல்பாக இயல்புகளையும் பிறவற்றையும் கூறுங்கால் கைபாளுவர். ஆழ்வார் போன்ற வர்கள் பகவத் விஷயங்களிலும் இதர பிராப்ய விஷயங்களில் மட்டிலுமே பயன்படுத்துவர். இரத்தினங்கள் பதித்த மாடங்கள், மதி மண்டலத்தை எட்டும் உப்பரிக்கைகள், விண்ணை எட்டும் கோபுரங்கள் எந்தெவ்வாய் அவர்கள் தங்களை விஞ்சுபத்தினால் அங்ஙனம் சொல்லுகின்றனரேயன்றி திருக்கும் நிலைமைக் கூறுகின்றனரல்லர் என்றே கொள்ளல் வேண்டும். 'ஆகைப்பற்றி அதைப்பறுத்தேன்' என்று கம்பநாடன் கூறுவதுபோல் அவர்கள் அத்திருத்தவத்தின்மீது கொண்டுள்ள ஆராக் காதலால் அவர்கள் திருக்கண்களுக்கு அங்ஙனம் அது காட்சி தருகின்றதாகவும் கொள்ளலாம்.

அக்காவத்தில் நான்மறைகளையும் பழுதற ஒதிப் பயன்பெற்ற பார்ப்பனப் பெருமக்கள் இத்தவத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். அதனாக்தான் ஆழ்வாரும் "திற்கும் நான்மறை வானர்வாழ் தொலைவில்லி மல்கலம்"¹⁰ என்று குறிப்பிட்டவர் போலும். ஆனால், இன்று அந்த நகரம் அத்தலைநகரமர்கள் அங்வுளின் வாழ்வதாகத் தெரியவில்லை. "வேதவொலியும் வீழா வொலியும்"¹¹ அங்வுளில் மிகுந்து காணப்பெறும் என்பதைத் "ஓயிலும் ஓசை வீழவொலித் தொலைவில்லி மல்கலம்"¹² என்ற தொடர் காட்டுகின்றது. வீழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும் பொழுது அங்வுருக்குச் சென்றால் மறைமயர் ஓதுவர் வேதஓசை, பக்யேறு வாத்தியங்களின் ஒலி, காவட்சேபம் செய்வோரின் ஒலி, புராண இதிகாசச் சொற்பெருக்குச் செய்வோரின் ஒலி, அக்கம் பக்கத்து ஊர் மக்கள் திரண்டிருப்பதால் அவர்கள் பேசும் பேரிதரச்சல் இவைமெல்லாம்

10. திருவாய் 6.5:4

11. திருவாய் 6.5:5

கலந்து செவியமுதமாகக் கேட்கப் பெற்று அங்கு தின்றும் காக் பேரவொண்ணாதபடி இருக்கும்.

நாம் நம் 'சிந்துந்தை' நல்லதோர் இடத்தில் திந்துத் திட்டுத் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம். இத் திருத்தலத்து எம்பெருமானைப் பற்றி நாயகி நிலையி விருத்து கொண்டு பேசிய ஆழ்வாரின் பாகரங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நம் சிந்துந்தை எழுதின்றன. பகவத் விஷயத்திலுண்டான தமது ஈடுபாட்டைத் தாமே பேசிக் கொள்வது தற்புகழ்ச்சி யாகும் என்று கருதியும் அதனை மேலும் கவையுடைத்தாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதியும் பாகரங்களைத் நொழிப் பாகரங்களாக அமைத்துள்ளார். ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பெருமைமைய வேறு சில பாகவதர்கள் எடுத்தாரைப்பதாக இருப்பது இதன் உள்நுழைப் பொருளாகும்.

ஆழ்வார் ஏறிட்டுக்கொண்ட நாயகி சமாதி நம்மையும் பற்றுவின்றது. பரங்குச நாயகி காலத்திற்கு நம் பாவனையும் செல்லுகின்றது. பரங்குச நாயகி பிறந்த பொழுது இவரது திருத்தாயர் முதலானோர் சோதிடர்களை அழைத்து இக்குழந்தையின் பேற்றுச் சிறப்புகளைப் பற்றி உசாவுகின்றனர். "இவரது வாழ்வு மிகவும் சிறப்பாகவே அமைத்திருக்கின்றது. இவள் உயர்வற உயர் நலமுடைபவனான அயர்வறும் அமார்கள் அதிபதி யாக மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெறுவன்; உலகம் திறைந்த புகழ் பெறுவன்; தொண்டர்க்கு அழுதுண்ணச் சொல்மானகைள் சொல்லுவன்" என்றெல்லாம் சொல்லுகின்றனர். அதன் பிறகு, "ஆனால் இவனுக்கு ஓர் அவக்கேடு உண்டு. அது என்னெனில், இவனைத் தொகையில்லி மங்கலத்திற்குக் கொண்டு சென்றீர்களாயின் இவனை இழக்க நேரிடும். இவனை அங்குக்கொண்டு போகாமலிருந்தீர்களாகில் இவனுடன் சேர்ந்து நீங்கள் நெடுங்காலம் வாழலாம். இந்த ஒரு கண்டத்திற்கு இவன் தப்பிப் பிழைப்பது அரிது" என்றும் சொல்லிவிருந்தனர்.

ஆனால், இவள் பிறந்த குடி தொலைவில்லி மங்கலத்திற்குக் கொண்டு போகாதிருக்கும்படியான குடி அன்று; பரம வைணவ நெறியைச் சார்ந்த குடி; “இவளைப் பெறுவோ மாயினும் சரி, இழப்போமாயினும் சரி; அங்கு இவளை அழைத்துச் சென்று அத்தலத்து எம்பெருமானைச் சேவை பண்ணி வைத்தே தீர்வது” என்றிருக்கும்படியான குடி. அப்படியே அவர்கள் செய்யும்படியும் தேர்ந்தது. அதனால் விளைந்த ‘விபரீதத்தையே’ தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள்.

பரங்குச நாயகி தொலைவில்லி மங்கலத்து எம்பெருமானைச் சேவித்த நான் தொட்டு அவனுடைய பேரழகிக் கடுபட்டு அவன் திருமேனி அழகினையே வாய்வெருவுகின்றாள். இந்த நிலைமைத்தான் தோழி தாய் மாருக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள்.

“தவள வெள்ளசங்கு சக்க ரமென்றும்
நாம னரத்தடங் கனென்றும்,
ருவளை பொன்மலர்க் கன்கள் நீர்மல்க
கின்று வின்று குமிறுமே.”¹²

[தவளம்-வெண்ணிறமான; தடம்-விசாலமான; மல்க-பெருச]

தீவத்திருமேனிக்குப் பாய்காக வெள்ளிய சங்கு விளங்கும் அழகைப் பேசுகின்றாள். ‘உன்பது சொல்லில் உலகனத் தான் வாயமுதம்; கண்படை கொல்லில் கடல் வண்ணன் கைத்தலத்தே,’¹³ என்று ஆண்டான் பேசுகிறபடியே பேசுகின்றாள். இடைவீடின்றியோ பகவதநுபவம் பெற்றிருக்கும் சங்கித்கே உடம்பு வெணுக்கும் நிலை ஏற்பட்டால் பகவத்தநுபவம் சிந்தும் இவ்வாத தன்நிலை என்ன வாகுமோ என்று ஏங்குகின்றாள் போலும். ‘பெருங்கேழ வார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார்’¹⁴ என்று எம்பெருமான் தன்னைக் குவிர

12 திருவாய் 8. 5 : 1   14. திருவிரு-45. பிறழ-மிக.

13. நாய். திரு. 7 : 8

தோக்கினையுமையப் பேசுகின்றான். 'கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்கள் என்னைப் பேதமை செய்தனவே,'¹⁵ என்று பாண் பெருமான் அதுபலித்தவாறு இவளும் அதுபலித்து அத்திருக்கண்களின் நீர்மையை நினைத்தவாறே இவளுடைய கண்கள் நீர்மல்க நிற்கும் திசையை எடுத்துக் காட்டுகின்றான். நின்று நின்று குமிறும் நெஞ்சின் நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாத இன்னரப்பாலே உள்ளே குமிறா நின்றான். 'குமிறும்' என்று பதம் பிரிக்காமல் (நின்று நின்று உளும் இதும்) என்று பிரித்து 'உளும்-நீர்ப் பண்டமாக நின்றான்; இதும்-தளர்த்து விழுமின்றான்' என்று சிவர்பொருள் கூறினார்களாம். அது கவையற்றதென்று மறுக்கப்பட்டதை சட்டாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஈடு: "ராஜ கோஷ்டியிலே 'உளும் தூதும்' என்று பொருள் சொல்ல, கிக்கிரமசிங்கன் என்பான் ஒருவன் 'அங்ஙனம்வ; கண்கரைக் கடக்க வைத்தாக் முகைக் கண் கடுத்துப் பசு அமைத்து படுமாப்போலே உள்ளோடு கின்ற கிலேசம் வாய்விட மாட்டாதே தோஷபடுகிற இவளுக்கு இது வார்த்தையோ? என்றான். பெருவேள்ளத் திக் கழிக்குமாப் போலே அகவாழிலுள்ளது வெணியிட மாட்டாதே உள்ளே நின்று கழிக்கிறபடி.'"¹⁶

அடுத்து, பராங்குச நாயகி திமிர்கொண்டாற்போல் 'தேவபிரான் தேவபிரான்' என்று தெளிந்த வாயோடு கூடி கண்கள் நீர்மல்கப்பெற்று கட்டுக் குகைத்து தளர்த்திருக்கும் நிலையையும் நினைவு கூர்கிறோம்.

“திமிர்கொண்டாகொத்து நிற்கும் கற்றிவன்
தேவ தேவபி ஞானென்றே
கிதியும் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க
நெக்கொ கிந்து கரையுமே.”¹⁷

15. அமலனாதி-3

16. திருவாய் 6. 5 : 2

[தியையும்—தெனியும்; நெக்குஞ்சிந்து—கட்டுக்குலைந்து.
கரைவும்—உருகும்.]

என்பது தோழி காட்டும் ஆழ்வார் நாயகியின் நிலையாகும்; ஆர்த்தர்களின் கூக்குரலைக் கேட்பதற்காகத் திருப்பாற். கடலில் அவநாயம் செய்யும் பொருட்டுச் சாய்ந்து கிடக்கும் கோலத்தைச் சிறப்பாகப் பேசுகின்ற நிலையையும் நினைவு கூர்கின்றோம். மாவலிவிடத்து மாணுருவாய்ச் சென்று அடியை மூன்று திரந்து அங்கே நின்று ஆழ்கடலும் மண்ணும் கிள்ளணும் மூடிய சரடியால் மூடித்துக்கொண்ட பறைய அற்புதமாகத் தலைவி பேசுவதைத் தோழி எடுத்துக்காட்டுவதையும் சித்திக்கின்றோம். இத்தச் செயல் களால் தனது பரத்துவத்தை நிலை நாட்டும் எம்பெருமான் ஸுடையனாய்ப் பிறந்து பகக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்த்துத் திரித்த செளவப்பிய செவசீல்பு குணங்களை வாய்வெருவுகின்றதைக் குறிப்பிடுகின்றான். அத்துடன் தில்வாமல் கண்களில் குளமாகத் தேக்கிய நீரைத் தாரைத் தாரையாகச் சொரிந்து திற்கும் நிலையையும் நினைவுடன் காட்டுகின்றான்.

“நிரைகொள் பெளவத்துச் சேந்த தும்பிசை
ஞாமை நாலி யளந்ததும்,
நிரைகள் மேய்த்ததும் கேளி தற்றி
பெருங்கண் ணீர்மக்க லிற்றுகே.”¹⁷

[நிரை—அலை; பெளவம்—கடல்; நிரைகள்—பசுக் கூட்டங்கள்.]

என்பது தோழி காட்டும் பராய்ஞா நாயகியின் நிலை யாகும்.

அடுத்து, தோழி தலைவியின் தான் அழிவினை “அற்கம் என்றும் அறவுறான்” என்று எடுத்துக் காட்டு கின்றான். “என் சிறகின் கீழ் அடங்காப் பெண்ணைப் பெற்றேன்”¹⁸ என்று திருமங்கை மன்னன் தாய் சொல் வாலே வெளிவருகின்றதை நினைவு கூர்கின்றோம்.

“கற்கும் கல்வினெல் லாங்க ருங்கடல்
வண்ணன் கண்ணரி ராளென்றே
ஒற்கம் ஒன்றுமி ன்ன உகந்துகல்
துரும் கிழந்து குழையுமே”¹⁹

[ஒற்கம்—ஒடுக்கம்; உகந்து—ஆனந்தப்பட்டு.]

என்று தோழி காட்டும் ஆழ்வார் நாயகியின் நிலையையும் சித்திக்கின்றோம். இச்சமயத்தில்,

“கற்றறளா ளாய பயனென்னொல் வாரநிவன்
நற்றாள் நொழா ரெனின்.”²⁰

என்ற வள்ளுவர் வாக்கும் நம் சிந்தையில் பளிச்சிடுகின்றது. மறை பெய்தாவொக்கும் கண்ணநீரோடு அவன் அழகினை நெஞ்சில் நிறுத்திவளராய் அவன் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதியைத் திசை தோக்கித் தொழுதவண்ணம் இருக்கும்²¹ ஆழ்வார் நாயகியை மானச் சுகமாகக் காண்கின்றோம்.

“கோக்கு மேல் அத் திசையல் லால்மறு
தோக்கி னன்னைகல் காடொறும்
வாய்க்கொள் வாசக மும்ம னிவண்ணன்
நாமமேவிவன் அக்னைகி.”²²

[அத் திசை-தொலைவிலிமங்கலம் இருக்கும் திசை; மறு-மேறு; நாமம்-பெயர்.]

என்பது தோழிகாட்டும் தனவியின் நிலை. ஒரு தடவை அத் திருப்பதியைப் பார்த்தாளாகில், அந்த இடத்தைத் தவிர வேறு திசையில் தன் பார்வையைச் செலுத்துவதே இல்லை என்கிறாள் தோழி. இவள் வாயினின்று வெளிவரும் சொற்களும் எம்பெருமானின் திருநாமங்களையாகும் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றான் ஆவன்.

மேலும், தோழி கூறுகின்றான்:

19. திருவாய் 6. 5 : 4

20. குறள் -2

21. திருவாய் 6. 5 : 5

22. ஷ 6. 5 : 6

“நம்மைக் கைவலிந்து.

என்ன வார்த்தையும் கேட்டு நான் தொலை

யிலி மயங்கவும் என்றல்லால்

முன்னம் நோற்ற விதிகொ னோ? முகில்

வண்ணம் நாயங்கொ னோ அவன்

சின்ன மும் திருநாம முயிவன்

வாய வாகளி தூத்தவே”¹²³

[கைவலிந்து-கைவிட்டு; மாயம்-சங்கடம்; சின்னம்—
அழகு; வாயன-வாயில் உள்ளன.]

என்பது பாசரம். எம்பெருமானின் எழிலும் திருநாமம்
களும் ஆழ்வார் நாயகியின் வாயினின்று புறப்படுகை
வால் அழகு பெறலாயின என்கின்றான். பல்வேறு
பிறவிகளில் செய்த தல்வினைவாலோ அன்றி எம்பெரு
மானின் சங்கடப்பத்தினாலோ தீது நடத்திருக்க வேண்டும்
என்றும் குறிப்பிடுகின்றான். தம்மைமெய்வாய் கைவிட்டு
‘தொலையில்லி மயங்கவும்’ என்ற திருநாமத்தைத் தவிர
வேறு ஒன்றையும் சொல்லிப்பதிக்கை என்பதையும்
கூறுகின்றான். அன்று தகைவி அத் திருப்பதியைக்
கைகூப்பித் தொழுத நான் தொட்டு “அரவித்த
வோசன!” என்று அப்பெருமானைப் பலகாலும் வாய்
வெருவி தைகின்றான்¹²⁴ என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றான்
தொழி. இம்மே ஈடு: “ஒருகால் அரவித்த வோசன
என்னும்போது நடுவே பதின்மூன்று பட்டைப் பொதி
சோறு அவித்க்க வேணும்” என்பது. இக்குறிப்பினை
யும் நினைக்கின்றோம்.

யின்னும் தொழி கூறுகின்றான்:

“இரங்கி நாடொறுக வாய்வெ ரீஇயவன்

கன்ன நீர்கள் அலறு,

மரங்க ளும்இரங் குங்வு கைமணி

வண்ண வோ!” என்று கூடிமால்,

துரங்கம் வாய்வினக் தூறு நறதொலை
வில்லி மங்கல சென்று, தன்
கரங்கம் கூப்பித் தொழுமல் ஆர்த்திரு
நாயன் கற்றதத் பிள்ளையே.”²⁵

[இரங்கி-தெஞ்சுநித்து; வாய்வெர்தி-வாய்வெருவி; அவ
மர-வியாகூலப்பட்டு நிற்க; துரங்கம்-குதிரை.]

என்பது பாசரம். “நீங்கள் இவனைத் தொலையில்லி
மங்கலம் கொண்டு சென்று அவ்வூர்த் திருதாமத்தைக்
கற்பித்தீர்கள். அதன் பவனாக இவன் தானேதும்
அபிநயனைப் பொருள்கள் கூடக் கரையும்படி மிகப்
பெரிய ஆர்த்தியுடன் ‘மணிவண்ணா!’ என்று ஓடிவிட்
டனழந்தத் தொலையில்லி மங்கலம் என்று அவ்வூர்ப்
பெயரையும் சொல்லி தன் கைகளைக் கூப்பித் தொழு
கின்றான்” என்கிறான் தோழி.

மரங்கலும் இரங்கக்கூடுமோ என்று சிலர் எம்பா
ரைக்²⁶ கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அருளிச்
செய்தது: “இத் திருவாய்மொழி அவதரித்த அன்று
தொடங்கி பாவசத்தி இல்லாத எத்தனை பேர்களுடைய
வாயிலே இது புருத்தது என்று தெரியாது; நீங்கள்
யிருக்கச் செய்தேயும் தியமாதி கிரமத்தாலே பதஞ்
செய்யப் பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கை போலே
நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்று அழிகிறபடி
கண்டால் சமகாலத்தல் மரங்கள் இரங்கச் சொல்வ
வேண்டுமோ?” என்றாராம். இதுவும் நம் சிந்தையில்
எழுக்கின்றது. கண்ணபிரான் புலவாங்குழல் ஊதம்பொழுது
“மரங்கள் தின்று மது தாசைகள் பாயும்; மலர்கள் வீழும்;

25. திருவாய் 6, 5 : 9

26. எம்பாள்- இராமாநுசரின் தம்பி. கோலித்தப்பட்டர்
என்ற பெயருடன் காளத்தியில் சிவவழிபாடு செய்திருத்
திருத்தவர். பின்னர் இராமாநுசரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு
வைணவ சமயத்தைத் தழுவினவர்.

வவற் கொம்புகள் தாழும்"²⁷ என்று பெரியாழ்வார் சொன்னதெவ்வாம் ஆழ்வாரின் ஆர்த்த ஒலியிலும் ஆயிற்று என்பதைச் சொல்வ வேண்டுமா?

இறுதியாகத் தோழி வாயால் வெளிப்படும் பாகரம் :

"பின்னை கொக்கினை மாம கன்கொல்?

நிரும் கன்கொல்? பிறத்திட்டான்

என்ன மாயங்கொ னோ? இவன் பெரு

மாளென்றே நின்று கூடினால்

லுள்ளி வந்தவன் நின்றி ருத்துறை

யும்தொ ளையில்லி மங்கண்

சென்னி யால்வணங் குத்துங் ளூர்த்திரு

நாமம் கேட்பது சிந்தையே."²⁸

[சென்னி-தலை; சிந்தை-சிந்தனை.]

பரங்குச நாயகியின் காதல் மிகுதியை நோக்கினால் தோற்றும் நிலையைக் கூறுகின்றாள். ஆழ்வார் நாயகி கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் தன்மையை நோக்குங்கால் 'சாட்சாத் பின்னைப் பிரட்டிதானோ இவன்?' என்று சொல்வவேண்டும். இவன் வராகப் பெருமான் திறத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் தன்மையை நோக்குமளவில் இவன் சாட்சாத் பூமிப் பிரட்டிதானோ?' என்ற ஐயம் தோன்றும். இவனுடைய இராமாவதார ஈடுபாட்டை நோக்கினால் 'சாட்சாத் சீதாப் பிரட்டிதானோ இவன்?' என்ற சங்கைதோன்றும் என்கின்றாள்.

தீப்பாகரத்தில் 'பிறத்திட்டான்' என்பதைப் பின்னை பிறத்திட்டான் கொல்? நிலமாமகன் பிறத்திட்டான் கொல்? திருமகன் பிறத்திட்டான் கொல்? என்று பொருள் காண்ப தோடன்றி வேறு விதமாகவும் யோசிக்கலாம். அகநாவது இவன் பின்னை கொல்? இவன் நிலமாமகன் கொல்? இவன் திருமகன் கொல் (அன்றியே) பிறத்திட்டான் கொல்? என்பதாக. இங்கே ஈட்டு சூக்தி காண்பின்: "அவர்களுக்கு

இவன் படி இவ்வாறையாலே அவர்கள் ஒப்பந்து;
லோகமெல்லாம் வாழுகைக்கு இவன் ஒருத்தி பிறத்தானோ!
என்றுமாம்.”

இவன் நெடுமாவென்றே நின்று கூறுமால்: “என்பக்
கவியே எம்பிரானுக்கு என்ன வியாமோகம்! என்ன
வியாமோகம்!” என்று அவனுடைய வியாமோகத்தின்
நெடுமையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றான். “கொண்ட
வெள்காதல் உரைக்கில் தேரழி, மண்டிணி ஞாபமும்
ஏழ்கடலும் நீள்விகழ்பும் கழியப் பெரிதாம்”¹² என்று
தானே பேசும்படியான அபரிமிதமான தன் வியாமோ
கத்தை மறந்து எம்பெருமானின் வியாமோகத்தைக்
கனக்கப் பேசுவதையும் காண்கின்றோம். தன்னுடைய
வியாமோகத்திற்கும் கிருஷி பண்ணுகைக்காக முற்
பட்டு வந்து என்ற குறிப்பு ‘மூவுன்னிவந்து’ என்ற
சொற்றொடரில் தொனிப்பதையும் எண்ணுகின்றோம்.

இங்ஙனம் எண்ணிய வண்ணம் திருக்கோயில்களில்
துகழந்து தேவபிரான், அரவிந்தலோசனன் (தாமரைக்
கண்ணன்), கருந்தடங்கண்ணி நாச்சியார் இவர்களைச்
சேவிக்கின்றோம். தேவபிரான் திறை திருக்கோலத்திலும்
அரவிந்தலோசனன் வீற்றிருந்த திருக்கோலத்திலும்
காட்சி நக்குகின்றனர். இரு எம்பெருமான்களும் கிழக்கு
நோக்கிய திருமுக மண்டலத்துடன் திகழ்கின்றனர்.

தம் உறவினர்களுக தினைத்திருக்கும் அனைவரும்
போலி உறவினர்களே எனவும், எம்பெருமான் ஒரு
வனே உண்மையான உறவினன் எனவும் கூறப்பெறும்
மெய்ப் பொருள் உண்மையை நினைவு கூர்கின்றோம்.
ஆழ்வாரும் திருக்கடைக் காப்புப் பாசுரத்தில் இதனையே
குறிப்பிடுவதையும் சித்திக்கின்றோம்.

“சிகந்த யாழாமல்சாவ வானும் செங்ககவி
யானும் தேவபி ரானையே

தந்தை நாயென் தடைத்த வன்குரு
கூரவன்சட கோபன்சொல்
முந்தை பரமிரத்தும்.³⁰

என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு. ஆகையால் இத்திவ்விய நேசத்தில் இறைவனுடைய 'மாந்தவ குணம்' விளங்கு கின்றது என்பது அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனாரின் கருத்தாகும். 'முந்தையவாரம்' என்பது அநாதியான ஆயிரம். ஆழ்வார் திருவாக்கினின்றும் அவதரித்ததான இத் திவ்வியப் பிரபந்தம் அநாதியான தென்று எங்ஙனம் சொல்வ கடுமென்று சிலர் ஐயுறலாம் இதனை ஆசாரிய ஹிகுதயமே விரிவாகச் சமாதானம் கூறுகின்றது. அநாதியான வேதத்தை எங்ஙனம் நான்முகன் அருவினான் என்று சொல்லப்பெறுகின்றதோ அங்ஙனமே அநாதியான திருவாய்மொழியும் ஆழ்வார் அருவினார் என்று சொல்லப் பெறுவதற்குத் தட்டில்லை³¹. இங்ஙனம் எண்ணிய வண்ணம் திருக்கோயிலை விட்டு வெளியெழக்கால் ஆசாரிய ஹிகுதயத்தின் குத்திரம் நம் தினைவிற்கு வருகின்றது.

"தடித கடக விகடநா பார்த
வம். அய்யுரிலே நுவிருணம்."³²

[கடிதர்-சேர்க்கப்பெறுபவர்கள்; கடகர்-சேர்ப்பவர்கள்; விகடநாபார்த்தவம்-பொருந்தாமையைச் செய்கின்ற உதவு முறை; விகடநா-பொருந்தாமையு; அய்யுர்-தொலைவில்லி மங்கலம்; துவி-இரண்டு]

என்பது குத்திரம். இங்குக் 'கடிதர்' என்றது, ஆழ்வாரை. 'கடகர்' என்றது' தோழிமாரை. இவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் பொருந்தாமையை வினைத்திட்டது அப்பகவானது உதவு. பட்டர் 'அழகிய மணவாளப் பெருமான்' என்றும், சோமாசியாண்டார் 'எம்பெருமானார்' என்றும்,

30. திருவாய் 6. 5 : 11

31. ஆசா ஹிகு கு-46

32. ஆசா ஹிகு-168

அனந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்றும் ஆழ்வார் நாயகி 'தொலைவில்லி மங்கவம்' என்றும் சொல்லும்போது உண்டாகும் இனிமை தோழி சொல்லும் போது உண்டாகாதமையாலே அவள் 'அவ்வூர்'³³ என்கின்றாள். சூத்திரம் குறிப்பிடுவதும் இக்கருத்தேயாகும்.

இத்திவையின் தீவ்விய கவியின் பாசரம் தினைவிஞ்ஞ வர, அதனையும் மிடற்றொவியால் சேவிக்கின்றோம்.

“வாயு மனைவியப் பூ
மங்கவர்கள் எம்பிராற்(கு)
ஆயுதங்கள் ஆழிமுதல்
ஐம்படைகள்—தூய
தொலைவில்லி மங்கவமூர்
தோன்புருவ மேனி
மனைவில்லி மங்கவந்த
வான்”³⁴

[வாயு-பொருத்திய; பூ மங்கவர்கள்-சீதேவியும் பூ தேவியும்; ஆழி-சக்கரம்; ஊர்-திவ்விய தவம்; இமங்கவந்த -குவிர்ச்சி பொருத்திய]

என்பது பாசரம். இதில் எம்பெருமானின் தேவியர் இன்னார் என்பதும், அவருடைய ஆயுதங்கள் இன்னவை, அவருடைய திருத்தோன், திருப்புருவம், திருமேனி இவற்றிற்கு முறையே மனை வில் “குவிர்ச்சி பொருத்திய ஆகாயம் உவனமயாகும் என்பதும் காட்டப் பெற்றன.

திருக்கோவிலின் வெளியில் ஓர் அமைதியான நீடத்தில் அமர்ந்து இத்திருவாய்மொழி முழுவதையும் ஒதி உளக் கரைகின்றோம். இத்தப் பத்துப் பாசரங்களையும் ஒதி உபேறகு ஒதியதன் பலனையும் சித்திக்கின்றோம் “செந்தமிழ் பத்தும் வல்வார் அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே” என்ற அடிமைச் சித்தித்தவண்ணம் நெக்கனவில் நாம் நங்க யிருக்கும் விடுதிக்குத் திரும்புகின்றோம்.

33. திருவாய் 6. 5 : 9, 10

34. தூத். திருப். அந்-50 35. திருவாய் 6. 5 : 11

17. வானமாமலைத் தோத்தாத்திரிநாதன்

பரீரதப் பேரில் போர்க்களத்தில் அர்ச்சுனன் தன் உறவினர்களும் ஆசிரியர்களும் தனக்குப் பகைவாய் எதிர்ப் பக்கத்தில் நிற்பதைக் கண்கின்றான். அவர்களுடன் பேரரிட்டால் அவர்கள் இறப்பது உறுதிபென்பதையும் சித்திக்கின்றான். அதனால் வரும் பாபத்திற்கு அஞ்சி நிலை குலைகின்றான். 'படைபெடேன்' என்று வாக்குத் தத்தே 'மாயப் பேரர்த் தேர்ப்பாகவாளரிடம்' சரணம் புகுந்து தனக்குச் சரிபாண வழியைக் காட்டுமாறு வேண்டுகின்றான். பார்த்தசாரதியும் அவன்மீது கருணை கொண்டு கிதையில் வாயிலா - ஆன்மாவின் இயல்பினையும் கர்மயோக ஞான யோகங்களையும் வீடு பெற தேரக்காரணமான பக்திப்போகத்தையும் அவ்வவற்றின் அங்கங்களுடன் (வீரிகளுடன்) உபதேசிக்கின்றான். அவற்றைச் செவி மடுத்த பார்த்தன் பக்தி யோகம் அதுட்டிப்பதற்குக் கடினமாயும் பலன் தருவதற்கு நீண்டகாலமாவதையும் இருப்பதைக் கண்டு மனம் கலங்குகின்றான். இதைக் கண்ட கண்ணனும் அதுட்டிப்பதற்கு எளிதாகவும் விரைவில் பலன் தரக் கூடியதுமாய் பிரபத்தி¹ நெறியை உபதேசித்துக் கிதையையும் தனக்குக் கட்டுகின்றான். பிரபத்தி வழியைக்

1. பிரபத்தி-பிர-சிறப்பு; பது-செல்வம், அடைதல்; பிரபத்தி-சிறப்பாக அடைதல்; சிறப்பாவது-மனத்தால் அடைதல்; இது சரணடைதல் எனப் பொருள்படும்.

கூறும் ஸ்ரீ ஸூக்தியே 'சரம கலோகம்' எனப் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது. வைணவ மதறணாக விளங்கும் திருமத்திரம், துவலயம், சரமகலோகம் என்பவற்றில் மூன்றாவதாகத் திகழ்கின்றது.

இந்தப் பிரபக்தி நெறியை வெறும் உபாயமாகக் கொண்டால் நேரும் குற்றத்தையும் வைணவ ஆசாரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'சாத்தியோபாயமான' பிரபத்தியை சித்தோபாயமான² கவரோடு ஒரு கோவையாகச் சேர்த்து எண்ணக் கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்து. பிரபத்தி நெறியும் பக்தி நெறியும் போல் ஒர் உபாயமாக விதிக்கப் பெற்றிருப்பது உண்மையேவாயினும், இவற்றையாகக் கருணை காற்று நிற்கும் எம்பெருமானுக்குச் சேதநன்⁴ மீதுள்ள அதிருப்தியைப் போக்குவதுடன் பக்தி பிரபத்தி நெறிகளின் சக்தி ஒப்பிட்டு விடுகின்றது. பலனுக்கு நேரான காரணம் இவற்றைச் சக்தியும் அளவற்ற கருணையும் நிறைந்து நிற்பவனான சர்வேசுவரனுடைய சங்கல்பமே. வேறு உபாயத்தை அதுட்டிக்கச் சக்தியற்றுப் பிரபத்தியை அதுட்டித்த சேதநனுக்கு அவனது பொறுப்பை சர்வேசுவரன் தானே ஏற்றுக் கொண்டு பக்தியோகம் முதலிய கடினமான உபாயங்களின் இடத்தில் தானே நிற்கின்றான். வகுத்த அங்கங்களை மாத்திரம் உடைய பிரபத்தியை ஒரு விவாஜமாகக் கொண்டு (Pretext) பலனை அளிக்கின்றான். இப்பிரபத்தியும் அவன் செயலிக்கச் செய்கின்றதே. இவ்வண் விவாஜமாத்திரமாக நிற்கும் பிரபத்தியைச் சர்வேசுவரனுடன் ஒரு கோவையாகச் சேர்த்து உபாயமாக நினைத்தல் உசிதமன்று என்பது ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளமாகும்.

2. சாத்தியோபாயம்-பக்தி; மக்களால் சாத்தித்துக் கொள்ளுகிற உபாயம்.

3. சித்தோபாயம் - இறைவன்; மூன்பே உள்ள உபாயம்.

4. சேதநன்-அறிவுடைய ஆன்மா.

பாதி-17

பிரபத்திபை உபாயமாகக் கருதுவதன் குற்றத்தைப் பிள்ளை உலக ஆசிரியர்,

“இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிராவுக்குப்
புத்திரன் எழுந்து வாய்குறைய் பேசே
இருப்பது ஒன்று”

என்ற குத்திரத்தால் இனிது விளக்குகின்றார். இச்சுத்திரத்தின் பொருளைத் தெளிவாக்குவோம். புத்திரனைத் தோற்றுவித்தவன் தந்தை. ஆகையால் அவன் புத்திரனின் நலத்தை நாடுபவன்; புத்திரன் அறியாத நிலையிலும் அவனைப் பாதுகாத்து நிற்பவன். எழுந்து வாய்குறைய் என்பது, சம்பந்தம் இல்லாமல் காப்பாற்றப்பவன் பெயரை, சம்பந்தம் இல்லாமல் காப்பாற்றப்படுபவன் தன் மார்பில் எழுதிக் கொள்ளுதலாகும். சம்பந்தமுடைய தந்தையின் பெயரைச் சம்பந்தமுடைய புத்திரன் ‘நீ என்னைக் காக்க வேண்டும்’ என்று தன் மார்பில் எழுதிக் கொண்டால் பிராவித்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள சம்பந்தத்திற்குக் குற்றம் தோன்றும் என்பது தெளிவு. அங்ஙனமே பிரபத்திபைச் சாதனமாகக் கொண்டால் மக்களாகிய நாம் தோன்றுவதற்குக் காரணனாகவும், நம் எல்லா நிலைகளிலும் பாதுகாப்பவனாகவும் உள்ள அகாரத்தின் பொருளான வனுக்கும் மகாரத்தின் பொருளான நமக்கும் (மக்களுக்கும்) உண்டான சம்பந்தத்திற்குக் குற்றத்தை வினையிக்கும். ஆகவே, இந்தப் பிரபத்திக்கு உபாயமாயிருக்கும் தன்மை பொருத்தாதாகின்றது.

5. சீவச பூச-57 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு.)

6. அகாரம், மகாரம் என்பன ‘ஓம்’ என்ற பிரணவத்தில் உள்ள எழுத்துகள். அகாரம் காப்பவனாகிய இறைவனையும், மகாரம் காக்கப்படும் பொருளான ஆன்மாக்களையும் குறிக்கின்றன.

7. இரட்சக - இரட்சிய சம்பந்தம்; பிரா - புத்திர சம்பந்தம்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழிவிட்ட வண்ணம் அதிகாலையில் நீராடி, சூரிய ஆடை அணிந்த வண்ணம் நெடுகலையில் நாம் தங்குமிடத்திலிருந்து பேருந்து மூலம் 'சிரீ வரமங்கை' என்றும், 'வானமாமலை' என்றும் பாராட்டப்பெறும் நான்குநேரி என்ற தலத்தை நோக்கிப் புறப்படுகின்றோம். இத் திருத்தலம் திருநெல் வேலிக்கு நேர் தெற்கில் பத்தொன்பது கல் தொலைவில் உள்ளது. திருநெல்வேலி - நாகர்கோவில் பெருஞ்சாலை வழியாகப் பேருத்தில் செல்லுகின்றோம். அந்த ஊரில் நான்கு ஏரிகள் இருத்ததால் ஊர் நான்குநேரி என்ற பெயரால் வழங்கியது. ஆனால், இன்று ஒரே ஒரு ஏரி தான் உள்ளது. அது திருக்கோயிலை அடுத்துள்ளது. ஆதியில் கோயிலின் கருவறையே குளத்திற்குள்ளதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றும் குளத்தில் நீர் நிறைந்திருக்கும்பொழுது கோயிலின் கருவறையைச் சுற்றி ஒன்றிரண்டு அடிநீர் திற்பதைக் காணலாம். இந்தத் திருத்தலத்தில் திருக்கோவில், குளம், ஏரிக்கரையிலுள்ள மரங்கள் எல்லாம் பரமபத நாதனை நினைவு படுத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

இத்தத் திவ்விய தோத்து எம்பெருமானை நம்மாழ்வார் மட்டிலும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்.⁹ நாம் வந்துகொண்டிருக்கும் பேருந்து ஊரை நெருங்கியதும் ஊரின் நீர்வளம், நிலவளம் நம் கண்ணில் படுகின்றன 'சேத்துத் தாமரை செந்நெல்லாடுமலர் சிரீவர மங்கை நகர்'¹⁰ 'தேனமாம் பொழில் தன் சிரீவர மங்கை'¹¹ 'சேறு கொள் கரும்பும் பெருஞ்செந்நெல்லும் மலி தன் சிரீவர மங்கை'¹² என்ற ஆழ்வார் வாக்குகளில் ஆழங்கால் படுகின்றோம்!

நாம் இவர்த்து வரும் பேருந்தும் ஊருக்குள் வந்து சேர்கின்றது. ஊர் மிகச் சிறிய ஊரும் அல்ல; பெரிய

8. திருவாய். 5.7

9. திருவாய் 5.7:1

10. ஷ. 5.7:6

11. ஷ. 5.7:10

னரும் அல்ல. இது நெய்தலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த, நால்குதேரி வட்டத்தின் தலைநகராக விளங்குகின்றது. நம்மாழ்வார் காலத்தில் நான்மறைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள் பலர் இந்த ஊரில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். 'தெளிவியார் திருநான்மறைகள் வல்லார் மனெனன் சிர்வர மங்கல'¹² என்ற பாகர அடி இதைத் தெளிவாக்குகின்றது. அந்தத் திருத்தலத்தில் வேள்விகள் ஓபாமல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் என்பதைச் 'செந் தொழிவாவர் வேத வேள்விபறாச் சிர்வர மங்கல நகர்'¹³ என்ற பாகர அடியினால் அறிகின்றோம். இதைத் 'தேறு ஞானத்தர் வேத வேள்வி அறாச் சிர்வர மங்கல நகர்'¹⁴ என்ற அடி மேலும் அரண்செய்கின்றது.

பெருந்து நிலையத்தினில் இறங்கிக் கோயில் வாயிலை அடைகின்றோம். முதலில் நாம் காண்பது பத்தல் மண்டபம். அதைவொட்டிய உயர்ந்த மண்டபங்களில் தங்க ரதம், தங்க சப்பரம் முதலியவை பாதுகாப்பாக வைக்கப்பெற்றுள்ளன. பங்குனி உத்தரத் திருவிழாவில் இவை இறைவனை ஏற்றிக்கொண்டு தெருவில் உலா வருதலைக் கண்டு மகிழலாம். கோயில் ஆட்சியாளர் தயவு இருந்தால் கதவுகளைத் திறந்து இவைகளைக் காட்டும்படி ஏற்பாடு செய்யலாம். பத்தல் மண்டபத்தின் வடபகுதியில் வானமாமலை சீவர் மடம் உள்ளது. அந்த மகான் பிரசித்திப் பெற்றவர் அவரைக் கண்டு சேவித்துத் திருப்பலாம்.

இராச கோபுரம் வாயிலைக் கடந்ததும் கோயில் உள்ளேயே நுழைவோம். கோயில் வாயிலைக் கடந்து செவந்தி மண்டபம் என வழங்கப்பெறும் ஒரு மண்டபத்தை அடைகின்றோம். இது செவந்தி நாயக்கர் என்பவரால் கட்டப் பெற்றது. இவர் பக்தியுடன் செய்த

12. ஐ 5.7:9

13. ஐ 5.7:7

14. ஐ 5.7:4

திருப்பணிகளின் விளைவு இந்த மண்டபம். உற்சவ காலத்தில் இம் மண்டபத்தில் உற்சவரை எழுந்தருளச் செய்து அவர்களால் பண்ணி உலக வரச் செய்வார்கள். இந்த மண்டபத்தைச் சுற்றி ஒரு பிராகாரம் உள்ளது. மண்டபத்தின் வடபுறம் உள்ள அறைகளில் எம் பெருமானின் வாகனங்கள் பாதுகாப்புடன் வைக்கப் பெற்றுள்ளன. இடப்புறம் உள்ள வீரப்பநாயக்கர் மண்டபத்தின் ஞானங்களில் நல்வ சிற்பவடிவங்களைக் கண்டு மகிழலாம். இந்த மண்டபத்தை அடுத்து இலக்குமி நாராயணன், இலக்குமிவரசர், வேணுகோபாலன், தசாவதாரம் ஆகிய சந்திதிகள் உள்ளன.

செவந்தி மண்டபத்திற்குப் பின்புறம் உள்ள கொடி மரத்தைக் கடந்து உட்கோயிலை அடைகின்றோம். உட்கோயிலின் மூன்றாம் உள்ளது குலசேகரன் மண்டபம். இங்கு வடக்கு நாச்சியார், தெற்கு நாச்சியார் சந்திதிகளும், மணவாள மாழனிகள், உடையவர் (இராமாநுசர்) பிள்ளை உலக ஆசிரியர் சந்திதிகளும் இருக்கின்றன. ஆம்வார்களுக்கெனத் தனிச் சந்திதியும் இங்கே உண்டு. இதில் நம்மாழ்வார் திருமேனியைத் தவிர ஏனைய ஆம்வார்களின் திருமேனிகள் உள்ளன. காரணம் ஏன் என்று அர்ச்சகரைக் கேட்டால் அவர் உற்சவரின் மூன்றாண்டுகள் சடகோபத்தில் பொதிக்கப் பெற்றுச் சிறப்புடன் திகழ்கின்றார் என்று கூறுவர். இச்சந்திதிகளை வன்றி இக்கிருத்தலத்தில் இராமர் சந்திதி கண்ணன் சந்திதி சக்கரத் தாழ்வார் சந்திதி களும் உள்ளன.

இவர்களைப்பெல்லாம் சேவித்துக்கொண்டு அர்த்த மண்டபத்தை அடைகின்றோம். இந்த அர்த்த மண்டபத்திற்கு வெளியில் சந்திதியை நோக்கிக் கூப்பிய வையராய் நித்தும் பெரிய திருவடிவைக் காண்கின்றோம். கருவகையை அடைந்ததும் கிழக்கே நோக்கிய திருமுக மண்டலம் கொண்டு வீற்றிருக்கும் திருக்கோயத்தில் சேவை சாதிக்கும் தேவத்தாத்திரிப் பெருமானைப் பட்டாபிஷேகக் கரட்சியில்

காண்கின்றோம். இவருக்கு இரு மருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிப்பிராட்டியாரும் இருக்க ஊர்வசியும் திவோத்தமையும் சாமரம் வீசிக்கொண்டு நிற்பதையும் பார்க்கின்றோம். தங்கவயமான ஆதிசேடன் எம் பெருமானுக்குக் குடைபிடிக்கும் நினைவில் இருப்பதையும் கண்ணுறவாம். இந்தக் காட்சி பரமபதநாதன் வையுத்தத் தில் இருக்கும் இருப்பை நினைவுறுத்துகின்றது. பிசுரு முனிவர் மார்க்கண்டேய முனிவர், சந்திர குரியர், விஷுக்கசேனர் முதலிய பதினொரு பேர் ஏகாசனத்தில் இருக்கும் காட்சி கண்களுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் பெருவிருத் தாக அமைத்திருப்பதை அதுபவித்து மகிழ்வாம். இன்றும் இம் மூவ மூர்த்தியைச் சுற்றி ஒரு பிராகாரம் உள்ளது. அங்குத்தான் உரோமமுனி, வைகாசனமுனி முதலியமூப்பத் திரண்டு முனிவர்கள் உள்ளனர். தும்பிக்கை ஆழ்வாரும் அவர்களின் நடுவே உள்ளார். இத்திருக் கோயிலில் உள்ள மூலவர்கள் அனைவரும் அன்று ஏரியின் நடுவிலிருந்த பெரும் பாறைவிலேயே வடிக்கப் பெற்றவர்கள் என்ற செய்தியையும் நாம் அறிகின்றோம்.

தம்மை அந்நாமப் பரவசப் படுகிறோம். ஆழ்வார் பாசரங்கள் நம் மனத்தில் எழ அவற்றில் ஆழங்கால் படுகின்றோம். எம்பெருமான் தனக்கு முகம் காட்டாமையால் ஆழ்வார் படுகின்ற ஆர்த்தியெல்லாம் நம் நினைவித்கு வருகின்றது.

“நோற்ற கோண்டிலேன் துண்ணறி விலேன்

ஆட்டும் இனி புன்னைவிட்டு, ஒன்றும்

ஆற்றகிற் கின்றிலேன் அரவினனை தம்மானே”¹¹⁶

[தோற்ற-அதுபுத்த; தோன்பு-கருமபோகம்; துண் அறிவு-ஞான போகம்]

என்பது அவர் திருவாக்கு. “மூன்று போகங்களையும் செய்வதில்லை. துன்பமே கைம்முதலற்றவனே வாகிலாம்,

உன்னை விட்டு என்னால் தரித்திருக்கமுடியவில்லை” என்கின்றார். “சென்றால் குடையாம் இருத்தால் சிங்கா தனமாம்” என்று எல்லா அடிமைத் தொழில்களையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானைப் போல் என்னையும் அடிமை கொண்டருள வேண்டாவோ? என்ற குறிப்பு “அரவின் அனை அம்மானே” என்ற சொற்றொடரில் தொனிப்பதைச் சிந்திக்கின்றோம்.

“சீரீசுர மங்கலககர்

வீற்றிருந்த எந்தாய் உனக்கு யிகையல்லை அங்கே”

என்ற அடியின் பொதித்துள்ள ஏக்கத்தை நிகைத்து பார்க்கின்றோம். “நீ பரமபத்தினிருத்தாயாகிலும் நான் ஒருவாறு தரித்திருக்கலாம். எனக்காக வந்துள்ள இடத்தில் நான் எப்படி இழப்பது? உன்னாலே காக்கப் பெற வேண்டிய சேதநயர்க்கங்களில் நான் புறம்பு பட்டவன் அல்லேன்” என்று ஏங்குவதைக் காண்கின்றோம். ஆழ்வாசை அடிமை கொள்வதால் எம்பெருமானுக்குக் கிடைக்கும் பேற்றை சுட்டாசிரிவர் அருமையான ஓர் உவமையால் விளக்குகின்றார். “பால் குடிக்கும் குழந்தையை, பால் குடித்து வலிது நிறையக் கண்டு உகக்கும் அன்னையைப் போல, அடிமையாக இருப்பவன் அவருபம் பெற்று அடிமை செய்கை சேஷிக்குப் பேறேயன்றோ?” என்பது என்னி என்னி மகிழத் தக்கது.

அடுத்து, ஆழ்வாசின் அநுபவம் இராமாயதாரத்தில் செல்லுகின்றது. “இவங்கை சென்ற அம்மானே?” என்று இறைவனை விளிக்கின்றார். “ஒரு பிராட்டிக்காக இவங்கை வைக் கிறங்கெடுத்த உனக்கு என் வதரவில் இந்த சம்சாரத்தைக் கிறங்கெடுத்தல் அறிதோ? அசோகவனத்தில் பிராட்டிக் கருகில் ஒரு நிசிசடை இருத்தான். இங்கு நான் தனியாக அன்றோ இருக்கின்றேன்?” என்ற

தொலிப் பொருள் இதில் அடக்கியிருப்பதை எண்ணி
மகிழ்கின்றோம். மேலும்,

“அங்குந்நேன் அக்வேன் இங்குந்நேன் அக்வேன்
உன்னைக் கண்ணம் ஆவானில் கிழந்து, நாள்
எங்குந் நேறுமல் வேன்”¹⁷

என்று அங்கவாய்க்கின்றார். “நான் நித்திய சேவை
புரவும் நித்திய குறிகளிலும் சேர்ந்தவன் அக்வேன்;
உன்னைக் கண்களும் அறியாத சம்சாரிகளிலும் சேர்ந்த
வர் அக்வேன். உன்னைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவாவி
னால் ஒருவருடனும் சேராதுவனாக வாழ்கின்றேன்.
துணைற்ற எனக்கு நீ உறுதுணையாக இருந்து அருள்
வேண்டும்” என்கின்றார்.

அடுத்து, எம்பெருமானின் அளவற்ற கருணையை
எண்ணி,

“பொருளல் மாதஎன்னைப்
பொருளாக்கி அடமை கொள்ளடாய்”¹⁸

என்கின்றார். “ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும் சுவரூபம்
பெற்றவனாய்ப்படி அங்கீகரித்துத் திருவாய்மொழி பாடும்
கைங்கரியத்தை என் பக்கலில் திருவுள்ளம் பற்றினாய்.
அவ்வளவே தீர்ப்போதும் அருள் செய்வாயாக” என்று
வேண்டுகின்றார்.

ஆழ்வாரின் அதுபயம் அடுத்தது கிருஷ்ணாவதாரத்தில்
செய்துகின்றது.

“மாறு சேர்படை நூற்றுவர் மங்க
குணவர்க் காவன்று மாயப்போர் பன்னி
நீறு செய்த எத்தாய்”¹⁹

[மங்க-அழியும்படி; ஐவர்-பாண்டவர்; மாயப்போர்-
ஆச்சரிமான புத்தம்; நீறு-சாம்பல்]

17. திருவாய் 3. 7, 2

18. திருவாய் 5. 7 : 3

19. அடி 5. 7 : 4

என்ற ஆழ்வாரின் அதுபவத்தைக் காண்க. “பாண்ட வர்க்கட்புப் பட்சபாதிபாக இருந்து மாயப்போர் செய்து தூற்றுவரை ஒழித்தாயன்றோ? இஃது அடியார்களைக் காக்கும் தொழிவன்றோ?” என்கின்றார். ‘மாயப்போர்’ என்பதற்கு ஈடு: ஆச்சரியமான புத்தமென்னுதல், வஞ்சகமான புத்தமென்னுதல், அதாவது இரகவப் பகலாக்கியும் ‘ஆயுதம் எடேன்’ என்று ஆயுதம் எடுத்தும், சத்தருக்கர் உயிர் நிலைவைக்க காட்டிக் கொடுத்தும் செய்தவை. “நிவங்கண்ட அம்மானே!” என்று ஆதிவராக அவதாரச் செயலிலும் ஈடுபடுகின்றார் ஆழ்வார். “பிரஸபத்தில் ஆழ்ந்த பூயிவை அண்டபித்தியினின்றும் விடுவீத்த செயல் எக்காரணம் பற்றி? நம்முடைய சரக்கை நாம் நோக்க வேண்டும் என்று செய்ததன்றோ அது? அதுபோல நானும் உன் சரக்கன்றோ?” என்கின்றார்.

திவ்வனம் வேண்டும் ஆழ்வார்;

“வானமாமலையே” அடி

யேன் தொழ வந்தருளே.”²⁰

என்கின்றார். “நான் ஆதரையுடையது அடிமை செய்ய லாய்படி வந்தருளவேண்டும்” என்பது ஆழ்வாரின் வேண்டுகோள். ‘வானமாமலை’ என்பது ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டும் திருநாமம். வின்னணவும் சென்று கிட்டும்படி ஒவ்வின் மலைவபோல் இரா தின்ற எம் பெருமானை மலைவராகவே கூறுதல் பொருத்தமன்றோ? எம்பெருமானின் திருநாமமே ஊரின் திருநாமமாக மாறி விட்டது. நான்கு தேரி என்ற திவ்விய தேசத்தை வைணவப் பெருமக்கள் ‘வானமாமலை’ என்றே வழங்கி வருகின்றனர்.

இந்தச் சந்நிதியில் எம்பெருமானின் பாலனாய் ஏழலகுண்ட செயலிலும்,²¹ கொக்தின் வடிவாய் வந்த பகாசுரனை அவன் ளாயைப் பிளந்து அவனை முடித்த

செயலும்,²² இரட்டை மகுட மரத்தை வீழ்த்திய செயலும்²³ அகர ஆவேசம் கொண்ட ஏழு எகுதுகளை அடர்த்து நம்பின்னைவை மணந்த செயலிலும்.²⁴ வாமனமாளியாய் வந்து மூன்று உலகங்களையும் மாபலிவினிடமிருந்து கவர்ந்த கன்ன மாயத்திலும்²⁵ ஆழ்வார் ஆழங்காக் பட்டு அதுபலிக்கின்றார். அந்த அதுபவத்தை நாமும் பெறுகின்றோம். பாகரங்களில் ஆழ்வார் “தமிழனுக்கு அருளாயே”²⁶ “அடியேன் தொழ வந்தருளே,”²⁷ ‘அடியேனை அகற்றேவே’²⁸ “அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கே.”²⁹ என்றென்களும் வேண்டி நின்பது போவவே, நாமும் எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பிக்கின்றோம். அர்ச்சகரிடம் தீர்த்தம் திருத்துளாய் பெற்று, சடகோபம் சாதிக்கப்பெற்று அர்த்தமண்டபத்திலிருக்கும் உற்சவரைச் சேவிக்க வருகின்றோம்.

உற்சவரின் திருநாமம் நெய்வ நாயகன் என்பது. அவர் உபயநாச்சியார், சிரீவர் மங்கைத்தொடார்; ஆனாடான் முதலியோர் அருகில் இருக்க, பட்டாடை அணித்து மகர கண்டுகை முதலிய அணிகளூடன் பெரியதொரு பீடத்தில் ஏழுத்தருளியிருக்கின்றார். அவரை,

“ஆறெ னக்குறின் பாதமே சரணாகத்
நந்தொழிக் தாய்உனக் கோர்க்கைம்
மாறு நன்னொன் றிறேனென தானியு முனதே
சேறு கொள்கரும் பும்பெருஞ் சென்னெனும்
மணிதன் சிரீவரமங்கை
நாறு பூத்தன் துழாயமுடியாய்! நெய்வ நாயகனே”³⁰

22. திருவாய் 5.7:9

24. ஐ 5.7:9

26. ஐ 5.7:3

28. ஐ 5.7:7

30. ஐ 5.7:10

23. திருவாய் 5.7:9

25. ஐ 5.7:9

27. ஐ 5.7:8

29. ஐ 5.7:8

[ஆறு-வழி; சரண்-உபாயம்; கைம்மாறு - பதிலுப
காரம்; ஆவி-ஆன்மா; நானு-மனம் வீசும்.]

என்ற பாகரத்தை ஒதிச் சேவிக்கின்றோம். ஏற்கெனவே
தமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேந்திற்கு எம்பெருமானுக்கு
நன்றி செலுத்துகின்றார் ஆழ்வார் இப் பாகரத்தில். 'உன்
திருவடிகளே சரணம்' என்றிருக்கும்படி என்னைச்
செய்தருளின பேருதவிக்குப் பதிலுதவி ஒன்றும் இல்லை³¹
என்கின்றார்.

இங்ஙனம் மூவகையும் உற்சவகையும் சேவித்து
இறைவதூயவம் பெற்ற நிலையில், திவ்வியகவி பின்னைப்
பெருமான் அய்யங்காரின் திருப்பாகரமும் தம் தினைவிற்ரு
வருகின்றது.

"வானோர் மூதரை மரம் அளவாஎப்பிறப்பும்
ஆனேற்கு அவழிவிடல் ஆகாதோ - தேனேயும்
பூவர மங்கை புவிமங்கை காயகளே
சீவர மங்கை அரசே"³¹

[வானோர்-தேவப்பிறவி; மரம்-தாவரப் பிறவி; அவதி-
முடிவு; தேனேயும்-மது நிரம்பிய; பூ-தாமரை]

"நாக்வகை பேசலிகளிலும் பிறந்து பிறந்து வருந்தி
உன்னை அடைக்கலைப் புதுந்து இளைத்த பாஸியாகிய
எனக்கு இப்போது உன்னைச் சரணமாக அமர்த்து புதுந்து
நிற்கின்ற தக்கறிவை நீ அருளியிருத்தலால், இனியாவது
அப்பிறவித் துயரம் நேராதது என்னைக் கடைக்கணித்துப்
பாதுகாத்தருள்க"³¹ என்ற அய்யங்கார் அவர்களின்
விண்ணப்பத்தையே தம் விண்ணப்பமாகக் கொண்டருள
வேண்டும் என்று வானமாமலையை வேண்டி நிற்கின்றோம்.

இந்நிலையில் ஆசாரிய திருதயத்தின் மூத்திரத்தினை
யும் சித்திக்கின்றோம்.

“ருசி விவசர்க்குப் பாதமே சரண்
ஆக்கும் ஓளநாச்யம் வானவா மலை
விடே கொழுந்து விடும்.”¹²³

[ருசிவிவசர்-திருமேனி அழகின் ருசியில் பரவசப்பட்ட
வர்கள்; ஓளநாச்யம்-வள்ளல் தன்மை; கொழுந்து
விடும்-வளரும்]

இத்திருத்தவத்து எம்பெருமானிடம் வள்ளல் தன்மை என்ற
திருக்குணம் முதன்மை பெற்றுப் பிரகாசிக்கும் என்பது
கருத்து. ‘கருளப்புன்கொடி சக்கரப்படை வான நாட! எம்
கார்புகில் வண்ண!’ (5; 7:3) என்ற திருப்பாசரப்
பகுதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘ஓளநாச்யம்’ என்கின்றார்
என்பதையும், ‘என் நெஞ்சிடம் கொண்ட வானவர்
கொழுந்தே! (5.7:7) என்ற திருப்பாசரப் பகுதியைத்
திருவுள்ளம் பற்றிக் ‘கொழுந்து விடும்’ என்கின்றார்
என்பதையும் நாம் சித்திக்கின்றோம்.

நாடோறும் நடைபெறுவரும் எண்ணெய்க் காப்புத்
திருமஞ்சளமே இத்திருத்தவத்தின் சிறப்பாகும். ஆறுபடி
நல்வெண்ணெயுடன் சிறிதளவு சந்தன எண்ணெய்ச்
சேர்த்துக் காப்பு நடைபெறுகின்றது. இங்ஙனம் மூலவர்
நோத்தாத்திரி நாதருக்குத் திருமஞ்சளம் செய்யப்பெற்ற
எண்ணெயை ஒரிடத்தில் சேகரம் செய்து அதனைப்
பின்னர் வீரப்ப நாயக்கர் மண்டபத்திற்குப் பின்புறம்
உள்ள எண்ணெய்க் கிணற்றில் விட்டுவிடுகின்றனர். நாம்
காப்படி நல்வெண்ணெய் கொணர்ந்தால் அதனை இக்
கிணற்றில் ஊற்றிவிட்டு அக்கிணற்றிலிருந்து காப்படி
எண்ணெய் எடுத்துக்கொள்ளலாம். கோயில் ஆட்சியாளர்
கனிடம் சென்னாள் எடுத்துத் தருவார்கள். இந்த
எண்ணெய் திராத சரும தோய், சூட்டம் (தொழு தோய்)
முதலியவைகளையெல்லாம் தீர்க்கின்றது என்று மக்கள்
நம்புகின்றனர் வடநாட்டு பக்தர்கள் இந்த எண்ணெயை
அதிகமாக வாய்கிச் செல்லுகின்றனர். இந்த எண்ணெயின்

பெருமையை சூதுமுனிவாகிய அகத்தியரே அவருடைய மருத்துவ முறையில் சூழிப்பிட்டுள்ளார்.

சில வரலாற்றுச் செய்திகளையும் உங்கு அறிகின்றோம். பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் வானவன் மாதேவி என்ற சேரஞ்ஞமங்கலையை மணந்து வானவன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றான் என்றும், அந்த மன்னன் இத்திருக்கோயிலை எடுப்பித்ததால் இத்தலை 'வானமாமலை' என்று பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவர். வரலங்கை நாயக்கர் கோயில் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக வரலங்கை நாயக்கர் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. அத்தப் பெயரையே ஆழ்வாரும் தம் பாசரங்களில் சூழிப்பிட்டுள்ளார். பாண்டியர்களால் திறுவப் பெற்ற இத்திருக்கோயில் நாயக்கர் மன்னர்களால் விசிவடைத்திருக்கின்றது. இன்றும் சுற்றுத் தூண்கள் தாய்கும் நீண்ட பிராகாரங்கள் இத் திருக்கோயிலின் பெரும் பகுதி நாயக்க மன்னர்களின் திருப்பணியே என்பதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. புஷ்பாஞ்சலி சந்தியாசி என்ற மகான் ஒருவரும் பல திருப்பணிகளைச் செய்வித்தார் என்பதும் செவியுறிக் செய்தி.

இங்ஙனம் பல செய்திகளை அறிந்தவண்ணம் மன நிறைவுடன் 'திருக்குறுங்குடி' என்ற திவ்விய தேசத்திற்குப் புறப்படச் சித்தமாகின்றோம். மீண்டும் ஒரு முறை இத் திருத்தலம்பற்றிய திருவாய்மொழியை ஒதி உளங்கரை சின்றோம். இத் திருவாய்மொழியை நாடோறும் ஒதவல்லார் வானோர்க்குத் தெவிட்டாத அமுதத்தைப் போன்றவராவர் என்ற பலனையும் சிந்தித்த வண்ணம் பேருந்து நிலையத் திற்கு வகுவின்றோம்.

18. குறுங்குடிக் குழக நம்பி*

விவ்ணவ சமயத்தில் அடிப்படையாக அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய சில மரபுகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று 'அர்த்தபஞ்சக ஞானம்' ஆகும். துறைவன் தீயப்பு, உயிரின் தீயப்பு, உயிர் துறைவனை அடையவாறு உள்ள தடையின் தீயப்பு, அத்தடையினை தீக்கி உயிர் துறைவனை அடைவதற்குரிய உபாயத்தில் தீயப்பு, உயிர் துறைவனை அடைத்து பெறும்பயன் ஆகிய பொருள்களையும் ஒவ்வொருவரும் ஒருதலைவாக உணர்ந்தல் வேண்டும் என விதித்துள்ளனர் வைண ஆசாரியர்கள்.

உலகப் பற்றற்றுத் தன்னைச் சிறியமல்லாத சமயச் சான்றோர்கள் தாம் புரியும் ஒவ்வொரு செயலையும் துறைவனே செய்கிக்கின்றான் என்று கருதுகின்றனர். அன்றியும், அவர்கள் தமக்குத் துன்பம் ஏதேனும் நிகழ்த் தால் அதற்குக் காரணம் தம்பாவம், தம் அறியாமை என்றும், தன்மை நிகழ்த்தால் அதற்குக் காரணம் துறைவன் அருள் என்றும் கருதுதலும் அவர்களிடம் தீயப்பாகக் காரணகின்றோம். ஆழ்வார்களின் தலைவரான

* நம்பி : 'தம்பு' என்பது விருப்பம் என்றும் பொருள் தரும் ஓர் உரிச் சொல். அது பகுதியாக வந்தது நம்பி என்பது. எக்ஷோராஜம் விருப்பப் படுபவன் என்பது பொருள். 'தம்பி' என்பதற்குப் பெருமை, செல்வம், குணம் முதலிய எவ்வாம் துறைவப் பெற்றவன் எனப் பொருள் கூறுவர் விவாக்கியான ஆசிரியர்.

நம்மாழ்வார் தாம் பாடும் பாசுரங்கள் அனைத்தையும் இறைவனே தன்னுள்ளிருந்து கொண்டு பாடுவிக்கின்றான் என்னும் கருத்தைப் பன்னிப் பன்னி உரைக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக,

“என் சொல்லால் யான்சொன்ன
இன்கனி என்பித்துந்
தன்சொல்லால் தான்நன்னைக்
கீர்த்தித்த மாயன்.”¹

என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கினாலேயே இதனை அறியலாம். இதனால்தான் ஆழ்வாரின் அருளிச் செயல்கள் ‘தமிழ் மறை’ என்று போற்றப் பெறுகின்றன.

‘சாமவேதசாரம்’ எனக் கருதப்பெறும் ‘திருவாய் மொழி’ எம்பெருமானின் குணம் செயல்களைப் பாராட்டிய பாடிய பாக்கள் எனப் பெரியோர்களால் கருதப் பெற்றாலும் அதன் கண் மேற்கூறப்பட்ட ஐந்து பேருண்மைகளும் ஆங்காங்கு அமைந்துள்ளன. அங்ஙனமிருப்பினும் ஒவ்வொரு பொருள் ஒவ்வோரிடத்துத் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் அமைந்திருத்தவை உணர்ந்து, ஒவ்வொரு பொருளை இவ்விரண்டு பத்துகள் (இரண்டு பத்து-20 பதிகங்கள்) விளக்குகின்றன. எனத் திருவாய்மொழி முழுவதற்கும் ஒர் அமைதி கூறியுள்ளனர் விபாக்கியாதார்கள். திருவாய்மொழியின் முதலிரண்டு பத்துகள் இறைவன் இயல்பையும், மூன்று தான்காம் பத்துகள் உயிரின் இயல்பையும், ஐந்து ஆறாம் பத்துகள் உபாயத்தின் இயல்பையும் ஏழு எட்டாம் பத்துகள் தடையின் இயல்பையும், ஒன்பது பத்தாம் பத்துகள் பயனையும் விளக்குவன வாகும் என்று அவர்கள் வகுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

1. திருவாய் 1. 9 : 2

2. வைணவ மரபில் ‘பதிகங்கள்’ என்று வழங்குதல் இல்லை. நம்மாழ்வாரின் பதிகங்கள் ‘திருவாய்மொழி’ என்றும், ஏனைய ஆழ்வாரின் பதிகங்கள் ‘திருமொழி’ என்றும் வழங்கப்பெறுகின்றன.

இறைவனை அடைவதற்குக் கருமம், ஞானம், பக்தி முதலிய உபாயங்கள் உள்ளன. ஆயின், இவைபெயர்வாய் ஒரு தவைவாகப் பயனை அடையிப்பன அல்ல. அன்றியும், இவற்றை மேற்கொள்ளார் சிறந்த அறிவும், மிக்க ஆற்றலும். உடையவராய் இவற்றைக் கொண்டு செலுத்துதல் வேண்டும் ஆதலால், இறைவன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக அடைந்து அவன் அருளையே உபாயமாகக் கொண்டு, அதற் கேற்றவாறு ஒழுகுதல் சிறந்த முறையாகும் என்று ஆன்றோர் துணித்துள்ளனர். இதனே நாமாழ்வாரின் கருத்தாகும். அவ்வனம் இறைவன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக அடைந்து அவனருளையே உபாயமாகக் கொண்டொழுதுமிடத்து, வேறொரு பாயத் தைக் கொண்டொழுதுதலும் வேறொரு தெய்வத்தைத் தன்னைக் காக்குமாறு வணங்குதலும் கூடா. இதனாவதான் இந்நெறிவைக் கடைபிடித்து ஒழுகுபவர்கள் 'மறந்தும் புறத் தொழா மாந்தர்' என்று போற்றப் பெறுகின்றனர்.

இறைவன் திருவருளையே உபாயமாகக் கொள்வதால் மந்தைய கருமம், ஞானம், பக்தி முதலியவற்றைக் கைவிட்டு விடுதல் என்பது கருத்தன்று. அவற்றை இறைவனை அடைதற்குரிய உபாயம் என்று கருதாமல் மேற்கொள்ளல் வேண்டும் என்பதுவே கருத்தாகும். எனவே கருமம், ஞானம், பக்தி முதலியவற்றை உபாயம் என்று கருதாமல் மேற்கொண்டு, இறைவன் திருவருளே உபாயம் எனக் கொண்டு ஒழுகுதல் வேண்டுமென்பதே முடிந்த முடிபாகும். 'அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கி'³ என்ற மரபும் இதனை பொட்டியதேயாகும் என்பது ஈண்டு அறிவத் தக்கது.

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழிவிட்ட வண்ணம் நான்கு நேரீயிலிருந்து திருக்குறுங்குடி நோக்கிப் போகச் சித்தமாகின்றோம். நான்கு நேரீயிலிருந்து மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் திரும்பினால் சிந்து தூரம் சென்றதும் இரண்டு பாதைகள் விசிவதைக் காணலாம்.

அவற்றுள் தென்மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் சாலையே குறுக்குகுழை அடைவது. சாலை கமார் தான். திருநெல்வேலி சந்திப்பிலிருந்து பணகுடி செல்லும் பேருந்து ஒன்றினை குறுங்குடி வழியே திருப்பியுள்ளனர். ஆகவே, நெல்வயிலிருந்தும் நேராகக் குறுங்குடிக்குச் செல்வ வசதி உண்டு. நாம் பேருத்தில் புறப்பட்டு வருகின்றோம்.

குறுங்குடி ஒரு சிறிய ஊர் தான். மகையைப்பொட்டிய பகுதியாதலின் இவ்வூர் நல்ல குளிர் சோலைகள் நிரம்பி விருக்கின்றன. "தென் நன் சோலைத் திருக் குறுங்குடி"⁴; "தேன் கொள் சோலைத் திருக் குறுங்குடி"⁵; "சோலை கும் தன் திருக்குறுங்குடி"⁶ என்ற நம்மாழ்வார் வாக்குகளாலும், "கொல்லை ஊர் இள முல்லை புங்கும் குறுங்குடி"⁷; "கொங்கு அவர் தன்பனை குழ்புறவின் குறுங்குடி"⁸ என்ற திருமங்கை மன்னன் வாக்குகளாலும் இந்த ஊர்ச் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையினை அறியலாம். மேலும் இந்த ஆழ்வாரின்,

"இரவும் பசுவும் ஈன்தேன்
மூலை வண்டெல்லாம்
குரவின் பூவே தான்மண
நாறும் குறுங்குடி"⁹

[தேன்-வண்டுகள்; ஈன்-இனிகம்பாள்]

"என்றும் இரவும் பசுவும்
வரிவன் டுகைபாட
குன்றின் முல்லை மன்றிடை
நாறும் குறுங்குடி"¹⁰

[குன்று-மலை; மன்று-நிலம்]

4. திருவாய் 5. 1 : 2

5. ஐ. 5. 5 : 4

6. ஐ. 5. 5 : 6

7. பெரி. திரு. 9. 5 : 6

8. ஐ. 9. 5 : 7

9. பெரி. திரு. 9. 6 : 4

10. ஐ. 9. 6 : 3

என்ற பாசரப் பகுதிகள் தீவ்ஜர் மலைச் சாரவை ஒட்டிய தென்குண்டுகின்றன. குறுங்குடியின் குளிர்ந்த நீர்த் தடாகங்களில் செங்கால் அன்னம் மனம் மிக்க தாமரைப் பூவில் தன் பேடைபுடன் சேர்ந்து வாழும் என்றும், மெய்மையான சிவந்த காவுகளைமுடைய நாகரச் சேவலுக்கு உணவு தேடிக்கொண்டு கூழைப் பார்வையை முடைய அதன் பேடை வயல்களில் மேயும்¹² என்றும் இந்த ஆழ்வார் பேசுவதனையும் அறிகின்றோம், இன்னும் குறுங்குடியின் குழ்திலையைக் காட்டும்,

“கொற்கை முகை மெல்லும்

பீளும் குறுங்குடியே”¹³

[குறியவன் குடி,-குறுங்குடி; குறியவன்-வாமனன்]
என்ற இந்த ஆழ்வாரின் திருவாக்கு குற்றாவத்தின் குழ்திலையைக் காட்டும்,

“கொற்கை முகை மெல்லும்

பீளும் குற்றாவம்.”¹⁴

என்ற குரகசம்பந்தரின் திருவாக்கினை நினைக்கச் செய்கின்றது.

நமது பேருந்து கீழ் மாட வீதியில் நிற்கின்றது. அங்கு நிறங்கி ஊரைச் சுற்றமுற்றும் பார்க்கின்றோம். பெரிய கட்டடங்கள் ஒன்றும் இல்லை. ஆழ்வார் காவத்தில் ஒருகால் பெரிய ஊராகவும் பெரிய கட்டடங்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்திருக்கலாம். நம்மாழ்வார் “குறை மாடத் திருக்குறுங்குடி”¹⁵ என்றும், “நக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி”¹⁶ என்றும், “சிறத்த கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி”¹⁷ என்றும், “மைகொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி”¹⁸ என்றும், “மன்னுமாடத் திருக்குறுங்

12. பெரி. திரு. 9, 6: 3

13. அ. 9, 6: 2

14. அ. 5, 5: 3

15. அ. 5, 5: 7

16. அ. 9, 6: 7

17. தேவாரம் 1. 99: 3

18. அ. 5, 5: 5

19. அ. 5, 5: 8

குடி¹⁹ என்றும் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றார். திருமங்கையாழ்வாரும் இந்த ஊரில் சத்திரனை தோடும் அளவுக்கு உயர்ந்த மாளிகைகள் இருந்தன என்றும்²⁰ இவ்வூரை உயர்த்திக் கூறுகின்றார்.

நாம் கீழ் மாடவீதியிலிருந்து திருக்கோவிலுக்குள் குறுகின்றோம்- மட்டையடி மண்டபம், இரதி மண்டபம் ஆகியவற்றையெல்லாம் கடந்து கொடிமரம் (துவஜைத் தம்பம்) இருக்கும் மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். இந்த மண்டபத்தின் வடபுறத்தில் உள்ள மணவாள மாமுனிகள் சத்திதியையும் அதற்கு முன்பதாக உள்ள அழகான மண்டபத்தையும் காண்கின்றோம். இந்த மண்டபத்தின் தூண்களில் அழகான சிற்ப வடிவங்கள் செதுக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆயினும் இந்த மண்டபத்தில் வெளவாக அனல் குரீஞ்சில்களும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அகத்தம் செய்துள்ள நிலைமையும் காண்கின்றோம்:

இத்தத் திருக் கோவிலின் கொடிமரம் சத்திதிக்கு நோக்க இல்லை. அது சற்று வடபுறமாக விலகி இருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். அதன் காரணத்தை விளவ, கோவில் அலுவலர் ஒருவர் நம்பாடுவான் என்னும் பக்தனுக்காகத் தான் அது விலகியிருப்பதாகக் கூறுகின்றார். நம்பாடுவான் யார் என்பது பற்றியும் அவரே விவரங்கள் தருகின்றார். திருக்குறுங்குடியை அடுத்துள்ள மகேந்திரசிரிஸில் யாழ்வாசிப்பதில் வட்கை பாணர்களுள் ஒருவன் திருக்குறுங்குடி நம்பியைச் சேவிக்க வருகின்றான். அவன் வந்த நாள் கார்த்திகை மாத கக்கில பட்ச ஏகாதசி. அவன் வரும் வழியிலே பசிபுடன் இருந்த பிரம்ம ராட்சசன் ஒருவன் இவனைப் பற்றிப் பசி தீர்த்துக் கொள்ள எண்ணுகின்றான். நம்பியைச் சேவித்த பிறகு தான் வந்து இராக்கதனுக்கு இரையாவதாகப் பாணன் உறுதி கூற, இராக்கதனும் அவன் சொற்களை நம்பி அவனை விடுவிக்கின்றான்.

பாணன் நம்பிவைப் சேவிக்கின்றபோது கோயிலின் கொடி மரம் சந்திதியை மறைக்கின்றது. பாணன் அதனைப் போகுட்படுத்தாமல் உள்ளம் உருக உடல் புளிக்கப் பாடுகின்றான். நம்பியின் அருளால் கொடிமரம் நகர்கின்றது. இதனைக் கண்ட பாணன் மயிர்சிலிக்கப் பெற்று ஆழ்வார் பாசரங்களை கைசிகப் பண்ணில் அமைத்துப் பாடி அதுபவிக்கின்றான். பாசரங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நம்பியும் அவனுக்கு 'ஊப்பாடுவான்' என்ற திருநாமமும் வழங்குகின்றார். பாடல்களை விசையாகப் பாடுவதைக் கேட்ட நம்பி காரணத்தை வினவுகின்றார். பாணன் தான் அரக்கனுக்குக் கொடுத்த வந்த வாக்மைக் கூறுகின்றான். நம்பியின் அருளால் அரக்கனின் பசி நீங்குகின்றது. அவன் தன்னிடம் வந்த நப்பாடுவானைப் புசிக்க மறுக்க, இடை வந்த நம்பி சமாதானம் செய்து ஒரு பாடலின் இசைப் பலனைத் தாரைவார்த்து அரக்கனுக்குத் தருமாறு நப்பாடுவானிடம் சொல்ல, அவனும் அவ்வாறே செய்கின்றான். இதனால்தான் இந்தியிய தேசத்தில் கௌசிக ஏகாதசி மீகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது என்பதனையும் அறிகின்றோம்.

இவசேகரன் மண்டபத்திற்கு முத்திய பத்தியில் தொங்கும் ஒரு மணியில் பொறிக்கப் பெற்ற பாடலால் திருவிதாங்கோட்டு மன்னன் ஒருவன் நம்பியின் பக்தனாக இருந்து இந்த மணியை அளித்துள்ளான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

குறுங்குடி நம்பிவைப் சேவிக்கச் சித்தமாகின்றோம். இந்த நம்பிவைப் பெரிபாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகிய நால்வரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர். 'குறுங்குடியில் குழகர'²¹ என்று திருமங்கையாழ்வார் குறிப்பிடுகின்றார். 'குழகன்' என்றதற்கு மகானாக இருக்கும் தனது மேன்மைமையப் பாராமல் சிநியாரோடும் கலந்து பழகுபவன் என்ற பொருள்

உண்டு. பரமபதத்திலிருந்து எம் பெருமான் நம்போன்றவர் உட்படும் பொருட்டுச் சேவை சாதிப்பதற்காகவே திருக்குறள் குடியில் எழுத்தருளிவுள்ளான். 'நம்பி' என்பது இத்திருப்பதி எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்வாரால் சாத்தப்பெற்ற திருநாமம்.²² 'நம்பி' என்பது 'எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவன்' 'பரிபூரணன்' என்ற பொருளை யுடையது. பரமபதத்திலும் எம்பெருமான் எல்லாக் குணங் களும் நிரம்பப் பெற்றவனாக இருப்பினும் அங்கு எம் பெருமானைக் காட்டிலும் குறைந்தாரின்மையால் வாஞ்சையம், செளசீலம் முதலிய எண்ணில் பக்குணங் கள் பகல் விளக்குப்போலப் பயன்படாமல் கிடக்கின்றன. அத்திருக்குணங்கள் யாவும் அர்ச்சாவதாரங்களில் இருட்டறையில் விளக்குப்போலவே பிரகாசிப்பனவாதலால் 'பரிபூரணன்' என்ற பொருளையுடைய நம்பி என்ற சொல் அர்ச்சாவதாரத்தில் அமைந்து கிடப்பதைச் சித்தி கின்றோம். 'குறுங்குடிக் குழக நம்பி' என்ற அழகான பெயரில் பரவசப்பட்டு நித்கின்றோம்.

குலசேகரன் மண்டபத்திலிருந்து கொண்டே கிழக்கே திருமுக மண்டலம் கொண்டு நின்ற திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிக்கும் அழகிய திருக்குறங்குடி நம்பிவைச் சேவிக்கின்றோம். நல்ல அழகான வடிவம், அவரது திருமேனி அகத்தே சிலையும், புறத்தே கதையுமாக இருக்கின்ற திருக்கோலம். அதனால் இவருக்குத் திருமுழுக்கு இயல்லை. இவருடன் உபய நாச்சியார், மார்க்கண்டேயர், வீரகுமாரியர் ஆகியோர் எழுந்தருளி யுள்ளனர். இவர்களைச் சேவிக்குப்பொழுது நம்மாழ்வாரையும் திருமயக்கைவாழ்வாரையும்பற்றிய நாவலி பாவனை நய்மையும் பற்றத்தொடங்குகின்றது. முறையே அவர்களைத் திருவாய்மொழியையும்²³ திருமொழியையும்²⁴ ஒதி உளங்கரைகின்றோம்.

22. திருவாய் 1.10:9   24. பெரி.திரு. 9.5:9

23. ஷட 5.5

பராய்ஞ்ச நாயகி உருவெளித் தோற்றமாக திருக் குறுங்குடி எம்பெருமானைச் சேவித்ததை என்னு கின்றோம். அங்ஙனம் சேவித்தவர் அப்பெருமானைப் பற்றிப் பேசுதல் புலம்புதல் முதவியன செய்கின்றார். அது கண்ட அன்னையரும் தோழியரும் தலைவன் திறத்தில் எங்ஙனவு காதல் பெருகினும் அவன் வரும்வரை ஆற்றி யிருத்தலே மகளிர் கடமைவாகும் என்றும், அவளது செயல் கள் தம் குடிக்குத் தகாதவை என்றும் கூறி விசக்ரு கின்றனர். அவர்கட்கு விடை கூறும் முறையில் திருப்பதிகம் 'மகள் பாசரமாக' தடைபெறுகின்றது.

"திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட அக்கணமே சங்கும் சக்கரமும் செந்தாமரைக் கண்டனும் செங்கனி வாயும் என் முன்னே தோன்றுகின்றன." மேகத்தில் மின்னல் தோன்றினாற்போலே திருக்கும் அவளது பூணூலும், பரந்த மின்னல் ஓரிடத்திலே சுழித்தாற் போன்ற மகர குண்டவமும், திருமலையும் திருவாபரணங் களும், திருத்தோள்களும் என்னைச் சுற்றியனைத்துக் கொள்ளுகின்றன." அவளது வென்றியில், கதை, வாள், திருவாழி, திருச்சங்கு ஆகிய பஞ்சாபுதங்களும் என்னைச் சூழ்ந்து கிடக்கின்றன." அவளது செவ்வித் திருத்தழாப்த் தனி மாலையும், உபய விபூதிக்ளும் நான் நாதன் என்பதனை நிலைநாட்டும் திருவரிடேகமும், அந்த மாலைக்கும் திருமுடிக்கும் பாய்காண திருமேனியும் திருவரை பூத்தாற் போன்று தோன்றுகின்ற திருப் பீதாம்பரமும் அதன் மேவாபரணமான விடு நாணும் இடைவிடாது என்னளுகே நின்று ஒளிகுகின்றன." அழகெவ்வாய் திரண்டு ஒரு வடிவு கொண்டாற் போன்றதான திருப்பவளமும், அழகியவாய் நீண்டு விளக்குகின்ற திருப் புருவங்களும் அவற்றிற்குத் தகுதி யாகத் திகழ்வின்ற திருக்கண்களும் என் உயிர் நிலையிலே

25. திருவாய் 5.5:1

26. ஷ 5-5:2

27. ஷ 5-5:3

28. திருவாய் 5. 5 : 4

நின்று என்னை நலிகின்றன.²⁹ கற்பகக் கொடியோன்ற
அவனது திருமுகமும் கொவ்வைச் செவ்வையும், நீலமேகம்
போன்ற திருமேனியும், நான்கு திருத் தோள்களும் என்
நெஞ்சை இடமடைத்துக் கொண்டு கிடக்கின்றனவே.³⁰
சோதி வெள்ளம் அவைவெறியும் திருமேனியுடன் என்
உள்ளத்தில் வேர் கொண்டு விட்டான்.³¹

“செய்வதாமரைக் கண்ணும் அங்குலம்
சிற்றிலையும் வடிவம்
மொய்யகீழ் குழல் நாழ்த்த தோள்களும்
பாவிவேள் முன்னிற்குமே”³².

[அங்குலம்-இடைக்குக் கீழுள்ள பின் புறப்பகுதி; மொய்ய-
செறித்த நீண்ட; குழல் கேசம்.]

திருமுடி முதல் தோன்றும் திருவபிடேக முதலான
எண்ணற்ற சேர்த்தியழகு பொருந்திய திருவாபரணக்
களையுடைய அப்பெருமான் கன்னளும் பாலும் அமுதமும்
போன்று என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காது திற்கின்றான்³³.
அவனது சோதி வெள்ளத்தில் எழுகின்ற ஒரு நிவ்விய
உருவம் என் உள்ளத்தில் பிரகாசித்த வண்ணம் நிலை
பெற்று திற்கின்றதே³⁴. இவ்வணம் ஆழ்வார் நாயகி
பெற்றதுபலித்த நிலையை நாமும் பெறுவது போன்ற
உணர்ச்சியில் உத்தப் பெறுகின்றோம்.

பரகால நாயகியின் நிலைபையும் நாம் சித்திக்
கின்றோம். வெண்ணிறமுள்ள பிடைமதியும், அவைவெறி
கின்ற கடலும், தண்மலர்த் தென்றலும், அன்றித் பறவை
களின் ஒலியும் என்னை நோவு படுத்துகின்றன³⁵. காலை
மாலை என்ற வேறுபாடின்றி எப்பொழுதும் துன்புறு
கின்றேன். இரவு நேரம் ஊழியைவிட நீளுகின்றது.

29. திருவாய் 5. 5 : 5   30. ஐ 5. 5 : 6

31. ஐ 5. 5 : 7   32. ஐ 5. 5 : 8

33. ஐ 5. 5 : 9   34. ஐ 5. 5 : 1

35. பெரி. திரு. 9. 5 : 5

வாடையின் தன்மை எழிகின்ற நெருப்பின் தன்மையை ஒத்துள்ளது. அப்பெருமானின் மாயச் செயல்கள் இன்னும் எத்தனையோ?³⁶ காவளியின் கழுத்தில் தொங்கும் மணியின் ஒசை என் நெற்குச்சச் சோர்வுபடச் செய்து இரவு முழுவதும் என்னை உறங்காதிருக்கச் செய்துவிடுகின்றது³⁷. தின் திமிலேற்றின் மணிமொளியும், ஆயன் தீங்குழலோசையும், தென்றலோடு கூடிய மாலையும், கோல இளம்பிறையும் என் ஆவியைப் படுத்தும்பாடு சொல்லமுடியாது³⁸. பொழுது போக்கற்று அண்டைப் பெண்கள் வப்புநன் பேசி இழித்துக் கூறினும் நீய மணிவண்ணரை மறக்கவே மாட்டேன்.³⁹ அவன் என் தொல் தலத்தையெல்லாம் கொன்றை கொண்டு எனக்கும் பொன்மேனியைத் தந்து போயினான்.⁴⁰ ஆகவே, என்னைக் கொண்டு திருக்குறுங்குடியில் சேர்த்து விடுங்கள் என்று தாயாரையும், தோழியாரையும் வேண்டுகின்றான். இது கண்ணனை அடைய வேண்டும் ஆர்த்தியைப் பொறுக்கமாட்டாத ஆண்டான் தன்னைக் கண்ணன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்குமாறு வேண்டுவதையும்⁴¹ நினைக்கச் செய்துகின்றது.

இந்த நம்பியின் மருவறைக்கு அடுத்த கட்டில் வைணவ நம்பி என்ற உற்சவர் எழுந்தருளியுள்ளார். இவரும் உபய நாச்சியார், நீளாதேவி, குறுங்குடியவ்வி நாச்சியார் ஆகியோர் சூழ இருக்கின்றார். அவரையும் சென்று சேரிக் கின்றோம். இவருக்கு 'வைணவ நம்பி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டதற்குரிய காரணத்தையும் உசாவி அறிகின்றோம். ஒரு சமயம் பாஷ்யக்காரர் (இராமானுசர்) இந்தக் திய்விய தேசத்திற்கு எழுந்தருளினபோது இந்த நம்பி ஒரு சிடன் போல் அவர் முன் வந்து அவரால் பஞ்ச சம்ஸ்காரம்

36. பெரி. திரு. 9. 5 : 3

37. ஷ. 9. 5 : 4

38. ஷ. 9. 5 : 5

39. ஷ. 9. 5 : 6

40. ஷ. திரு. 9. 5 : 9

41. நாச்சி. திரு. 12

செய்யப்பெற்று, திருமண் சாத்திக் கொண்டு வேதாத்தார்த்தமும் கேட்டார் என்பது வரலாறு.⁴² ஆனது பற்றியே இத்திருத்தவம் 'வைணவ வாமன சேஷத்திரம்' என்று வழங்கப் பெறும் மரபையும் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

இந்த இரண்டு நம்பியரையும் சேவித்த பிறகு வெளி வந்து பிராகாரத்தில் வலம் வருகின்றோம். நெற்குப் பிராகாரத்தில் தனித்தனியே கோயில் கொண்டிருக்கும் இலக்குமி நரசிம்மனையும், ஞானப்பிரான் இலக்குமிவராகனையும் சேவிக்கின்றோம் தனிக் கோயில் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் குறுங்குடி வம்சித் தாயாரையும் அடைந்து அந்த அன்னையின் திருவருளையும் பெறுகின்றோம். நெற்குப் பிராகாரத்தில் வருங்கால் தசாவதாரப் பெருமான், சீதிவாசன், ஆண்டாள் அன்னையார் இவர்கள் நமக்குச் சேவை சாதிக்கின்றனர். இவர்கள் இன்னருளைப் பெற்றுக் கொண்டு வடக்குப் பிராகாரத்தில் நடத்தவண்ணம் நெற்கே திரும்பினால் அங்கு ஒரு சிறு கோயில் தென்படுகின்றது. அத்திருக் கோயிலில் சிவபெருமான் இளங்க வயலில் காட்சி வழங்குகின்றார். இவரை 'மகேந்திரசிசி நாதர்' என்றும் 'பக்கம் தின்ற பிரான்' என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். இந்தப் பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருக்கங்கால் தனித்தனியே கோயில் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் சித்த நம்பி, வீற்றிருக்க நம்பி, கிடந்த நம்பி ஆகியோரையும் கண்டு வணங்குகின்றோம். இவர்கள் அருகில் ஸ்மிதில் அழுத்தப் பெற்ற நிலையில் தலைவையச் சிறுது ஸ்மித்கு வெளியில் நீட்டிய வண்ணம் மகாபதியும் நமக்குக்காட்சிதருகின்றான். அந்த வள்ளலையும் கண்டு மகிழ்கின்றோம்.

இத்தத் திருக்கோயிலில் ஐந்து நம்பியரைச் சேவித்த நம் மனம் கம்பீரமான நம்பி ஒருவனையும் பார்க்க விழைகின்றது. அவன் கோயிலில் இருக்க வீறும்பாது மலைவின்மீது ஏறி நிற்கின்றான். இவனை மறைமேல் நம்பி என்று வழங்குவர் இவன் கோயில் கொண்டிருக்கும் இடம் கோயிலிலிருந்து ஐந்து கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு மலை. ஸ்ரீமது கைம் வரை அந்த இடத்திற்கு வண்டுகள்

42. குறுபரம்பரையில் எம்பெருமானார் வைபவத்தில் இந்த வரலாறு காணப் பெறுகிறது.

செல்லும். அதன் பிறகு 'நடராஜா சர்வீஸ்'தான். மனையில் இந்த நம்பி கமார் ஏழு அல்லது எட்டு அடி உயரத்தில் சிலை உருவில் கம்பீரமான கோலத்துடன் காட்சி நல்குகின்றான். வாகன வசதியும் கால் வலியும் உள்ளவர்கள் இவனையும் சேவித்துத் திரும்பலாம்.

இத் திருத்தலத்திற்கே 'குறியவன் குடி' (குறுங்குடி) எனப் பெயரிடத்த வாயனனையும் பார்க்க விழையின் றோம். அவனுக்குக் கோலத்தில் ஏனோ இடந்தரவில்லை, திருக்கோயிலுக்குத் தென் திசையில் நான்கு சுபர்லாகு தோலையில் உள்ள சத்திரம் ஒன்றில் இடம் தந்திருக் கின்றனர். அந்தச் சத்திரத்திற்குச் சென்று அவனையும் வணங்குகின்றோம். மீண்டும் திருக்கோயிலுக்கு வந்து நம்பியாரிடம் பிரியா விடை பெற நினைக்கின்றோம். இந்தக் குறுங்குடி நம்பியின் திருவருளினால்தான் நம்மாழ்வார் திருவதரித்தார் என்பது வரலாறு. திருவிருத் தத்தில்.

“கொடுங்காற் சிலையர் நிறைகோள்
உழவர் கொளையில்லெய்ய
கடுங்கால் இளைஞர் துடிபடும்
கொலைத் தருவினையேள்
கெடுங்கா கழங்கண்ணன் கீன்மலர்ப்
பாதம் பரவிப்பெற்ற
தொடுங்கால் ஓசியும் இடைஇள
மான்சென்ற சூழ்கடமே.”¹¹⁴⁵

[சிலையர்-வில்லையுடைபவர்; திரை-பசுக்கூட்டம்; கடு கால்-நடைவிரைத்தகால்; துடி-பறை; தொடுங்கால்- தொட்டால்; ஓசியும்-ஓடியும்; கடம்-பாலைநிலம்]

என்பது இரங்கல் துறையிலமைந்த பாசரம். நம்மாழ்வார் ஒரு தலைவியின் மனநிலையை அடைந்து, அதே நிலை யில் தலையி தனைவனுடன் சென்றமைக்குத் தாய் வருத்தவதாக அருவிய பாசரமாகும் இது. தாய் தன் மகனைத் தான் பெற்ற அருமைப் பாட்டைக் கூறும் முகத்தால் நம்மாழ்வாருடைய அவதாரச் சிறப்பு குறிப்பாக இப் பாசரத்தில் வெளிவிடப் பெற்றிருப்பது கண்டு மகிழத்தக்கது.

உடைய நங்கைவார் என்த நம்மாழ்வாரின் திருத் தாயார் திருமால் திருவடிவனை வணங்கி அவர் அருளால்

நம்மாழ்வாரைப் பெற்றார் என்ற குறிப்பு இத்தப் பாசுரத் தால் அறியக் கிடக்கின்றது. நம்மாழ்வாராகிய தலைவி, 'நல்குர்த்தார் செல்வமகள்' என்றாற்போல் அநிகாகப் பெற்றுச் செல்வமாக வளர்க்கப் பெற்றவள். மிக்க மென்மைத் தன்மைமுடையவள்; மிக்க இளமைப் பருவ முடையவள் என்ற இத் தன்மையெல்லாம் நம்மாழ்வா ருடைய சிறப்பியல்புகளைக் குறிப்பாறுணர்த்துவனவாகும். இப்பாசுரத்தைச் சித்தித்து இக் குறிப்புகளையெல்லாம் உணர்கின்றோம். திருவாகித் திருநகரியில் திருவவதரித்து அடியார்க்கு எளிதனால் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பல தீவ்விய தேசங்கள் எல்லாம் சென்று அந்த எம்பெருமான்களைச் சேவித்து மங்களா சாசனம் செய்து பரவிய திருமல்கை மன்னன் தீங்கு வந்து தம் இதுதி நாட்களைக் கழித்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிய செப்திவையும் அறிகின்றோம். அவரது கோயில் ஊருக்கு வடகிழக்கில் அகர எமல் தொகையில் உள்ளது.

திருக் குறுங்குடி நம்பியின் சத்திதீவிலுள்ள புஷ்கரிணி கரண்டமாகும் பொய்கை' என்ற திருநாமத்தால் வழங்கி வருகின்றது. இத்திருப் பெயரைக் கேட்டதும்,

‘கரண்டமாடு பொய்கையுள்
கரும்புனைப் பெரும்பழம்
புரண்டுநீழ வானையாய்
குறுங்குடி செடுத்தவாய்’⁴⁴

[கரண்டம்-நீர்க் காக்கை; வானை-மீன் வகைகள்]

என்ற திருமழிசைவாரின் பாசுரத்தை நினைக்கின்றோம். நீர்க் காக்கைகள் சுஞ்சரிக்கும் பொய்கையில் பெரியகரிய பனம் பழங்கள் விழுந்து புரள்கின்றன அவற்றை நீர்க் காக்கைகள் என்று மயங்கி வானை மீன்கள் அஞ்சிப் பார்கின்றனவாம். ஆழ்வாரின் திருவாக்கு பொய்யாகா வண்ணம் அப்புஷ்கரிணியின் கரையில் ஒரு திருப்பனை மரம் நம்பியின் திருவருளையே தாரகமாகக் கொண்டு இன்றும் வளர்த்திருப்பதைக் கண்டு பெருமியப்பு அடைகின்றோம்.

இந்த நிலையில் ஆசாரிய ஸ்விருதயத்தின்,

44. திருச்சத்த விரு-62

“வைஷ்ணவ வாமனத்தில் நிறைந்த
நீலமேனியின் சூசி ஜகதவிபவ
லாவணியம் பூர்ணம்”⁴⁴

[வைஷ்ணவ வாமனம்-திருக்குறங்குடி; சூசிஜகத-
சூசியை உண்டாக்கின்ற; விபவ லாவணியம்—
திராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களின் அழகு.]

என்ற சூத்திரத்தையும் சித்திக்கின்றோம். அவதாரத்தில்
பிரகாசிப்பதாகச் சொன்ன சமுதாயச் சோபையான
அழகு இத் திருத்தலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கும் என்பதை
அறிகின்றோம்.

தீய்விப கவியின் திருவாக்கும் நம் நினைவிற்கு
வருகின்றது.

“தானத் திழிநுலத்துச்
சண்டாளம் ஆளாழம்
மேலத் தவரதனிச்
மேன்மைத்தே - கோலக்
குறங்குடிவாழ மாயன்
குரகழற் காளாகப்
பெருகுடியாய் வாழ்வார்
பிறப்பு.”⁴⁵

[தானத்து - நிஷ்கலகித்; சண்டாளம்-சண்டாளப்
பிறப்பு; மேலத்தவர்-முனிவர்; கோலம்-அழகு; குரகழற்-
ஒலிக்கின்ற வீரக்கழற்; ஆள்-அடிமை; குடி-பரம்பரை.]

என்ற பாசரம் மிடற்றொலிபாய் வெளிப்படுகின்றது.
அந்தப் பாடலிலும் ஆழங்கால் படுகின்றோம். இங்ஙனம்
நம் பாடுவான் பாடிய நம்பியையும் ஏனைய நம்பியையும்
சேவித்துப் பரிபூர்ண பிரம்மாபவம் பெற்ற மன நிலையில்
நெகைசை திரும்புகின்றோம்.

பின்னிணைப்பு—1

ஆழ்வார்கள் மங்கலாசாசனம் பெற்ற

பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள்

திருப்பதி	பழிகள், பாசரம்	பக்கம்
1. திருக்கோட்டியூர்	இரண். திரு. 46, 87 மூன். திரு. 62 நான். திரு. 34 பெரியாழ். திரு. 1.2; 2 . 6; 2; 4. 4 பெரி. திரு. 7. 1:3; 9. 10; 10. 1 : 9. பெரி. திருமடல்—63	1
2. திருமெய்யம்.	பெரி. திரு. 2.3; 8; 3.6; 9 5.5; 2; 6.8; 7 8.2; 3; 10.1:3; 11.7; 5 திருநெடு. 19. பெரி. திருமடல்—63	20
3. திருப்புகலாணி	பெரி. திரு. 9.3; 9.4; பெரி. திருமடல் 67	26
4. திருக்கூடல் (மதுரை)	நான். திரு. 39 பெரி திரு. 9.2; 5 நாச். திரு 4	53
5. திருமோகூர்	திருவரங் 10.1 சிற். திருமடல் 39	70
6. திருமாலிருஞ்சேரலை.	இரண். திரு 46, 48, 54 மூன் திரு. 61 திருவரங் 2.10; 10.7; 10.8: 1; 6 பெரியாழ். திரு. 1.6:8; 3.4:3; 4.2 4.3; 5.3; நாச். திரு. 4:1, 9. பெரி. திரு. 1.8:9; 2.7; 7; 4.9:2; 7.3:6; 7.9:7 9.2:3, 4; 9.8; 9.9 10.1.8; 11 2:6; 11.7:9. திருநெடு 3, சிற். மடல். 39; பெரிமடல் 63	91

7. சிவிலிபுத்தூர்	116
பெரி. திரு. 22;6	
நாச்சி. திரு. 5;5	
8. திருத்தன்காடூர்	133
நீரன். திரு. 10	
பெரி. திரு. 3.6:2	
திருநெடு. 17	
சிற். திருமடல் 39	
பெரி. திருமடல் 59	
9. திருக்குருகூர்	143
திருவாய். 4,10	
10. திருக்கோனூர்	163
திருவாய். 6,7	
11. திருபேரையில்	179
திருவாய் 7.3	
12. ஸ்ரீவைகுந்தம்	201
திருவாய் 9.2: 4,8	
13. ஸ்ரீவரகுணமங்கை	212
திருவாய். 9. 2:4.	
14. திருக்குளத்தை	
திருவாய் 8. 2 : 4	
15. திருப்புளியங்குடி	225
திருவாய்; 8. 3: 5;9. 2.	
16. தொலைவில்லிமங்கலம்	240
திருவாய் 6. 3.	
17. ஸ்ரீவரமங்கை (வானமாமலை)	256
திருவாய் 6. 5.	
18. திருக்குறுக்குடி	270
திருவாய் 1. 10 : 9	
3. 9 : 2; 5.5	
திருச்சத்த. 62	
பெரி. திரு. 1. 6 : 8	
5 6 : 2; 6.3:3	
9.5; 9.6	
திருநெடுந். 14	
பெரி. திருமடல் 55	

பின்னிணைப்பு—2

7. வைணவத் திருப்பதிகள்—108

சரிகுபதாம் சோழம்;சரொன்பதாம் பாண்டி;
ஒர்பதின்மூன் நாம்மலை நாடு; ஒரிரண்டாம்—சீர்நடுநாடு;
ஆதோ(டு) சரெட்டுத்தொண்டை அங்வுடநா(டு) ஆரிரண்டு
கூறுதிரு நாடாகக் கொள்.¹

—பின்னைப்பெருமாள் அய்யங்கார்.

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்—40

கடக்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொரு வெள்ளாறு
குட திசையில் கோட்டைக் கரையாம்—வட திசையி
லேணாட்டுப் பெண்ணை திருபத்து நாத்காதம்
சோணாட்டுக் கெல்வையெனச் சொல்.²

1. திருவரங்கம் பெரிப	17. திருக்கண்ணபுரம்
கோயில்	18. திருவாவி
2. திருவுறைப்புர்	19. திருநாகை
3. திருத்தஞ்சை	20. திருநடைப்புர்
4. திருவன்பில்	21. திருநந்திபுரவிண்ணகரம்
5. திருக்கரம் பனூர்	22. திருவித்தனூர்
6. திருவெள்ளறை	23. திருச்சித்திர கூடம்
7. திருப்புள்ளம் பூதங்குடி	24. திருக்காழிச் சீராம
8. திருப்பேர் நகர்	விண்ணகரம்
9. திரு-ஆதனூர்	25. திருக்கூடபூர்
10. திருவழுந்தூர்	26. திருக்கண்ணாமங்கை
11. திருச் சிறு புலிபூர்	27. திருக்கண்ணங்குடி
12. திருச்சேறை	28. திருக்கவித்தலம்
13. திருத்தலைச் சங்க	29. திருவெல்லியங்குடி
நாண் மதியம்	30. திருமணிகாடக் கோயில்
14. திருக்குடத்தை	31. திருவைகுந்த
15. திருக்கண்ணபூர்	விண்ணகரம்
16. திருவிண்ணகர்	

1. நூற். திரு. அந்-6

2. ஒருபழம் பாடல்.

32. திருஅரிமேய விண்ணகம்	36. திருத்தெற்றியம்பலம்
33. திருத்தேவனார் தொகை	37. திருபணிக் கூடம்
34. திருவண்புரு டோத்தமம்	38. திருக்காவளம்பாடி
35. திருச்செம்பொன் செங்கோயில்	39. திருவெள்ளக் குளம்
	40. திருபார்த்தன் பள்ளி.

பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் - 18

வெள்ளா ரதூவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாம்
தென்னார் புறங்கன்னி தெற்காடும்—உள்ளாரா
வாண்ட கடல்கிழக்காம் ஐம்பத் தலுகாதம்
பாண்டிநாட் டெவ்வைப் பதி³

1. திருமாலிருஞ் சோலை மலை	10. திருத்தொலைவில்லி மங்கலம்
2. திருக்கோட்டிவூர்	11. ஸ்ரீவரமங்கை
3. திருமெய்யம்	12. திருத்தென் திருப்பேரை (திருப்பேரெயில்)
4. திருப்புல்லாணி	13. ஸ்ரீ வைகுண்டம்
5. திருத்தன் காடூர்	14. திருப்புளிங்குடி
6. திருமோகூர்	15. திருவரகுணமங்கை
7. திருக்கூடல்	16. திருக்குளந்தை
8. ஸ்ரீவிஷ்ணுத்தூர்	17. திருக்குறுங்குடி
9. திருக்குகூர்	18. திருக்கோனூர்

மலை நாட்டுத்திருப்பதிகள்—13

வடக்குத் திசைப்பழநிவான்மீம் தென்காசி
குடக்குத் திசைகோழிக் கூடாம்—கடற்கரைநீன்
ஓரமோ தெற்காடும் உள்ளென் பழிகாதம்
சேரநாட்டிற் கெவ்வையெனச் செப்பு.⁴

-
3. ஒரு பழம் பாடல்.
4. ஒரு பழம் பாடல்

1. திருவனந்தபுரம்	7. திருநாவாய்
2. திருவண்பரிசாரம்	8. திருவல்லவாழ்
3. திருக்காட்கரை	9. திருவண் வண்டுர்
4. திருமூழிக்கனம்	10. திருவாட்டாறு
5. திருக்குட்ட நாட்டுத் திருப்புவியூர்	11. திருவித்துவக் கோடு
6. திருச்செங்குன்றூர்.	12. திருக்கடித் தானம்
	13. திருவாறன்விளை

நடுநாட்டுத் திருப்பதிகள்—2

1. திருவயித்திர புரம்	2. திருக்கோவலூர்.

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்—22

மேற்குப் பவளமலை வேங்கடநேர்வடக்காம்
ஆர்க்கும் உவரி அணிவழக்குப் - பார்க்குறுபுர
தெற்குப் பீளாதி திகழிகு பதின்மாதம்
தந்தொண்டை நாடுவெனே நாட்டு*

1. திருக்கச்சி-அத்திகிரி	13. திருப்பவள வண்ணம்
2. திரு அட்டபுரகரம்	14. திருப்பரமேச்சுர விண்ணகரம்
3. திருத்தன்கா	15. திருப்புட்முழி
4. திருவேளாக்கை	16. திருநின்றலூர்
5. திருப்பாடகம்	17. திருஎல்லாறு
6. திருநீரகம்	18. திருநீர்மலை
7. திருதிவாதலுண்டம்	19. திருதிடஎந்தை
8. திருவூரகம்	20. திருக்கடல் மங்கை
9. திருவெக்கா	21. திருவல்லிக்கேணி
10. திருக்காரகம்	22. திருக்கடிகை
11. திருக்கார்வானம்	
12. திருக்கள் வலூர்	

வடநாட்டுத் திருப்பதிகள்—12

1. திருவேங்கடம்	7. திருகங்கைக் கரைக்
2. திருச்சிங்கவேள்	கண்டம்
	குன்றம் 8. திருப்பிரிதி
3. திருவயோத்தி	9. திருவட மதுரை
4. திருநெய்சாரண்யம்	10. திருத்துவாரகை
5. திருச்சாளவிராமம்	11. திருவாய்ப்பாடி
6. திருவதரிபாச்சிரமம்	12. திருப்பாற் கடல்

திருநாட்டுத் திருப்பதி—1

1. திருநாடு (கவகுத்தம்—பரமபதம்)

குறிப்பு : இந்த நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளைப் பேராசிரியர் டாக்டர் ரெட்டிபார் சேவித்து மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள், தொண்டைநாட்டுத்திருப்பதிகள், பாண்டி நாட்டுத்திருப்பதிகள், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் (3 பகுதிகள்), வட. நாட்டுத் திருப்பதிகள் என்ற ஆறு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றில் திருப்பதிகட்டுச் செல்லும் வழி, திருப்பதிகளில் தங்கும் வசதிகள், ஆழ்வார் பாசரங்களின் அனுபவம் முதலியவை விளக்கப் பெற்றுள்ளன. திருத்தலப் பயணிகட்கும் ஆழ்வார் பாசரங்களை அனுபவிக்க விரும்புகிறவர்கட்கும் பயன்படும் நூல்கள் இவை,

பேராசிரியர்.

டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியாசின் நூல்கள்

ஆசிரியம் :

1. தமிழ் பரிந்தும் முறை
2. கவிதை பரிந்தும் முறை
3. அறிவியல் பரிந்தும் முறை
4. கல்வி உளவியல் கோட்பாடுகள்
5. புனஸ்கோ : அறிவியல் பரிந்தும் முறைமுதல் நூல்

இலக்கியம் :

6. கவிஞன் உள்ளம்
7. காலமும் கவிஞர்களும்
8. காதல் ஓவியங்கள்
9. அறிவுக்கு விருத்து
10. முத்தொள்ளாயிர விளக்கம் (பதிப்பு)
11. பரணிப் பொருள்கள்
12. அறிவியல் தமிழ்
13. திருக்குறள் கருத்தரங்கு மலர்-1974 (பதிப்பு)
14. கம்பனில் மக்கள் குரல்
15. காந்தியடிகள் நெஞ்சுவிடு தூது (பதிப்பு)
16. திருவேங்கடமும் தமிழ் இலக்கியமும்
17. தமிழ் இலக்கியத்தில்—அறம், நீதி, முறைமை
18. புதுவை(மை)க்கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்
ஒரு கண்ணோட்டம்

சமயம், தந்துவம் :

(அ) விளக்க நூல்கள் :

19. முத்திநெறி (தமிழக அரசு பதின பெற்றது)
20. சிவநோக்கில் நாலாவிரம்
21. கவணவமும் தமிழும்
22. சைவசமய விளக்கு
23. ஆன்மிகமும் அறிவியலும்
24. கவணவ உரைவளம் (ஐதிகம், இதிகாசம்,
சம்வாதம்)
25. கலியன் குரல்
26. கதைக் குதள் (பதிப்பு)
27. கண்ணன் எழில் காட்டும் கவிதைப் பொழிவு
(பதிப்பு)
28. ஆண்டாள் பாவையும் அழகுதமிழும் (பதிப்பு)
29. கதைப் பொழிவுகள்
30. கண்ணன் சூதி
31. இராமர் தோத்திரம்.

(ஆ) திருத்தலப் பயண நூல்கள் :

32. மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள்
33. தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்
34. பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்
35. வடநாட்டுத் திருப்பதிகள்
36. சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் - முதற்பகுதி
(த.அ.ப. பெற்றது)
37. சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் - இரண்டாம்
பகுதி (டி)
38. தம்பிரான் தோழர்
39. நாலுக்கரசர்
40. ஞானசம்பந்தர்
41. மானிக்கவாசகர்

திறனாய்வு

42. பாட்டுக் திறன்
43. கம்பன் படைத்த சிறு பாத்திரங்கள்
44. அகத்திணைக் கொள்கைகள்
45. புதுக்கவிதை - போக்கும் நோக்கும்
46. கண்ணன்பாட்டுத் திறன்
47. பாஞ்சாவி சபதம் - ஒரு நோக்கு
48. பாசதீயம் (த. அ. ப. பெற்றது)
49. குயில்பாட்டு - ஒரு மதிப்பீடு
50. உயிர்த்தத் உத்தமன் (பதிப்பு)
51. ஆழ்வார்கள் ஆரா அமுது
52. விட்டு சித்தன் விரித்த தமிழ்
53. பரகாலன் பைநகயிழ்
54. சடகோபன் செந்தமிழ்
55. தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை

வரலாறு, தன் வரலாறு :

56. நினைவுக் குமிழிகள் - மூதற் பகுதி
57. நினைவுக் குமிழிகள் - இரண்டாம் பகுதி
58. நினைவுக் குமிழிகள் - மூன்றாம் பகுதி
59. நினைவுக் குமிழிகள் - நான்காம் பகுதி
60. நினைவுக் குமிழிகள் - ஐந்தாம் பகுதி
61. வேமனார்
62. குரஜாட
63. சி. ஆர். ரெட்டி
64. நாடிமான ஆடிகள்
65. பட்டினத்தடிகள்
66. வடநூர் வள்ளல்
67. பிரதிவாதி பயங்கரம்
68. மலரும் நினைவுகள்

அறிவிப்புகள் :

69. மாணிட உடல்
70. அணுவின் ஆக்கம்
71. இளைஞர் வானொலி
72. இளைஞர் தொலைக்காட்சி
73. அதிசய பின்னணு
74. தமது உடல் (த. அ. ப. பெற்றது)
75. இராக்கெட்டுகள் (த. அ. ப. பெற்றது)
76. அம்புவிப் பயணம்
77. தொலை உலகச் செலவு
78. அணுக்கரு பெளதிகம் (செ. பக்கவைக் கழகப் பரிசு பெற்றது)
79. தீய்வுற நெறி
80. வானையடி வானை
81. அறிவியல் விருந்து (தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகப் பரிசு)
82. தமிழில் அறிவியல்—அன்றும் இன்றும் பெற்றது)
83. வானமண்டலக் காட்சி

ஆராய்ச்சி :

84. கலிங்கத் துப்பரணி ஆராய்ச்சி
85. வைணவச் செல்வம் (தமிழ்ப் பக்கவைக் கழக வெளியீடு)
86. வடவேங்கடமும் திருவேங்கடமும்
87. Religion and Philosophy of Nalayiram with Special Reference to Nammalvar
88. Studies in Arts and Sciences : (61st Birth Day Commemoration Volume)
89. Collected Papers.

மதிப்புரைகள்

1. மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் (2-ஆம் பதிப்பு—1988)

கு. 18:00

“மெய்ப் பொருளோடு ஊடாடுவதற்கென்று ஒவ்வொரு சமயத்திலும் பல உக்திகளை வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வைணவ ஜானிகள் வகுத்து வைத்திருக்கும் உக்திகள் தனிச்சிறப்புடையவை. இறைவனோடு ஊடாடித் திளைப்பதற்கு இவ்வணம் வழி செப்திருக்கிறார்கள் நம் முன்னோர்கள். அவ்வழியிலே நம்மை நடத்திச் செல்கிறது இந்தூம்... ஆசிரியரின் பிடிக்குள் அடங்காத படிப்பு பக்தி என்னின்ற சூரிய காந்தக் கக்னில் புகுந்து ஒருமைபும் பயனும் பெற்று விட்டது. வாழ்க “மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள்!”

—ஜஸ்டிஸ் என். மகராசன் (அணித்துரையில்)

“உண்மையில் பக்தர்கட்டு இந்தூம் நய்விருந்து. ஜஸ்டிஸின் அணித்துரை மிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது... ‘திருக்கோவில்’ பத்திரிகை தொடக்கமான காலத்தில் “மலைநாட்டுத் திருப்பதியதுபவம்” என்ற என் கட்டுரை இரண்டாண்டளவும் எழுதித் தந்தேன்... அதனிற் சிறந்த அதுபவம் துமது என்று அறுதியிட்டேன். அடிக்கடி எடுத்து வாசிக்கத் தூண்டும் தூவிது”

—காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரிய கவாடிகள்

Dr. N. Subba Reddier here takes us through 13 holy shrines out of 108 situated all over India, located in the Kerala state near Nagercoil...The author has not only given an elaborate account of their location, the legend, vivid description of the architectural splendour of the

temples and beauty of the idols, but has vorifually spelt out the visistadvaita doctrine by annotating the psalms of the apostles (Alvars). The book will be a valuable travel companion to those desiring to visit these sacred temples... The treatment of padmanabha in Trivandrum is excellent.

Hindu (26-12-71)

2. கொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் (முதற்பதிப்பு 1973) ரூ. 10 00

“இத்தூவின் வாயிலாக இத்திருப்பதிகளின் சிறப்பைச் சொல்லிக் கொண்டே மாணசீகமாத திவ்விய தேச வாத்தீகரைக்கு நம்மை இரவில் எண்டுகளிலும் பேருந்துகளிலும் அழைத்துச் செல்லுகின்றார் இத்தூவாசிரியர். திருக்கோவிலிலுள்ள மதில்கள், மண்டபங்கள், மூர்த்திகள், தீர்த்தங்கள் இவற்றையெல்லாம் சுற்றிக்காட்டுகின்றார்; சுட்டியும் உரைக்கின்றார்; திருத்தலங்களின் வரலாறுகளையும் கூறுகின்றார். அத்துடன் திவ்வாத ஆழ்வார் பெருமக்கள் மங்களாசாசனம் செய்து எம்பெருமான்களை அதுபவித்த நெடுக நெக்குக்கும் சிவ பாசரங்களையும் பாடி நம்மையும் அங்ளம்பெருமான், எம்பெருமாட்டியார் இவர்கள் எதிரே கொண்டு நிறுத்தி ஆனந்தச் சுவையில் ஆழ்த்துகின்றார். இவற்றிற்கிடையே வைணவ சமயக் கருத்துகள் பலவற்றை நம் சிந்தனையில் தூவீ சிந்தனையை யும் கிளதுகின்றார்... நாளும் மாணசீகமாக திவ்விய தேச வாத்தீகரையே நிறைவு செய்து கொண்டோம் என்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கிக் தினைக்கின்றோம். இத்தகைய தூவீ தினைத்து வாழ்க”

—ஐஸ்வரம் என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்

சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகள் (2 பகுதிகள்) (அச்சிக்)
கொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் (அச்சிக்)

55602